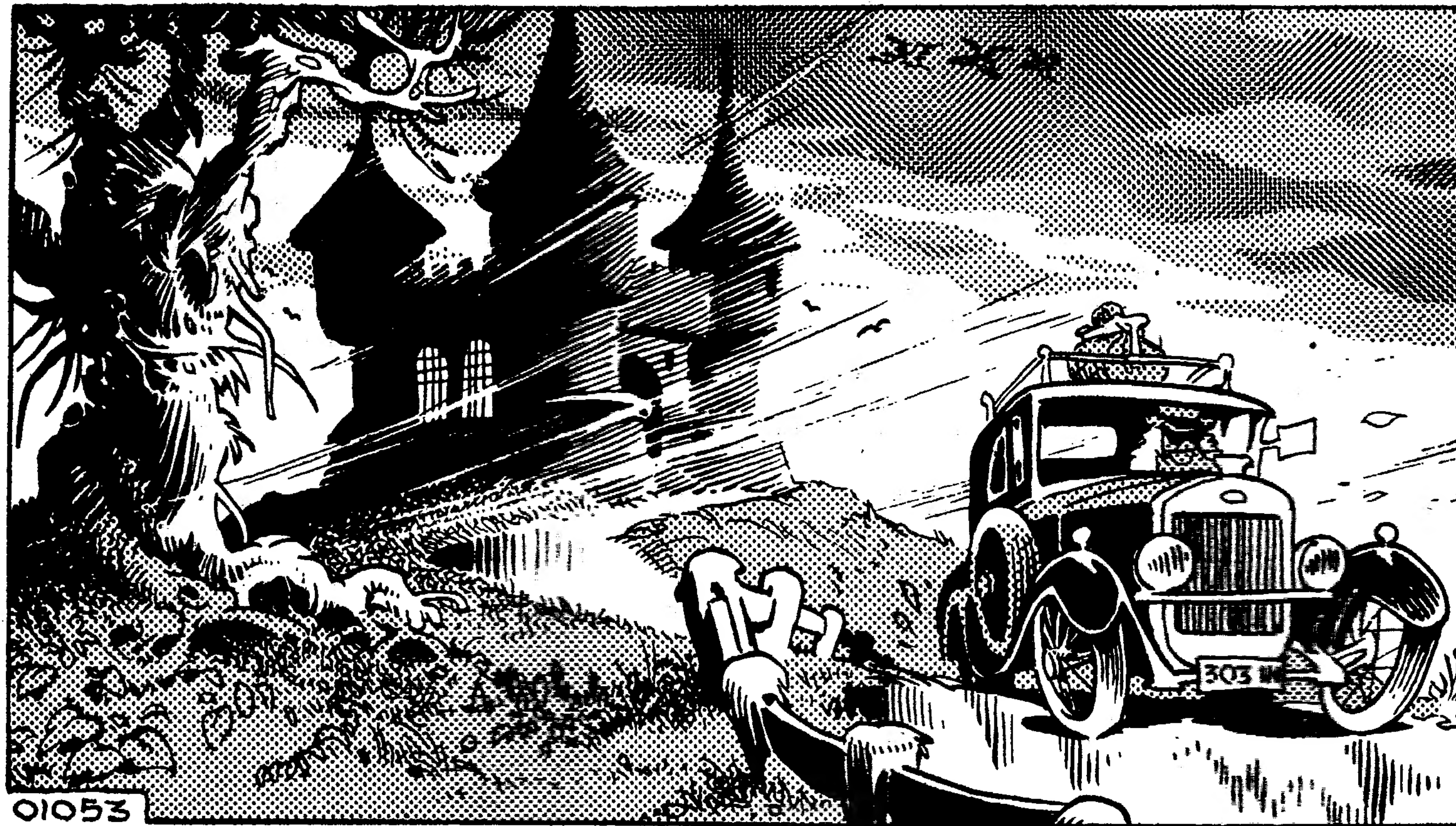
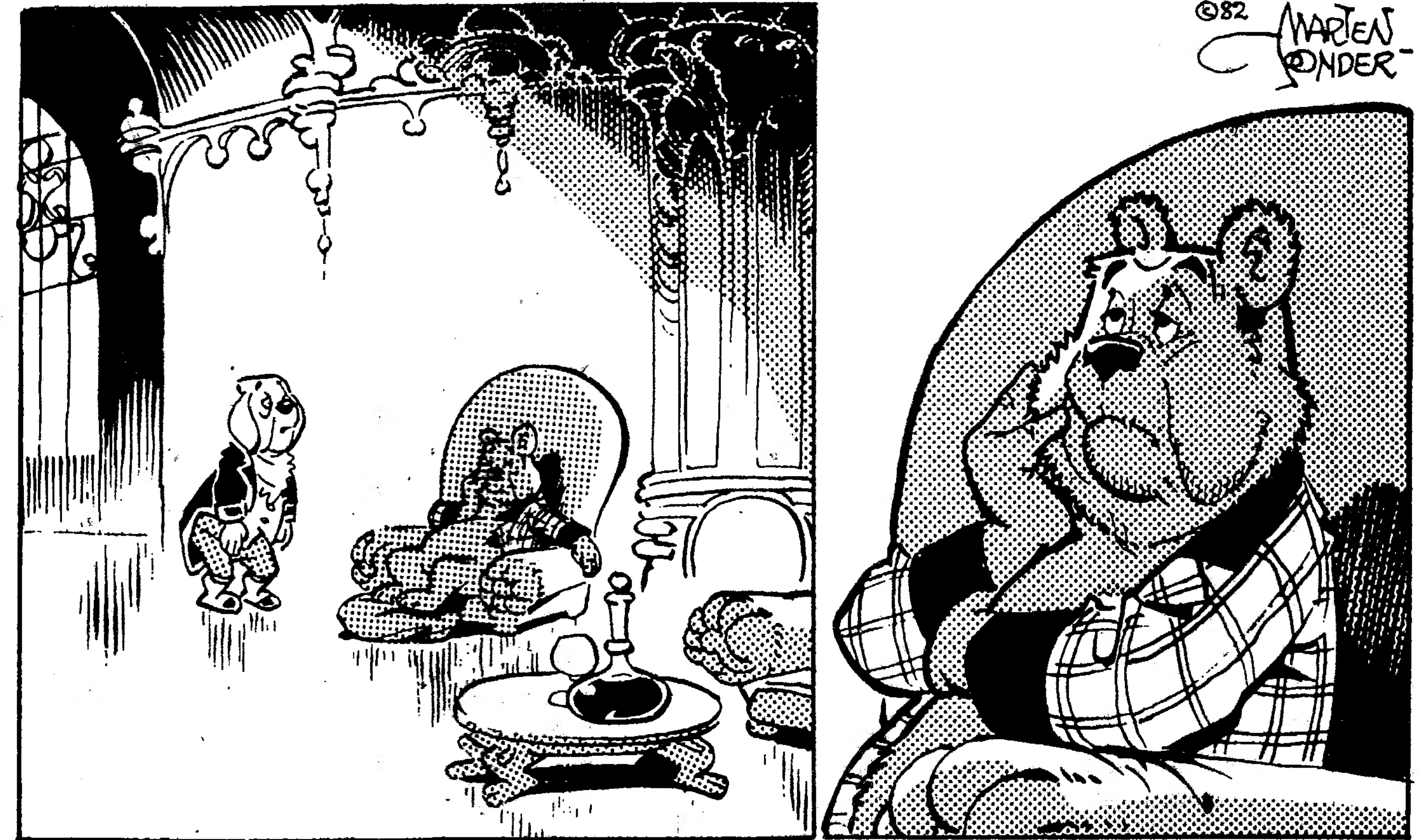
Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01053 Toen de lente dat jaar aanbrak, floot een schrale zuidwester om de torens van Bommelstein, terwijl er regenwolken langs het zwerk joegen. De bomen waren nog kaal, maar toch waren er voor de geoefende waarnemer reeds tekenen van het ontluikende jaargetijde te ontdekken. Zo ontpopten zich de eerste florisanten in het natte gras, en over de weg reed de auto van dokter Lapidar, die zich na een bezoek aan het oude slot huiswaarts spoedde. De gewetensvolle arts rekende het tot zijn plicht heer Bommel aan het einde van de winter aan een grondig onderzoek te onderwerpen, en zo ook nu.

„Wat zei dokter, als ik zo vrij mag zijn?", vroeg de bediende Joost, de feestzaal betredend waar het diagnotizeren had plaatsgevonden.

„Veel", mompelde heer Bommel, die een neerslachtige indruk maakte. „Héél veel, als je begrijpt wat ik bedoel. Oververzadigde lobben en verplakte banden, die op de vleesklier geslagen zijn. Rust en nog eens rust, en voor het slapen een druppeltje valeriaan..."

„Ik vreesde het al, met uw welnemen", zei de trouwe bediende. „Dat wordt weer sjouwen, dacht ik".

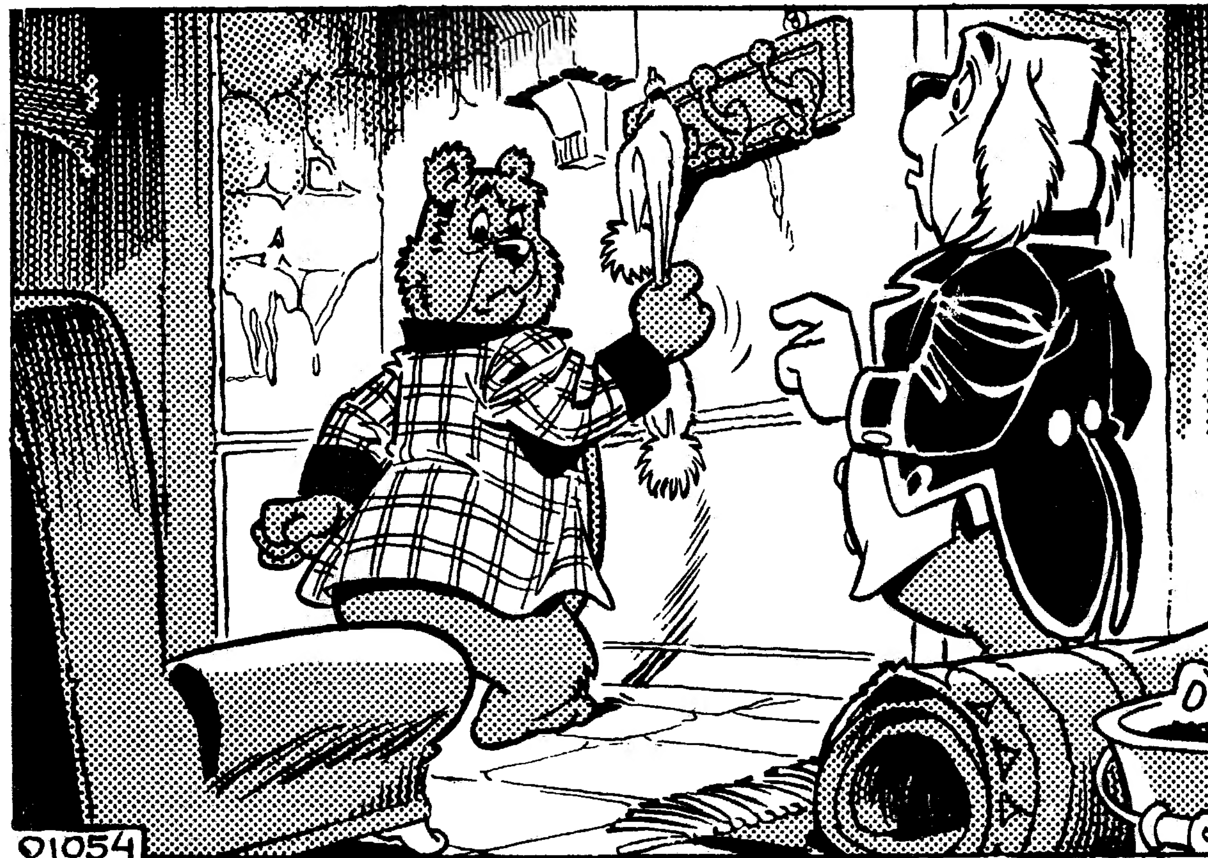
„Het is heel vreselijk", hernam heer Ollie, zijn eigen gedachten volgend. „Weet je wat hij zei? We worden allemaal een dagje ouder; dat zei hij. Terwijl ik in de kracht van mijn leven ben, zoals iedereen weet. Een Bommel wordt niet oud, zeg nu zelf".

„Zoals u wilt, heer Olivier", gaf Joost toe. „U moet maar denken: iedere wolk heeft een zilveren randje, en ééns moet iedereen het hoofd neerleggen. Zal ik u een glaasje oude port inschenken?"

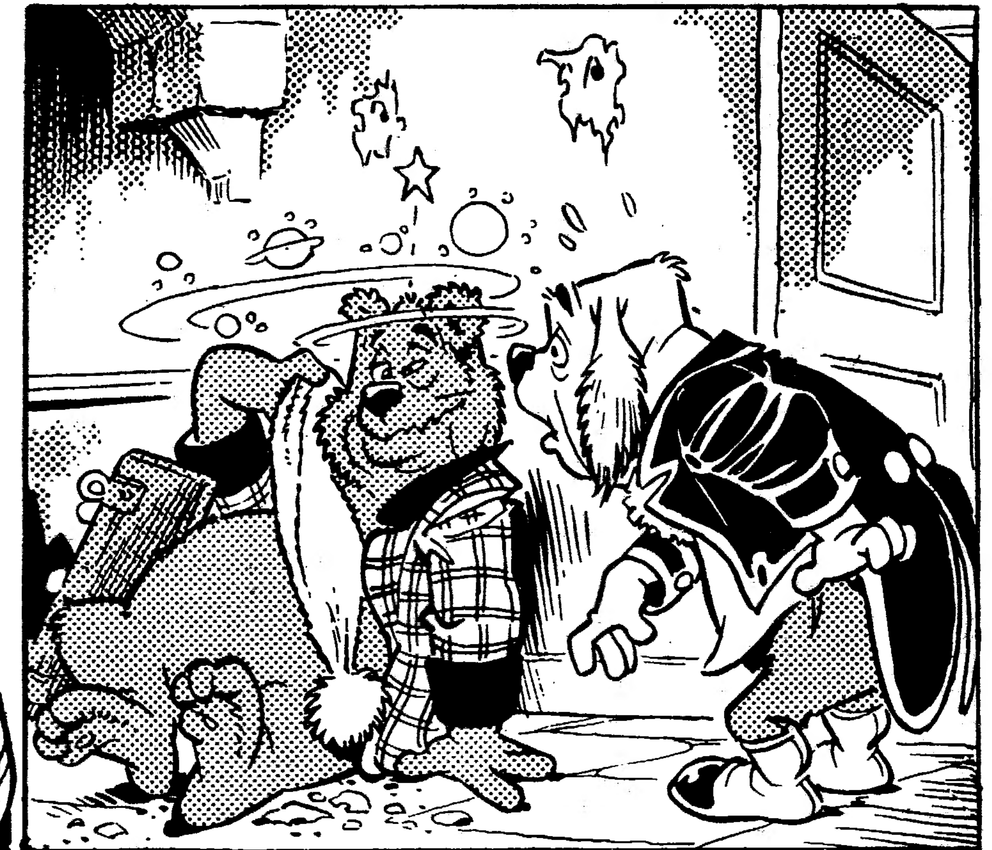
820324

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01054 Omdat heer Bommel rust moest houden, had Joost hem de volgende morgen zijn ontbijt op bed gebracht. Er stond hem iets van een voorjaarsschoonmaak voor de geest, en hij dacht dat dit een geschikt moment was om de eetkamer eens een goede beurt te geven. In de loop van de tijd waren daar heel wat stofnesten onder het kleed geveegd, die hij graag ongemerkt wilde verwijderen, en met deze gedachte begon hij het meubilair in de hall te sjouwen. Het trof hem dan ook onaangenaam toen hij daar zijn werkgever aantrof.

"Maar heer Olivier!", sprak hij verwijtend. "Wat doet u hier? U kunt toch beter nog een uurtje onder de dekens blijven met uw krantje en de ochtendpap?"

"Ik heb er genoeg van", verklaarde heer Ollie. "Van dat krantje krijg ik hartwater en de pap hangt me de keel uit. Tenslotte heeft beweging in de frisse lucht nog nooit iemand kwaad gedaan; terwijl het hier een bende is".

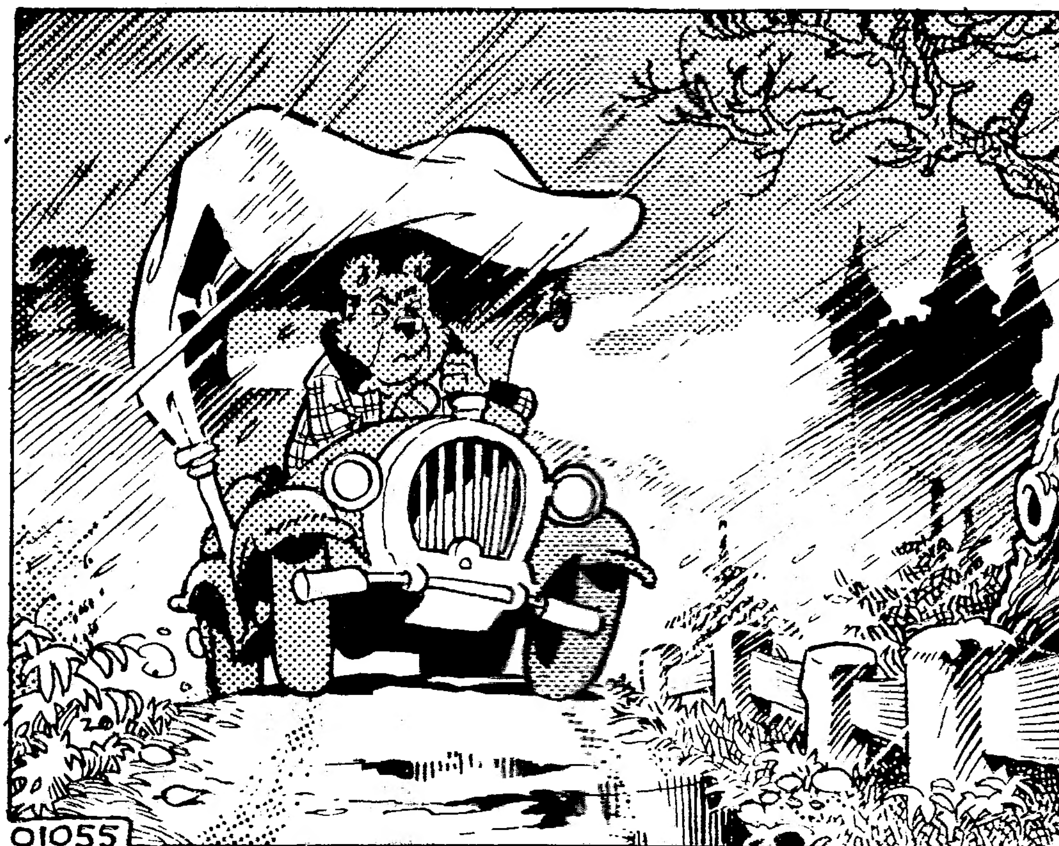
Zo sprekende gaf hij een ferme ruk aan zijn wollen sjaal, maar jammer genoeg bleef het breiwerk aan de kapstok haken, zodat die uit de muur getrokken werd en hem met een doffe klap tussen de ogen trof.

"Dat komt er nu van", klaagde Joost, zich deelnemend over de gevallen heer buigend. "Ik voelde het aankomen op uw leeftijd, als u mij toestaat. Hebt u zich bezeerd?"

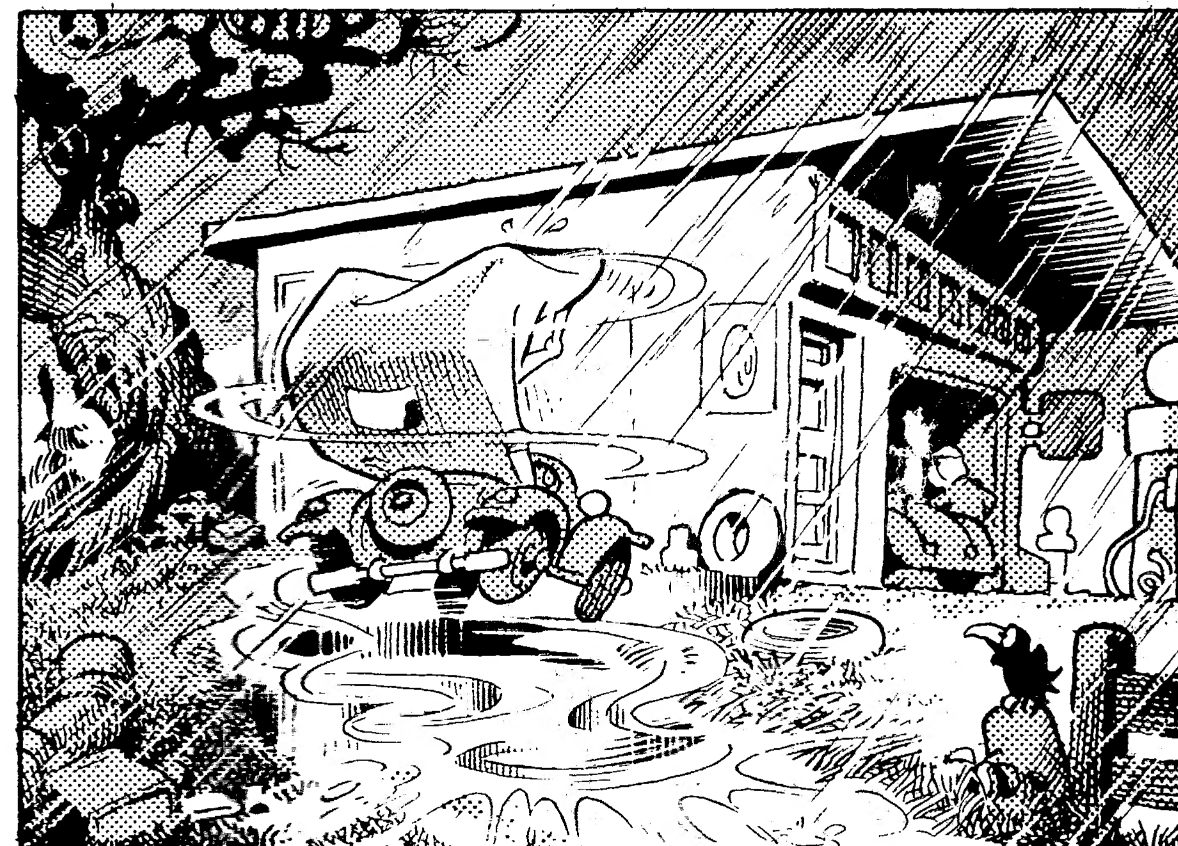
"T-tegendeel", stamelde heer Bommel, een ongerichte blik op zijn omgeving werpend. "Ho-hoofdpijn bedoel ik. Buitenlucht. Tis hier een bende".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

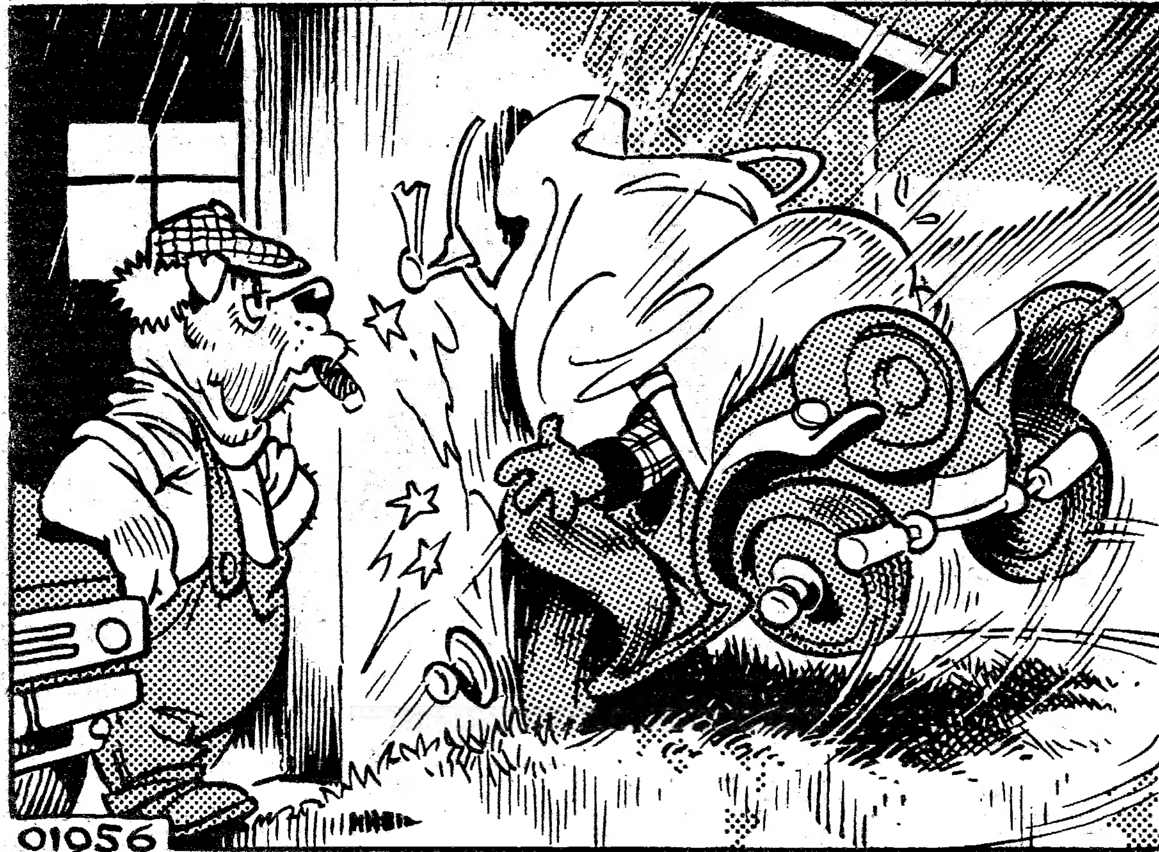

01055. De buitenlucht viel niet mee. Uit het westen joeg de wind een kille regen voor zich uit, die het gaan bemoeilijkte door moddervorming op de weg.
"Frisse beweging in de lente", mompelde heer Ollie, die met geknepen ogen de Oude Schicht bestuurde. "Heeft nog nooit iemand kwaad gedaan, bedoel ik."
Hij zette zijn kraag op omdat hij merkte dat hij zijn das bij de schoonmaak had achtergelaten. Ook had hij last van de buil die zich op zijn kruin begon te vormen en lelijk klopte; maar hij zette koppig door.
'Beter dan bij de kachel zitten", hield hij zichzelf voor. "Rust en nog eens rust", zei de dokter. „Onzin! Een Bommel wordt nooit ouder, dat moest zo'n gestudeerd iemand weten."
Geërgerd veegde hij enige regendruppels weg, en omdat hij daardoor geheel verblind raakte, kwam zijn voertuig in een brede plas terecht, waarin het slipte. Met grote tegenwoordigheid van geest drukte de bestuurder op de rem; maar omdat dit de toestand alleen maar verergerde, rukte hij het stuur om en gaf vol gas. De auto maakte een loeiend geluid en schoot slingerend op een gebouw af, dat boven op de heuvel stond. Het was de garage waarin een zekere heer Morzel zijn autoherstelplaats gevestigd had.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01056 Het was een lelijke slip waarin de Oude Schicht geraakt was, maar gelukkig werd het trouwe voertuig tot stilstand gebracht door de muur van Morzel en Zonens garage. Het gaf een zware bons, dat valt te begrijpen, en de garagehouder stak dan ook het hoofd naar buiten om zich op de hoogte te stellen. Hoofdschuddend wachtte hij totdat de geluiden verstorven waren en toen trok hij voorzichtig het linnen weg, dat bij de botsing over de chauffeur gestulpt was.

”Daar stond een muur”, sprak hij met licht verwijt. ”U zou best hoofdpijn hebben gekregen als dat kapje niet van het schroot gebarsten was. Dat hield u mooi tegen”.

Heer Bommel zoog piepend de vochtige lentelucht in en trachtte zijn gedachten te ordenen. Dat viel niet mee, zoals iedereen begrijpen zal die eerst een kapstok en daarna een garage op het hoofd gekregen heeft. Maar er was één woord waar hij zich aan vastklampte.

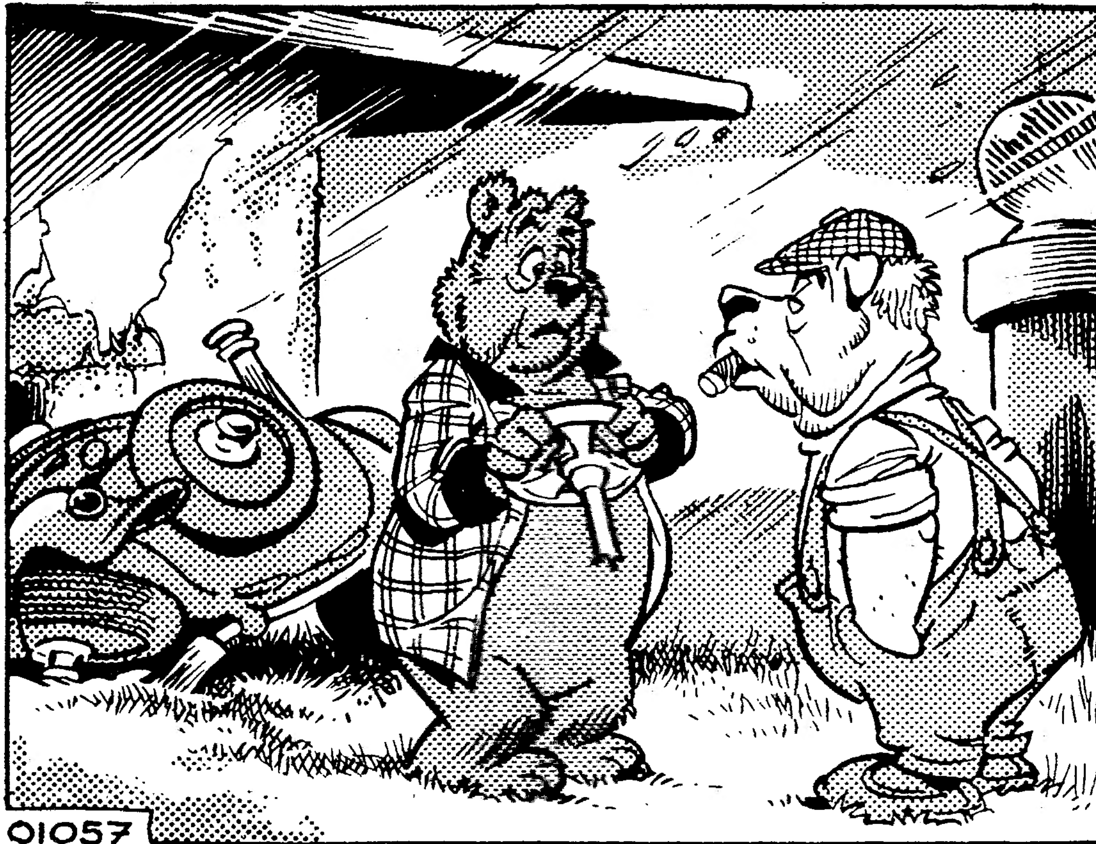
”Sjj..schj...Schroot?”, vroeg hij verontwaardigd. ”Welk schjoot, als u bedoelt wat ik begjijp? Tit iste Oude... Te oude...”

”Oud is-tie”, gaf de heer Morzel toe. ”Maar het is evengoed zonde er zo'n prak van te maken. U ziet er trouwens niet goed uit. Mot u een aspirientje?”

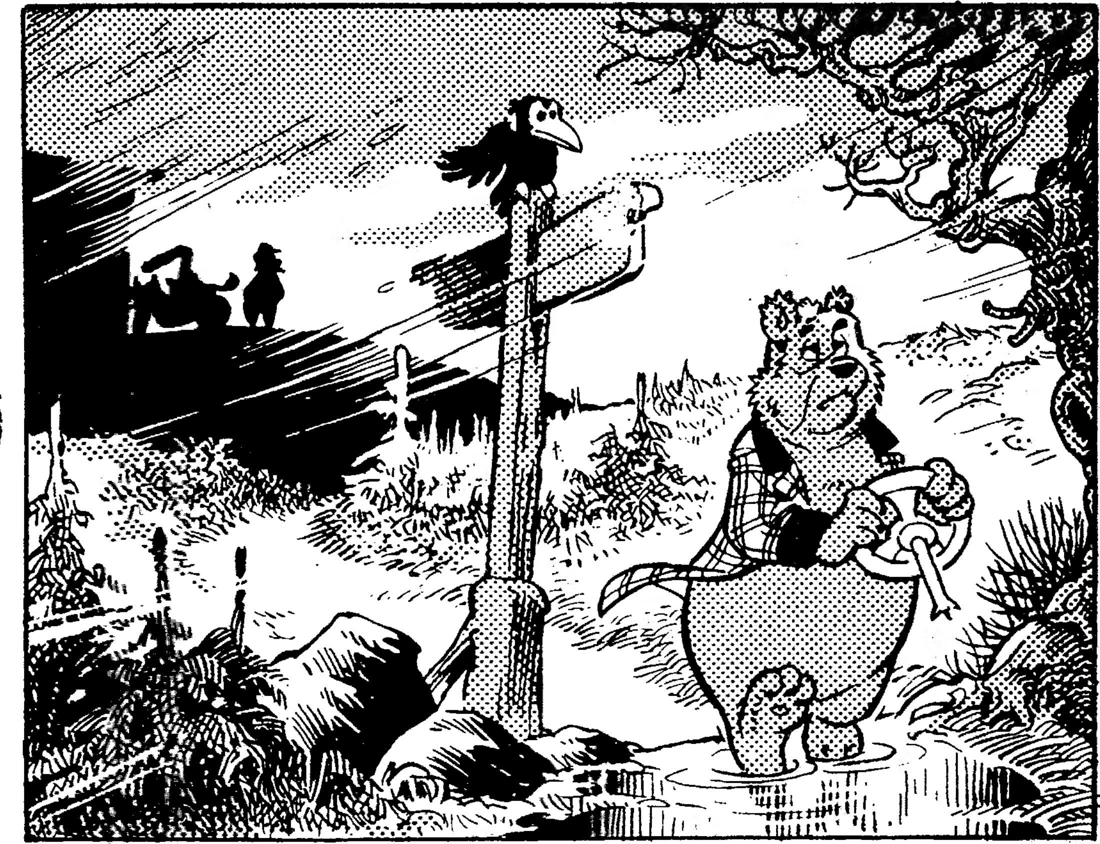
”Hoofd....”, mompelde heer Ollie. ”Hoofdpijn. Die hattik al. Zoek beweging in buitenlucht. Dokter is zalfkwakker... Rust en nog eens rust”.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01057 — De frisse regen en de herinnering aan zijn auto brachten heer Ollie weer tot zichzelf, zodat hij zich met enige moeite uit zijn wagen losmaakte.

„Het is zonde", zei de heer Morzel hoofdschuddend. „Op uw leeftijd moest u niet meer in zo'n stuk oud roest gaan zitten, heer".

„Nog brutaal ook", sprak heer Bommel met verstikte stem. „Weet u wel, wie u voor hebt? Dat is de Oude Bommel, en ik ben heer Schicht. Als u hem even maakt, kan ik verder rijden".

„Even maken?", vroeg de ander honend. „Het karretje is goed voor de schroothoop. Dat ding moet even oud zijn als u! Laat het maar hier, dan geef ik er knaak voor".

Nu werd het heer Ollie te veel.

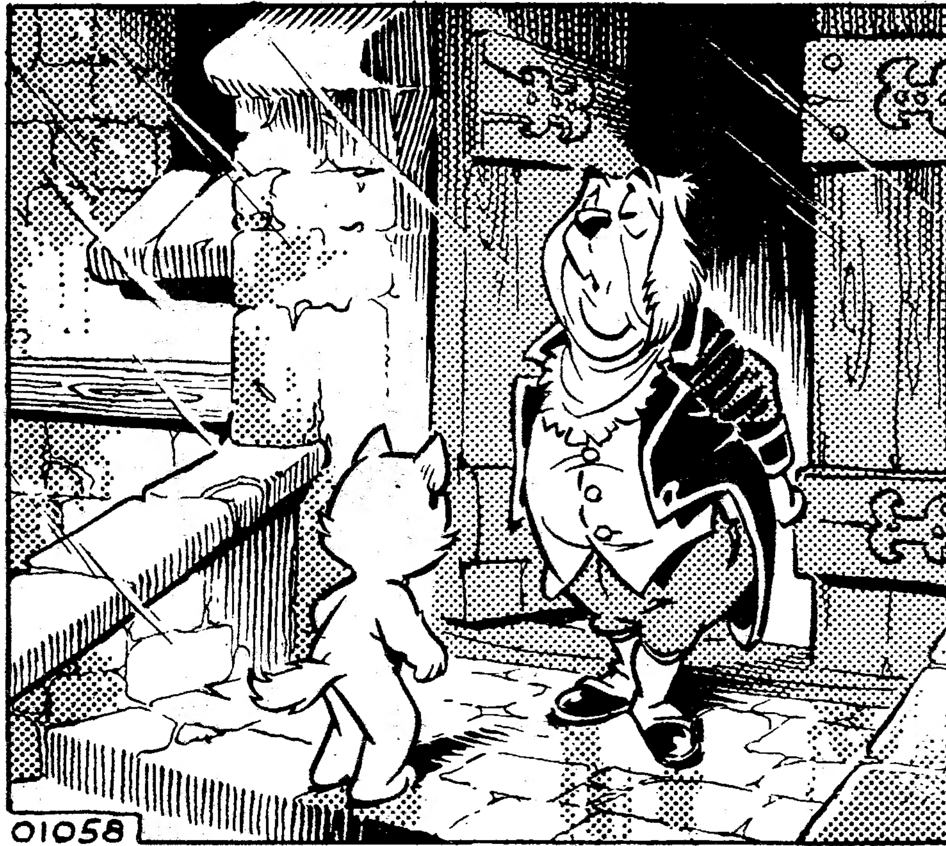
„Maken", zei hij op besliste toon. „Een Schicht wordt nooit oud. Moet alleen soms gemaakt worden. Een rol speelt geen geld. Vooral goed maken, zodat hij weer de oude wordt".

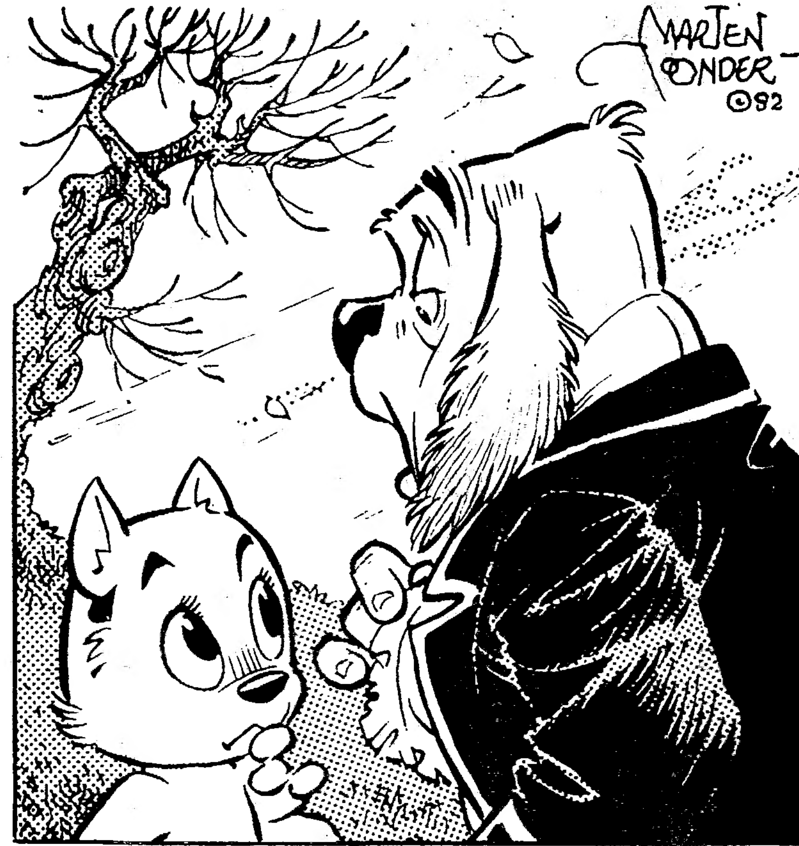
Na deze woorden wendde hij zich waardig om en daalde de heuvel af om naar huis te gaan door de vallende regen.

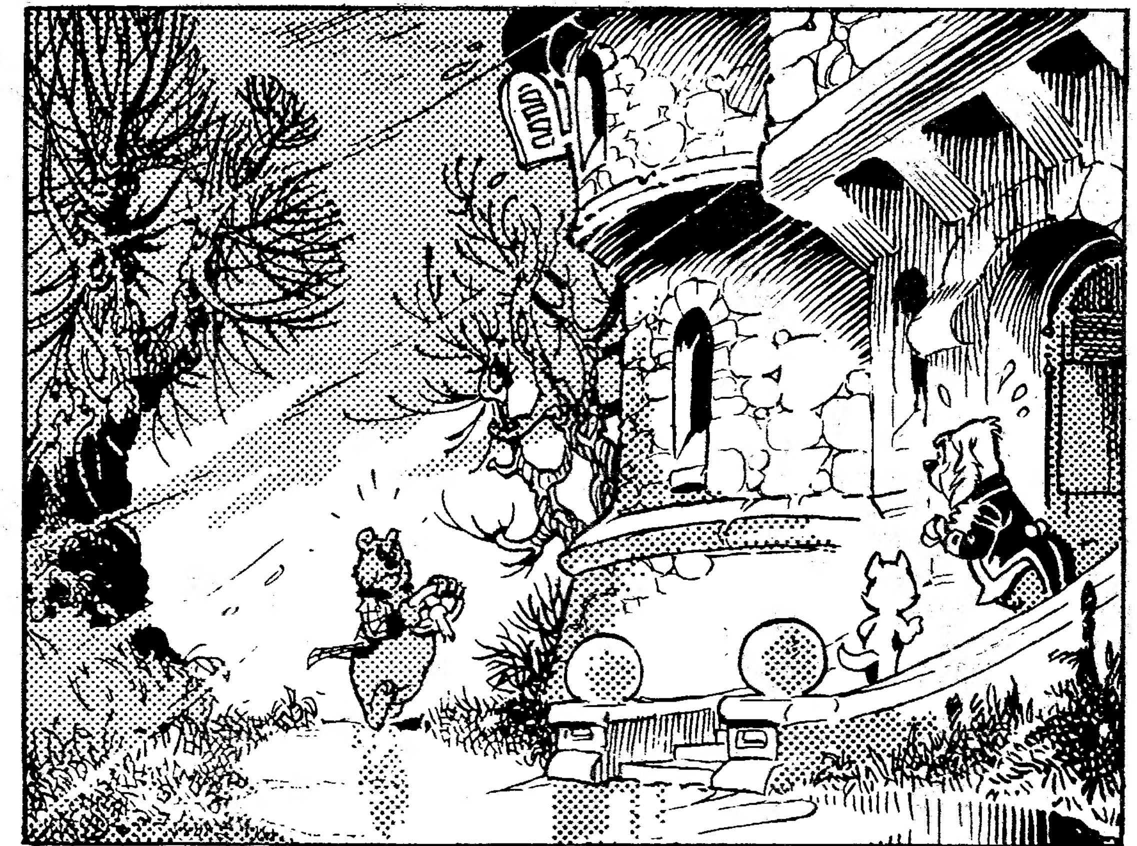
„Hij meent het", mompelde de garagehouder, die hem verbijsterd naoogde. „Dat wordt het gekste karweitje dat ik ooit heb opgeknapt".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

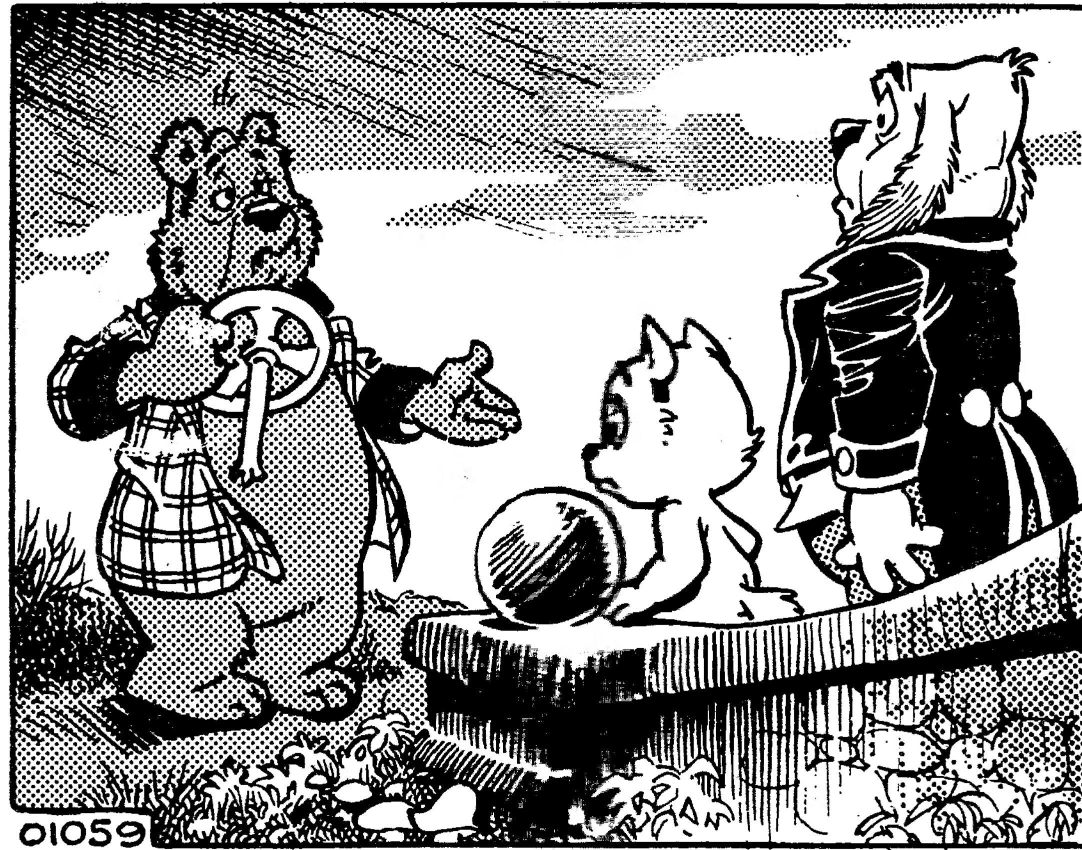

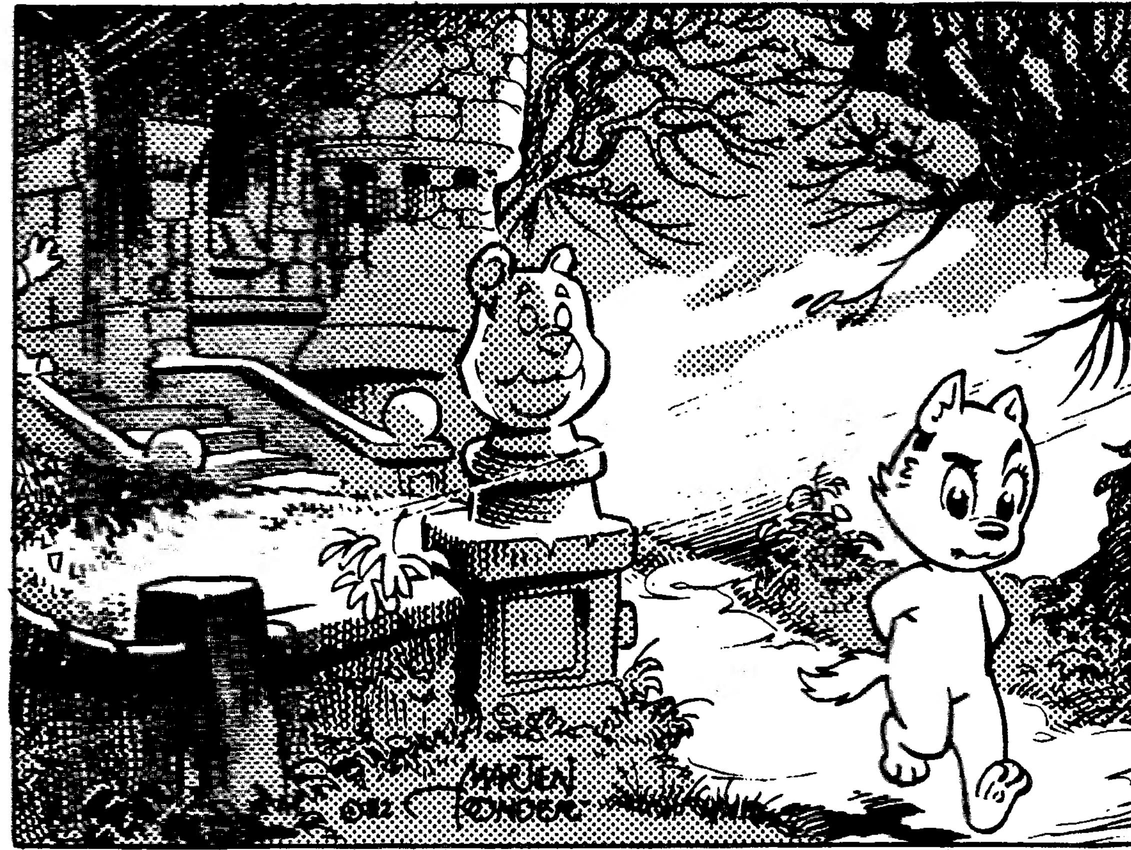
01058 Joost was bezig het meubilair weer in de eetkamer te dragen toen Tom Poes aanbelde om te vragen hoe het met heer Bommel ging.
„Toevallig, dat u dat vraagt, jonge heer", sprak de bediende met zuinige mond. „Als ik het kort mag samenvatten zou ik zeggen: Het is een harde dobber. Ik moet toch al bergen verzetten in dit oude pand..."
„Ja, ja", zei Tom Poes. „Maar hoe gaat het met heer Ollie?"
„Zo, zo", hernam Joost. „We worden allemaal een dagje ouder, zei de arts, met uw goedvinden, maar heer Olivier heeft daar geen oren naar. Toen ik hem zijn ochtendpap op bed bracht, hing die hem de keel uit, zoals hij mij mededeelde toen hij mij voor de voeten kwam lopen. Hij wilde beweging hebben in de buitenlucht en toen is hij per automobiel weggegaan, zodat ik hoop, dat hij geen ongeluk gekregen heeft. Tenslotte word ik óók een dagje ouder, en ik maak mij ongerust, dat mag u best weten".
„Hm", zei Tom Poes. „Het lijkt me, dat die dokter zèlf oud is. Heer Ollie is soms een beetje moeilijk, maar hij is zo sterk als een beer. En een ongeluk? Ik heb nog nooit gemerkt, dat hij er iets ergs van heeft overgehouden".

Joost zweeg. Zijn blik was op zijn werkgever gevallen, die over de heuveltop naderde, en zijn mond zakte een beetje open.
„Maar dit keer toch wel", hoorde Tom Poes hem prevelen.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

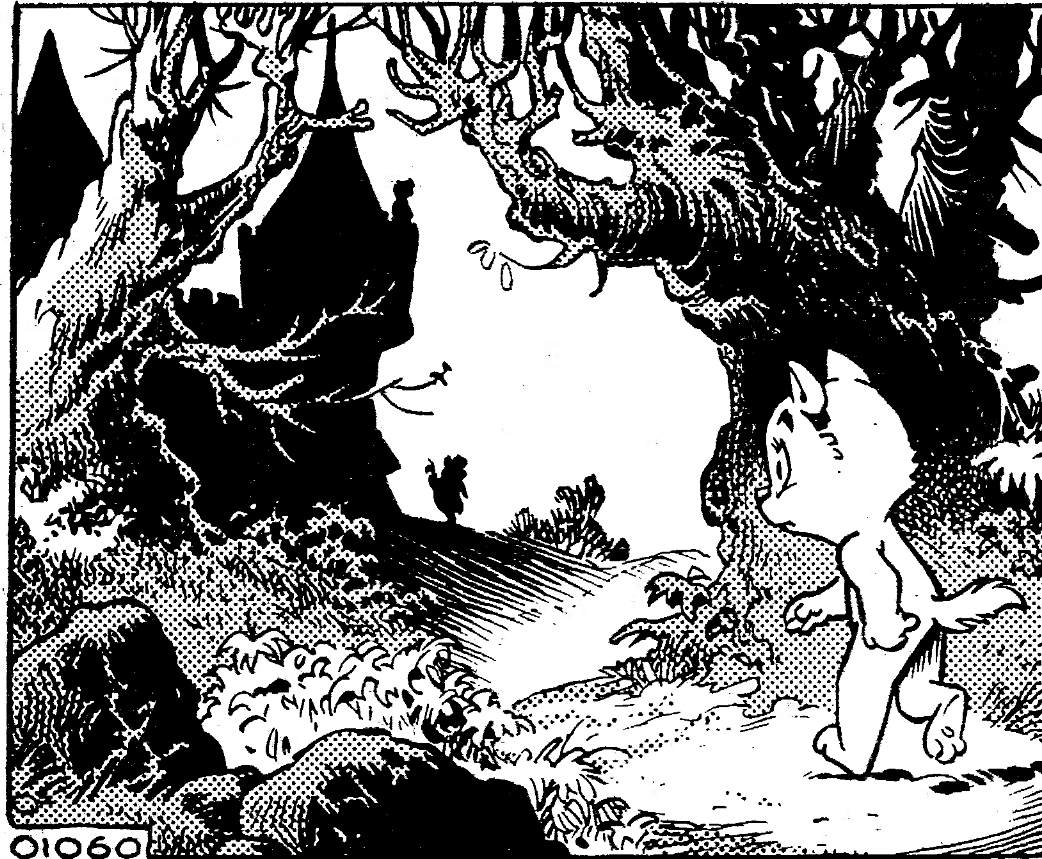

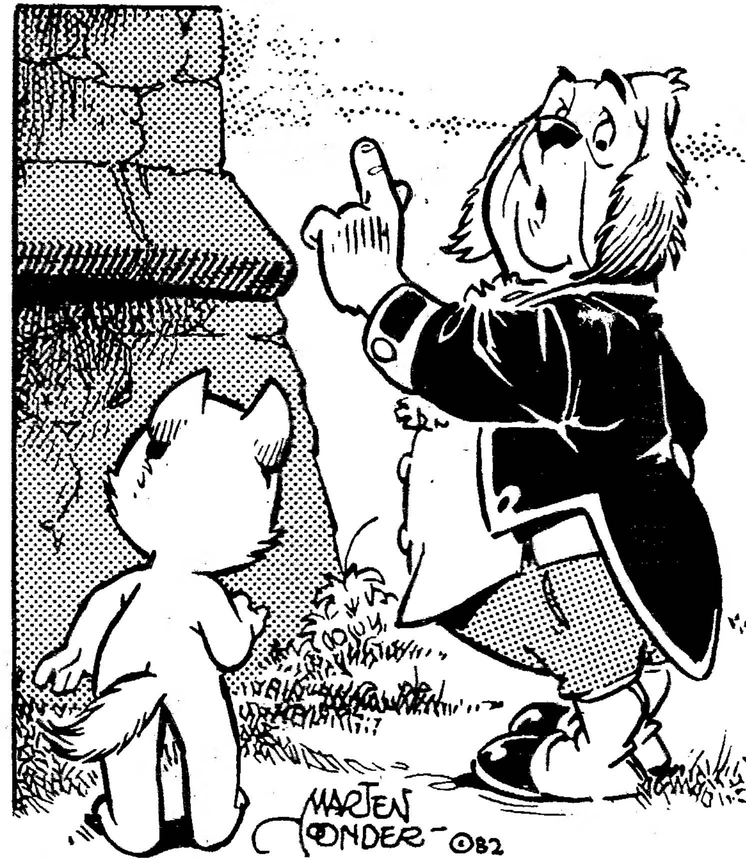

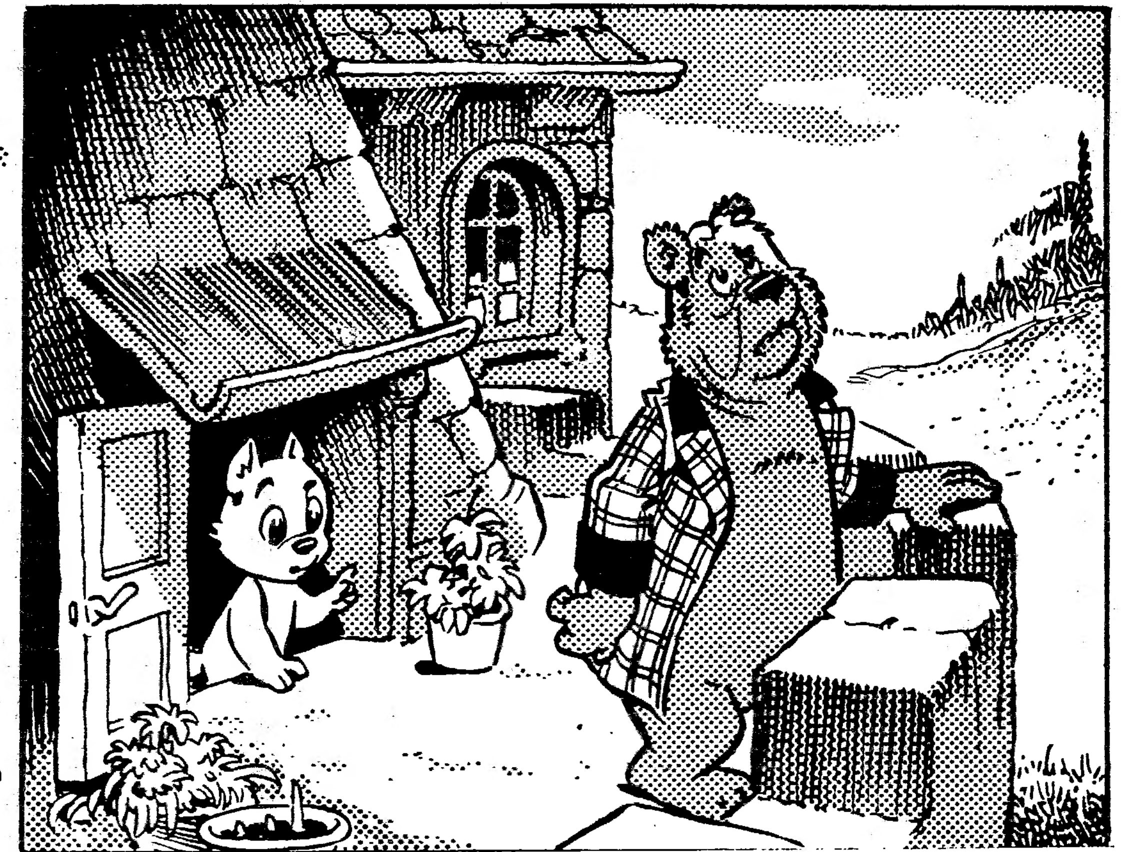
01059 Heer Bommel naderde met sloffende tred en toen hij Joost en Tom Poes zag, bleef hij aarzelend staan.
„Mijn naam is Bom .. Bommel", sprak hij. „Kan iemand mij soms zeggen waar ik woon? Ik ben een beetje verdwaald. Door de regen, als u begrijpt wat ik bedoel, nadat ik het stuur ben kwijtgeraakt. Van de Schicht, bedoel ik".
Het was duidelijk dat hier hulp geboden was en Joost haastte zich dan ook de verbijsterde heer naar zijn slaapkamer te brengen. Tom Poes keek hen zorgelijk na en liep toen nadenkend naar huis.
„Het lijkt erop dat heer Ollie dit keer lelijk de weg kwijt is", zei hij bij zichzelf. „Hij heeft zeker een botsing gehad en zijn hoofd gestoten. Of zou hij werkelijk een dagje ouder worden? Dat kan ik me niet van hem voorstellen. Maar aan de andere kant. . . "
Hij bleef daarover tobben en toen hij thuis de krant inkeek, viel zijn blik vanzelf op een berichtje dat over hetzelfde onderwerp ging.
„Het gerucht gaat dat de president van de Internim een aanval van cementering gekregen heeft", las hij. „De heer A. W. Steinhacker, die tot de bovenste tien gerekend kan worden, is niet meer een van de jongsten. Men vraagt zich af of zijn leeftijd hier een rol speelt. In ieder geval zijn de gevolgen ernstig, want de aandelen kelderen".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

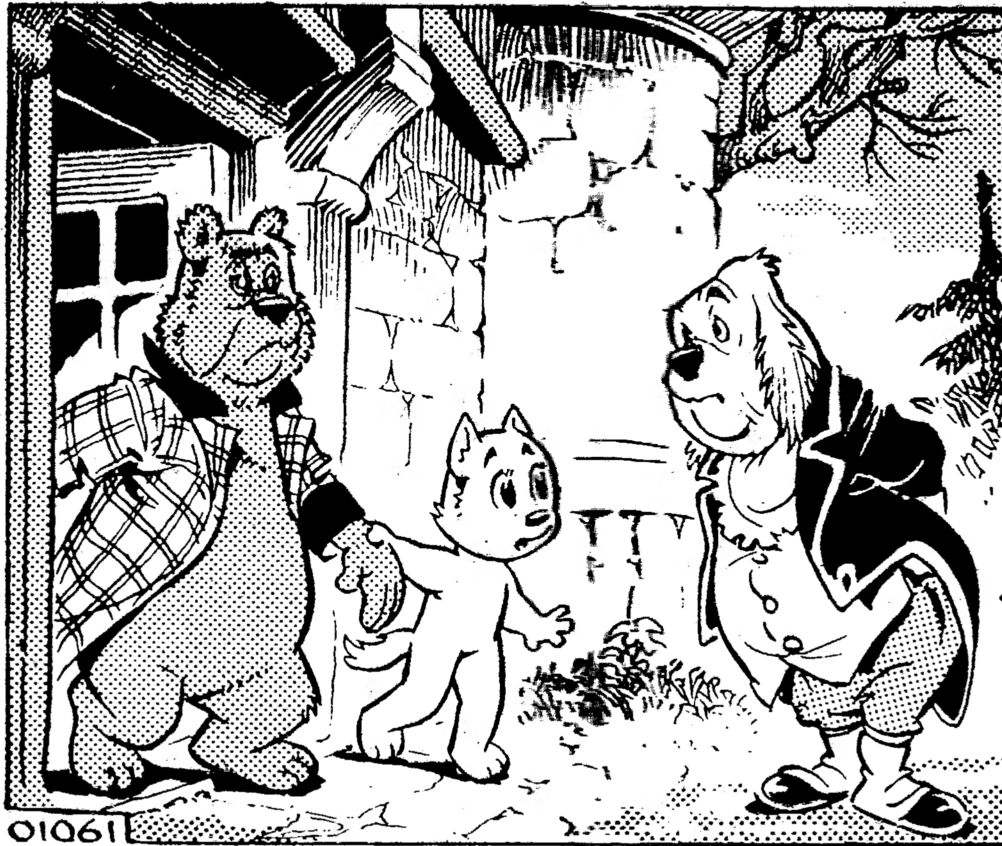

01060 Tom Poes bleef zich zorgen maken over heer Ollie en de volgende morgen ging hij dan ook al vroeg naar Bommelstein om te kijken hoe het met hem was. Het weer was opgeklaard en een zachte wind uit het zuiden voerde de geuren van ontluikend groen en de verwaaide stem van Joost mee. Reeds van verre zag hij dat de trouwe knecht naar zijn meester stond te roepen en hij haastte zich naderbij.
„Hoe gaat het?", vroeg hij ongerust.
„Niet zo goed", zei de bediende. „Heer Olivier zit op het dak, waar hij niet naar rede wil luisteren, en hij heeft opnieuw zijn havermout laten staan. Ik heb er een zwaar hoofd in, jonge heer. Wat te doen, met uw goedvinden?"
Tom Poes liep zonder te antwoorden het huis in en beklom de trappen, totdat hij de omloop van de toren bereikte. Daar stond heer Bommel achter de kantelen in de lucht te staren en hij schonk geen aandacht aan het gebeuren om zich heen.
„Wat doet u daar?", riep Tom Poes.
„Ik zoek", mompelde heer Ollie zonder om te kijken. „De trap naar de slaapkamer zoek ik. Voel me lang niet goed. Te veel buitenlucht, bedoel ik. Joost heeft ramen open gelaten. Tocht hier lelijk, voor mijn teer gestel".

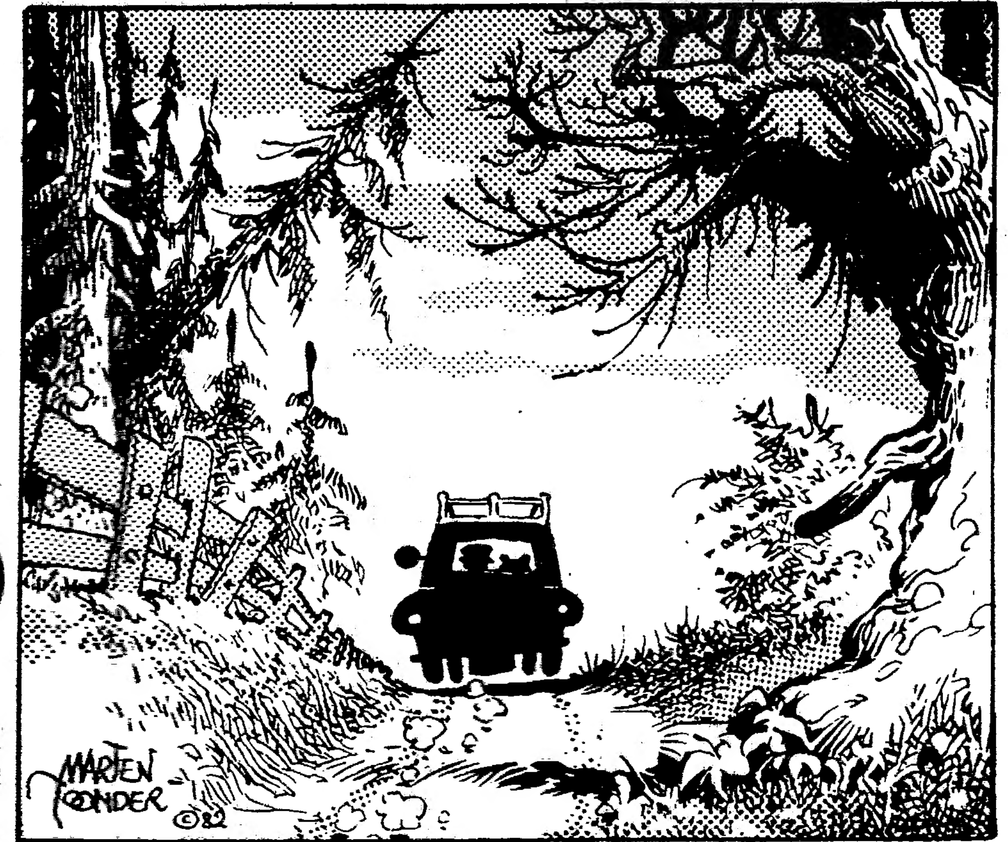
„Het is erger dan ik dacht", zei Tom Poes bij zichzelf. „Wat er gisteren gebeurd is, weet ik niet, maar ik ben bang, dat hij op zijn achterhoofd gevallen is of zo. Hier moet iets aan gedaan worden".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

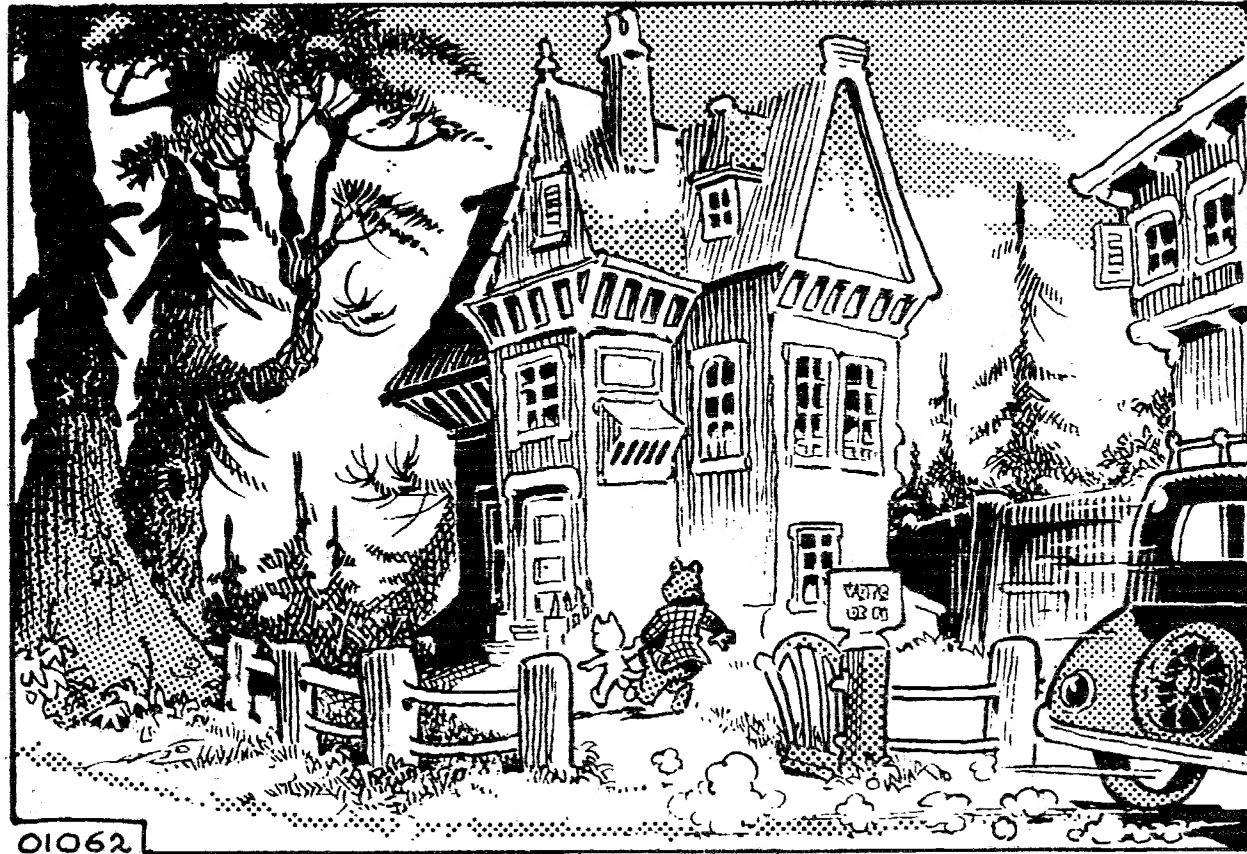

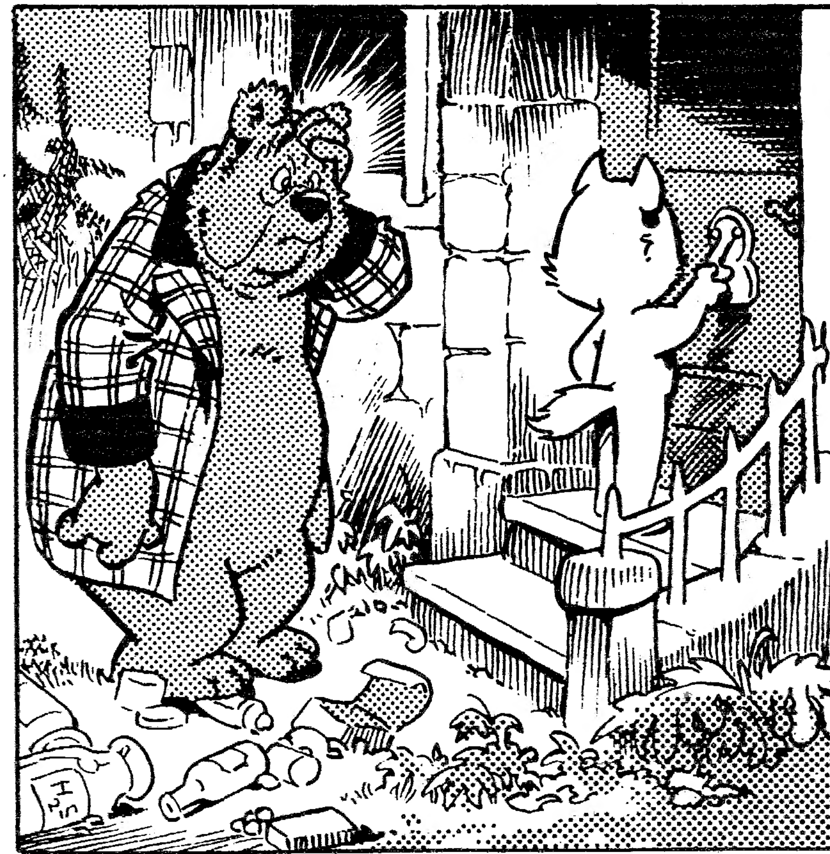
01061 Joost stond nog steeds bekommerd op het gazon, toen Tom Poes door de achterdeur naar buiten kwam.
"Het is waar", zei die. "Heer Ollie is werkelijk niet goed en we moeten hem zo gauw mogelijk naar de dokter brengen".

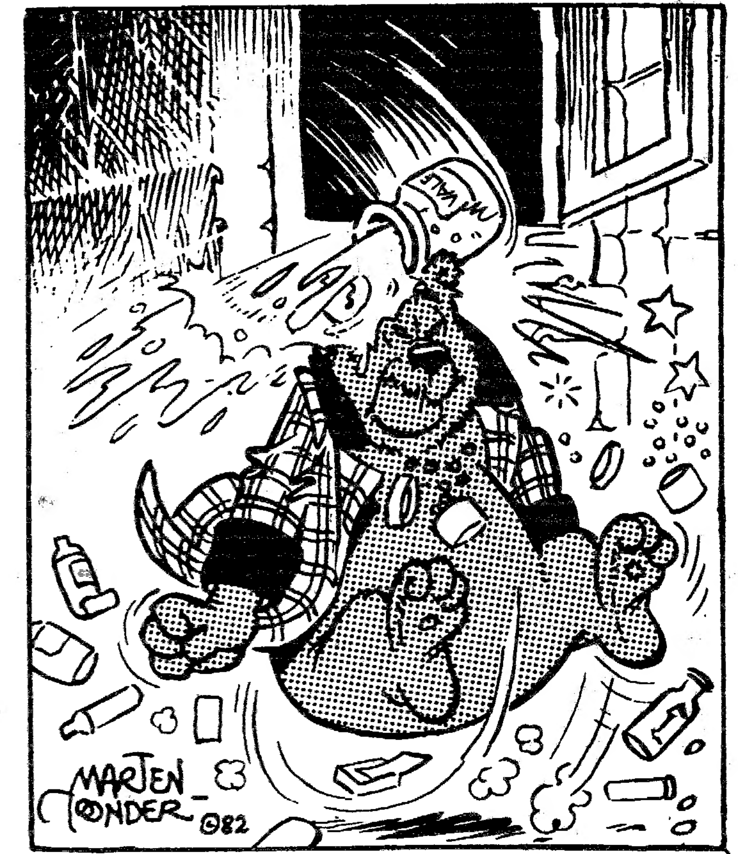
"De dokter", herhaalde de bediende. "Daar was ik al bang voor. Denkt u dat die er iets aan doen kan? Rust en nog eens rust, zegt hij altijd, en dat gaat boven mijn krachten. Ik ben bang dat het bij heer Olivier de leeftijd is, wanneer ik zo vrij mag wezen, en dokter Lapidar is zelf ook zo jong niet meer. Maar er schijnt een nieuw middel te zijn dat daartegen helpt. Ik las toevallig vanmorgen in de krant over de een of andere president die daarmee behandeld wordt, en het schijnt..."
"De trap", onderbrak heer Bommel, naar boven wijzend. "De trap naar mijn slaapkamer, bedoel ik. Ik voel me niet zo lekker".
"Je kunt beter een taxi bellen", hernam Tom Poes. "Ik ben bang dat heer Ollie gisteren een auto-ongeluk gehad heeft, want de Oude Schicht is er niet. En ik zal die oude Lapidar naar dat middel vragen waar je het over hebt".
Joost gehoorzaamde en even later reden Tom Poes en heer Bommel stadwaarts om de arts te raadplegen.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

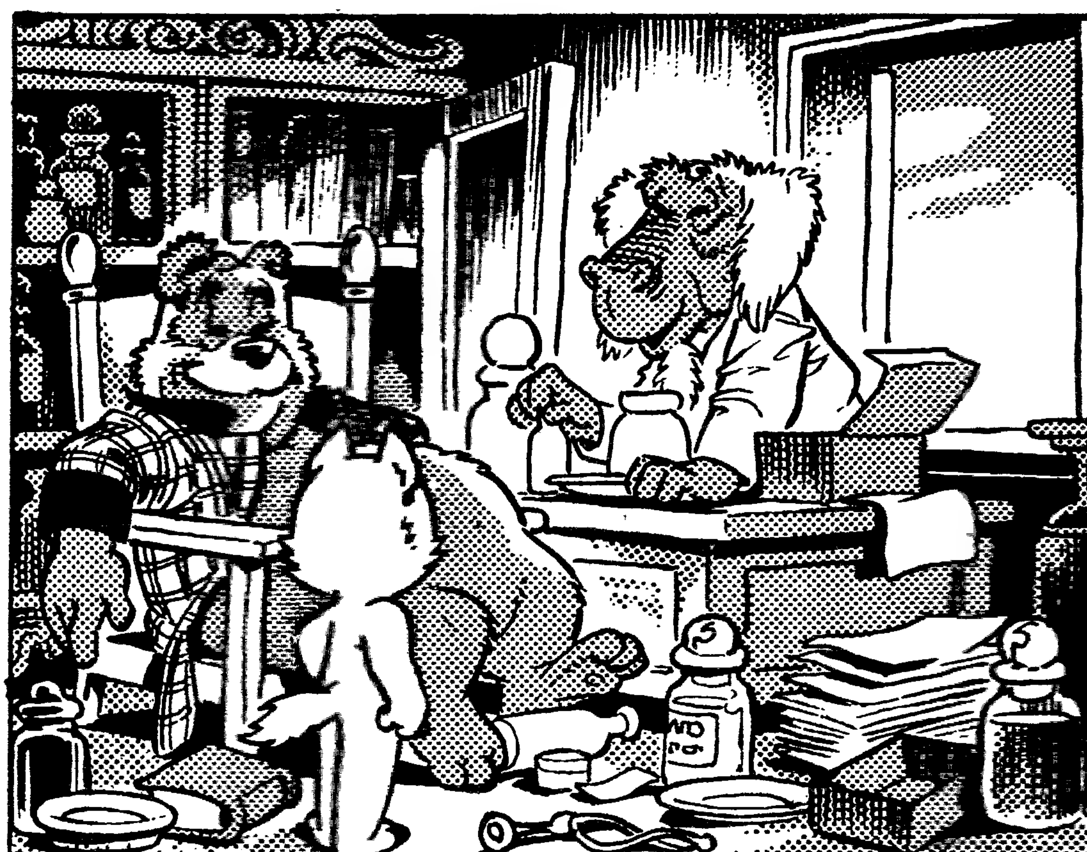
01062 De dokter woonde in een buitenwijk van Rommeldam, zodat het tochtje met de taxi niet lang duurde. De moeilijkheid begon echter, toen Tom Poes heer Bommel meetrok om de voordeur te bereiken.
"Hier woon ik niet", sprak de aangeslagen heer op besliste toon. "Bommelstein, bedoel ik. Ik wil naar huis. Heb hoofdpijn".
"Ja, ja", zei Tom Poes, hem voorttrekkend. "Dat weet ik en daarom zijn we hier. U hebt uw hoofd gestoten, maar als u nu maar doet wat de dokter zegt, zult u vlug genoeg weer de oude zijn".
Zo pratende had hij eindelijk de deur bereikt en daar viel zijn blik op een troep medicijnflesjes en pillendozen die ordeloos in het gras lagen.
"Ben niet oud!", riep heer Ollie uit. "Een Bommel wordt nooit oud, dat moest je weten. Hoofdpijn, dat is het. Is hier een bende".
"Een beetje wel", gaf Tom Poes toe, terwijl hij de klopper op de deur liet neerkomen. "Deze dokter is ook niet meer een van de jongsten. Maar hij kent u nu eenmaal".
Hij wachtte een poosje zonder dat er werd open gedaan en zijn vertrouwen in de geneesheer begon verder te dalen.
"Misschien kunnen we beter een andere gaan zoeken", mompelde hij.
"Het klopt", klaagde heer Ollie. "In mijn gedachtenleven, als je begrijpt...."

Verder kwam hij niet, want op dat moment werd het raam achter hem opengerukt en een grote fles valeriaan trof hem op zijn buil, zodat hij met een zucht tussen de weggeworpen medicamenten belandde.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

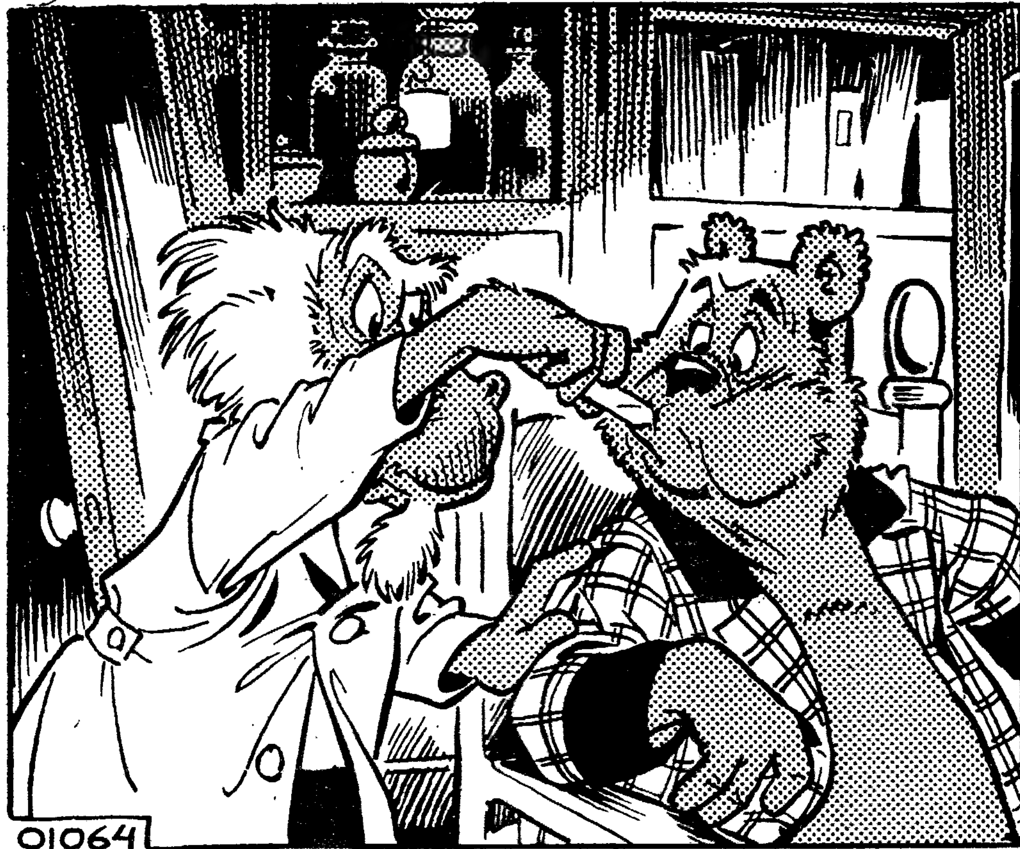

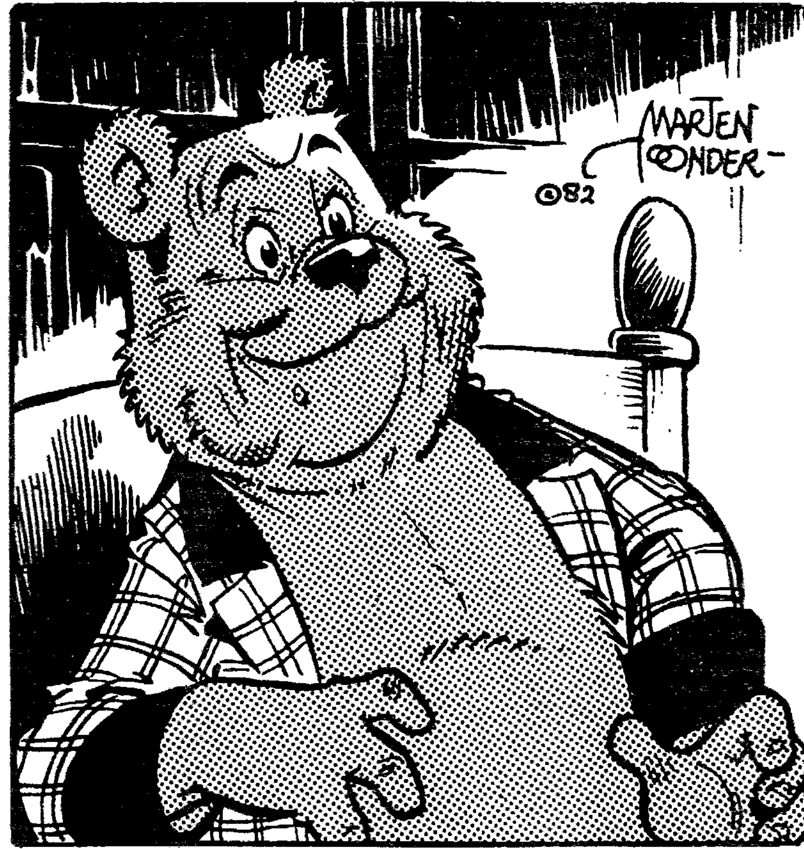

01063. Ondersteund door Tom Poes krabbelde heer Bommel moeilijk overeind. De rustgevende middelen dropen hem langs het gelaat, toen hij naar binnen werd geholpen door de arts, die intussen de deur geopend had.
„Een spoedgeval, neem ik aan", sprak deze, met een geschoolde blik naar de buil en de verdwaasde glimlach van de lijder kijkend. „Wat mankeert eraan?"
„Heer Ollie is niet goed", zei Tom Poes. „Hij is raar suf en verstrooid en ik ben bang dat hij zijn hoofd gestoten heeft. En de fles die u uit het raam gooide, heeft hem ook geen goed gedaan".
„Valeriaan", zei de arts. „Te veel valeriaan. Ik zie dat zo. Ouderwetse rommel. Weg ermee, vooral op zijn leeftijd".
„Maar hij is niet oud", zei Tom Poes bezorgd. „Hij is even oud als hij was".
„Dat komt in orde", verklaarde de geneesheer. „We zullen hem weer de oude maken. Tegenwoordig hebben we een nieuw middel".
„Daar wilde ik u juist naar vragen", zei Tom Poes opklarend. „Joost las zoiets in de krant".
„Juist", hernam de dokter, een flesje naar buiten werpend. „De Solkuur! Die is nogal kostbaar, maar geld speelt voor heer Bommel geen rol, nietwaar? Het is een wonderbaar middel, dat mij zelf van alle geriatrische verschijnselen heeft afgeholpen. Ik ga mij erin specialiseren".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

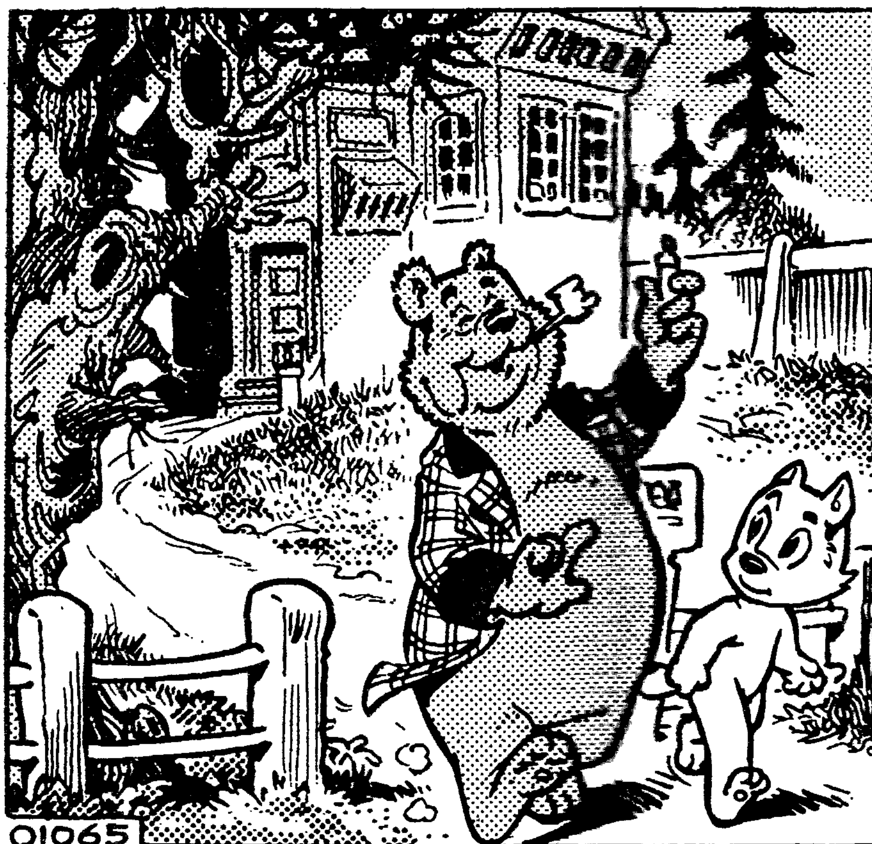

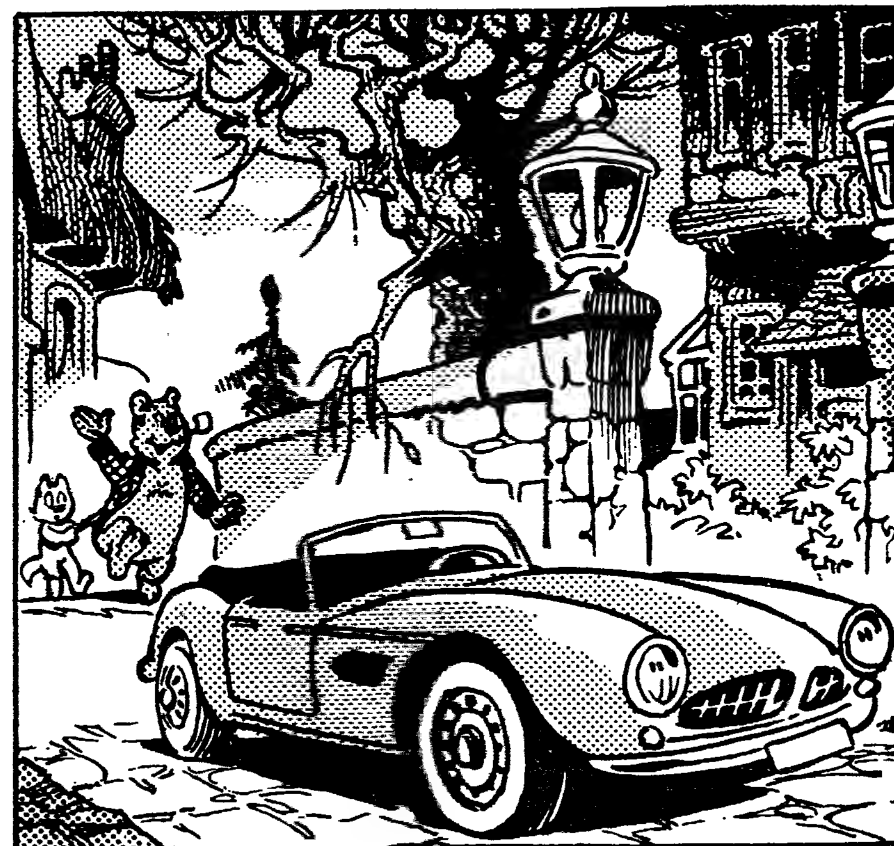

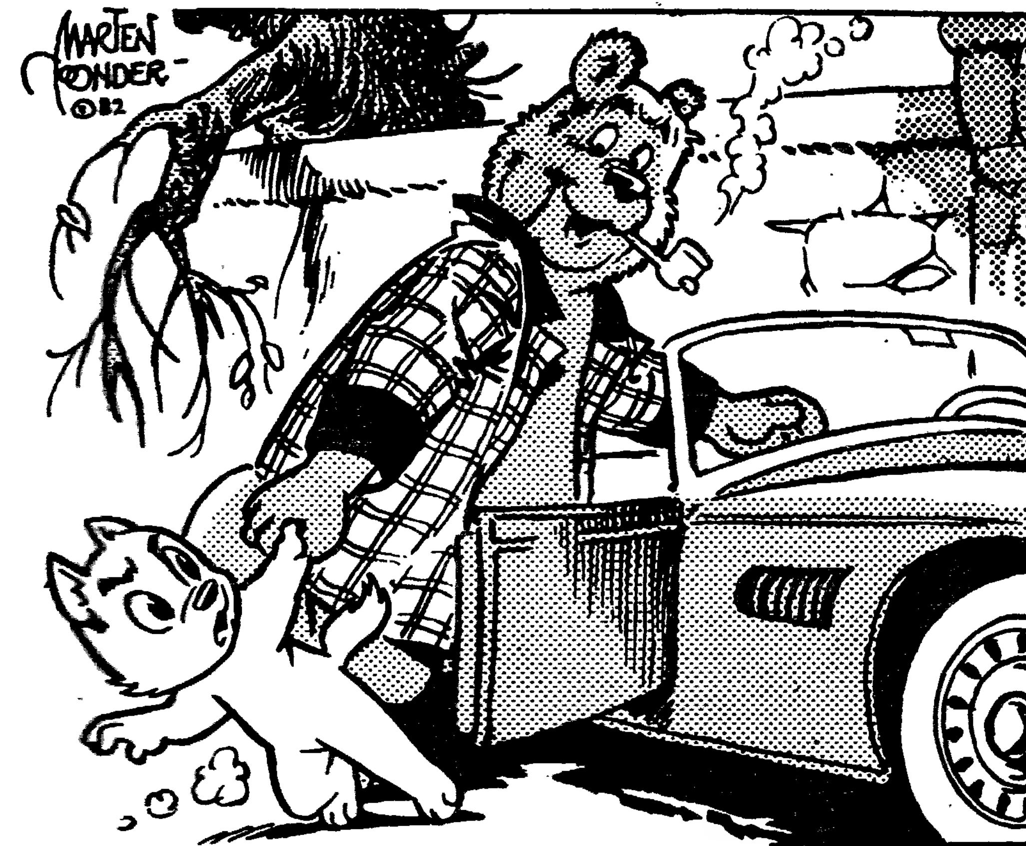
01064. Dokter Lapidar haalde een buisje uit zijn bureau en zette het aan heer Ollies lippen.
„Eén drupje Sol, aangelengd met wat water", legde hij uit. „Dat is genoeg voor het begin en het kost slechts 1000 florijnen. De kuur heeft echter een oplopende reeks. De tweede week bijvoorbeeld tweemaal daags een drupje en daarna is de patiënt rijp voor de echte kuur. Met een verwijsbriefje van de huisarts natuurlijk; men is daar zeer stipt in. Ik geef de patiënt nu zeven druppels mee. Iedere dag één drupje, niet meer!"
Terwijl hij zo sprak was er een grote verandering over heer Bommel gekomen. Zijn rug rechtte zich en er verscheen een nieuw licht in zijn ogen.
„Het is weg", riep hij opspringend uit. „Dat geklop, bedoel ik. Het overstemde mijn denkleven en dat is héél hinderlijk voor een heer van mijn stand, zegt u nu zelf".
Hij nam plaats op het bureau dat de arts bezig was te ontruimen, en keek begrijpend rond.
„Weg met al die kwakzalverij", hernam hij glimlachend. „
Deze druppels zijn beter. Ik wil er wel een litertje van hebben. Voor alle zekerheid, bedoel ik".
„Dat gaat niet", zei de arts. „De kuur bevindt zich nog in het beginstadium en we moeten dus voorzichtig zijn, met het oog op bijverschijnselen, begrijpt u? U moet de volgende week terugkomen, zodat ik u kan onderzoeken".
„Waar haalt u dat spul vandaan?", vroeg Tom Poes. „Wat gaat u doen, als uw voorraad op is?"
„Dan heb ik genoeg verdiend om zelf een echte kuur te beginnen", zei de dokter. „Ik heb al een plaatsje in het kuuroord besteld".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

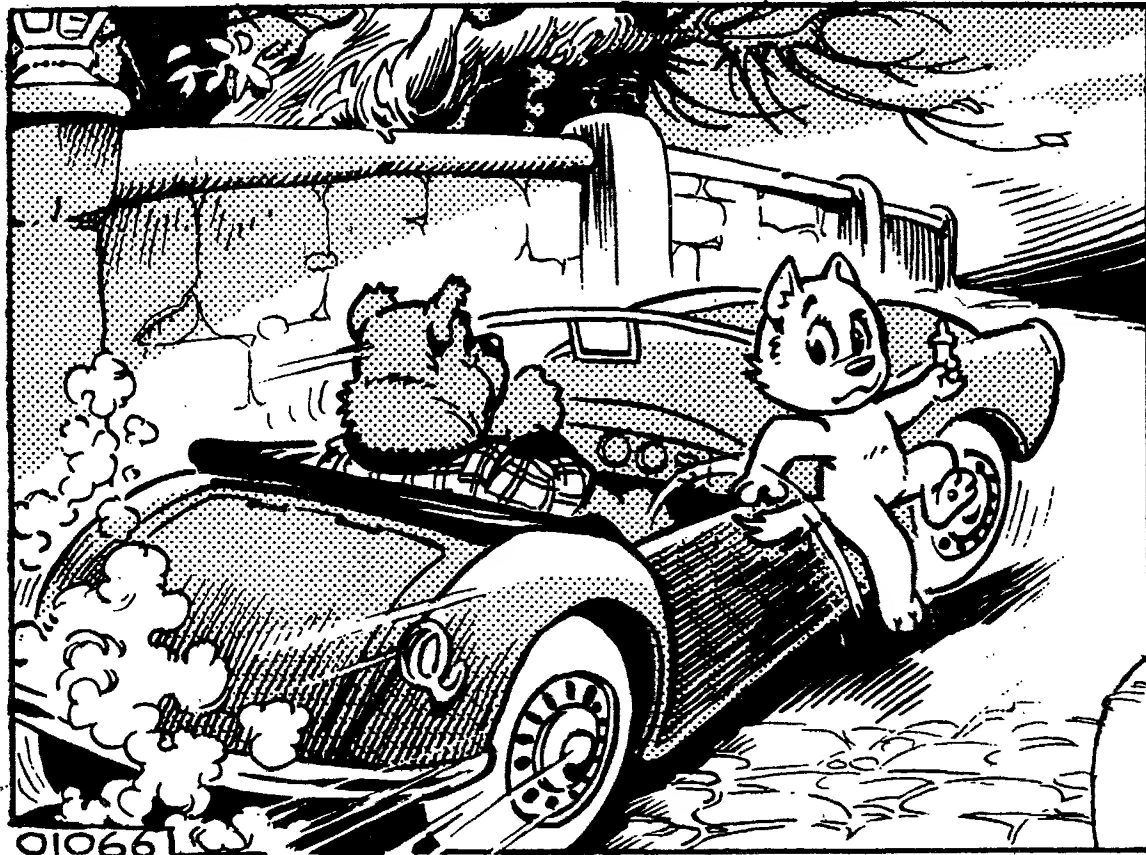

01065 Toen ze de artserij verlieten, stak heer Bommel een pijp op en keek met herwonnen levenskracht naar het flesje dat hij gekregen had.
„Zeven druppels Sol", sprak hij. „Het is niet veel, maar één druppel heeft van mij al een nieuwe heer gemaakt, als je begrijpt wat ik bedoel. Laten we naar huis gaan lopen met het oog op de frisse lucht, wat jij, jonge vriend?"
„Hm", zei Tom Poes. „Ik weet het niet. Die genezing is wel erg vlug gegaan en u moet voorzichtig zijn. We kunnen beter een taxi nemen".
Heer Ollie betrok, maar dat duurde niet lang. Voor de ingang van een belendend huis had hij een fraaie tweezitter in het oog gekregen en hij verhaastte zijn pas.
„Waarom een taxi?", riep hij uit, het flesje in zijn zak stekend. „Als jij zulke slappe spieren hebt, dat je dat eindje niet kan lopen, kunnen we toch die wagen nemen? Die buurman heeft hem op het ogenblik niet nodig, zo te zien".
„Maar dat is diefstal!", riep Tom Poes, terwijl hij probeerde de opgeleef-de heer tegen te houden. „Dat kunt u niet doen".

„Oho, dat kan ik best", zei heer Bommel, Tom Poes aan een jaspand meetrekkend. „Wedden, dat het sleuteltje erin zit?"
Hij was het voertuig genaderd en slaakte een verheugde uitroep.
„Zie je wel?", vroeg hij. „Iemand met dat soort auto vergeet altijd het eruit te halen, zoals een heer dat doet. Kom maar gerust mee".
Hij opende het portier en stapte in, zijn jonge vriend meetrekkend.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

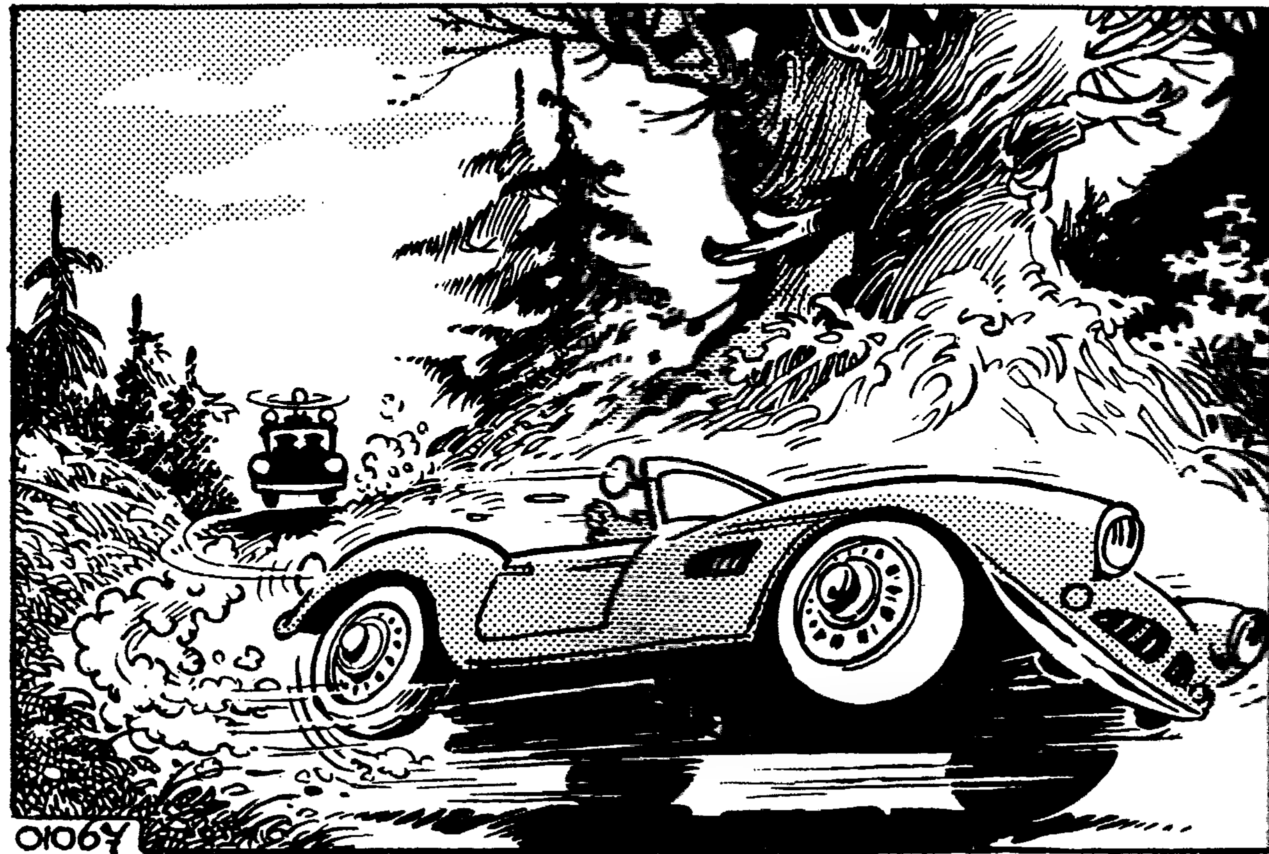

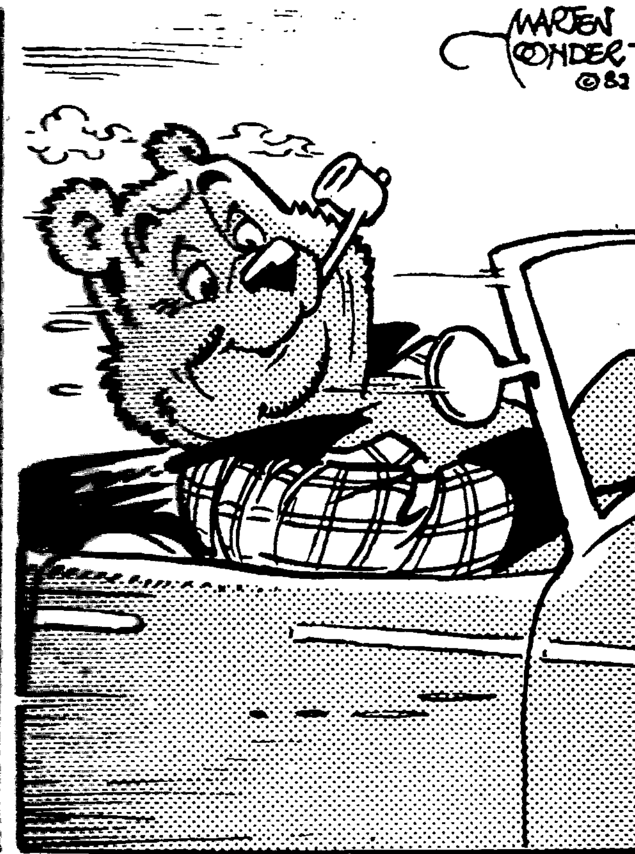

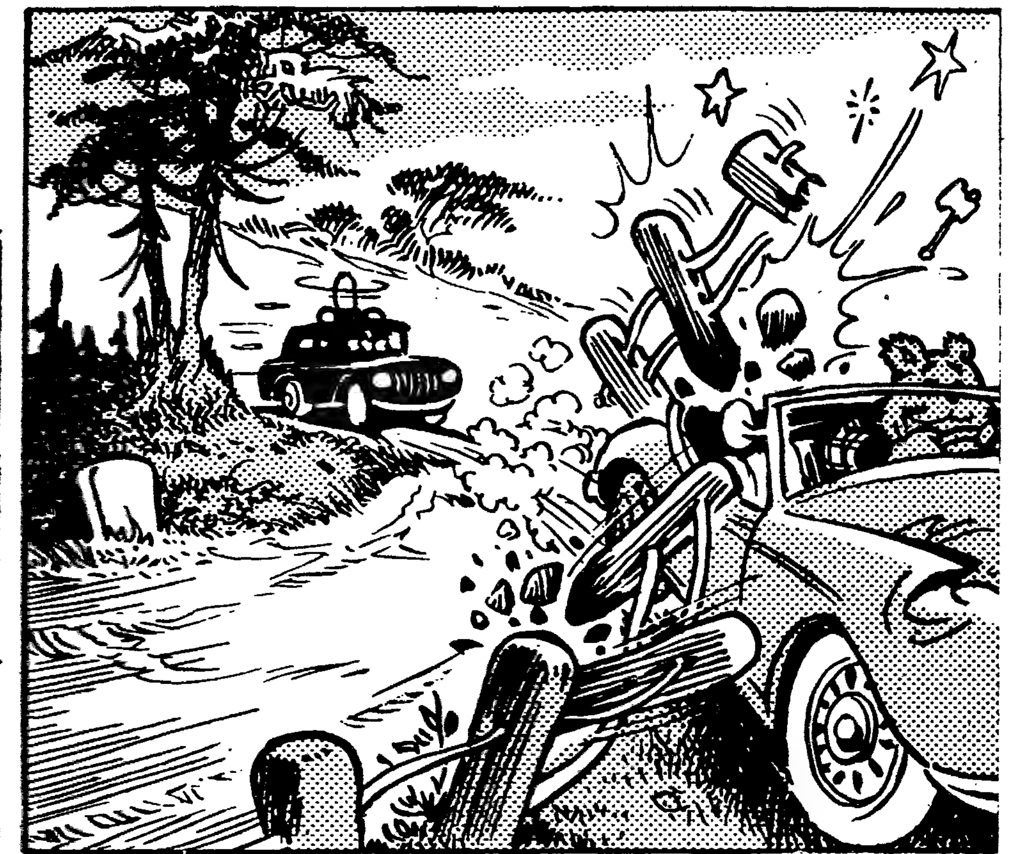
01066 Toen heer Ollie het sleuteltje omdraaide, startte de motor onmiddellijk en met een brullend geluid trok de wagen weg. Tom Poes wachtte niet totdat hij op snelheid gekomen was. Met een vlugge greep trok hij het flesje met de wonderdadige Soldruppels uit de jaszak van de bestuurder en sprong over het portier op de straat.
Heer Bommel merkte dat niet; hij ging geheel op in het schakelen en gas geven, zodat hij al spoedig om een straathoek verdwenen was. Het geloei was echter niet onopgemerkt gebleven, want de eigenaar van het voertuig, de popster Flipper Fielt had het geluid van de motor herkend en snelde verwilderd zijn huis uit.
„Hela!", schreeuwde hij. „Ze stelen m'n kar!"
De agent Stappers, die daar juist zijn ronde deed, keek verrast om en keerde op zijn schreden terug.
„Wilt u aangifte doen?", vroeg hij. „Als u mij even uw naam en het nummer van het betreffende voertuig wilt opgeven?"
„Wat naam?", kreet de bestolene. „Pak hem! Hij is net de hoek om".
„Daar heb ik niet genoeg houvast aan", hernam de politiebeambte. „Maar ik heb hier mijn portofoontje en als ik nu weet wie en wat, kan ik het doorgeven. Zo'n pretrijder komt niet ver als we er op tijd bij zijn".
De beroemde zanger verbeet zijn drift en, nadat hij de gevraagde inlichtingen had gegeven, nam Stappers zijn apparatuur ter hand.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

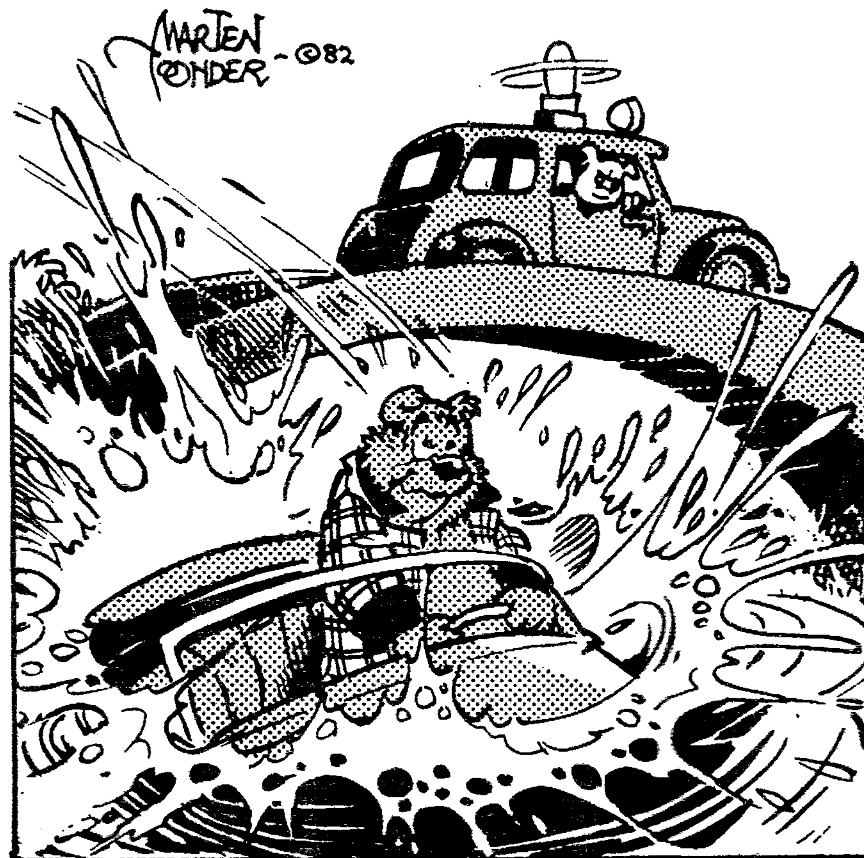
01067 — Heer Bommel was zó aan de Oude Schicht gehecht, dat hij zich zelden in een ander voertuig voortbewoog. Het rijden in Flipper Flelts wagen was dan ook een nieuwe ervaring voor hem, waarvan hij erg genoot. Dat kwam natuurlijk door de geneeskrachtige Soldruppels, maar de voortjagende heer was zich daar niet van bewust. Met gillende banden rondde hij de straathoeken en omdat hij geen aandacht schonk aan verkeerslichten, liet hij de stad al spoedig achter zich. Op de stille landweg liet hij zich geheel gaan door vol gas te geven, terwijl het voorjaar hem om de oren gierde.
„Ik wist niet, dat ik het in mij had", mompelde hij bewonderend toen hij op twee wielen een bocht nam. „Een heer in de kracht van zijn leven staat voor niets als men probeert hem tegen te houden. Maar wat is dat voor gehuil achter me?"
Hij wierp een blik in een zijspiegeltje en daarin werd hij een donkere auto gewaar, die een zwaailicht op het dak torste.

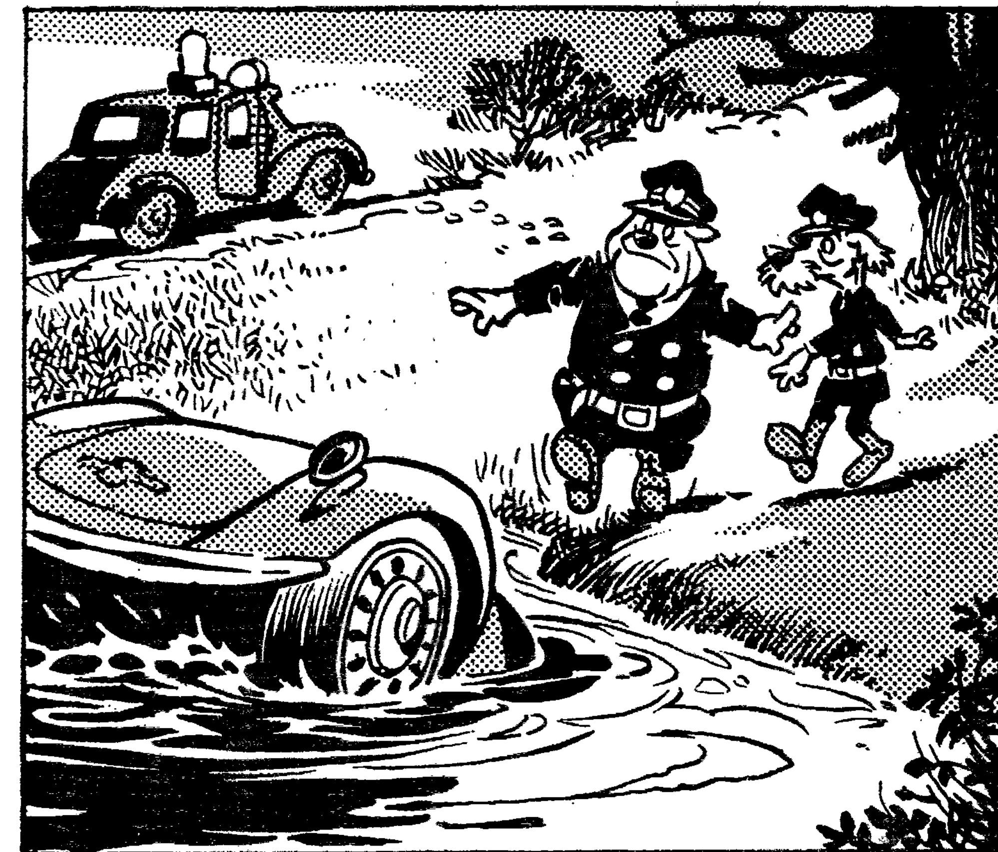
„Politie", prevelde hij glimlachend. „De stakkers proberen natuurlijk me in te halen, maar ze kennen de kracht van een Bommel niet. Kijk, als ik deze bocht nu afsnij, zullen ze vreemd staan te kijken".
Met deze gedachte reed hij op het hek af, dat de wegkromming omzoomde, en daverend er met zo'n snelheid doorheen, dat de paaltjes uit de grond werden gerukt en hij zijn weg door het weiland kon vervolgen.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01068 Het weiland was tamelijk heuvelachtig en omdat het niet op snelverkeer was berekend, vertoonde de grond heel wat gaten. De auto schokte dan ook nogal en de bestuurder voelde zich een beetje draaierig, toen hij zonder remmen de helling afkwam. Daaraan was het waarschijnlijk te wijten dat hij te laat de rivier opmerkte die door het landschap kronkelde.

„Dat was te verwachten", zei brigadier Kloppers, die de vervolging ordelijk over de weg had voortgezet en nu vanaf de brug het ongeluk gadesloeg.

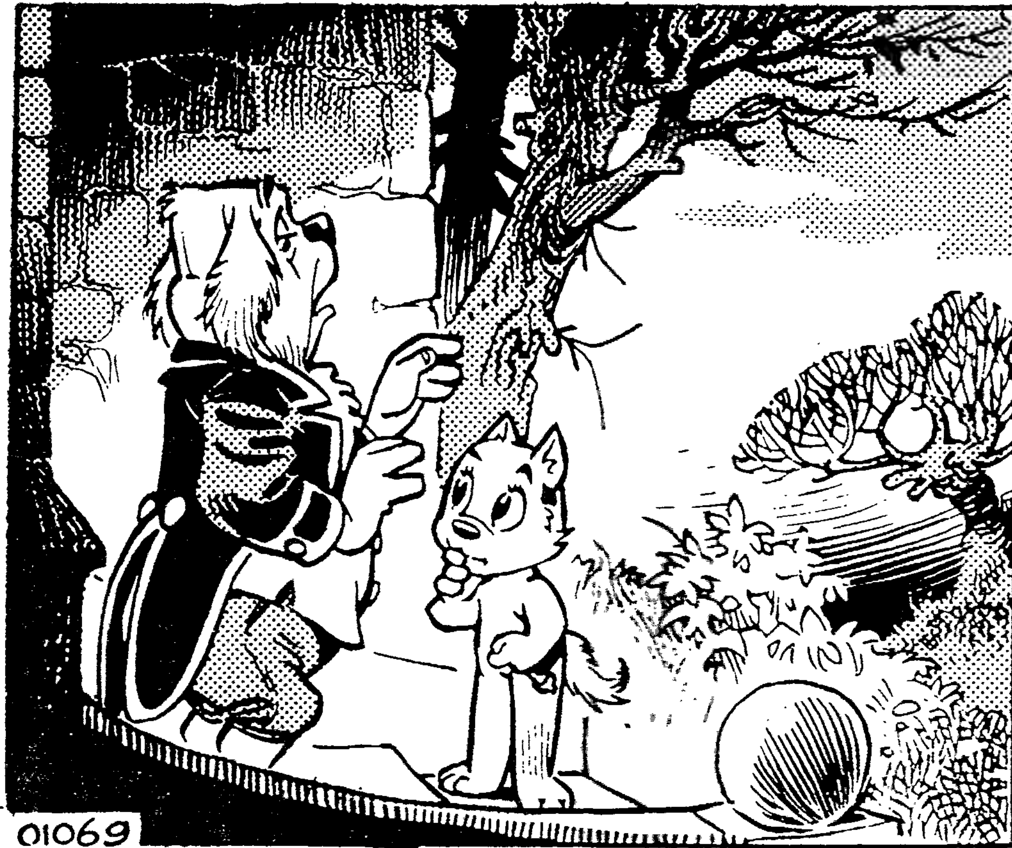
„Allicht", gaf de agent Snorga toe. „Die lolrijders doen maar raak. Het is toch hun wagen niet, denken ze. Maar deze komt van een natte kermis thuis".

„Dat zou ik ook denken", bromde de brigadier. „Dit karretje is van een beroemde zanger, Flipper Fielt, van de popgroep De Gruwels, je weet wel. Nou, die zal hem krijgen en anders zijn fans wel. Stop hier maar, Snorga. We zullen proberen die pretmaker uit de slik te halen voordat het te laat is om hem op te schrijven. Dat zou zonde zijn".

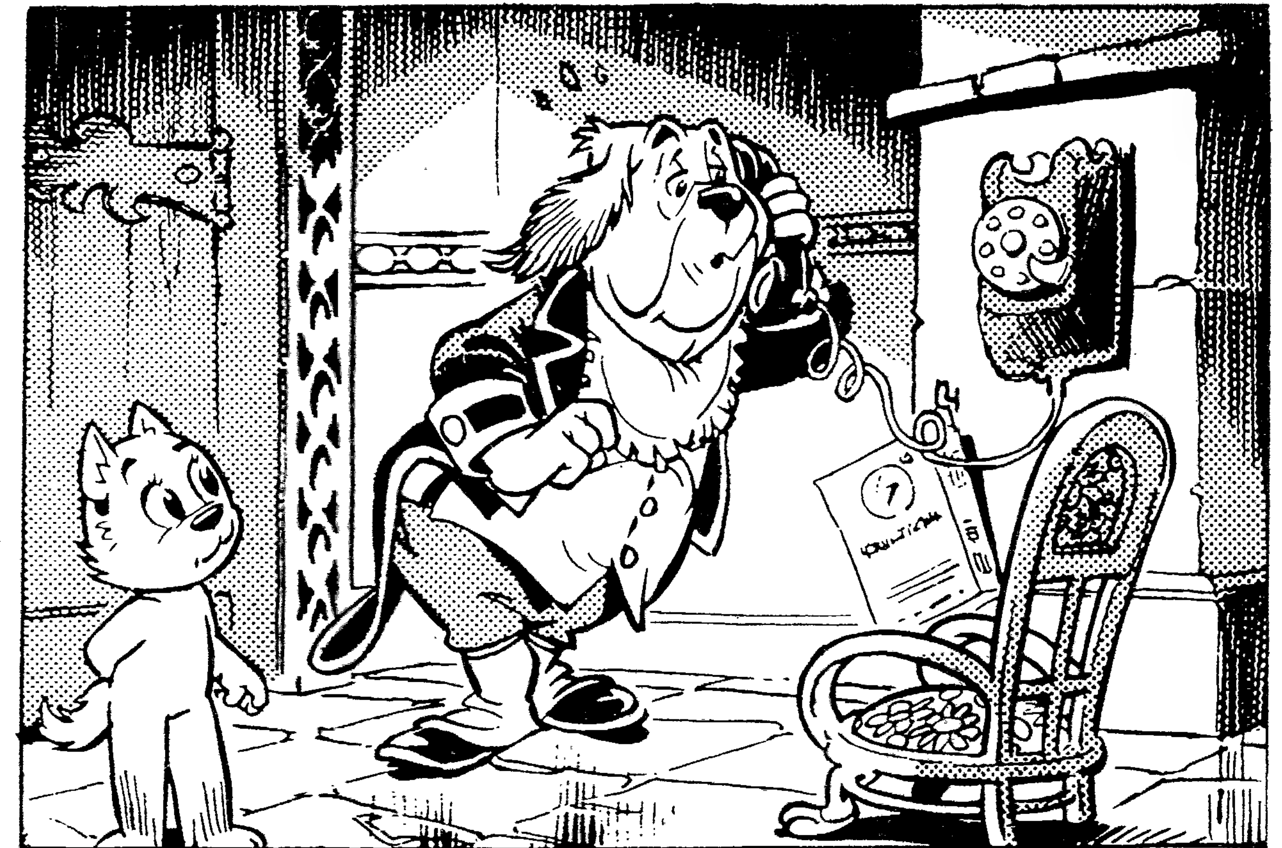
De ander gehoorzaamde en even later begaven de dappere ambtenaren zich voorzichtig naar de oever om te redden wat er te redden viel.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01069 Tom Poes had intussen de bus naar huis genomen en hij haastte zich naar Bommelstein om te vragen of heer Ollie er al was.

"Praat me er niet van, jonge heer", zei Joost, die hem open deed. „Op een héél betreurenswaardige wijze! Door de politie, als ik zo vrij mag wezen, zodat ik me afvraag wat de buren wel zullen zeggen. Hij heeft een heel lelijke bekeuring aan de broek gekregen, zoals men mij mededeelde. Wegens het rijden in een auto van een hooggeplaatste ster, die hij in de poeier gereden heeft. In de rivier, om juister te zijn. De auto, bedoel, niet de ster".

"Dat is niet zo best", zei Tom Poes bezorgd. "Erger dan ik dacht. Hoe is het met hem?"

"Heer Olivier is vol water gelopen en zijn toestand is ernstig", verklaarde de knecht. „Ik stond net op het punt de geneesheer op te bellen, toen u aanbelde. U begrijpt wel, het hoofd loopt me om, wat het toch al deed door de schoonmaak en zo. Soms denk ik..."

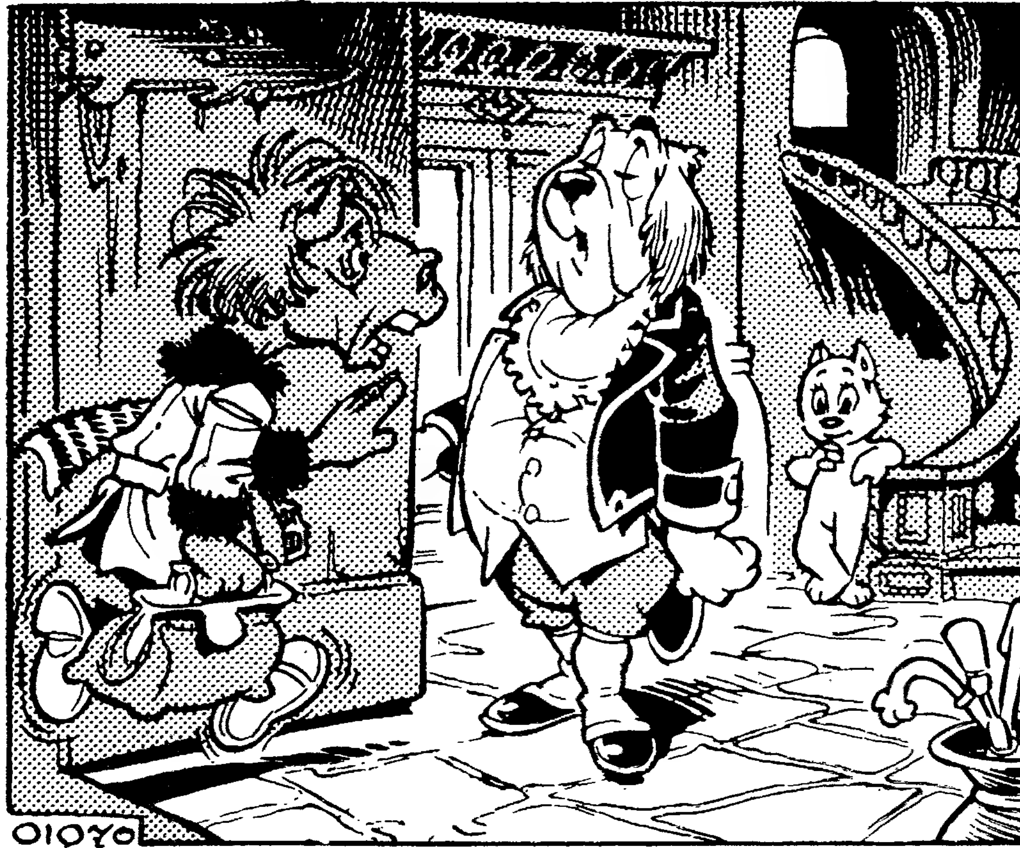
"Ja, dat begrijp ik", zei Tom Poes haastig. "De dokter moet maar zo gauw mogelijk komen. Tenslotte is het zijn schuld, want hij heeft heer Bommel een nieuw soort medicijn gegeven. Soldruppels, die hier in dit buisje zitten. Ik vertrouw ze niet, want de ene druppel die hij gaf, had een vreemde uitwerking. Het is niks voor heer Ollie om zo maar in de auto van een ander te gaan rijden".

De bediende begaf zich hoofdschuddend naar de telefoon, maar toen hij de arts had gebeld, bleef hij verstard staan kijken.

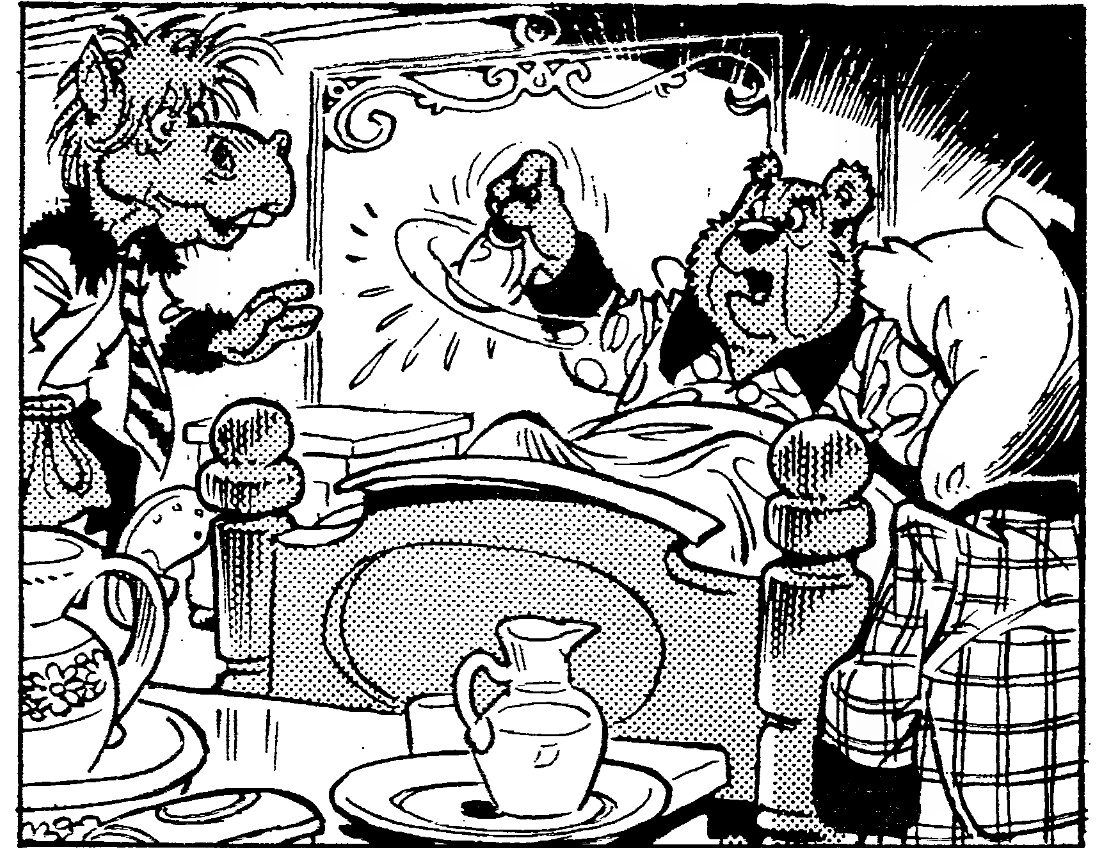
"Dokter Lapidar is onverwachts vertrokken", mompelde hij. "Voor een kuur, zegt men. Men zal een plaatsvervanger sturen".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

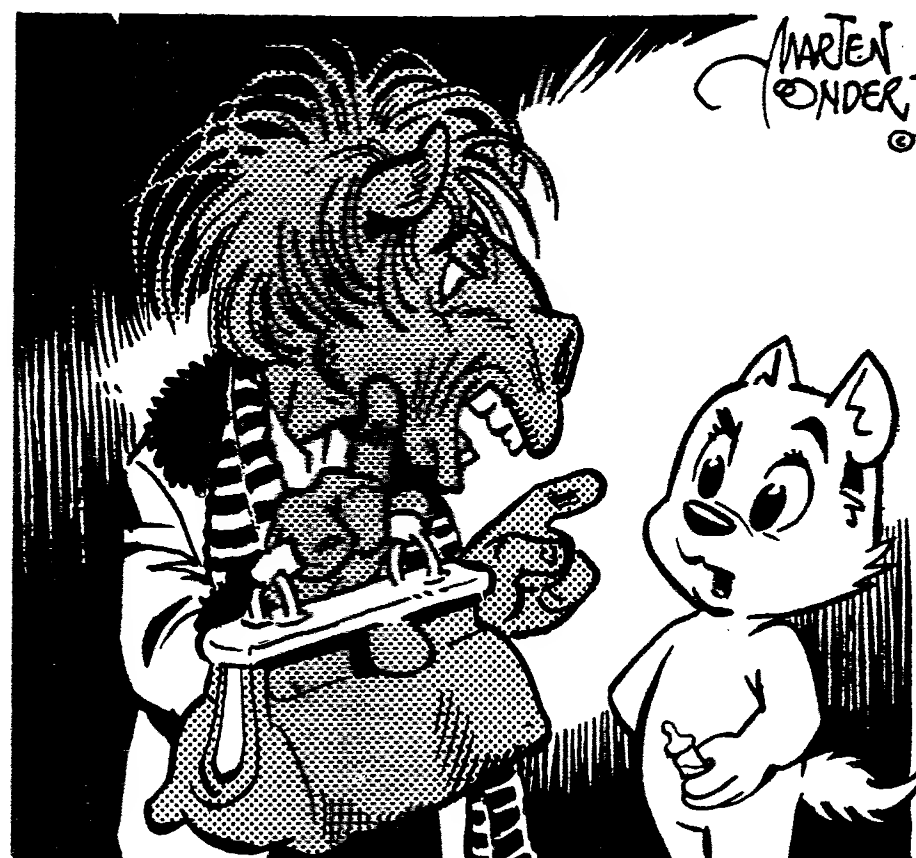

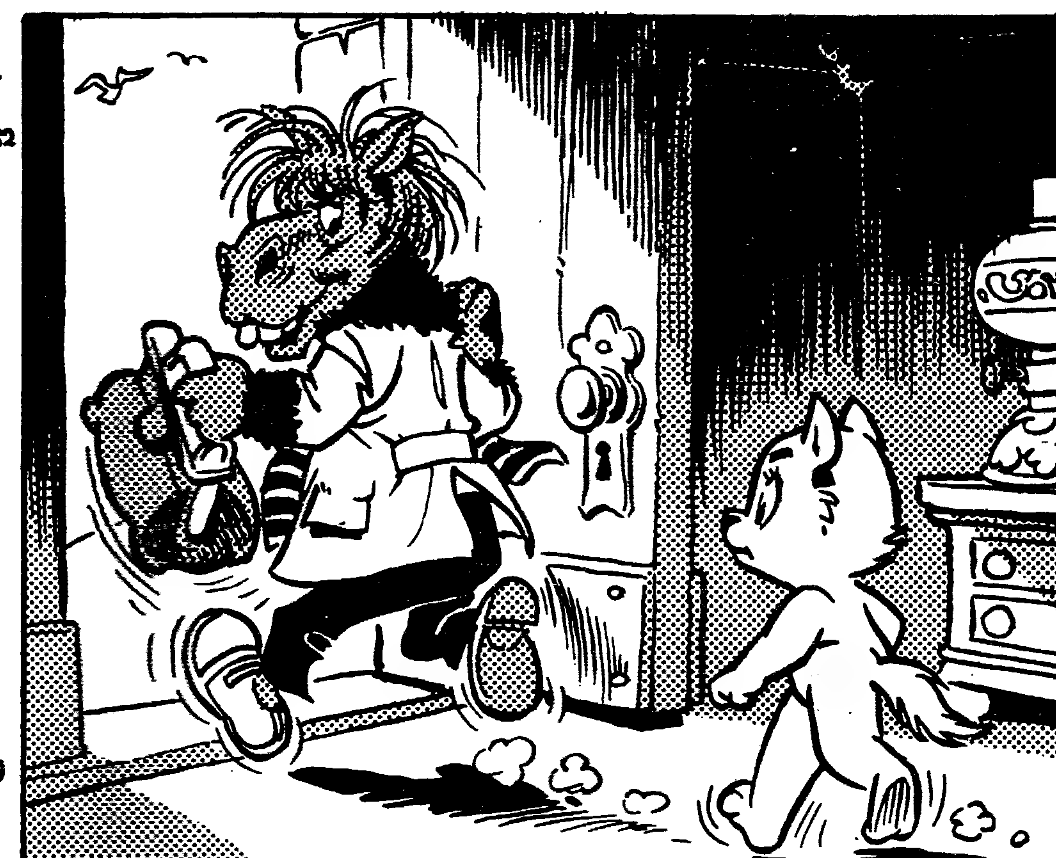
01070 De plaatsvervangende dokter, die na een poosje verscheen, zag er enigszins verwilderd uit.
„Goeiedag", zei hij, toen Joost hem binnenliet. „Waar is de patiënt? Ik heb haast. Ik moet verder".
„Maar het is ernstig", sprak de bediende. „Door de schuld van uw voorganger, zegt de jonge heer. Ik ben dan ook zo vrij om..."
„Lapidar heeft een chaos achtergelaten", onderbrak de arts. „De doktersdienst heeft mij aangewezen om daar orde in te brengen. Maar hoe kan ik dat doen, als alle gegevens ontbreken? De oude schijnt alles mee gegeven te hebben aan de vuilnisman. Waar is de patiënt?"
„Boven in zijn slaapkamer", zei Joost wijzend. „Hij is er slecht aan toe, met uw welnemen. Als u de trap opgaat, hoort u wel waar dat geroep vandaan komt. Hij belt trouwens ook nog. U kunt hem niet missen".
Dat was waar, het ziekenvertrek was niet moeilijk te vinden en de jonge arts haastte zich naar binnen.
„Wat zijn de klachten?", vroeg hij hijgend.
„Ingestort", riep heer Bommel uit. „Mijn teer gestel, bedoel ik. Omdat ik in het water viel terwijl ik in een auto zat, zodat de politie mij moest leegpompen voordat ze me konden opbrengen. Wie bent u eigenlijk? Ik wil een druppel hebben! Waar is mijn flesje?"

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

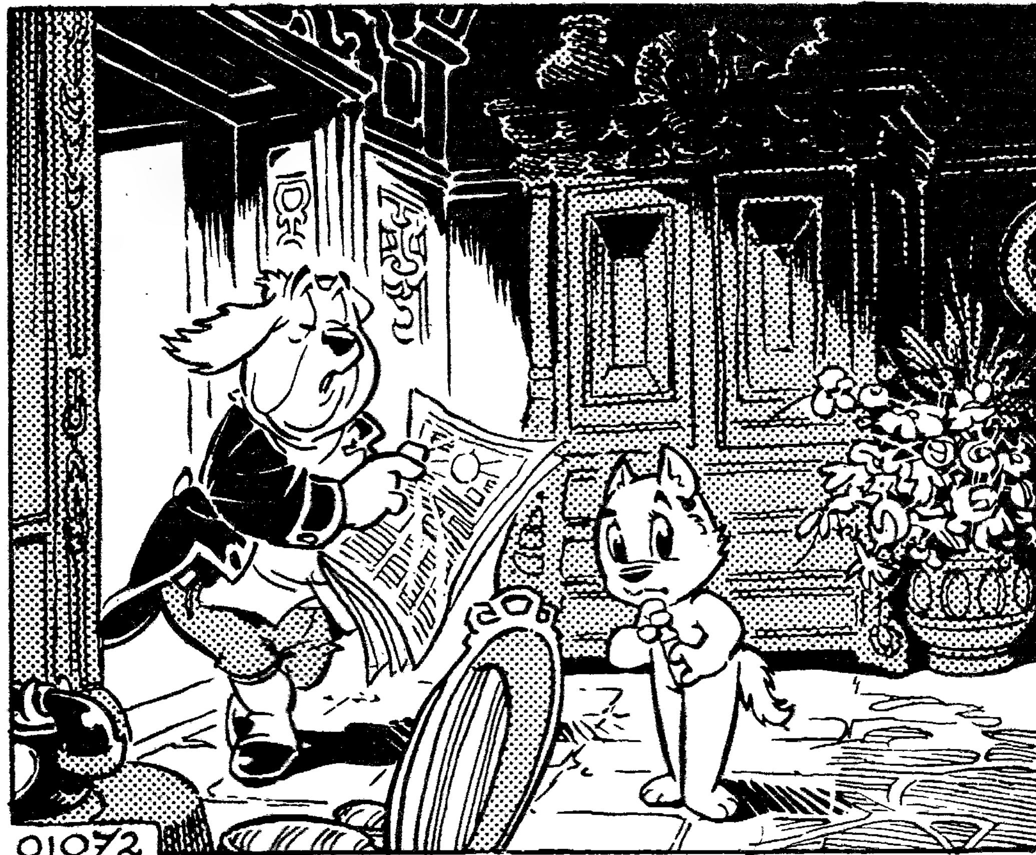

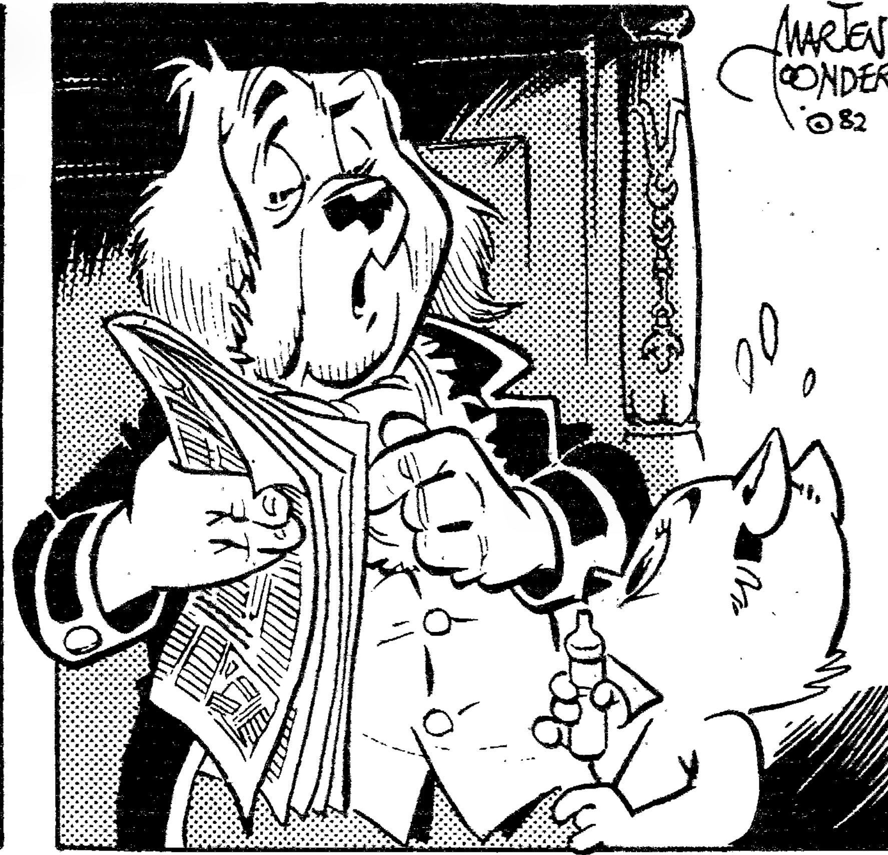
01071 De invallende arts bleef niet lang boven; na een paar minuten daalde hij reeds weer neerslachtig de trappen af.
„Het is wat ik vreesde", sprak hij. „De patiënt vertoont een beschadigde voorhoofdsknobbel en water in de luchtpijp. Maar dat zijn bijverschijnselen. Hij heeft Sol geslikt en dát is de oorzaak!"

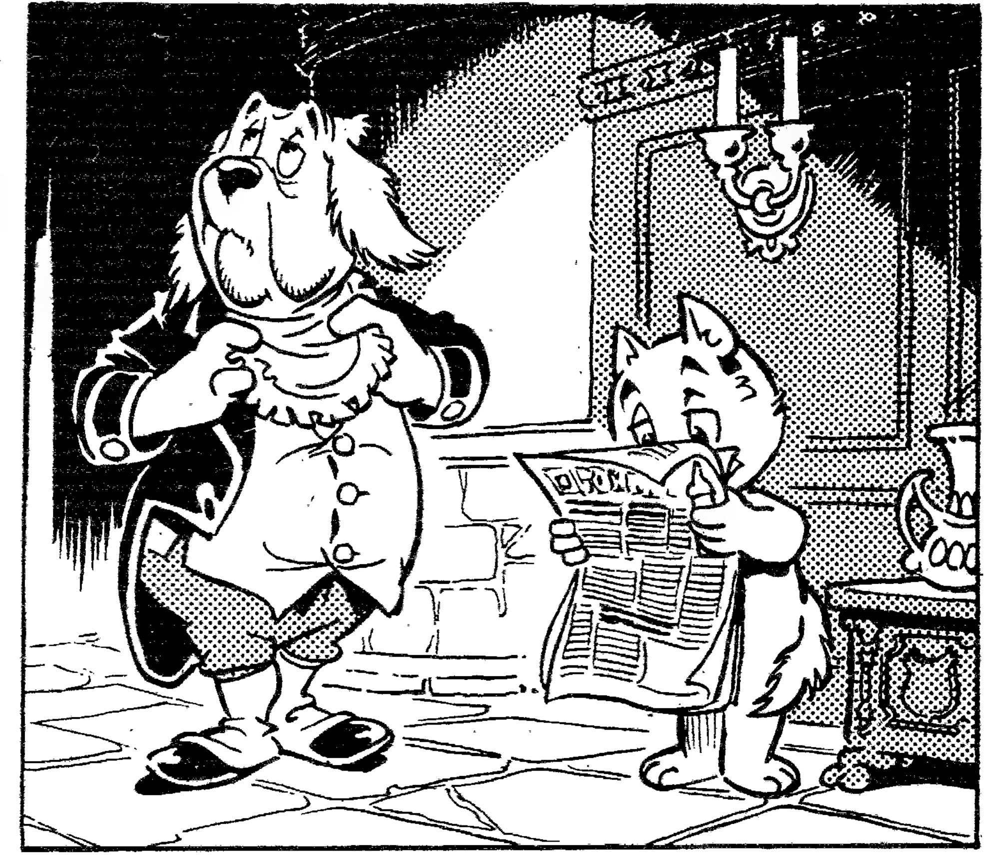
„Het was maar één druppel", begon Tom Poes, doch de medicus onderbrak hem.
„Dat is al genoeg," riep hij uit. „Als men er één gehad heeft, kan men er niet meer buiten. De oude dokter Lapidar is er zelf het slachtoffer van geworden, want hij gebruikte het tegen zijn kwalen. Het middel werkt verjongend, zie je? Maar het is wetenschappelijk nog niet getest en ik kan het niet voorschrijven, omdat het gebruik ervan rare gevolgen kan hebben".
„Waar komt dat spul vandaan?", vroeg Tom Poes. „Is het verboden?"
„Nee", zei de ander met een zucht. „Heel wat staatslieden en andere magnaten gebruiken het en dan kan je niks beginnen. En waar het vandaan komt, weet ik niet. Kom, ik moet verder".
Hij liep naar de deur en Tom Poes holde achter hem aan.
„Maar heer Bommel dan?", riep hij. „Wat moet er met hem gebeuren?"
„Ik vrees dat hij opgenomen moet worden om een ontwenningskuur te ondergaan", zei de vertrekkende geneesheer. „Voorlopig heb ik hem een rustgevend spuitje gegeven; meer kan ik niet voor hem doen. Goede dag".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

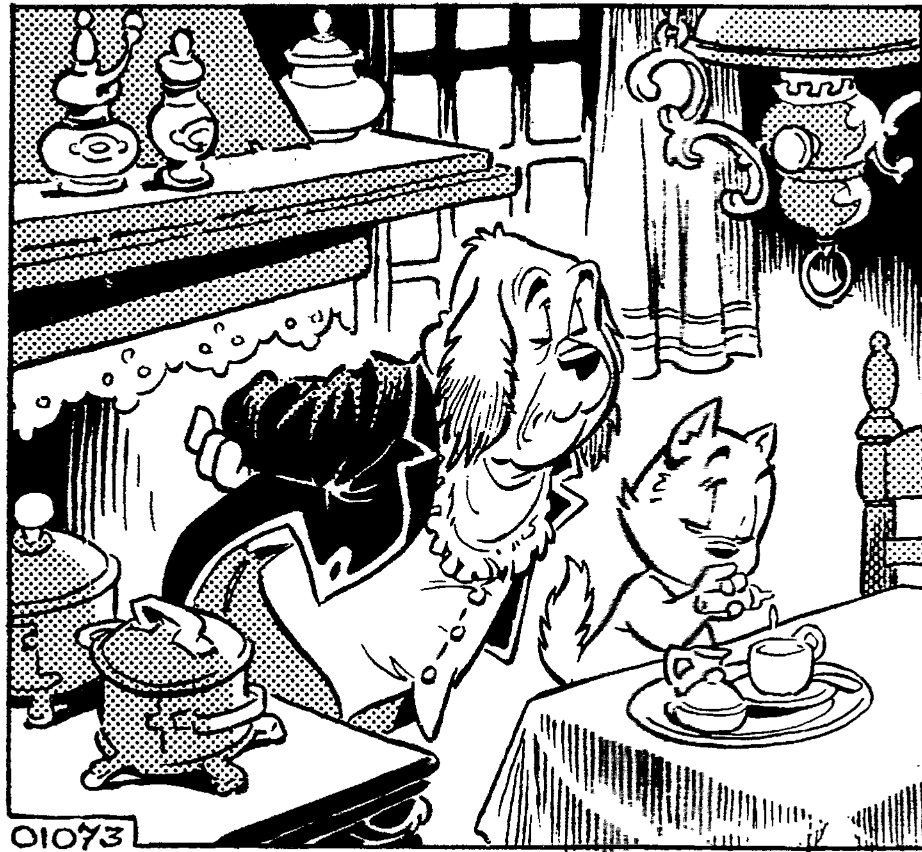
01072 Toen de dokter vertrokken was, staarde Tom Poes bekommerd naar het buisje met Soldruppels dat hij nog steeds in de hand hield.
„Dit lijkt me gevaarlijk goedje", zei hij bij zichzelf. „Alleen voor magnaten en zo. Ja, ja, je moet er heel wat geld voor hebben. En het is nog niet eens goed onderzocht. Hm, als ik nu maar wist waar het vandaan komt..."

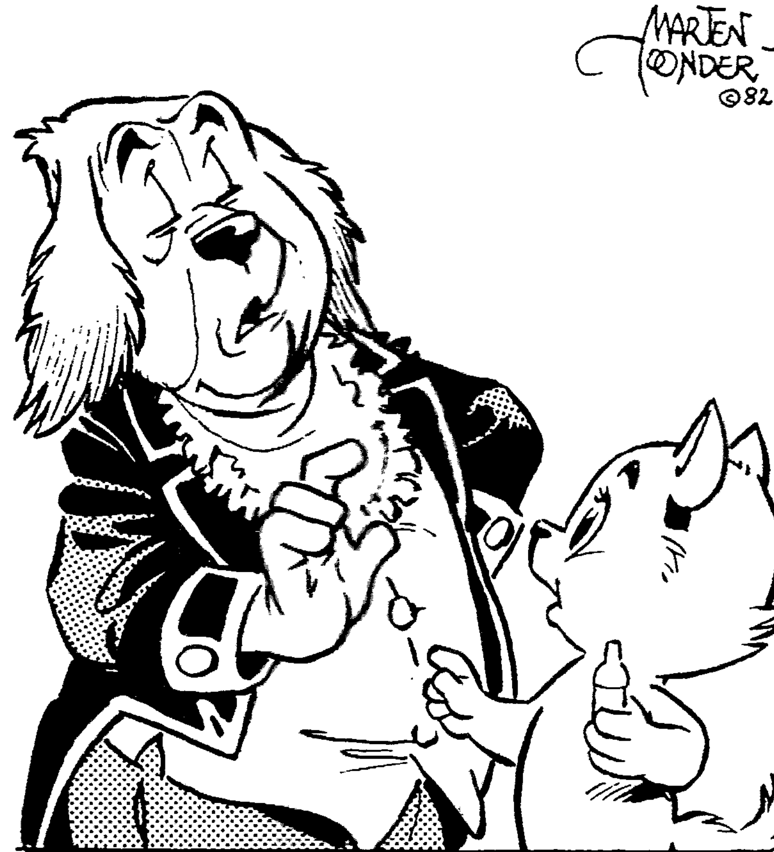
Op dat moment betrad Joost de hal, met het ochtendblad.
„Excuseer, jonge heer", sprak hij. „Ik was zo vrij de krant te lezen nu heer Olivier er niet toe in staat is; omdat het zonde is van het nieuws, dat toch al zo snel verjaart. Zodoende las ik hier iets over een verjongingskuur. Zou dat iets voor hem zijn, vroeg ik me af?"

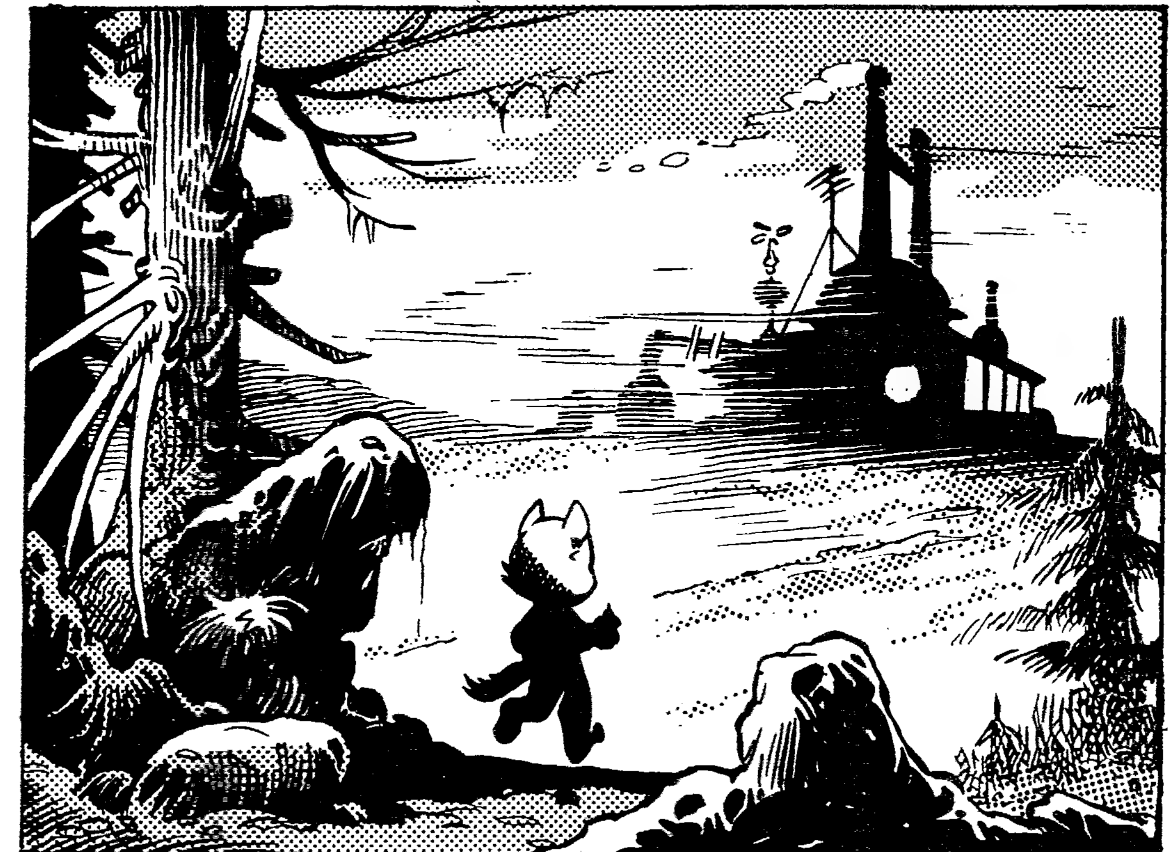
Tom Poes nam het dagblad en las het stukje dat de trouwe bediende hem wees.
"Het is van Argus", mompelde hij. „En het gaat over de president-directeur van de Internim, die last van zijn kwalen had, zodat de aandelen kelderden".
„Ik weet er alles van", zei de knecht. „Ikzelf ben zo vrij twee stukjes te hebben die steeds minder waard werden..."
„Die president is naar een kuuroord gegaan", onderbrak Tom Poes. „Hij schijnt er helemaal op te knappen en over een paar weken is hij weer helemaal de oude, staat hier. Geweldig, Joost. Dat is nu net wat ik zoek".
„Dat doet me genoegen, met uw goedvinden", verklaarde de knecht. „en eh... denkt u, dat mijn stukjes nu weer zullen stijgen?"

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

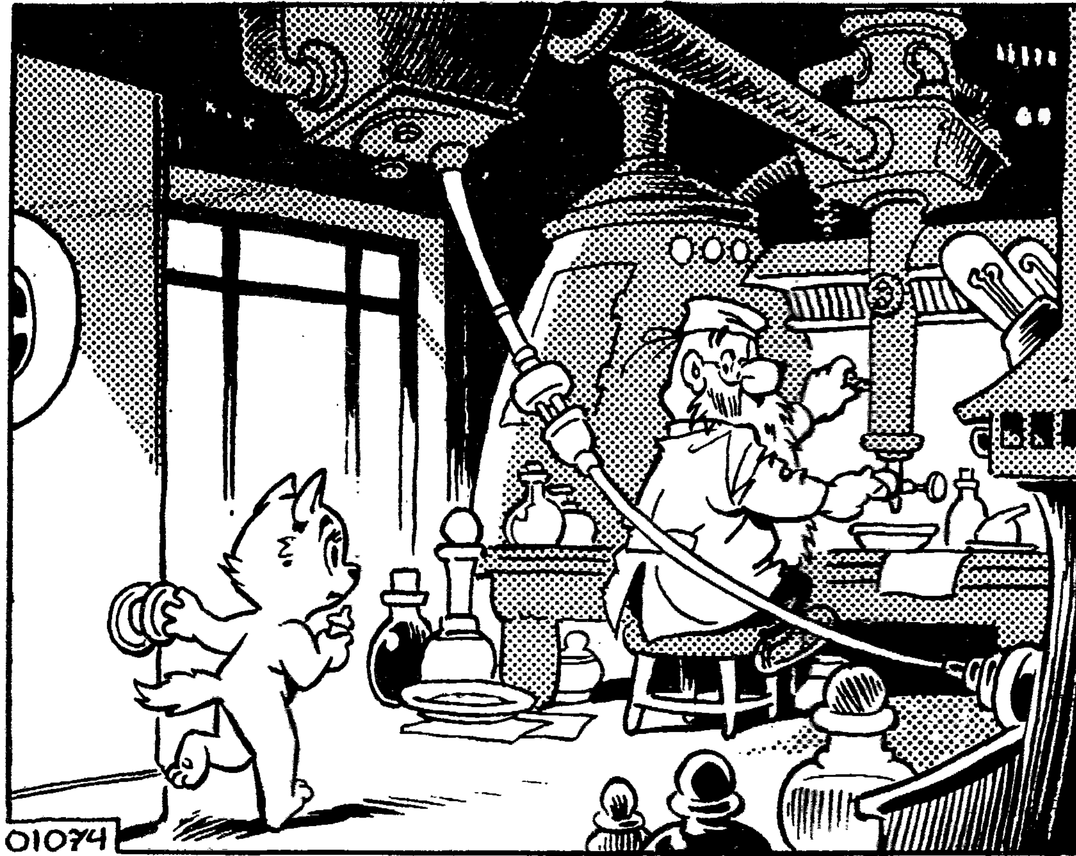

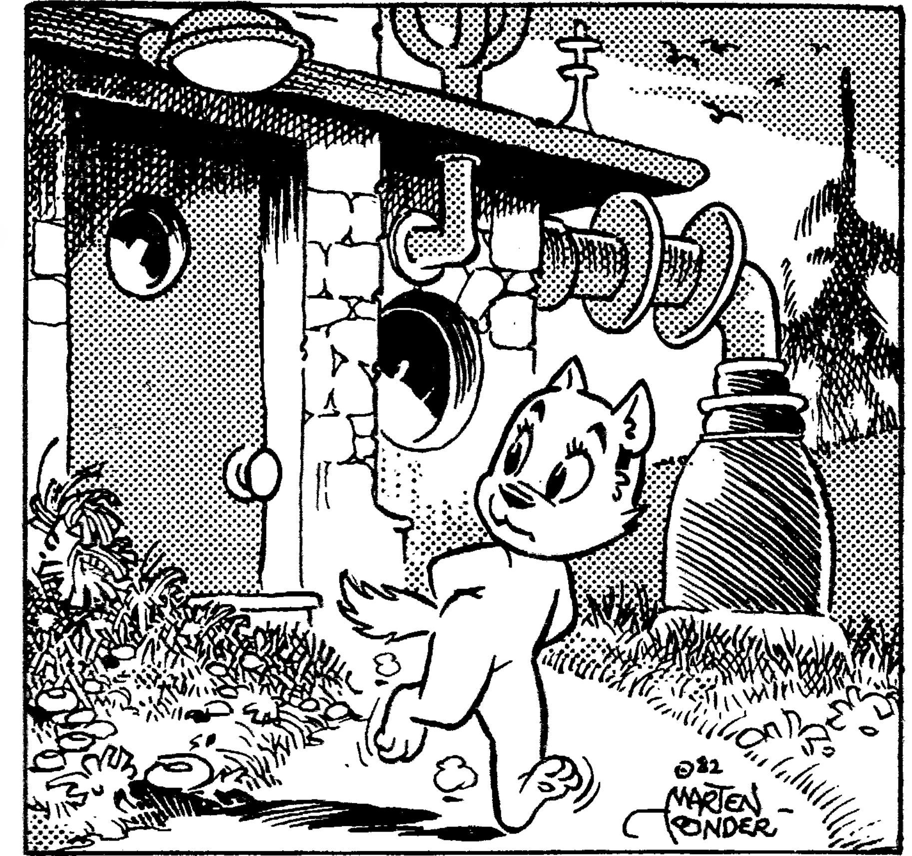
01073 Tom Poes gooide de krant weg en liep naar de keuken, gevolgd door de bediende.
,,Kijk", zei hij, ,,ik heb hier een buisje met Soldruppels en ik wil wedden, dat die ook gebruikt worden in dat kuuroord. Maar de dokter zei dat het middel nog niet getest is. Daarom ga ik het laten onderzoeken, Joost. Maar ik zal vier druppels in dit kopje doen voor heel Ollie, als die weer wakker wordt. Geef hem niet meer dan één per dag, hoor; hij kan er niet goed tegen".
Hij voegde de daad bij het woord en de knecht keek zorgelijk toe.
,,Het is een hele verantwoordelijkheid", waarschuwde Tom Poes. ,,Maar als je er nu thee op schenkt en hem iedere dag een slokje geeft, heb ik intussen even tijd. Laten we hopen dat heer Bommel niet te veel last van bijverschijnselen krijgt".
,,Eén slokje", herhaalde Joost gallig. ,,U hebt gemakkelijk praten, met uw welnemen. Maar hoe kan ik dat ene slokje in de hand houden als er bijverschijnselen opduiken?"
Daar wist Tom Poes geen antwoord op en daarom haastte hij zich met de overgebleven druppels de keuken uit.
,,Ik moet te weten komen wat dat voor een kuuroord is", dacht hij, terwijl hij de weg naar het stadslaboratorium insloeg.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

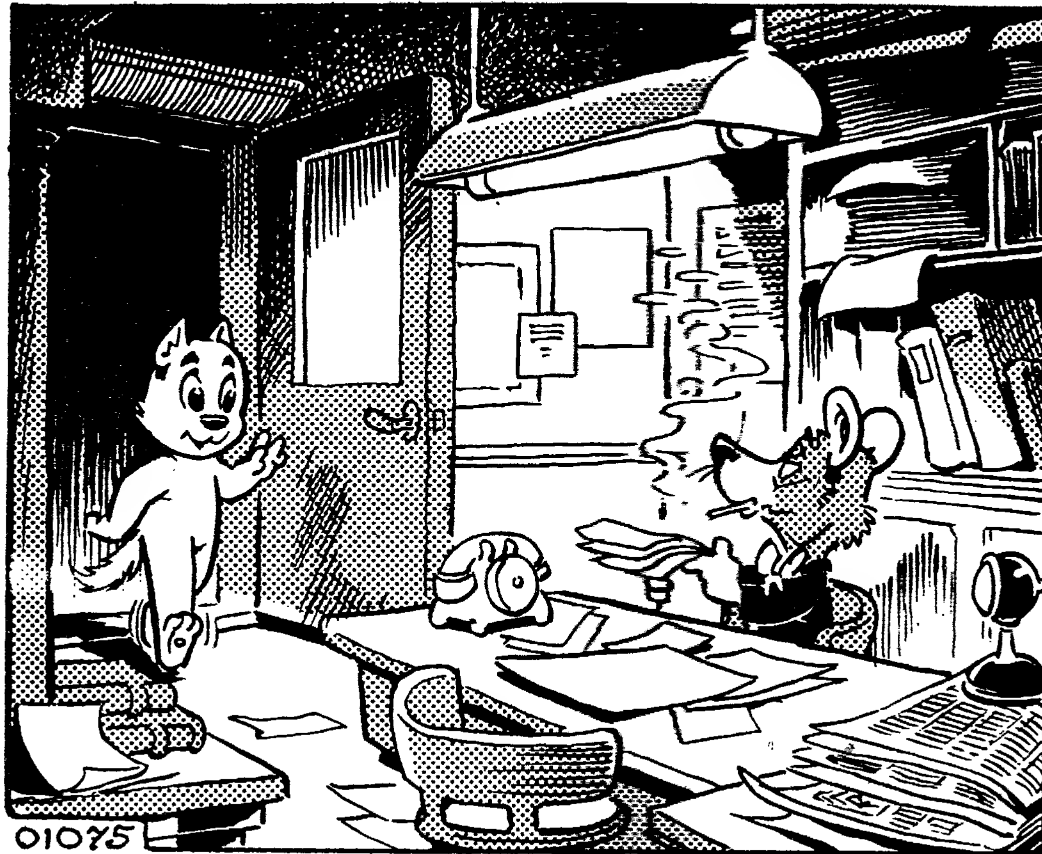

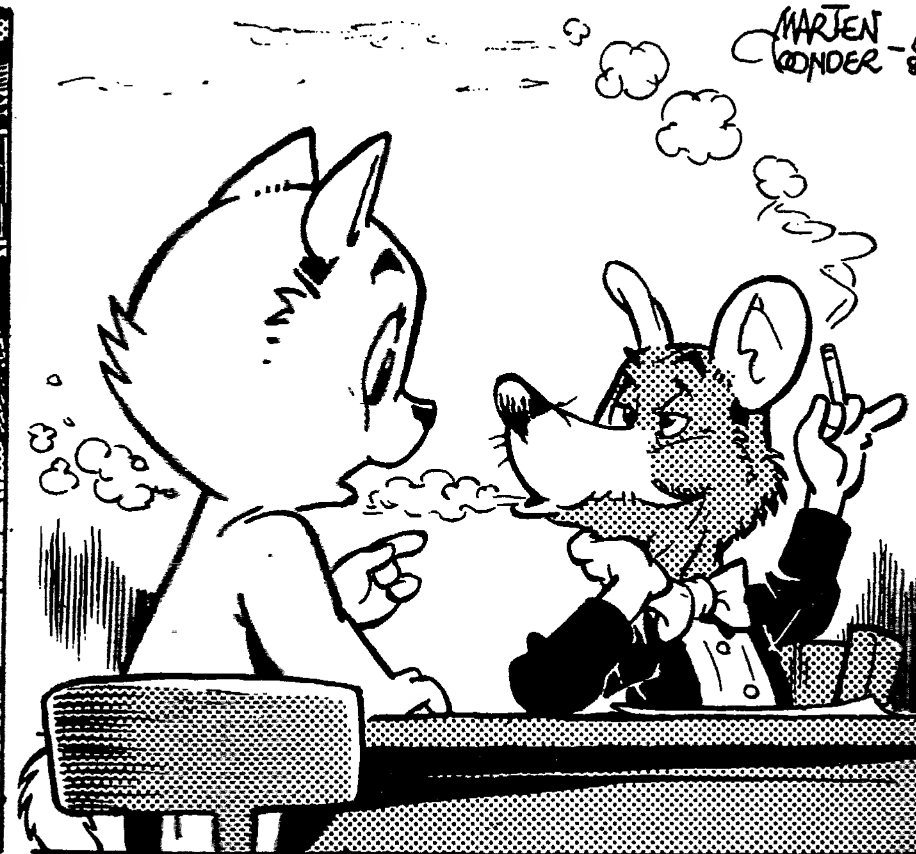
01074 Professor Prlwytzkofsky was bezig met de abjectie van zuren toen Tom Poes binnenkwam.
„Nah, wat is dan loos?", vroeg hij niet onvriendelijk.
„Ik heb hier een buisje waar een geneesmiddel in zit", zei Tom Poes. „De dokter noemde het Soldruppels, maar hij vertrouwt het spul niet. Wilt u eens onderzoeken wat erin zit?"

„Praw! Soldroppen!" riep de geleerde uit. „Ik heb vernomen van dezer sjwindel. Het is ener gans onwetenschappelijke nieuwmodische artsenij met ongehoorde begeleidersverschijningen. Nog lange niet rijp om aan lijdenden te verschrijven. Maar wellicht kan ik mij daarop wetenschappelijk bezinnen".
„Duurt dat lang?", vroeg Tom Poes.
„Dat kan ik ja niet zeggen", zei de professor. „Somtijds geven deze zaken ener onverwachte reactioon. Hoepla! Daar heeft men het. Maar anderzijds kan men der schedel daarop breken en dan neemt het meerdere maanden. U zult van mij horen".
Een beetje teleurgesteld liep Tom Poes het laboratorium uit.
„Zo lang heb ik niet de tijd", sprak hij tot zichzelf. „Ik hoop dat de krant me beter kan helpen".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

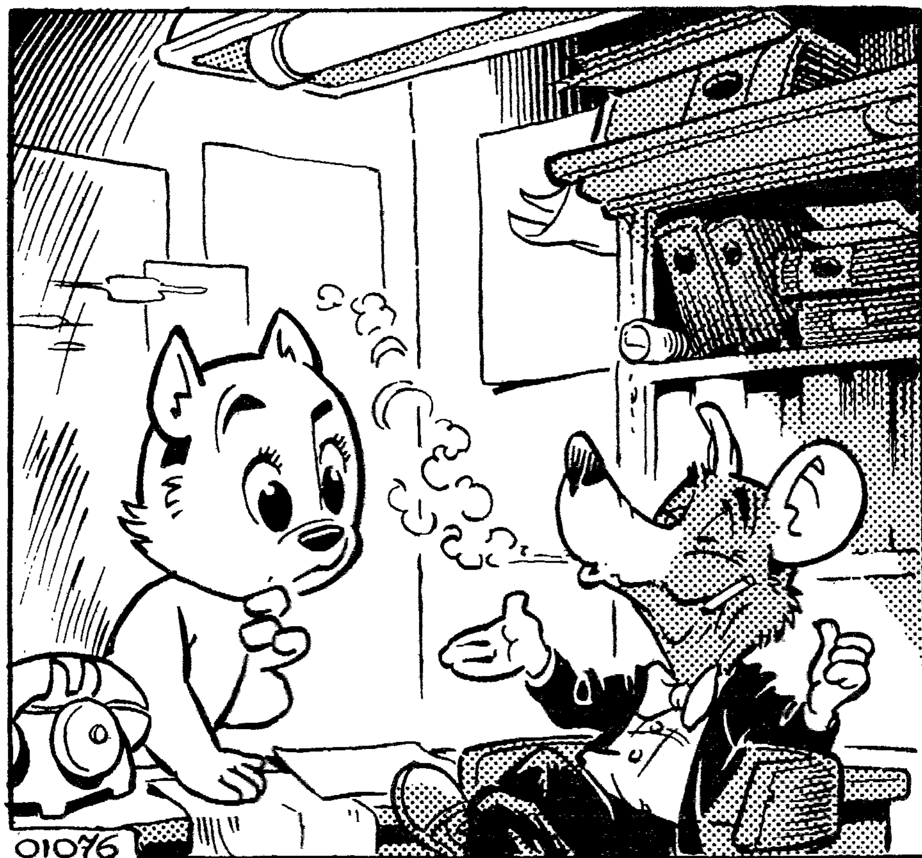

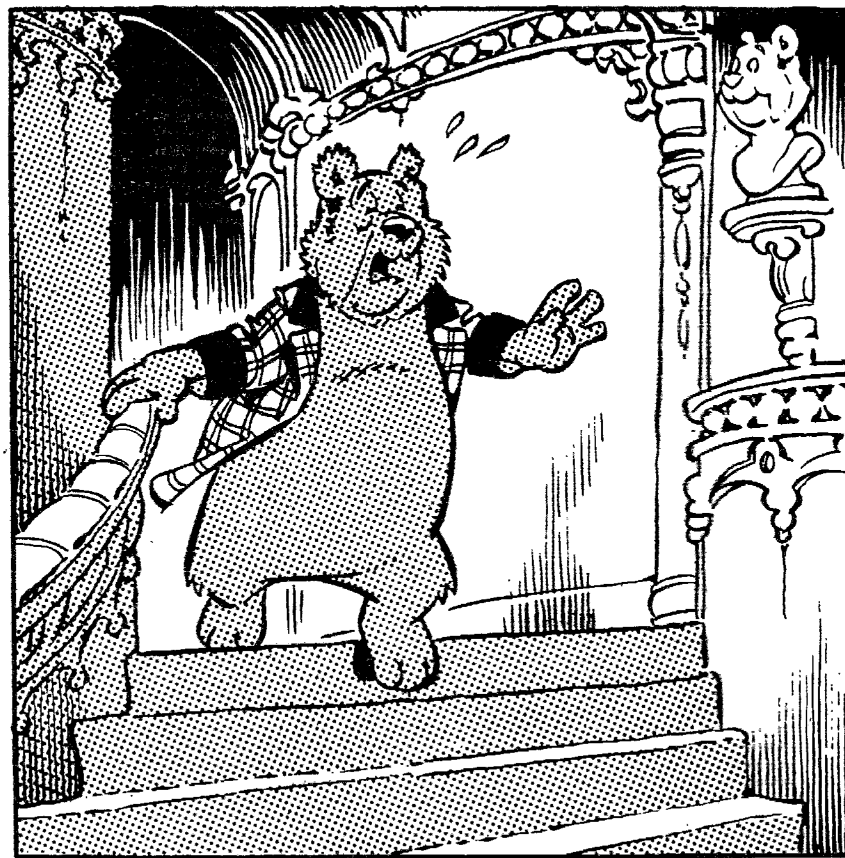
01075 In de stad zocht Tom Poes het kantoor van de Rommeldamse Courant op en na enige gevraag vond hij de kamer van de journalist Argus.
„Ik heb een artikel van je gelezen", zei hij. „Iets over een verjongingskuur of zo".
„Dat klopt", gaf de verslaggever toe. „Leuk stukje hè? Er was heel wat over te doen, want die grote lui willen dat soort dingen voor zichzelf houden, dan snap je".
„Ja, dat begrijp ik", zei Tom Poes. „Maar het lijkt me verkeerd. Als er een middel is om jong te blijven, moet iederéén het kunnen gebruiken, en niet alleen bovenbazen. Daarom wil ik van je weten waar dat kuuroord is".
Argus blies hoofdschuddend een rookwolk uit en keek scheef naar zijn bezoeker.
„Dat kan ik je niet zeggen", moppelde hij. „Krantengeheim, je weet wel. Dat middel is trouwens niet voor iedereen, want het is een beetje prijzig. Kwestie van geld, die Solkuur. Alleen voor figuren van formaat. Niks voor jou, baasje".
„Het is niet voor mij", riep Tom Poes uit. „Maar ik vertrouw die onderneming niet, omdat heer Bommel er het slachtoffer van geworden is. En nu moet je niet zeuren, want tenslotte heb ik gezorgd dat je een sterreporter werd, en de ene dienst is de andere waard".
„Aha, Bommel!", herhaalde Argus. Hij dacht een poosje na en toen greep hij de telefoon.

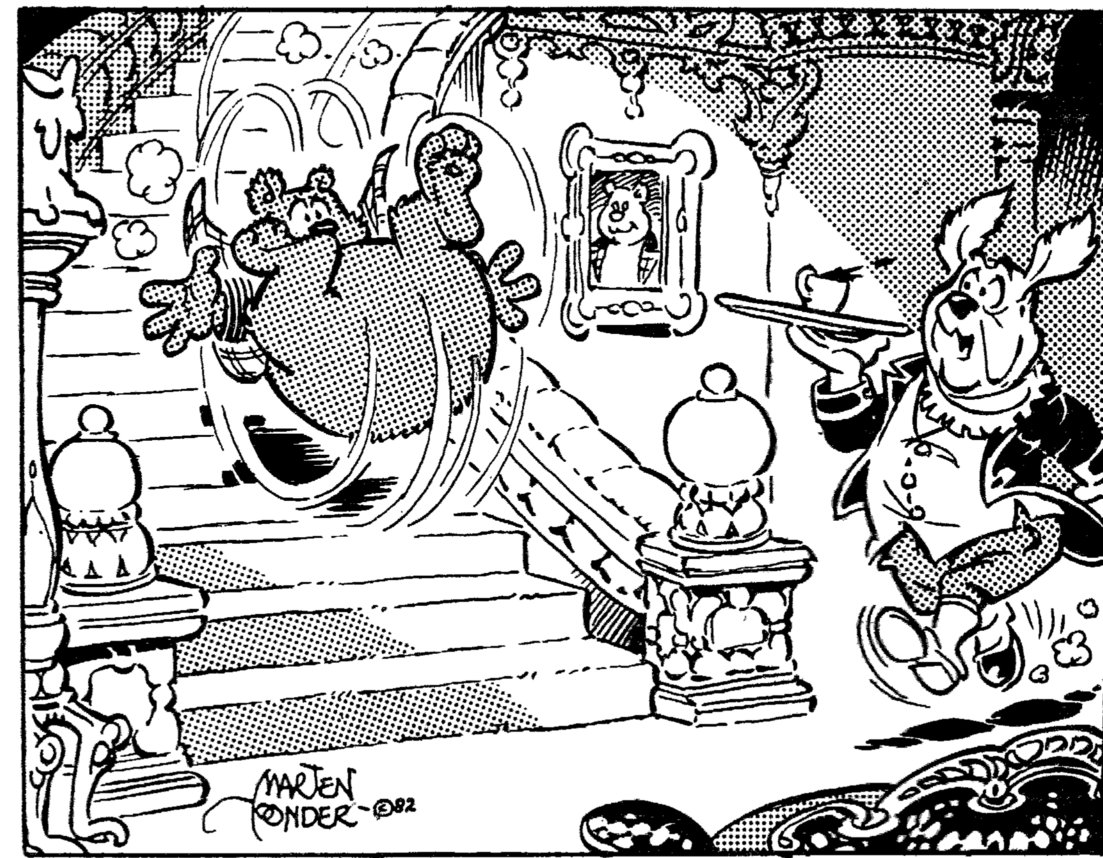
„Nou, vooruit", zei hij. „Ik zal zien wat ik voor je kan doen. Mijn baas is toch met vakantie en als je het mij vraagt, is hij ook naar die kuurbedoening".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

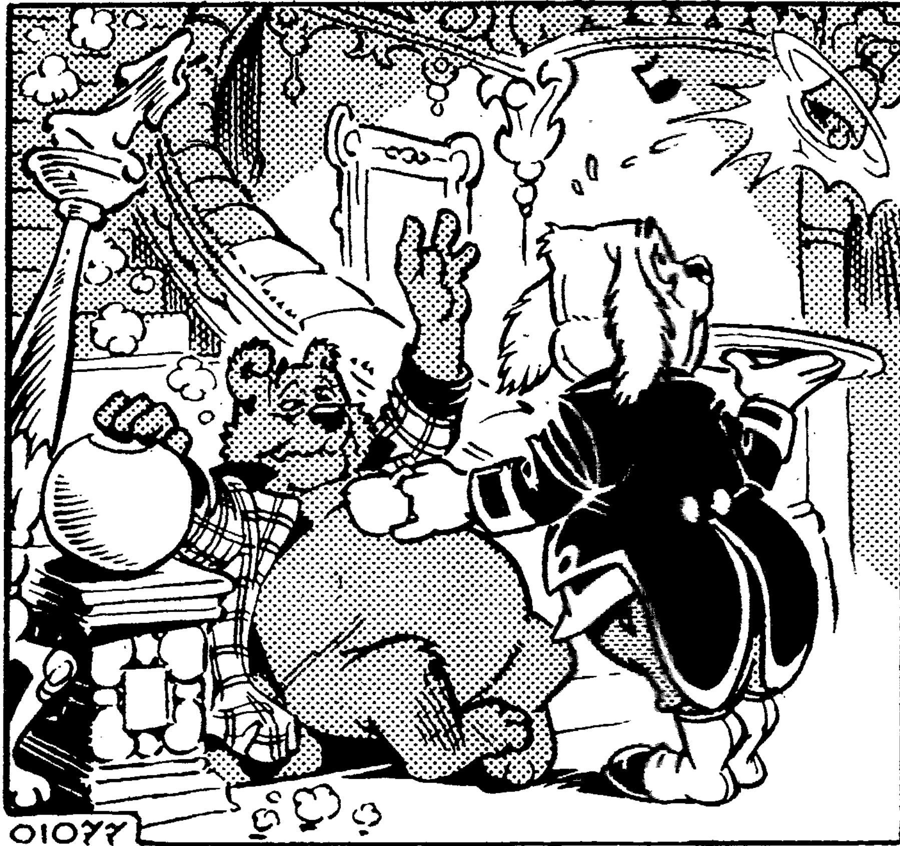

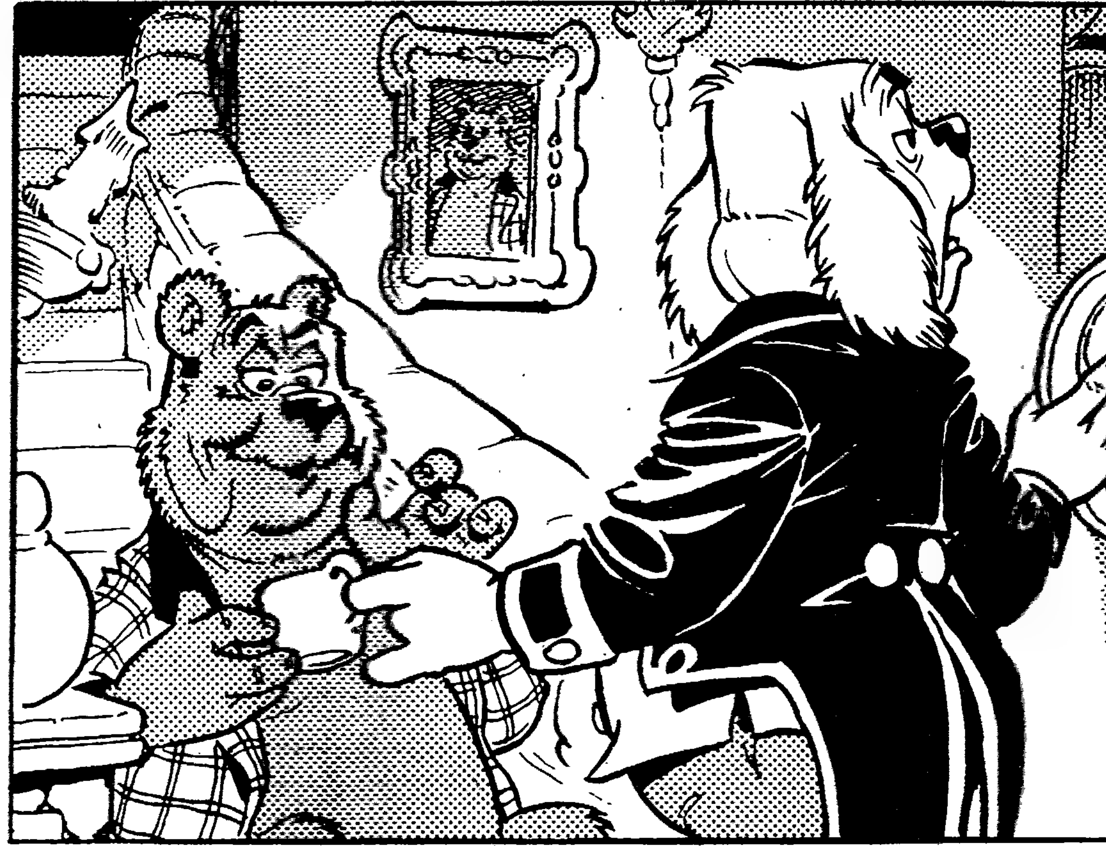

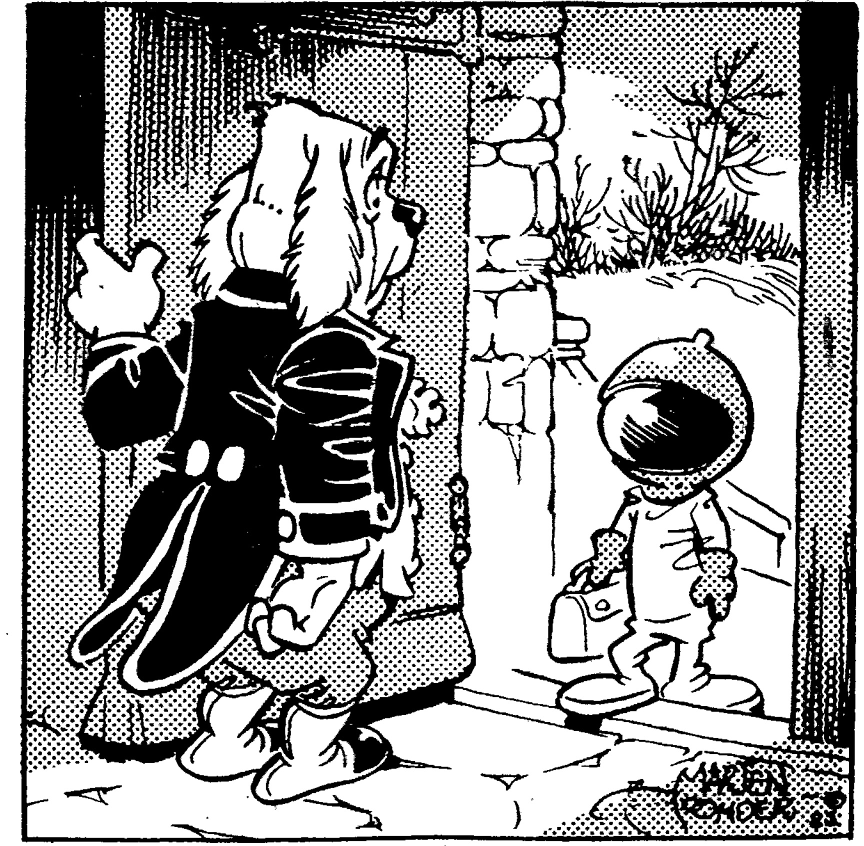
01076 Na een kort gesprek legde de journalist de hoorn op de haak en wendde zich tot Tom Poes.
„Net wat ik dacht", zei hij. „Ze zijn erg geheimzinnig met die Solkuur, omdat ze zoiets liever onder elkaar houden. Maar ik zal je het telefoonnummer van de club geven, dan komt er wel iemand om te kijken of de patiënt geschikt is om lid te worden".
Terwijl Tom Poes zo doende was, had heer Bommel zich hersteld van de prik die de dokter hem had toegediend. Al spoedig werd de rust in het oude slot Bommelstein dan ook verbroken door zijn klagende stem, en daarop werd zijn wankele gestalte boven aan de trap zichtbaar.
„Joost!", riep hij uit. „Joost! Waar zit je toch? Het is al dag en ik wil naar beneden. Moet ik dan alles alleen doen?"
Het was duidelijk dat hij nog een beetje last had van de inspuiting, want hij keek niet goed waar hij liep en zodoende bereikte hij de bovenste trede op onvoorziene wijze.
De trouwe bediende, die bezig was om thee te schenken, hoorde een luid gebonk dat snel naderde, en toen hij de keuken uitrende, zag hij zijn meester in rollende houding naar beneden komen.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

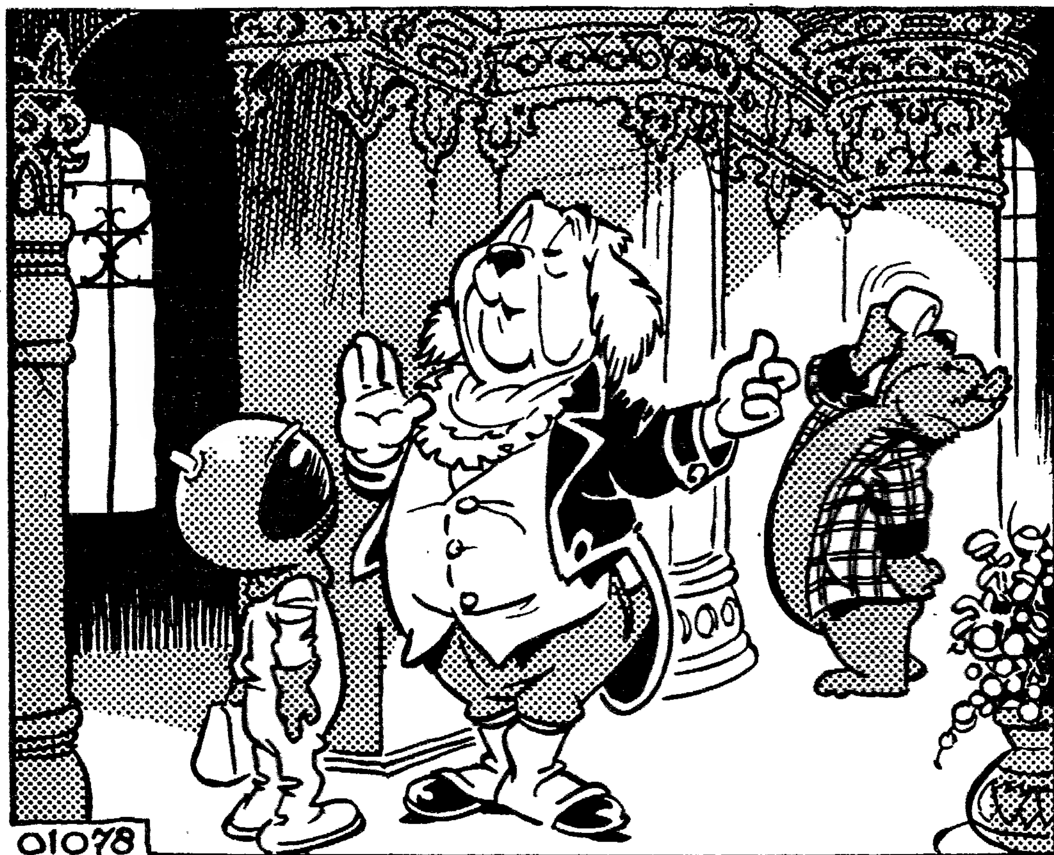

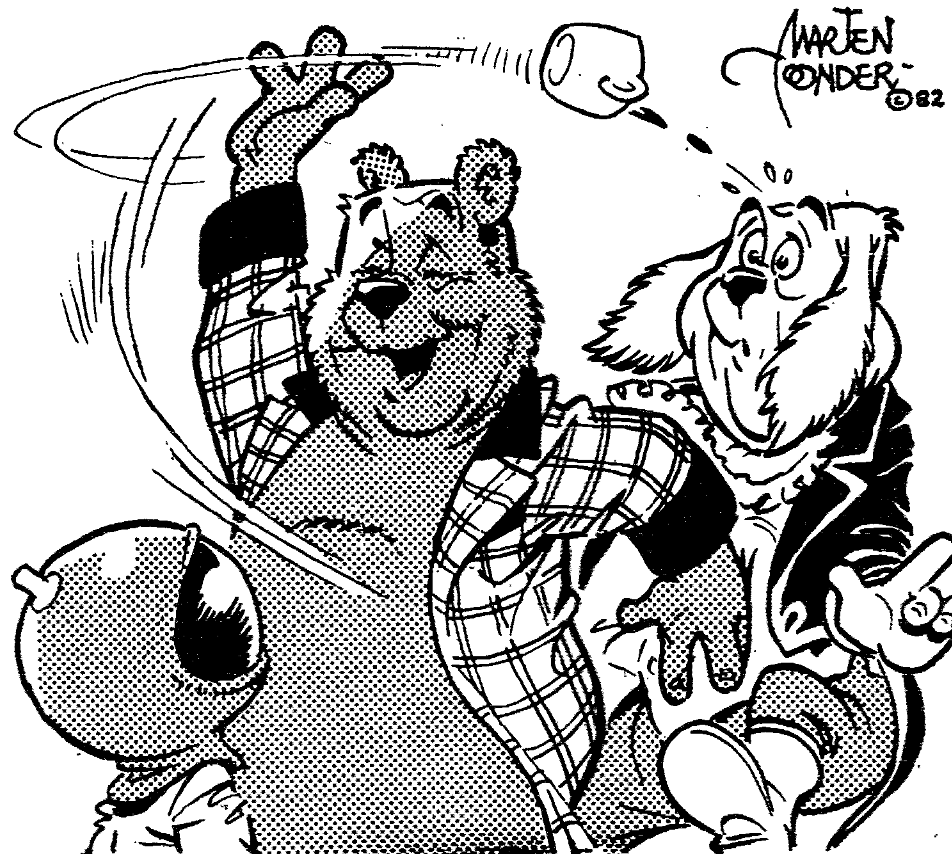
01077. Heer Bommel stortte bonkend de trappen af, totdat hij op de onderste trede tot rust kwam. Zonder zich tijd te gunnen zijn geschokt gedachtenleven op orde te brengen, begon hij daar smartelijk om druppels te roepen, maar gelukkig was Joost reeds ter plaatse.
„Hier ben ik al, heer Olivier", sprak de bediende zorgzaam. „In dit kopje zitten vier druppels en ik ben zo vrij geweest er verse thee op te schenken. Dat maakt de smaak aangenamer. Maar u mag niet meer dan één slokje per dag nemen, zei de jonge heer. Anders gebeuren er ongelukken".
Op dat ogenblik werd er dringend gebeld en de knecht keek verstoord om.
„Dat is zeer betreurenswaardig", hernam hij mompelend. „Net nu ik met een verantwoordelijke taak bezig ben. Wilt u zo goed zijn dit kopje even vast te houden, terwijl ik open doe? Eén slokje, vooral niet meer".
Op heer Bommels gelaat was een beluste trek verschenen en zijn blessures ter zijde schuivend, deed hij een begerige greep naar het theekopje. Helaas had Joost geen erg in de gemoedsgesteldheid van zijn meester, want hij haastte zich naar de deur, waar nu voor de tweede keer gebeld werd.

Op de drempel stond een tengere figuur in rijkleding, wiens stem door de voorgeschreven valhelm gesmoord werd.
„Ik kom voor de Solkuur", hoorde de bediende hem zeggen. „Ik moet het verwijsbriefje van de dokter zien. Is de patiënt solvabel?"

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

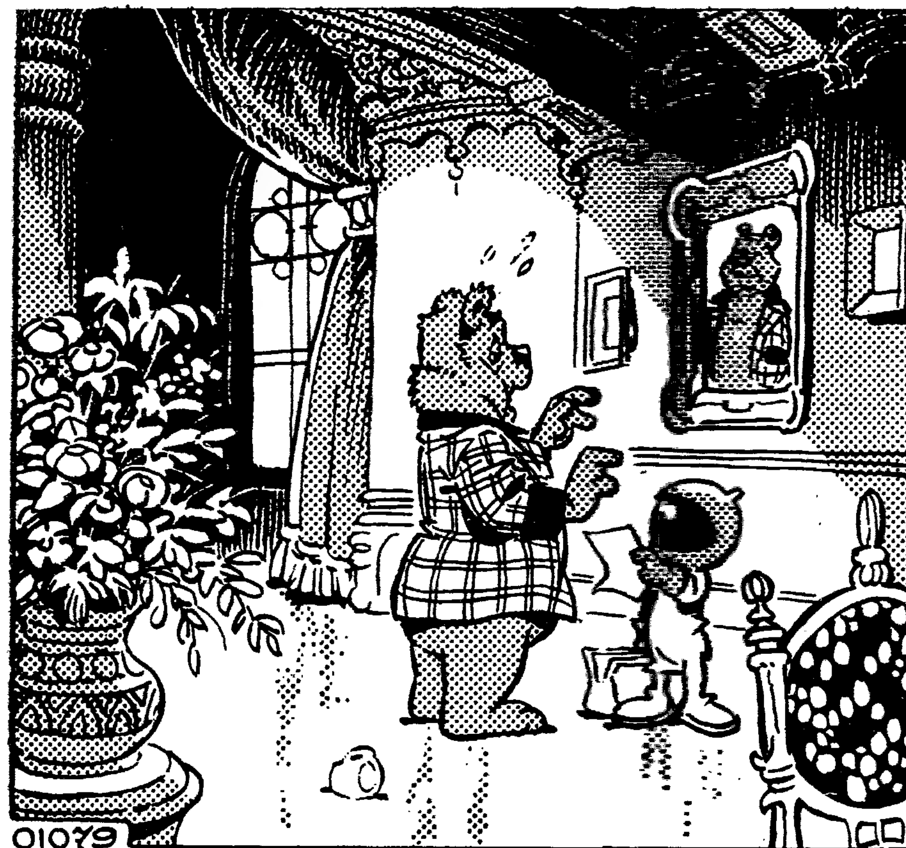

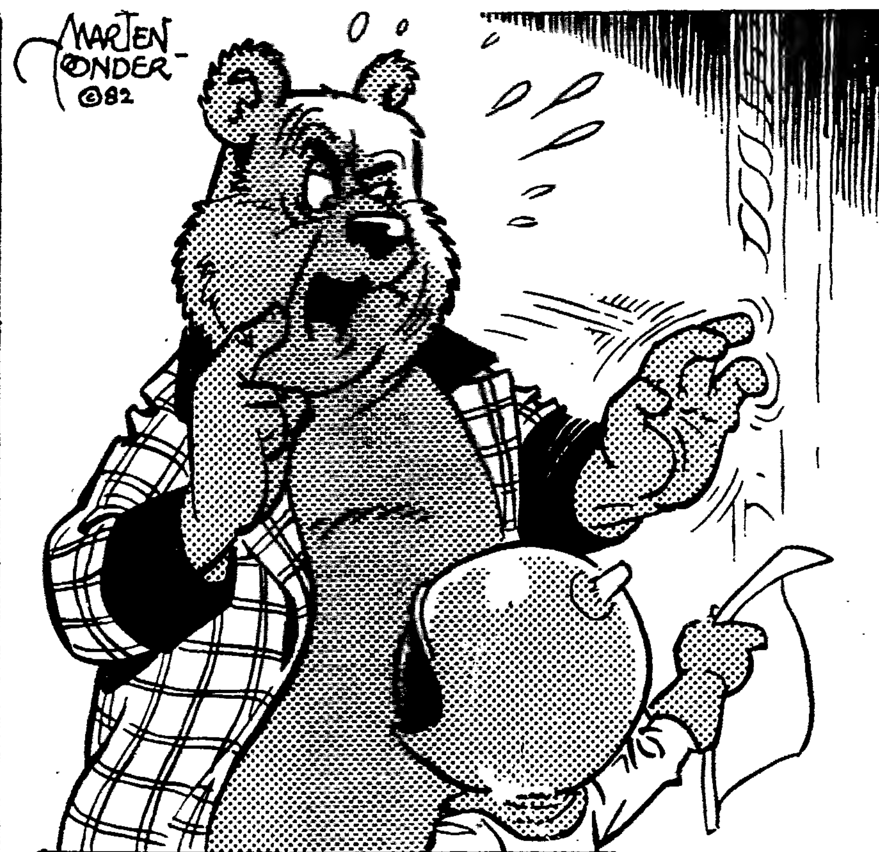
01078 Joost liet de vreemde bezoeker binnen en keek hem uit de hoogte aan.
„Wat bedoelt u met sovabel?", vroeg hij.
„Ik kom voor de Solkuur", legde de ander uit. „Ik moet het verwijsbriefje van de dokter zien".
„Er is hier geen sprake van een wijsbriefje", zei de knecht zuinig. „Maar er is wel een patiënt en dat is heer Olivier. Daar staat hij".
Zo sprekende wees hij naar de heer Bommel, die net bezig was het kopje thee tot op de bodem te ledigen, zoals te verwachten was. Maar ondanks zijn gretigheid had hij het gesprek toch opgevangen en hij haastte zich naderbij.
„Hier is geen patiënt", riep hij uit, terwijl hij het kopje wegwierp en de bediende terzijde schoof. „Hier is een heer in de kracht van zijn leven, die alleen maar zo nu en dan een druppeltje nodig heeft om de oude te blijven".
„Ik kom voor de Solkuur", begon de vreemdeling, maar heer Ollie overstemde hem.
„Prachtig", sprak hij, „Dat is nu net wat ik nodig heb. Een kuur, als u begrijpt wat ik bedoel. Die kuur waar de dokter het over had".

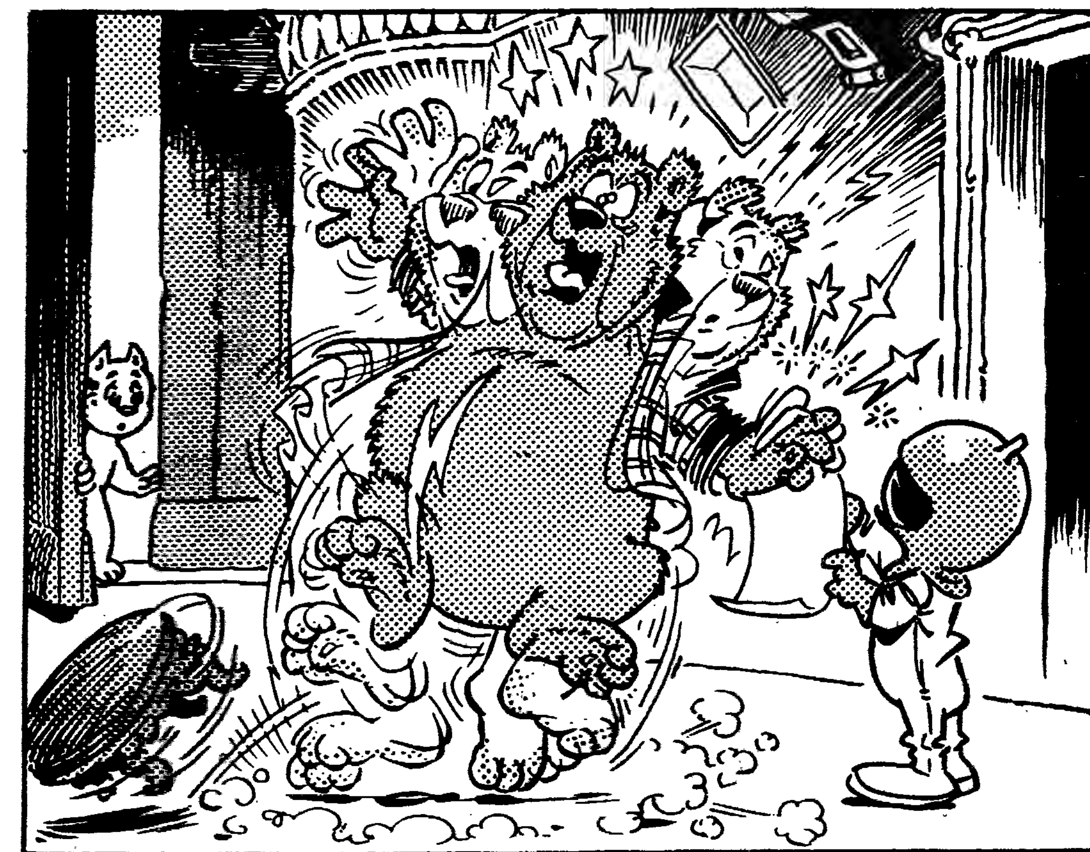
„...solvabel?", vroeg de ander, die in zijn helm verder had gepraat. „De kuur duurt negen weken, in een prettige omgeving met verantwoorde ontspanning. De kuur is in een experimenteel stadium en kost honderdduizend florijnen. De gevolgen zijn voor de rekening van de patiënt".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

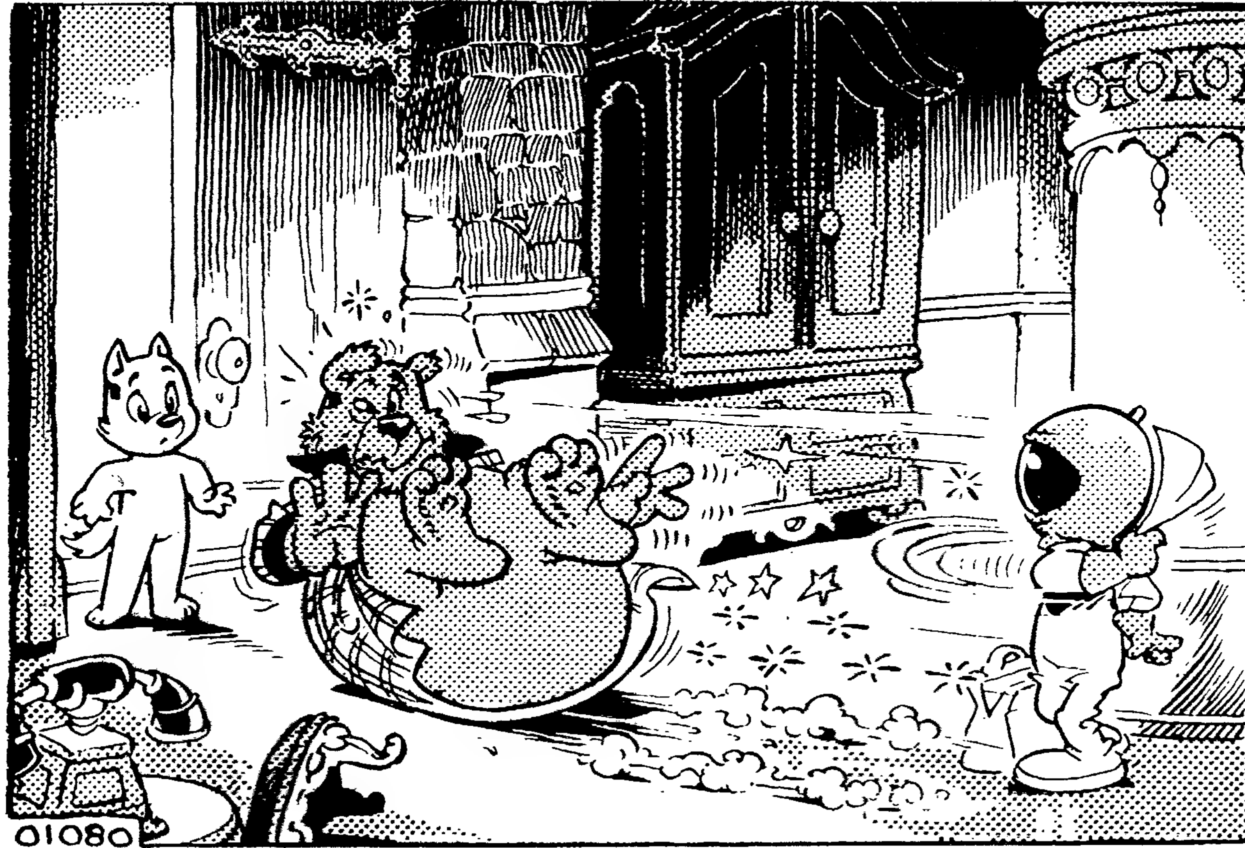

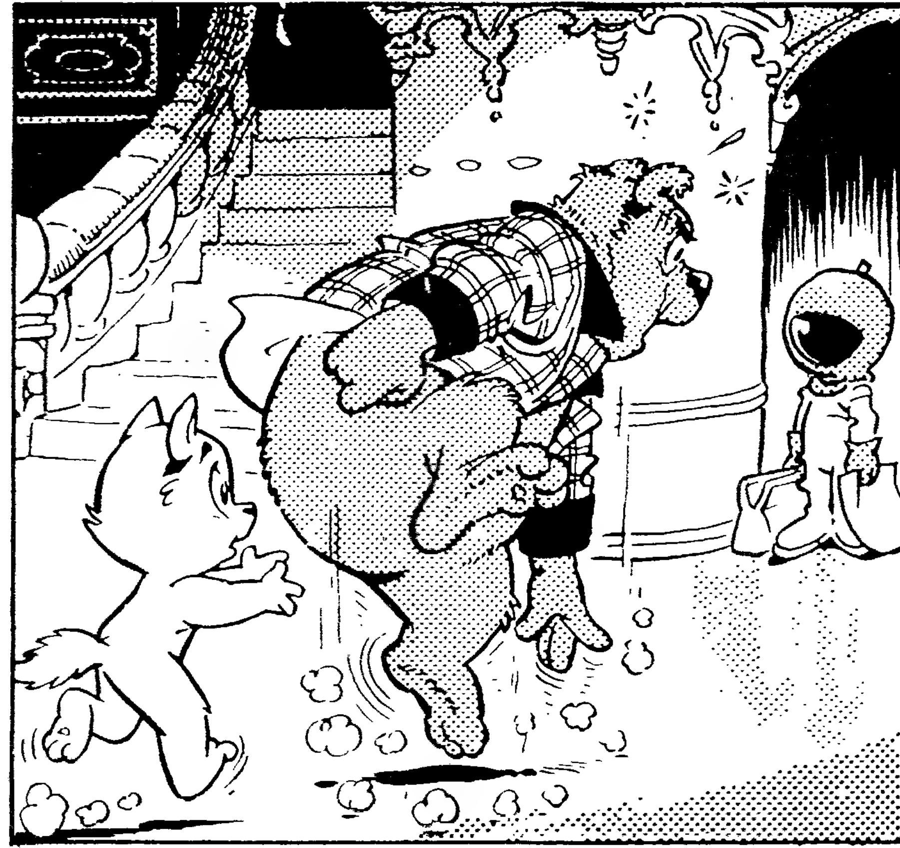

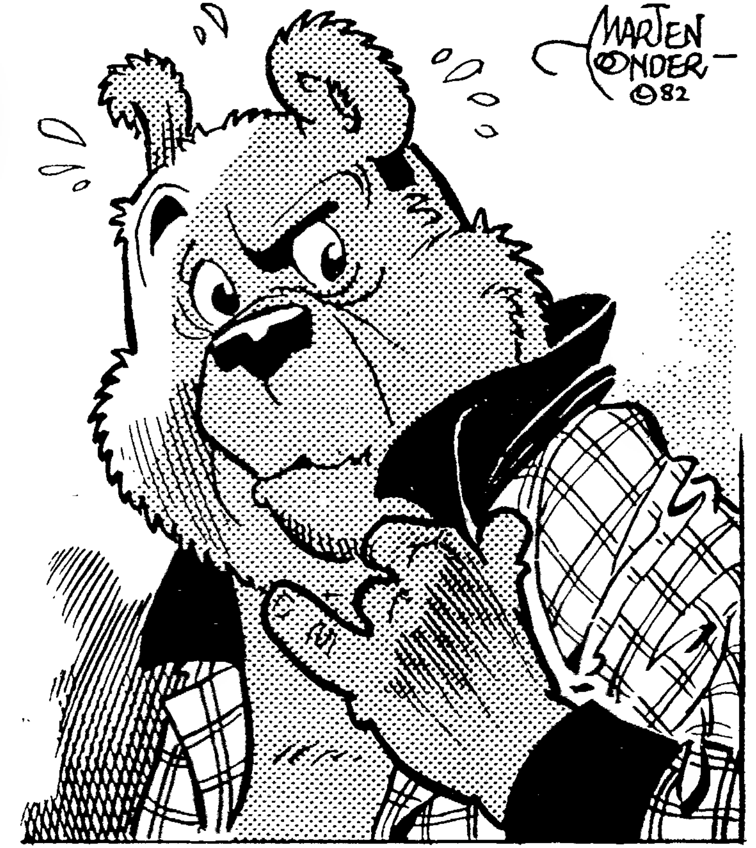
01079 „Hoor eens", zei heer Bommel, die zijn geduld begon te verliezen. „Ik wil die kuur doen en geld speelt geen rol. Sta daar dus niet te zeuren".
De bezoeker trok een papier uit zijn tas en hield dat omhoog.
„Hieronder even tekenen" sprak hij. „De kuur is in een experimenteel stadium en kost 100.000 florijnen. De gevolgen zijn voor rekening van de patiënt".
„Maar die rekening interesseert me helemaal niet", riep heer Ollie, terwijl er een zenuwtrekje over zijn gelaat voer. „Ik wil een flesje hebben!"
De vreemdeling hief het papier omhoog en herhaalde: „Hieronder even tekenen. De kuur is..."

Nu werd het heer Bommel te veel. Met een krachtige beweging duwde hij het voorgehouden papier opzij, maar daarbij raakte hij de hand van de ander aan. En omdat deze onder stroom bleek te staan, voer er een krachtige elektrische lading door de ontstelde heer, zodat hij onder het uiten van onsamenhangende kreten op en neer begon te springen.
Juist op dat moment stapte Tom Poes naar binnen om heer Ollie te vertellen, dat hij de Solkuuronderneming had opgebeld. Ontdaan keek hij naar het geladen tafereel dat zich voor hem afspeelde, en door het kabaal heen hoorde hij de stem van de onbekende gast zeggen: „Hieronder even tekenen. De kuur is in een experimenteel stadium..."
Hij begreep dan ook dat zijn mededeling niet meer nodig was.

Heer Bommel en het ontsollen

01080 Tom Poes vroeg zich af wat hij moest doen om heer Ollie uit zijn akelige toestand te redden, maar op hetzelfde moment bevrijdde de bezoeker zich met een armzwaai van de springende heer, zodat deze achterover viel en in een hulpeloze houding door de hal gleed.

„De kuur duurt negen weken in een prettige omgeving met verantwoorde ontspanning'', verklaarde hij, doch er was niemand die naar hem luisterde. Tom Poes rende op heer Bommel af om hem op de been te helpen, maar voordat hij dat had kunnen doen, sprong deze zelf al veerkrachtig overeind.

„Ik zal jou ontspanning geven!'', riep hij met overslaande stem. „Manieren leren, bedoel ik. Ik zal . . . Ik . . .''

„Kalm, heer Ollie'', zei Tom Poes bezorgd. „Dit is allemaal erg slecht voor u, in uw toestand. U moet u vooral niet opwinden''.

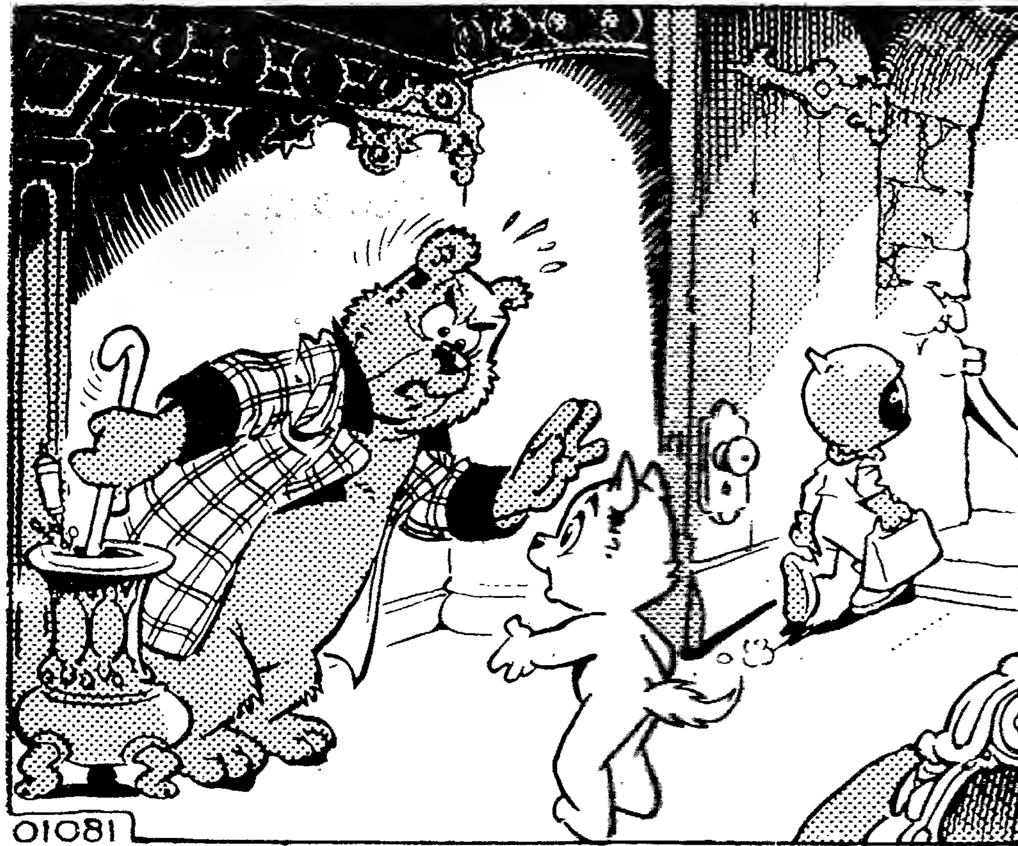
„Ik heb geen toestand'', kreet heer Ollie. „Ik ben ijzersterk, dat weet iedereen. Als ik op tijd mijn flesje maar krijg''.

Toen zweeg hij en zijn houding verzakte.

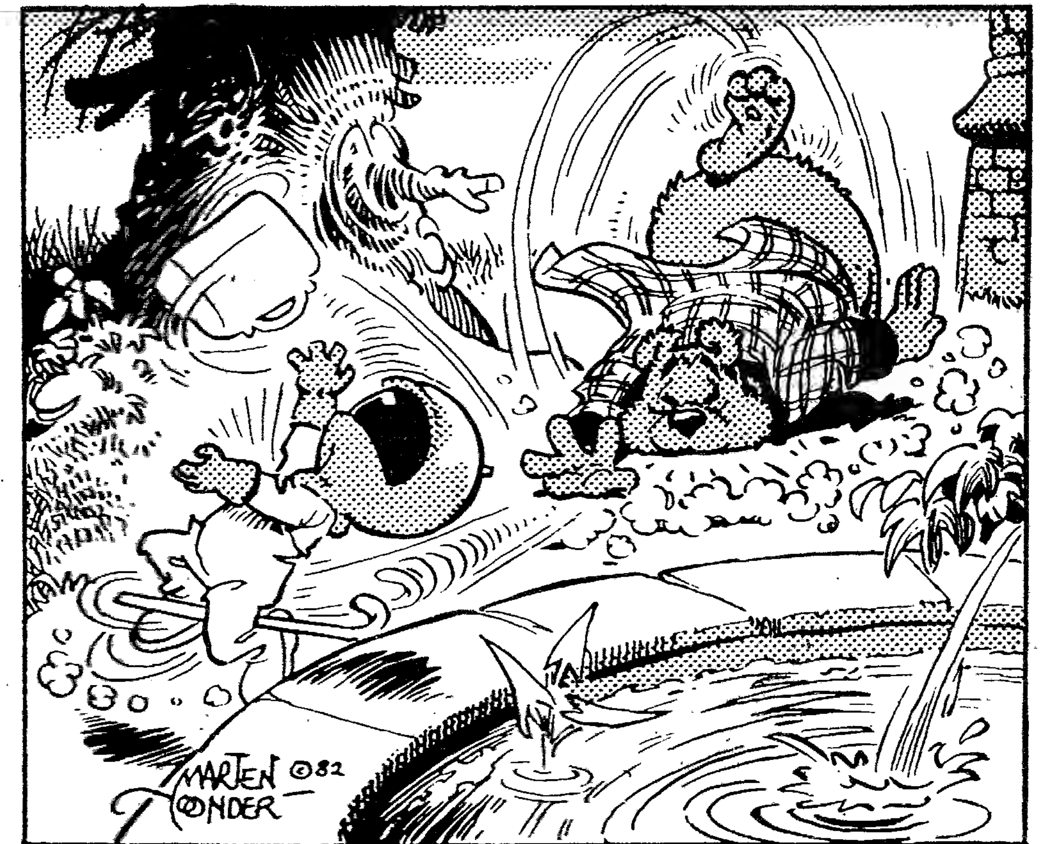
„Mijn flesje'', mompelde hij. „Die vlegel daar heeft de Solkuur, terwijl hij me met een papier staat te sarren, zodat de vonken uit mijn teer gestel springen en ik aan het einde van mijn krachten ben. Ik bedoel, ik bega een ongeluk, als hij niet elektrisch geladen was. Hoe krijg ik nu mijn druppels? Doe dan toch iets, Tom Poes!''

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

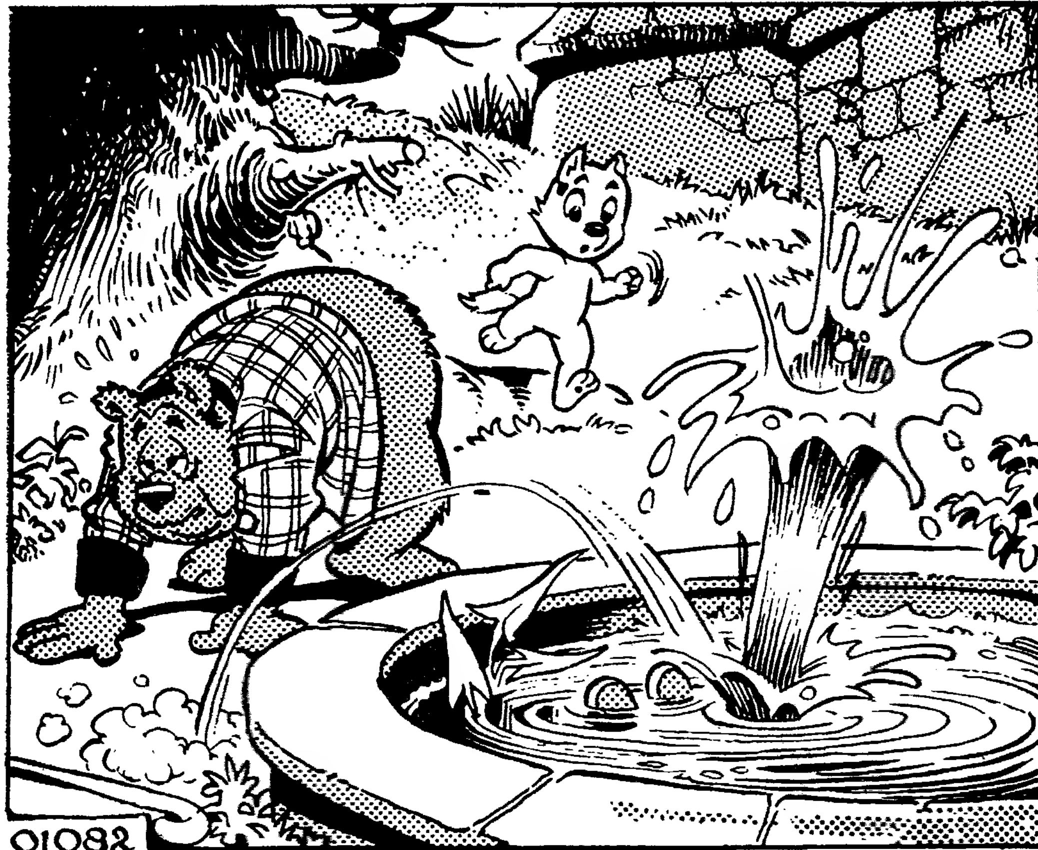

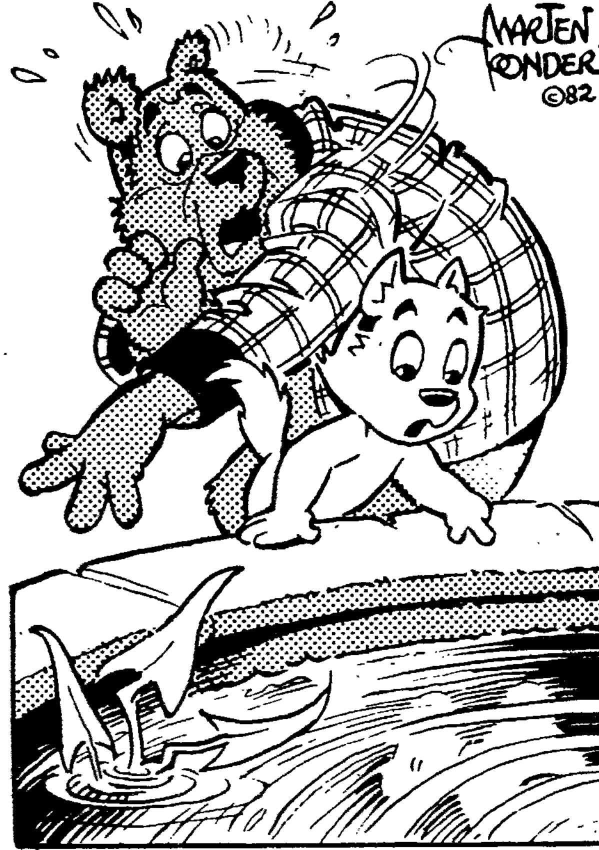

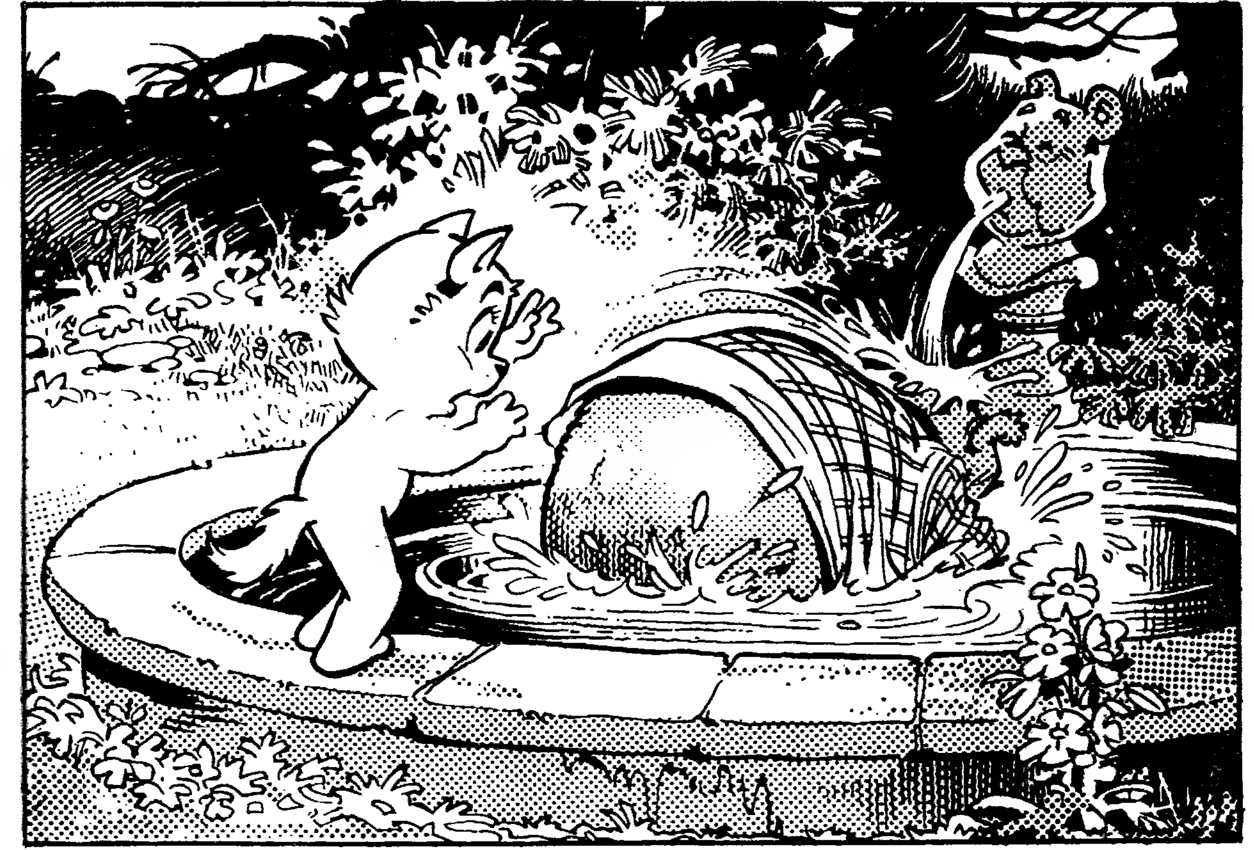
01081 „Die druppels zijn gevaarlijk”, zei Tom Poes. „En dat ventje deugt niet, anders zou hij geen elektrische lading bij zich hebben. Ik heb hem alleen maar laten komen, omdat ik hoopte dat hij zou vertellen waar dat vuurkoord is. Die kuur kunt u beter vergeten, vind ik”.
„Niks vergeten”, sprak heer Bommel. „Ik voel wat mijn gestel nodig heeft en daarom zal ik over mijn trots heenstappen en dat papier van hem tekenen om op krachten te blijven, vóórdat mijn dagen geteld zijn”.
De bezoeker begon er genoeg van te krijgen. Hij sloot zijn tasje en liep langs die openstaande buitendeur het bordes op.
„Ho! Halt!” riep heer Ollie. „Niet weggaan. Ik zal de fles tekenen! Blijf staan, of ik bega een ongeluk”.
De vreemdeling luisterde niet; hij liep met vlugge pas de tuin in en beklom het heuveltje dat naar de fontein leidde. Maar heer Bommel had nu eenmaal een besluit genomen en hij was niet van plan dat zo maar te laten schieten. Dravend zette hij de achtervolging in, maar in zijn opwinding vergat hij de uitstekende wortel van de oude eik, zodat zijn voet erachter bleef haken. In zijn val schoot de wandelstok waarmee hij zich gewapend had, uit zijn vingers en kwam tussen de knieën van de vertrekkende gast terecht.
Hierop was deze niet verdacht en zonder dat de stroom die hij met zich voerde, hem tegenhield, tuimelde hij zijwaarts in de richting van het vijvertje.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

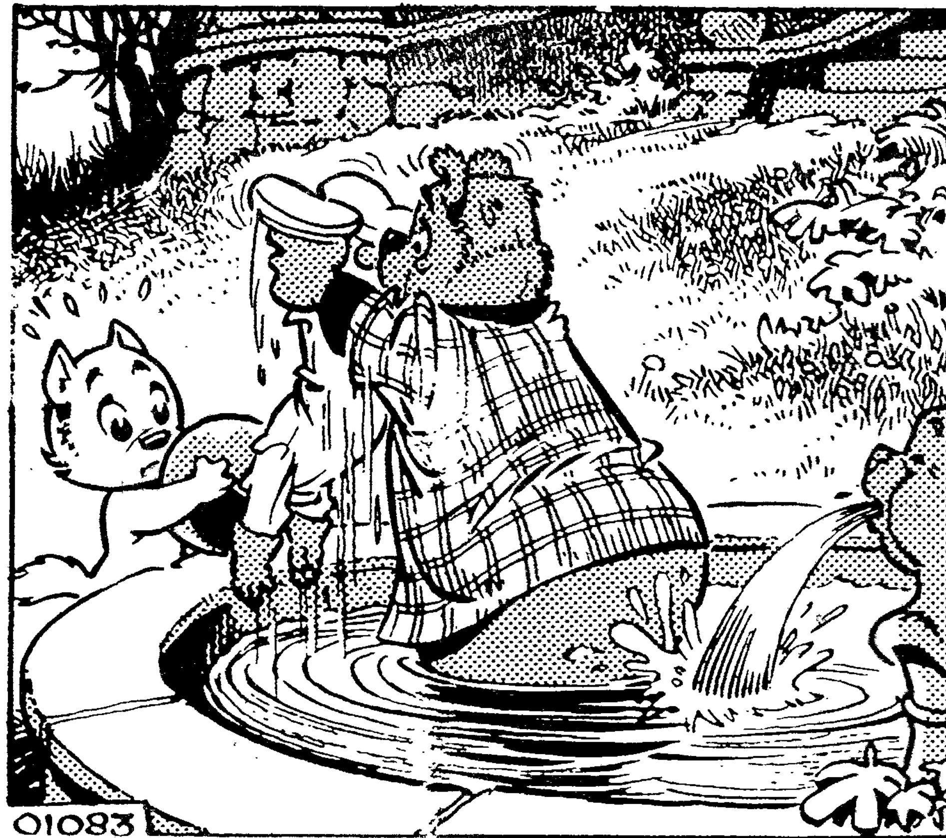

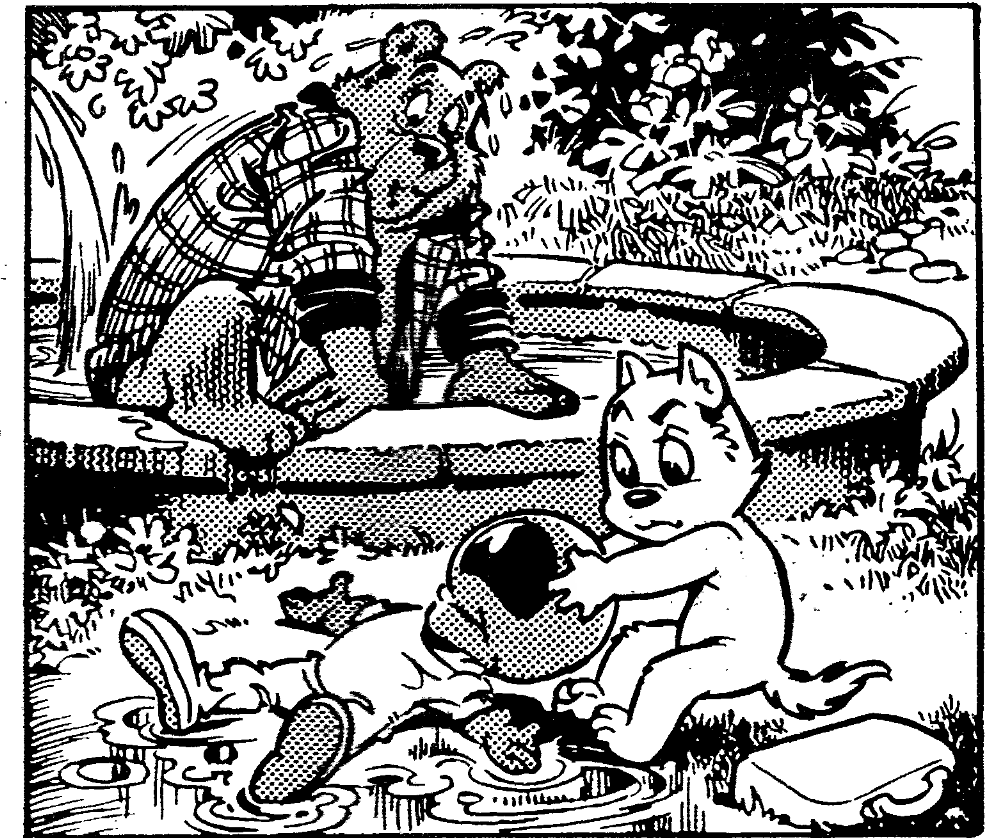
01082. Heer Ollie bekwam al spoedig van zijn val door de geneeskrachtige druppels die hij genoten had. Toen Tom Poes hem inhaalde, krabbelde hij al weer op en staarde een beetje wazig voor zich uit.
”W-waar is hij?”, vroeg hij. ”W-waar is die Solfiguur ineens gebleven? Ik moet hem spreken, met het oog op mijn toestand, die ik wil tekenen”.
”Hij is in de vijver gevallen”, zei Tom Poes, over het muurtje leunend. ”Kijk, daar ligt hij, op de bodem”.
Heer Bommel wierp een blik in het water en schrok vreselijk.
”D-daar ligt hij,” gaf hij met gebroken stem toe. ”En hij beweegt helemaal niet. Zou... Zou het erg zijn?”
”Hm”, zei Tom Poes. ”Het ziet er niet zo best uit. Misschien houdt die valhelm hem onder.”
”En het is mijn schuld”, klaagde heer Ollie. ”Ach, wat heb ik gedaan? Zo'n jong, onschuldig leven... Ik, ongelukkige! Red hem toch, Tom Poes. Moet ik dan alles alleen doen?”
Tom Poes klom op het muurtje, maar heer Bommel was zo van Soldruppels en berouw vervuld, dat hij zich met een sprong te water begaf om de drenkeling te grijpen.
”Pas op!”, riep Tom Poes. ”U weet toch dat hij een elektrische lading bij zich heeft?”
Maar heer Ollie ging geheel in de redding op en schonk geen aandacht aan de waarschuwing.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01083 — Nadat hij zich enige tijd al plassend door zijn fonteintje bewogen had, richtte heer Bommel zich op, de drenkeling zegevierend omhoog houdend.
"Gered", sprak hij. "Maar de stakker haalt geen adem! W-We moeten ... eh ... Pak aan, jonge vriend!"
Tom Poes gehoorzaamde en legde de druipende figuur in het gras.
"En hij is ook niet langer elektrisch", zei hij. "Hm, misschien is hij zijn lading in het water kwijtgeraakt. Of anders is het een slecht teken".
"S-slecht teken?", herhaalde heer Ollie verblekend. "W-wat bedoel je? B-bedoel je soms, dat... Doe dan toch iets! We moeten kunstademhaling toepassen. Gauw dan toch, vóórdat hij de laatste adem uitblaast en ontslaapt, als je begrijpt wat ik bedoel!"

Hij klom druipend op het muurtje om persoonlijk in te gaan grijpen. Tom Poes wachtte echter niet op hem; hij was begonnen om de valhelm te verwijderen, maar dat viel niet mee. Er was niets van een sluiting te bespeuren en het enige wat hij kon doen was met alle macht aan de hoofdbedekking trekken.
"Pas toch op", riep heer Bommel met overslaande stem. "Dat kan niet goed voor hem zijn. Je moet hem leegdrukken, terwijl je zijn armen en benen op en neer beweegt en hem lucht inblaast! Dat staat in het boekje. Toe dan!"

"Eerst moet dit snertding eraf", hijgde Tom Poes. "Maar het zit vast. Ik vraag me af, hoe hij het ooit over zijn hoofd gekregen heeft".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

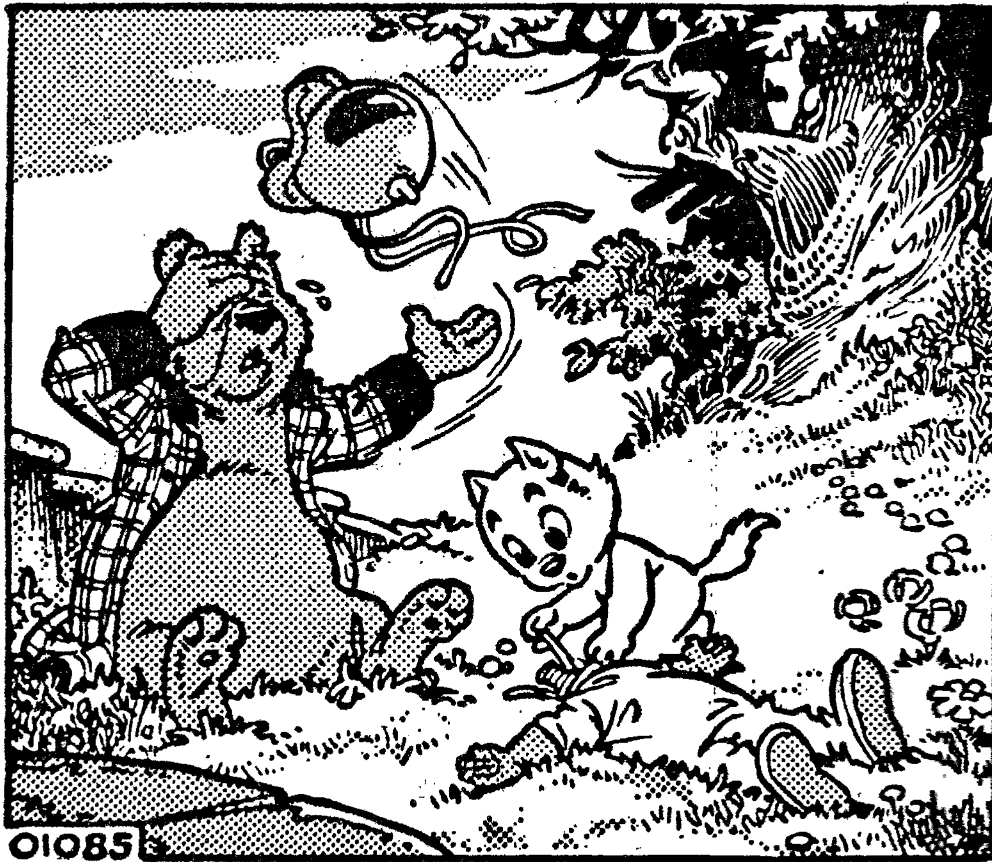

01084 Heer Ollie sprong op de grond en duwde Tom Poes opzij. ,,Laat mij het maar weer doen'', zei hij. ,,Eerst de valhelm uittrekken. ..Met het oog op lucht natuurlijk. Als ik nu eens... Hoewel...''
Zijn gepraat ging over in onverstaanbaar gemompel, terwijl hij met zóveel geweld aan de hoofdbescherming rukte dat de geheel verslapte vreemdeling over het gras getrokken werd, een nat spoor achterlatend.
,,En toch zit er beweging in'', hernam hij, terwijl hij neerhurkte. ,,We moeten vlug zijn, bedoel ik. Als ik nu eens... Juist, zie je wel? Een beetje naar links — en een beetje naar rechts...''
,,Hij voelt nogal hard aan'', zei Tom Poes. ,,Zou hij een soort harnas dragen?''
,,Zeur niet!'', riep heer Bommel uit. ,,We moeten opschieten. Begrijp je dan niet wat het is, het hoekje om te gaan? Ikzelf heb... zonder flesje oog in oog gestaan met de laatste adem... die ik uitblies, zodat ik weet.. ..wat er in de stakker omgaat...''

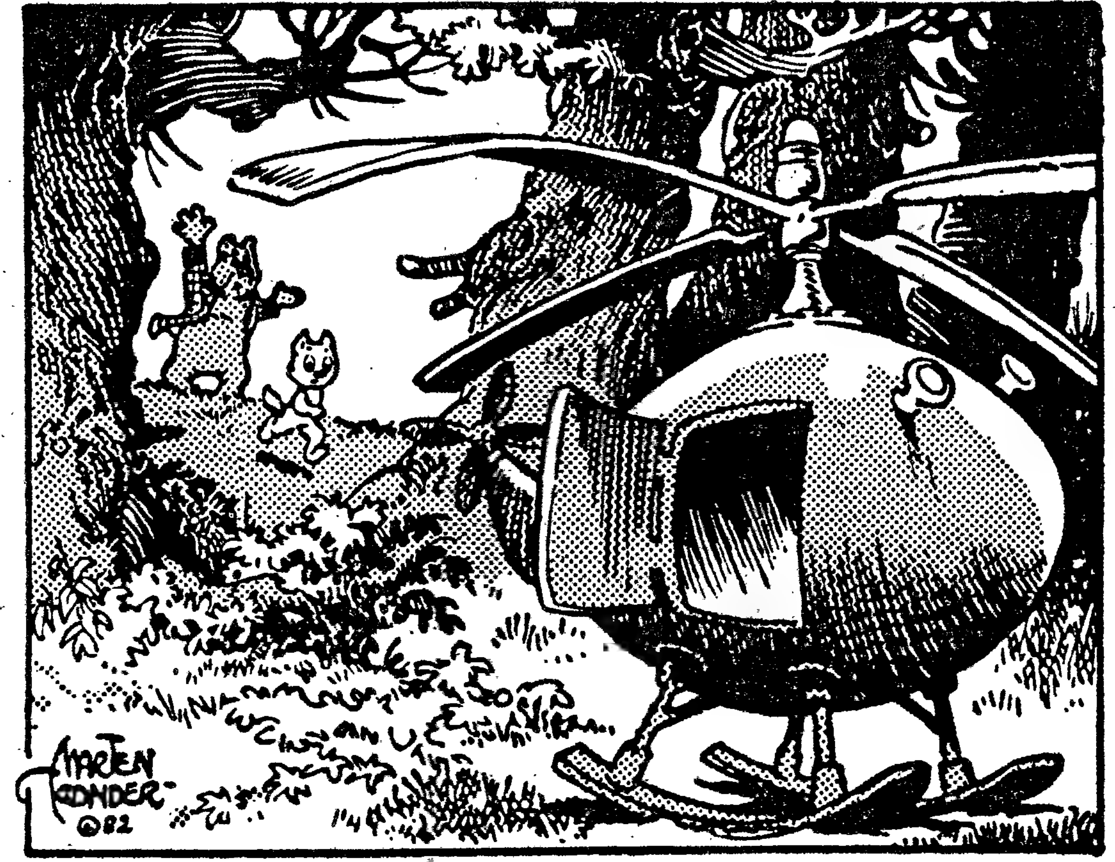
Zo sprekende draaide hij krachtig aan de helm, want hij merkte, dat die met een soort schroefsluiting bevestigd was. Voordat hij echter uiting kon geven aan zijn verbazing, schoot de hoofdbedekking plotseling los, zodat hij achterover tuimelde.
,,Hela!'', riep Tom Poes geschrokken. ,,U hebt niet alleen de helm, maar het hele hoofd eraf gedraaid!''

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

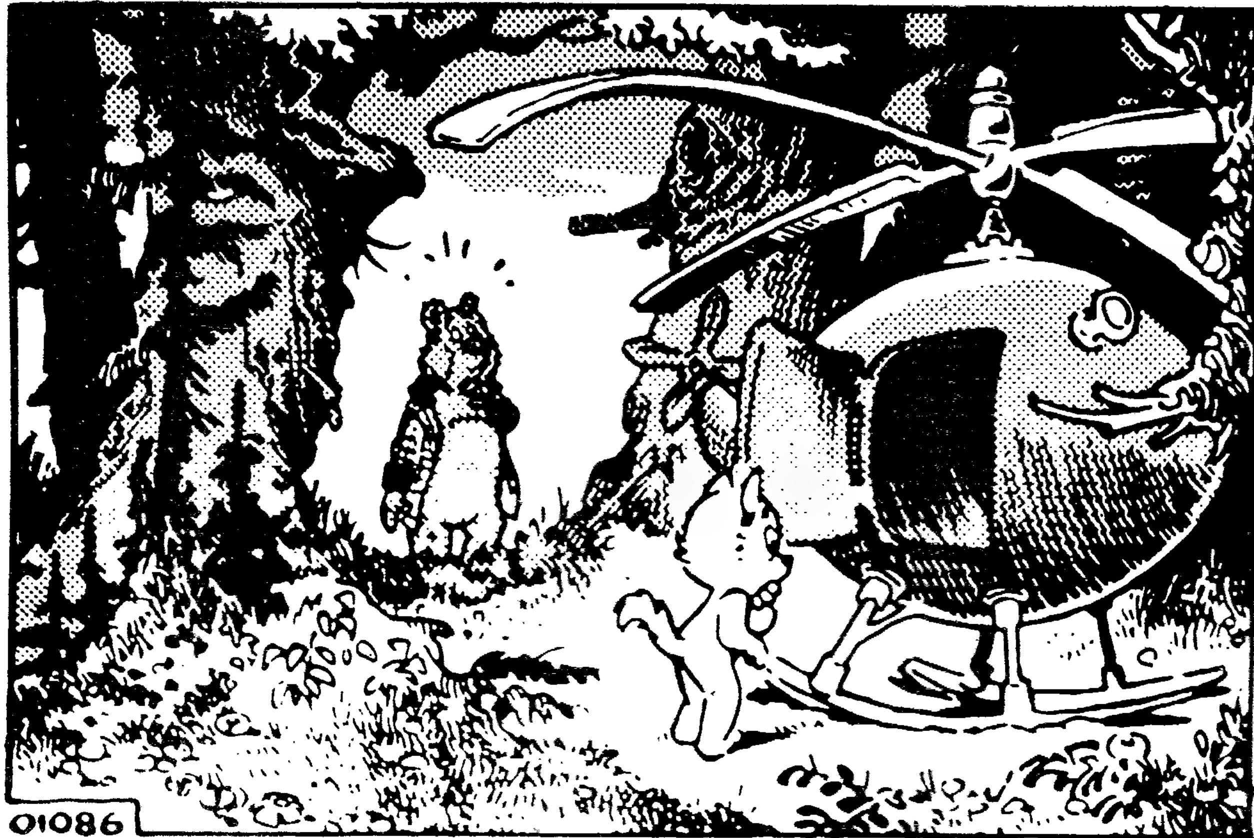

01085 — Heer Ollie richtte zich op, terwijl hij de losgeschroefde valhelm vol afschuw van zich wierp.
„Wat heb ik gedaan?!", riep hij uit, zich tegen het voorhoofd slaand. „Dit is een halsmisdaad! Met mij is het afgelopen. W-waarschuw de po-politie, jonge vriend..."
„Niet zo somber", zei Tom Poes, die zich over de drenkeling gebogen had. „Het is een robot, ziet u wel? Die helm was zijn hoofd; kijk, dit zijn gewone draden. Dat verklaart ook die elektrische lading. Hm, ik vraag me af hoe hij hier gekomen is".
„Een robot", riep heer Bommel handenwringend. „Ook dát nog, terwijl mijn teer gestel een flesje nodig heeft. Zwarte vlekken voor de ogen en rare borrelingen in het innerlijk, bedoel ik..."
„Een robot kan niet denken", hernam Tom Poes, zoekend om zich heen kijkend. „Hij moet op de een of andere manier bestuurd worden".
„Is er dan nergens een gevoelig iemand, die aan een verzwakte heer denkt?", klaagde heer Ollie. „Hier zit ik, omringd door een robot, terwijl ik ook niets aan jou heb. Ik, ongelukkige..."

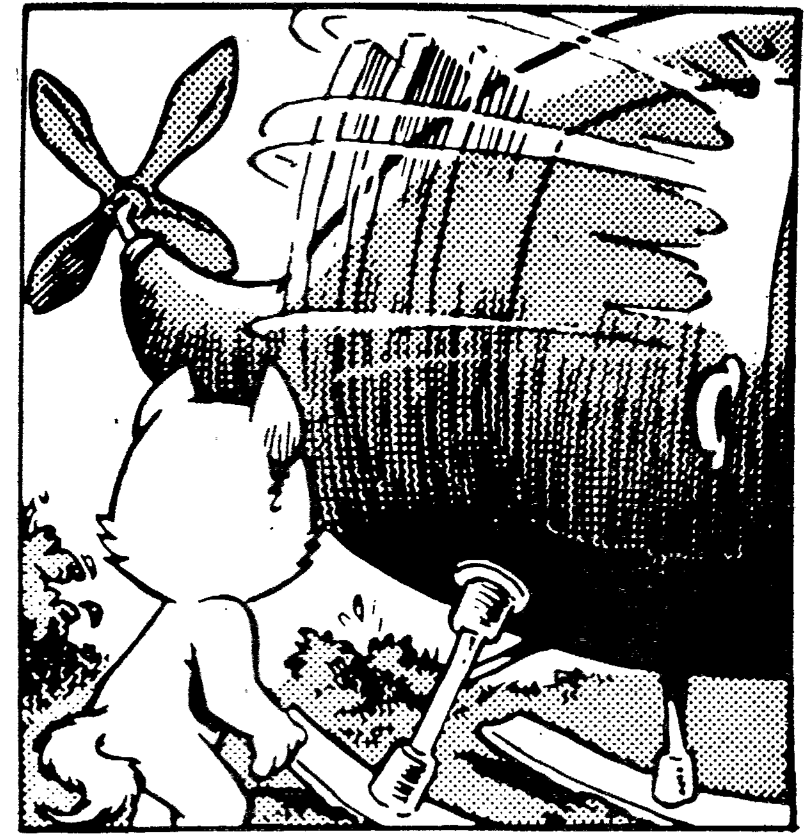
„Aha, ik zie het al", onderbrak Tom Poes hem, „daar achter die bomen!"
Hij holde naar de aangewezen plek en heer Bommel sprong overeind.
„Waar ga je naar toe?", riep hij uit. „Je kan me toch niet alleen laten in mijn nood?"
„Hierheen", riep Tom Poes. „We moeten weten waar hij vandaan komt en daar staat een helikopter."

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

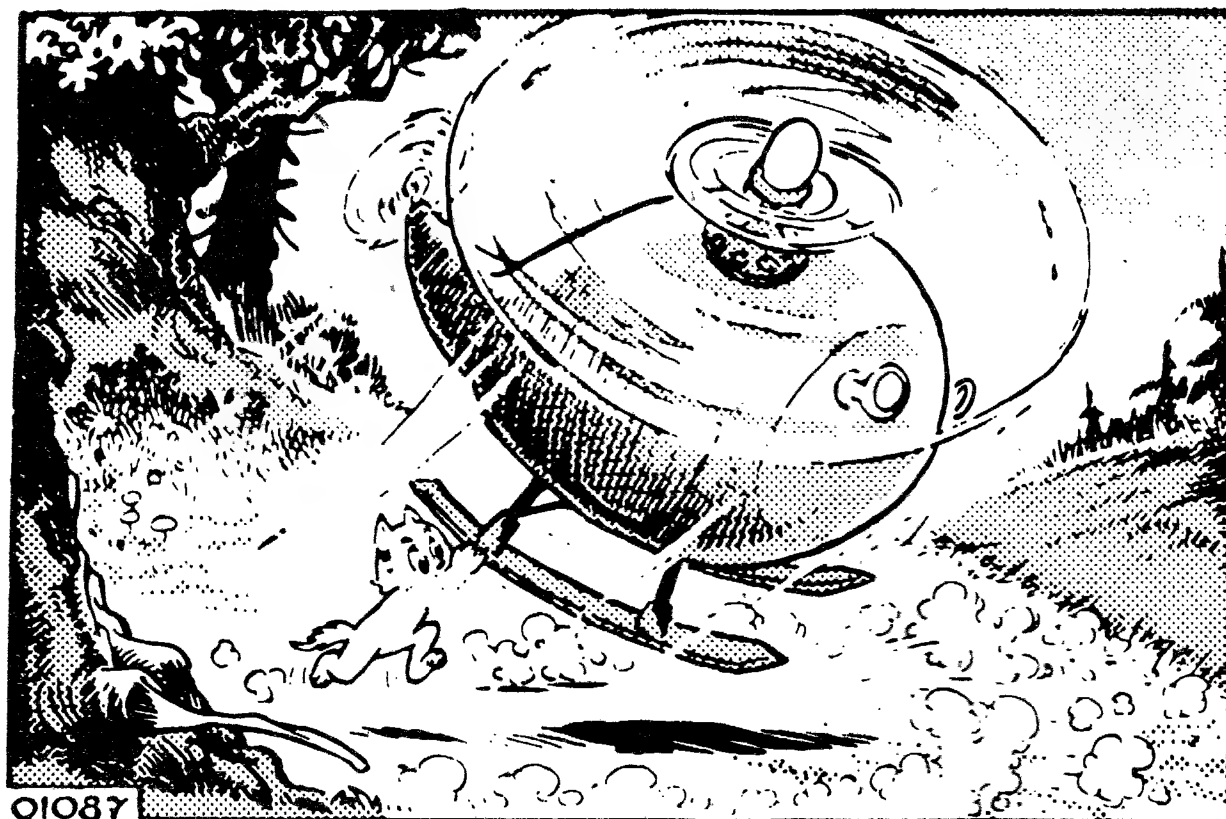
01086 Tom Poes draafde naar het vliegtuig en bekeek het oplettend. „Die robot kan dit ding niet bestuurd hebben", zei hij bij zichzelf. „De besturing wordt natuurlijk op een afstand gedaan. Er zit trouwens nergens een raam..."
Terwijl hij daar zo stond, verscheen heer Ollie tussen de bomen, waar hij een ogenblik nadenkend bleef staan.

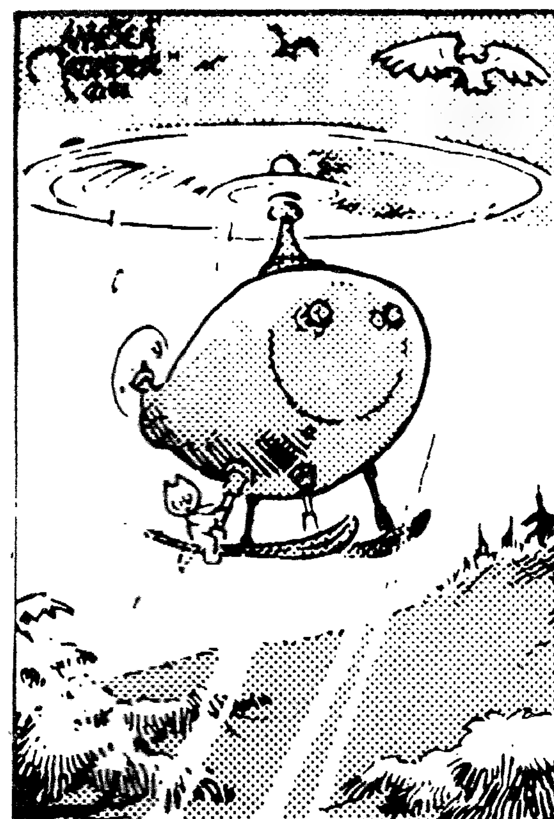
„We moeten weten waar die robot vandaan komt", prevelde hij. „Want daar is natuurlijk het kuuroord waar verzwakte heren hun flesje kunnen krijgen. En daarom ga ik het inwendige van die helikopter met een fijn kammetje onderzoeken, zodat ik vanzelf de flesjesvoorraad vind en misschien ook wel de kaart waar dat oord op staat. Men kan een heer niet ongestraft droogleggen, zeg nu zelf".
Met deze gedachte draafde hij naar het toestel en sprong door de deuropening.

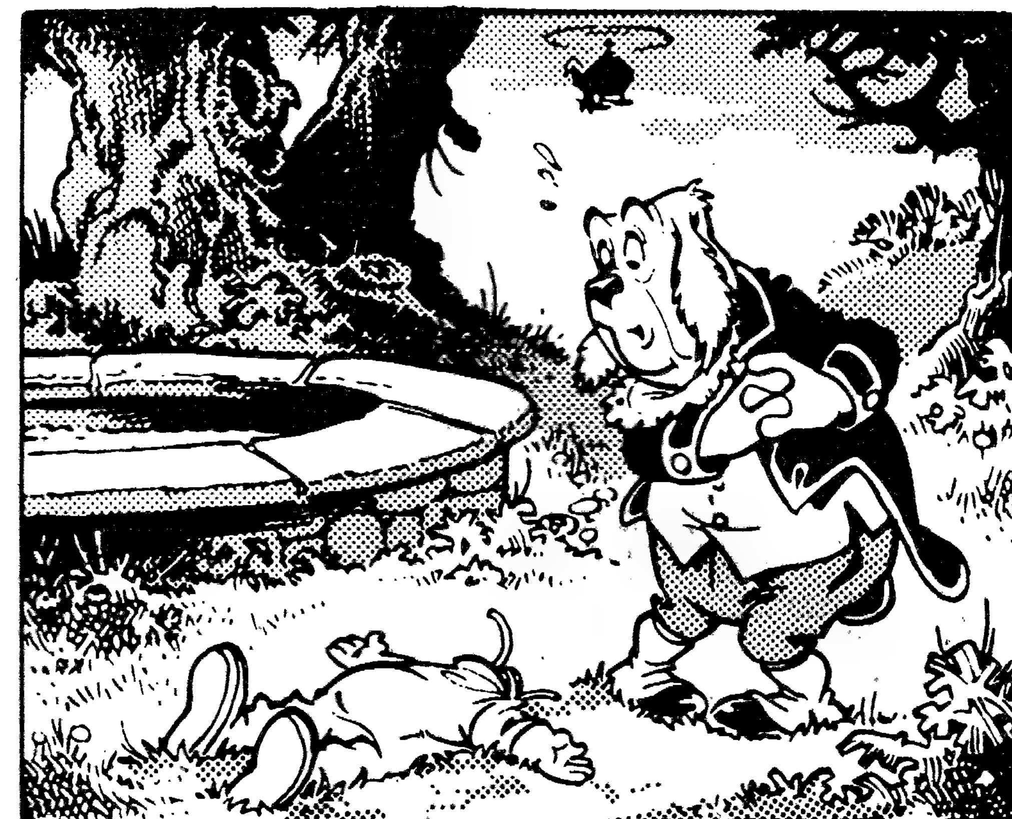
„Niet doen", riep Tom Poes. „Voorzichtig, we weten niet hoe zo'n automatisch geval werkt en er zullen wel allerlei rare apparaten inzitten".
Het was echter reeds te laat. Nauwelijks had heer Bommel zich naar binnen gewerkt, of het openstaande deurtje klapte galmend dicht, terwijl in het inwendige een ronkend geluid hoorbaar werd. En voordat Tom Poes van de schrik bekomen was, begonnen de wieken langzaam rond te draaien.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

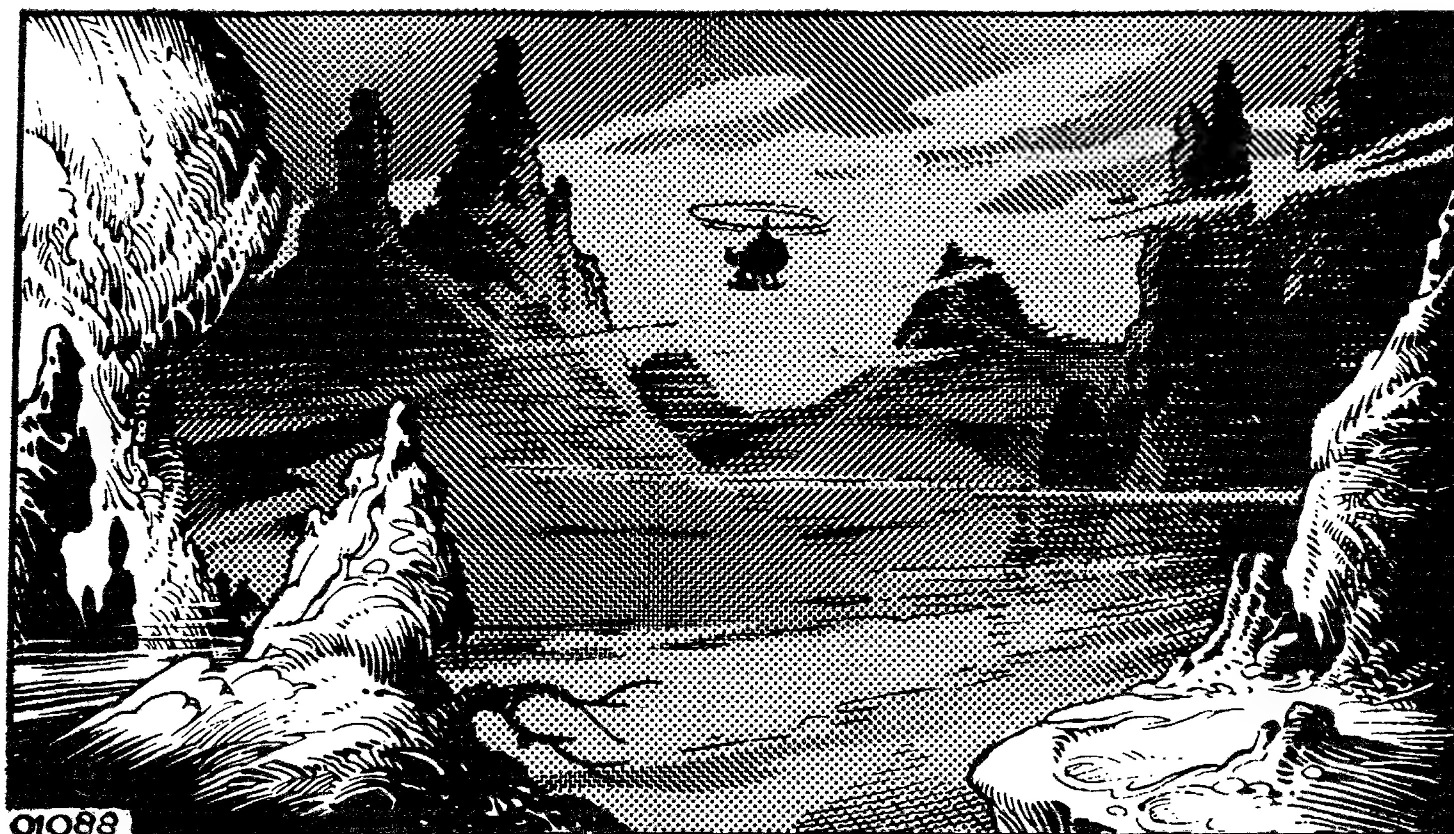

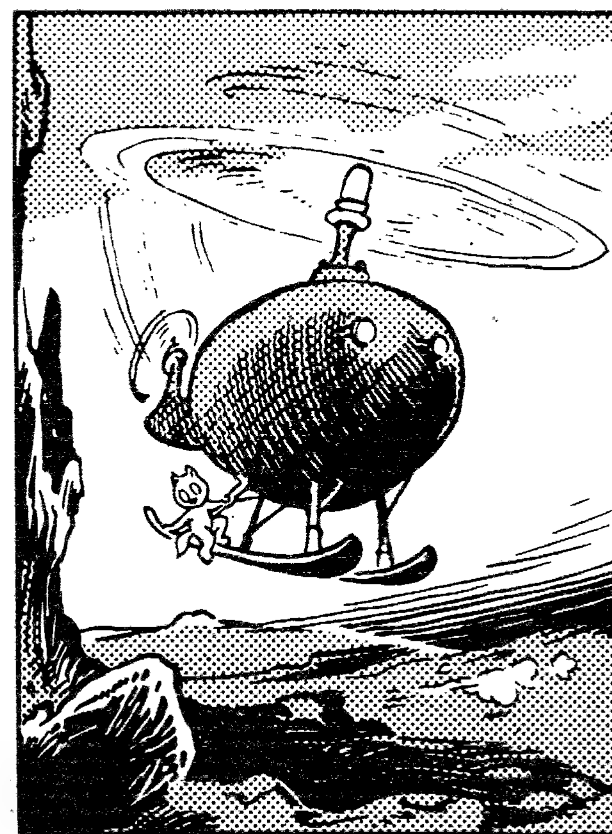
01087 Het geklapper van de propeller werd snel luider en toen Tom Poes toesprong om te proberen het deurtje te openen, begon het toestel al te stijgen. Het enige wat hij nog doen kon, was het landingsgestel grijpen en dat deed hij dan ook.
Een beetje hulpeloos hing hij eraan, terwijl de aarde snel onder hem wegviel, maar omdat hij goed kan klimmen, werkte hij zich erbovenop. Daar zat hij tamelijk veilig, omdat de romp van de helikopter hem tegen de wind beschermde en hij zich bovendien goed kon vasthouden. Maar koud was het wel, vooral toen het vliegtuig steeds hoger steeg en tenslotte nog slechts zichtbaar was als een donker vlekje, dat zich snel verwijderde.
De bediende Joost hoorde het geloei van de motor echter, omdat hij toevallig juist zijn transistor had afgezet, en hij haastte zich naar buiten.
"Ik meende toch duidelijk heer Olivier te horen roepen", mompelde hij, terwijl hij zich zoekend door de tuin bewoog. "Vlak na Flipper Flint en de Gruwels, als ik zo vrij mag wezen. Maar waar is hij?"
Op dat moment bereikte hij het klaterend fonteintje en hij hield geschrokken de pas in, toen hij daar het onthoofde lichaam van de robot gewaar werd.

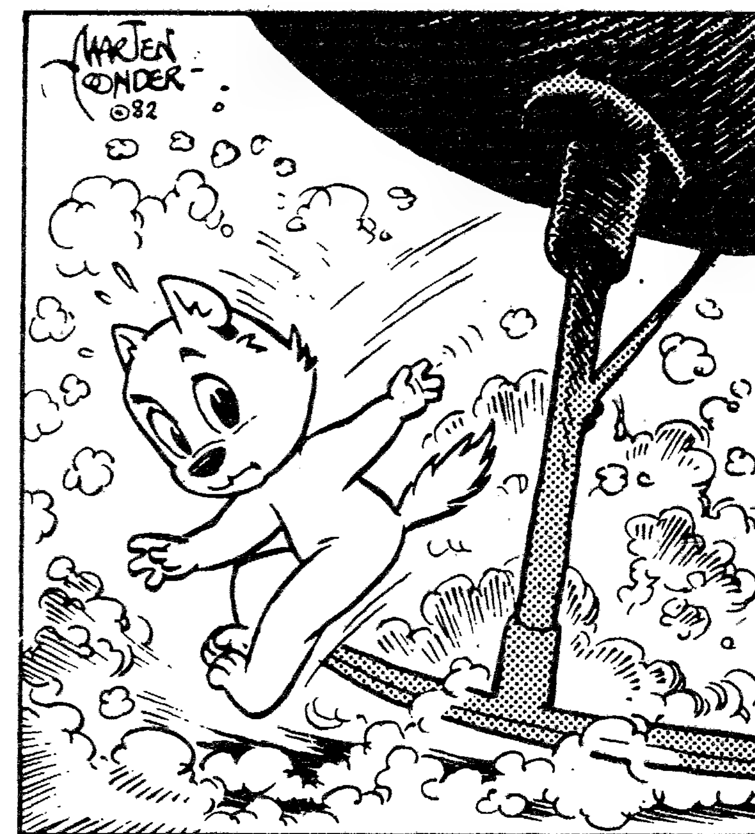
"Nee maar," prevelde hij verblekend. "Een... Een be-treurenswaardig ongeval! D-deze heer is ter ziele, wanneer men mij toestaat! En waar is heer Olivier, die rust moet houden? Zou hij... Zou hij hier soms de hand in hebben? Iemand op zijn leeftijd kan zichzelf zo licht vergeten".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

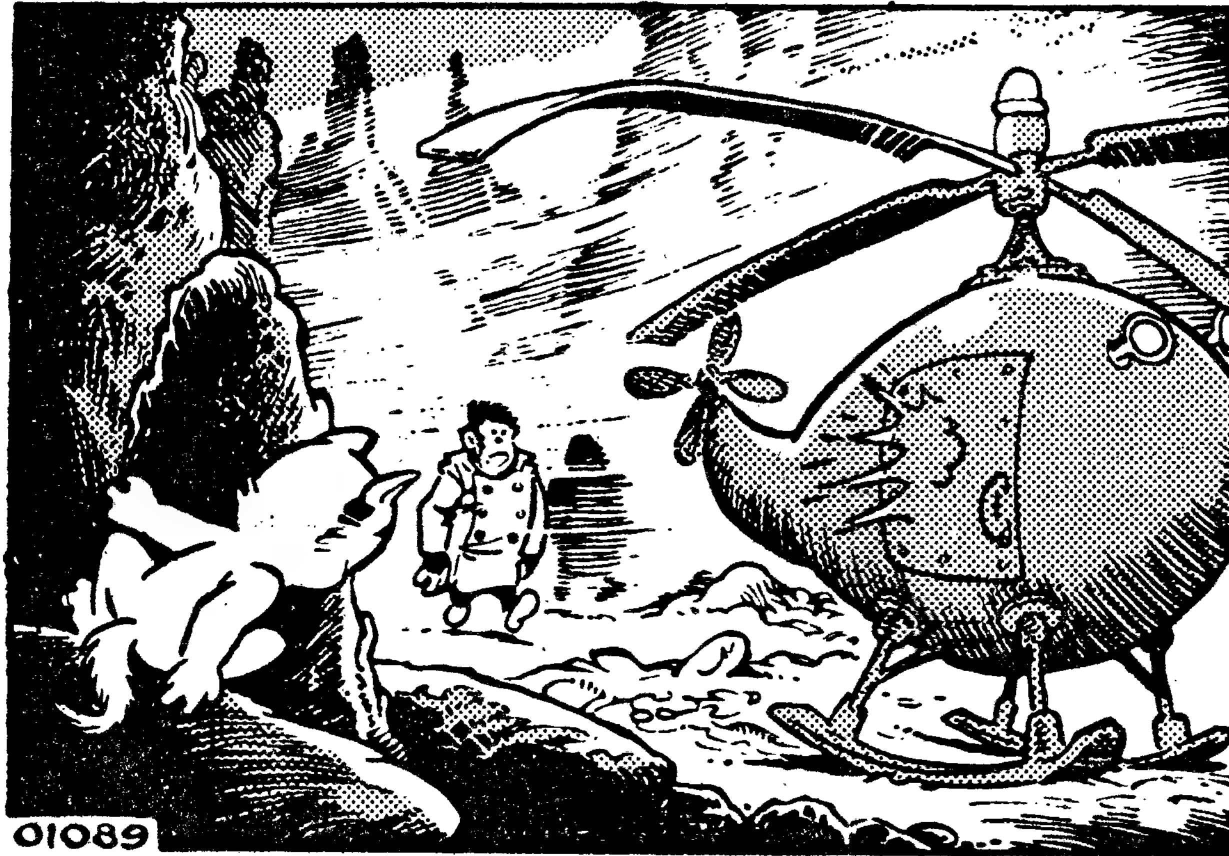
01088. De helikopter bewoog zich intussen ratelend noordwaarts en omdat de wind gunstig was, verliet hij al spoedig de bewoonde wereld. Het landschap werd bergachtig en toen Tom Poes naar beneden keek, zag hij niets dan dreigende pieken, die uit de nevels omhoog staken. De machine koerste er echter moeiteloos tussen door, zodat het duidelijk was, dat hij ergens door een onzichtbare hand bestuurd werd.
”De Zwarte Bergen”, zei Tom Poes beklemd tot zichzelf. ”Niet zo best. Koud is het trouwens ook met die mist. Ik hoop dat dit tochtje niet te lang duurt, want ik heb geen gevoel meer in mijn vingers. Maar heer Ollie leeft nog; ik hoor hem op de wand bonken”.

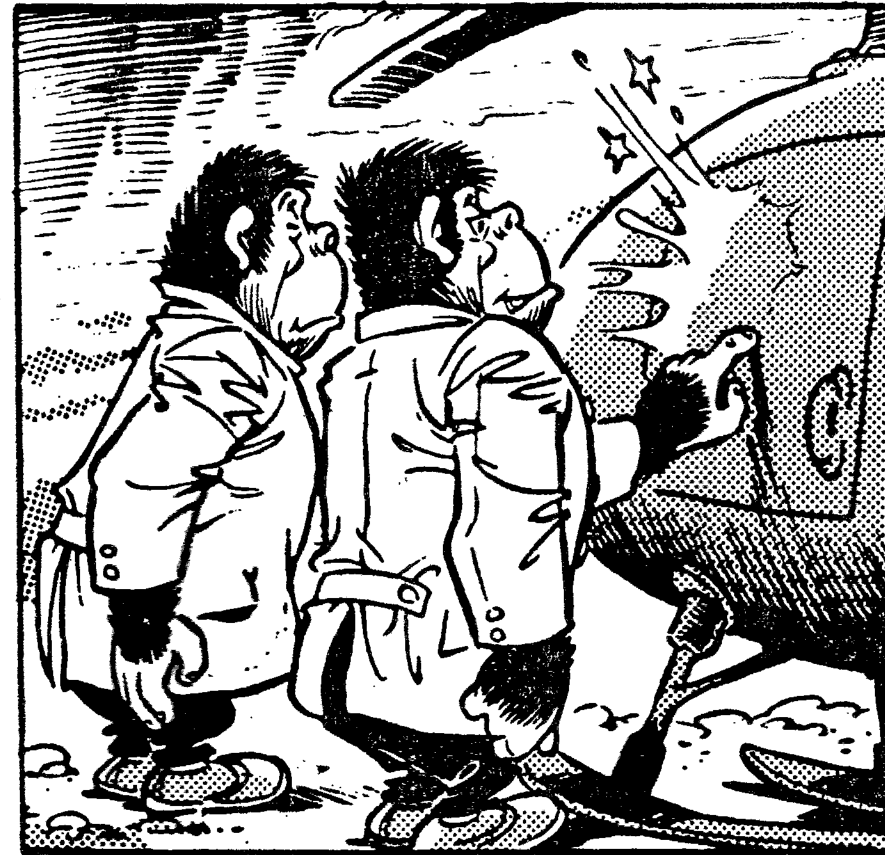
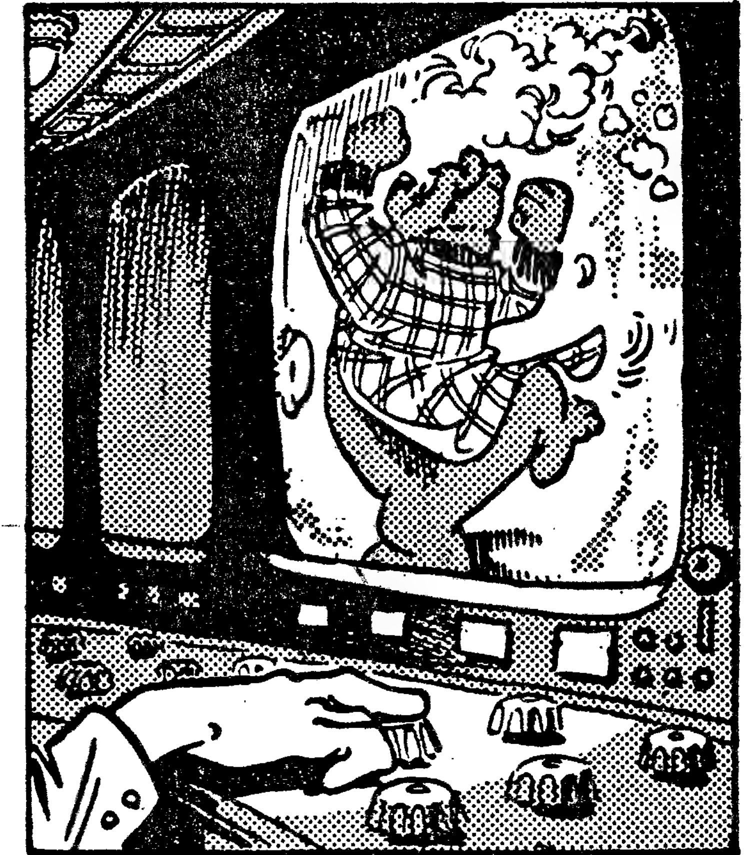
Tot zijn opluchting begon het vliegtuig op dat moment hoogte te verliezen en even later zakte het langs een steile rotswand omlaag, in de richting van een vlak stukje aarde.
Hij wachtte niet tot het geland was, maar zo gauw hij durfde, sprong hij van zijn ongemakkelijke zitplaats af.

”We zijn er”, mompelde hij, toen hij tussen de opdwarrelende stofwolken terecht kwam. ”Maar waar? En wat gaat er nu gebeuren? Ik moet oppassen, dat ik niet ontdekt word, want het is best mogelijk dat hier onzichtbare camera's tussen de rotsblokken verborgen zijn”.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01089 Toen het geraas van de motor verstorven was, werd de stilte slechts verbroken door het suizen van de wind en door een dof gebonk, dat uit het inwendige van het vliegtuig kwam. Tom Poes had een schuilplaats gezocht achter een rotsblok en daar wachtte hij gespannen af, wat er verder gebeuren zou.

Zijn geduld werd niet lang op de proef gesteld, want al spoedig klonk het geluid van naderende voetstappen en uit de nevels die door de kloof kronkelden, doken twee gespierde figuren op. Bij de helikopter hielden ze halt en een van hen legde een vinger op het deurtje.

„Wordt geklopt", sprak hij. „Deugt niet".

„Deugt niet", gaf zijn metgezel toe. „Is niet R3. Grote heelbaas zegt dat er indringer inzit. Wachten tot gas werkt en lamp aangaat".

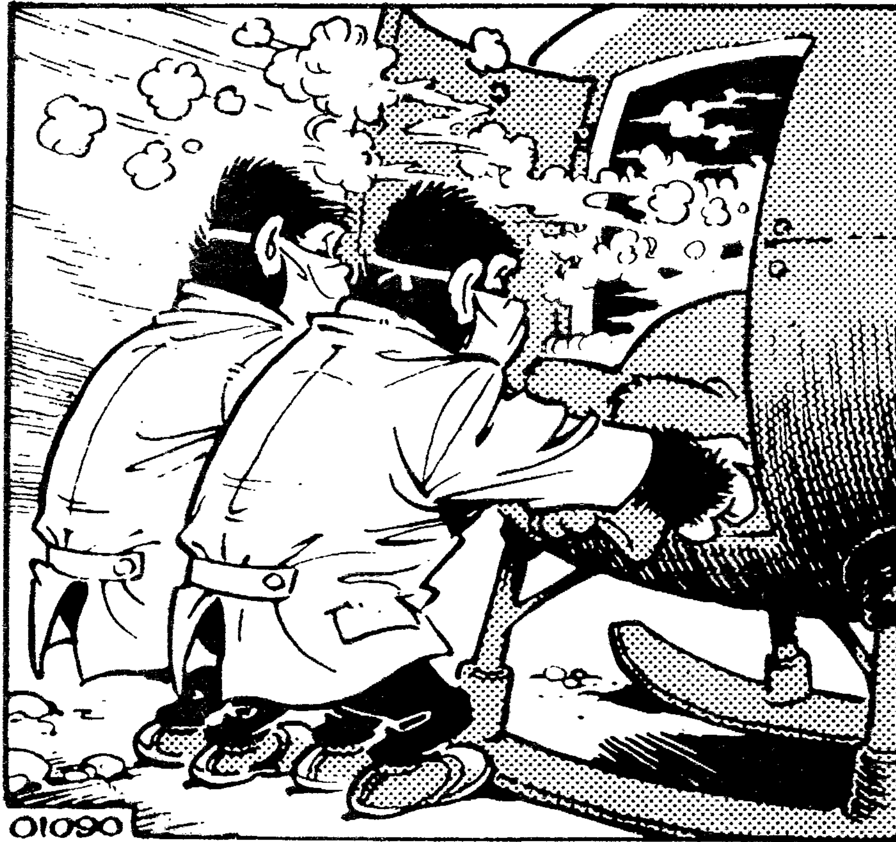
Tom Poes vroeg zich ongerust af wat ze bedoelden, maar omdat er nergens een raampje was, kon hij niet zien in welk gevaar heer Bommel zich bevond. Niet ver vandaar was dat echter duidelijk waarneembaar op een televisiescherm en uit een luidspreker klonk de stem van de opgesloten heer helder op.

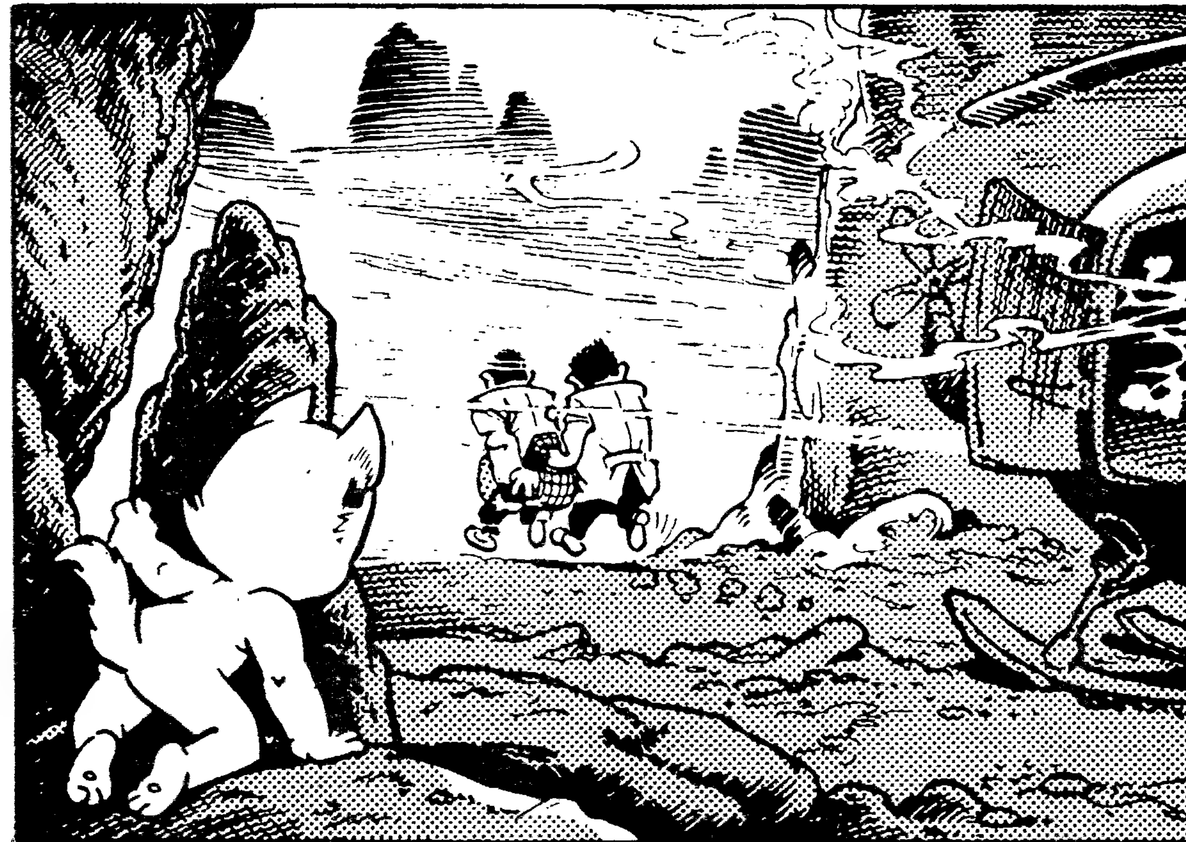
„Doe open!", riep heer Ollie, met beide vuisten het deurtje bewerkend. „Ik wil eruit. Ik wil een flesje hebben. Het r-ruikt hier n-niet l-lekker. Be-benauwd, be-bedoel ik.... Isser dan niemand die me helpt?"

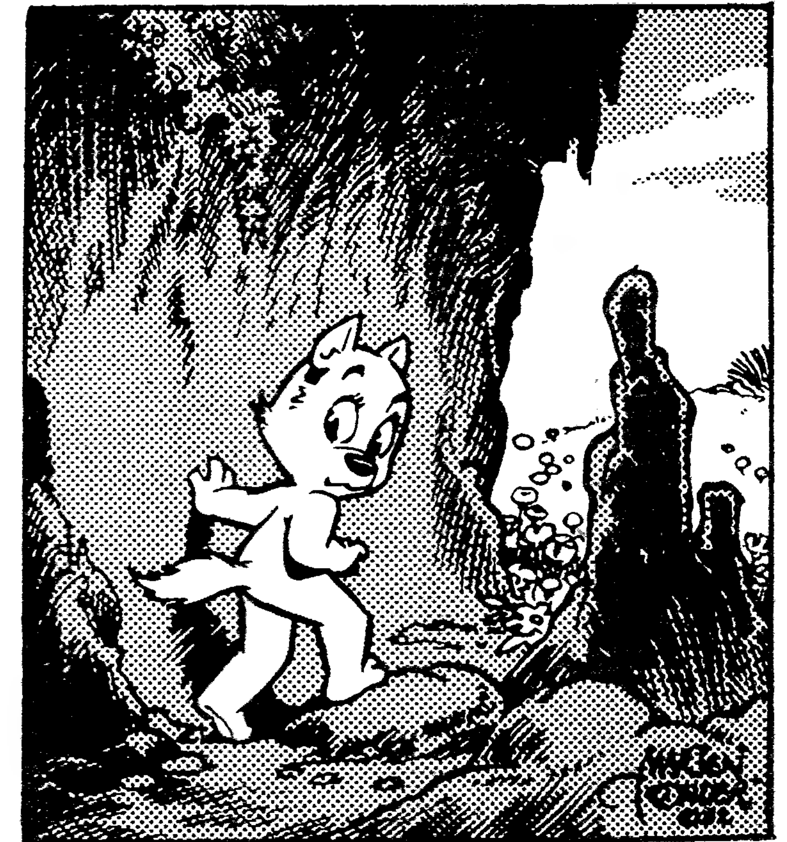
„Zeker", prevelde een stem. „Een weinig meer pas zal uw einde verhaasten". En met deze woorden verscheen er een hand die een knopje omdraaide.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

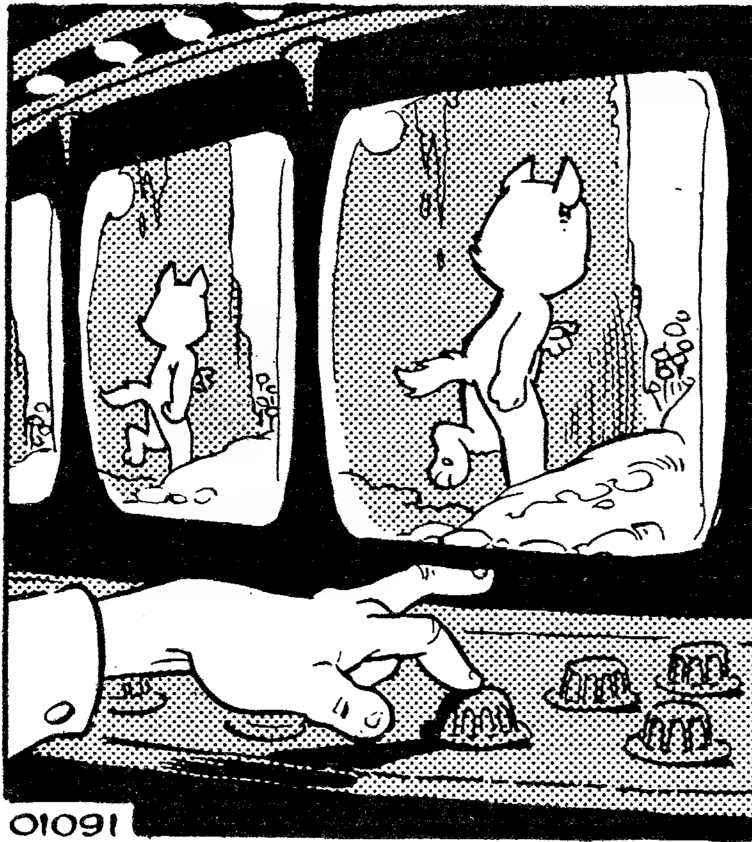

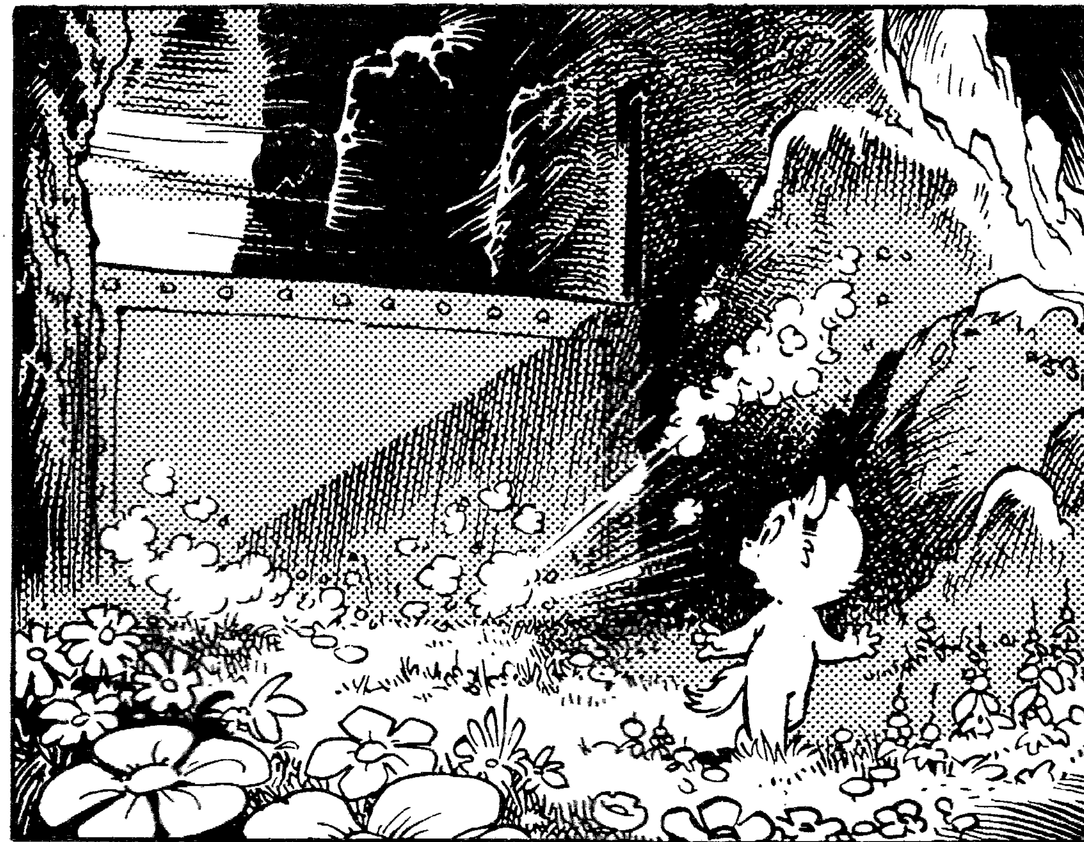

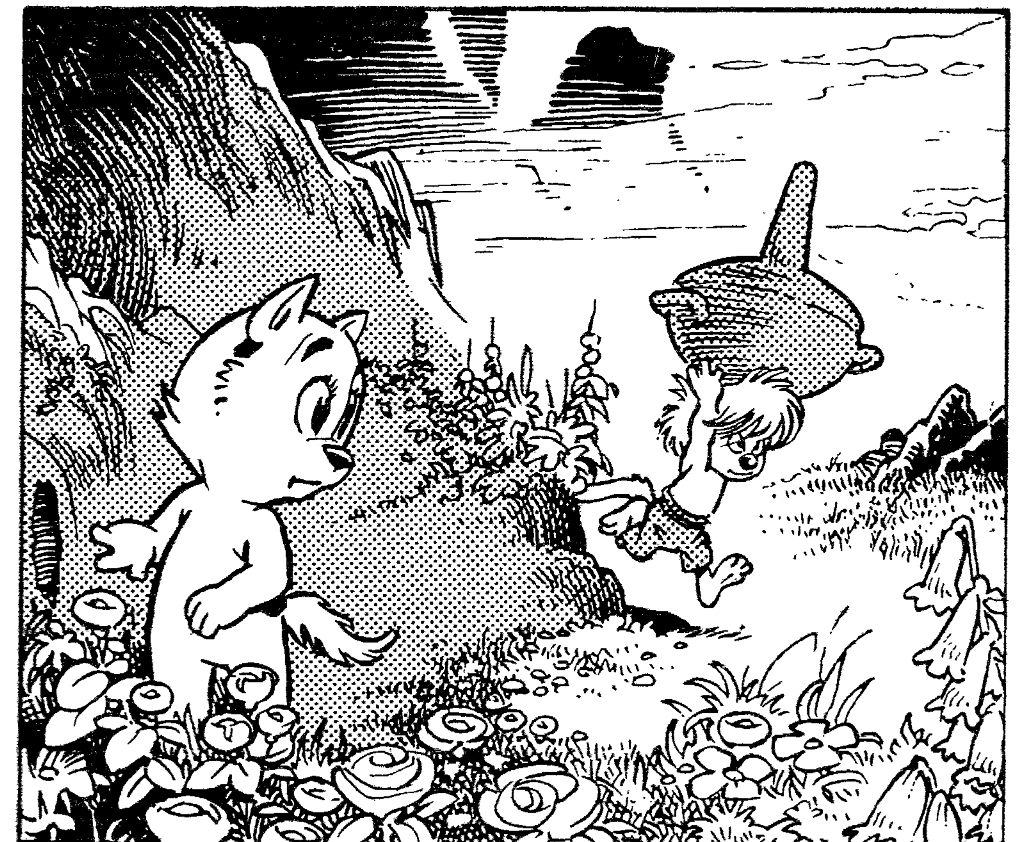
01090. Het gebonk in het toestel werd zwakker en toen het geheel ophield, gloeide het lampje boven de propeller aan. De beide krachtfiguren, die opmerkzaam hadden toegekeken, bonden snel een neuslapje voor en openden met een eenvoudige beweging het deurtje. Nu werd de gedaante van heer Bommel zichtbaar, die roerloos op de grond lag, terwijl grillige gaswolkjes uit de cabine dwarrelden.
„Goed", sprak een van de vreemdelingen tevreden. „Jij het hoofd en ik de benen".
De ander knikte en daarop werd de ongelukkige heer naar buiten getrokken en snel weggedragen. Tom Poes keek het groepje vanachter het rotsblok na en zijn ongerustheid groeide.
„Het is niet zo best", zei hij tot zichzelf. „Waar brengen ze heer Ollie naar toe? Wat gaan ze met hem doen?"
Hij dacht een poosje na; toen stond hij op en begon voorzichtig langs de rotswand te sluipen.
„Tegen die twee patsers kan ik niets beginnen", stelde hij vast. „En dit is een plaats waar vliegtuigen automatisch bestuurd worden en waar robots huizen. Ik moet voorzichtig wezen. Eerst maar eens kijken waar we terecht gekomen zijn en hoe het hier in elkaar zit. Als ik nu maar wist waar die verborgen camera's zitten, want ik moet niet gezien worden....".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

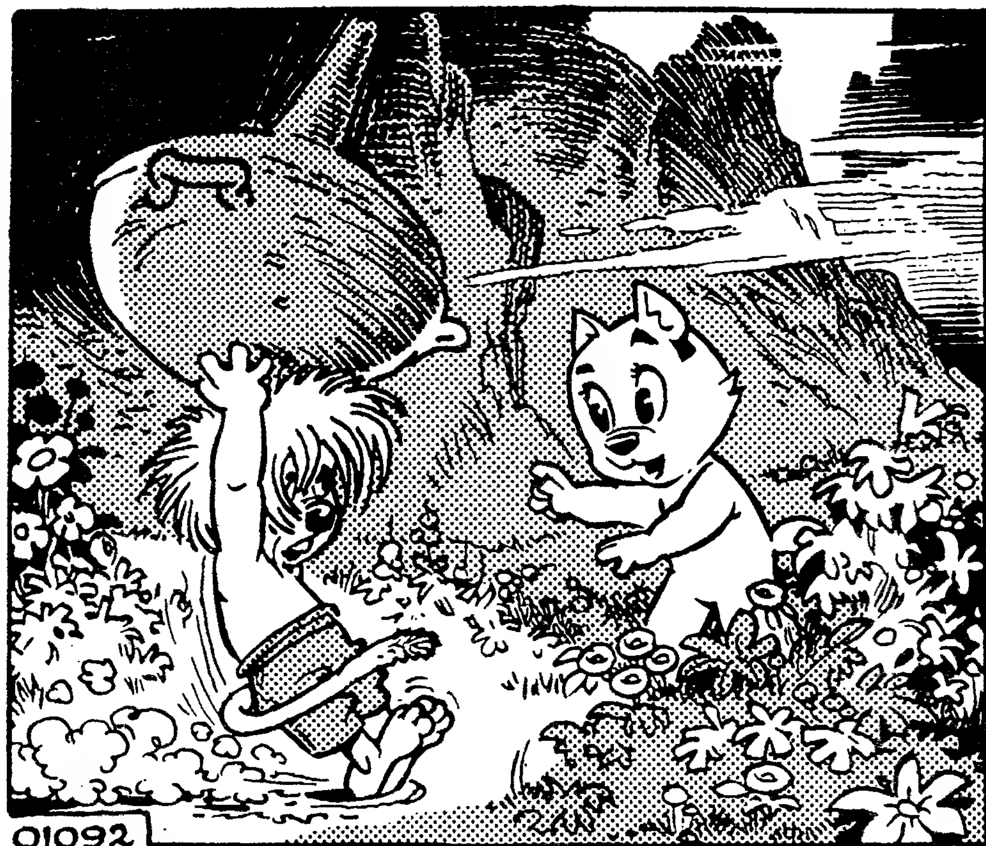

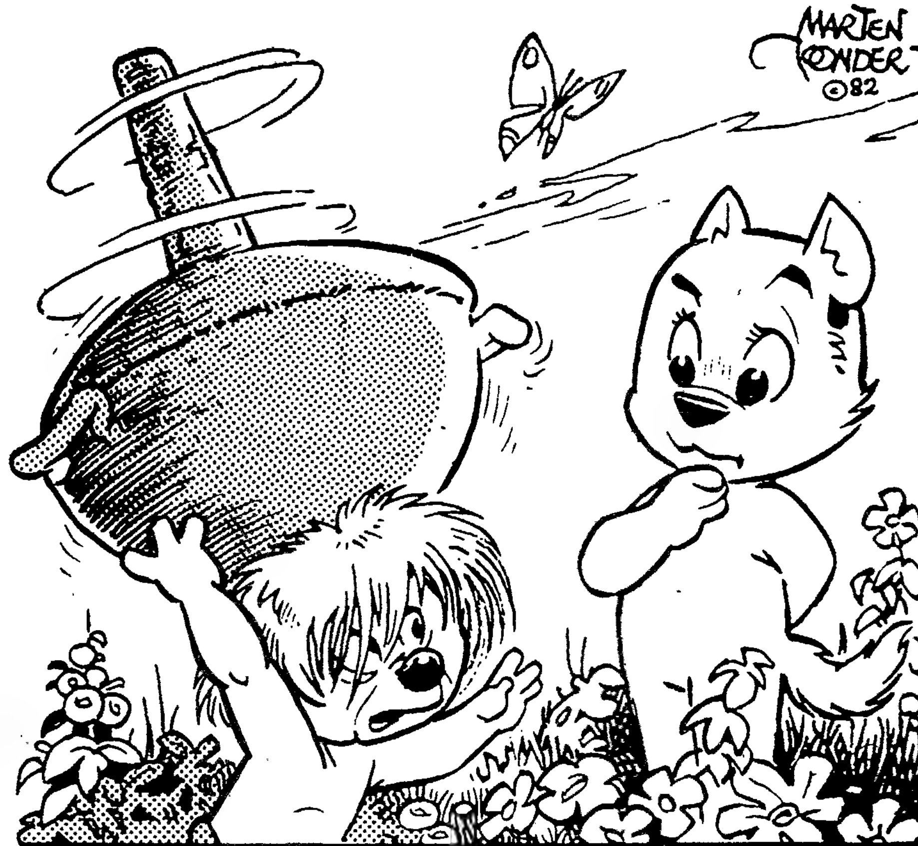
01091 De angst van Tom Poes om gezien te worden was gegrond. Overal in de bergkloof waren verborgen camera's aangebracht en zijn gesluip was duidelijk te volgen op de televisieschermen.
"Een spion", mompelde de stem van de onbekende toeschouwer. "Een Solist, die niet solvabel is. Hij zoekt het geheim van mijn Sol. Maar hij is jong genoeg om aan de andere kant dienst te doen. Ik zal hem buiten sluiten; de ouderdom daar heeft hulp nodig".
Met deze woorden drukte hij op een knop en Tom Poes merkte de gevolgen daarvan toen hij de bergwand verliet en op een bloeiende weide terecht kwam. De zon scheen daar door de nevels en hij begon de warmte juist prettig te vinden, toen hij achter zich een rommelend geluid hoorde. Geschrokken keek hij om en zag een brede stalen deur uit de grond omhoog komen. Het gevaarte sloot de rotsspleet die hij verlaten had, geheel af, zodat een gevoel van verslagenheid zich van hem meester maakte.
"Daar heb je het al", dacht hij. "Ze hebben me in de gaten. Niet zo mooi; nu kan ik heer Ollie niet meer bereiken".

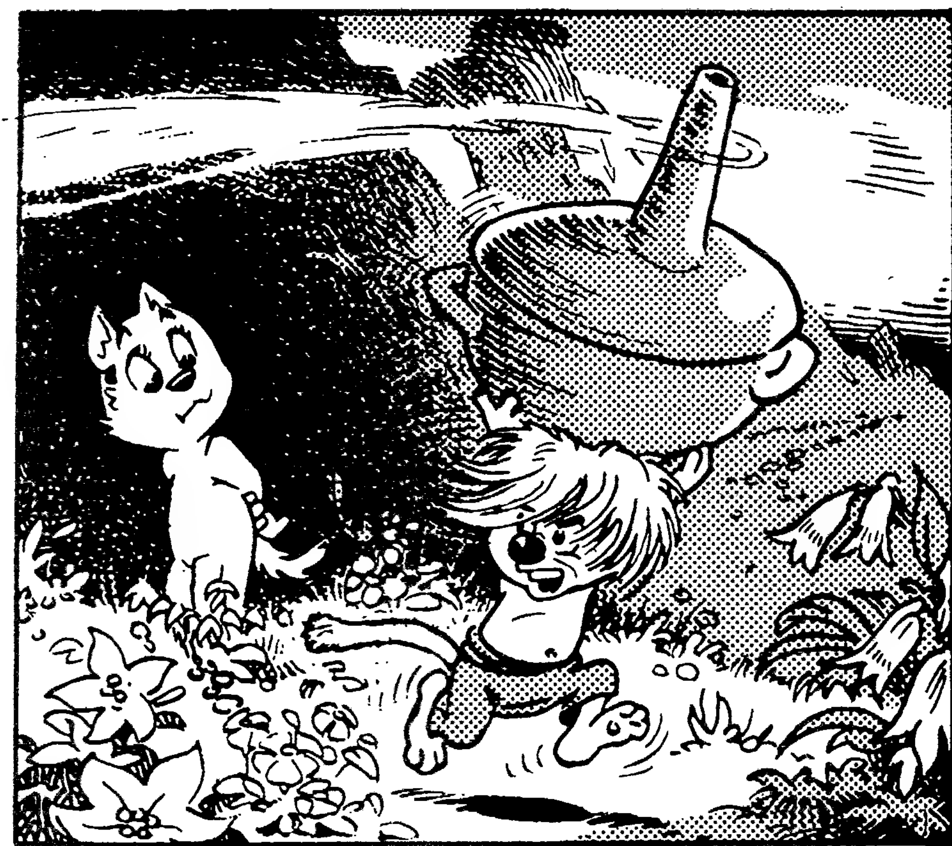
Voordat hij daar echter verder over had kunnen tobben, werd zijn aandacht getrokken door snelle voetstappen. Vanachter een berghelling naderde een dravend figuurtje, dat een grote schaal op het hoofd droeg en geen aandacht aan de fraaie omgeving schonk.
"Die ziet er niet gevaarlijk uit", zei Tom Poes tot zichzelf. "Misschien kan hij mij vertellen wat hier aan de hand is".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

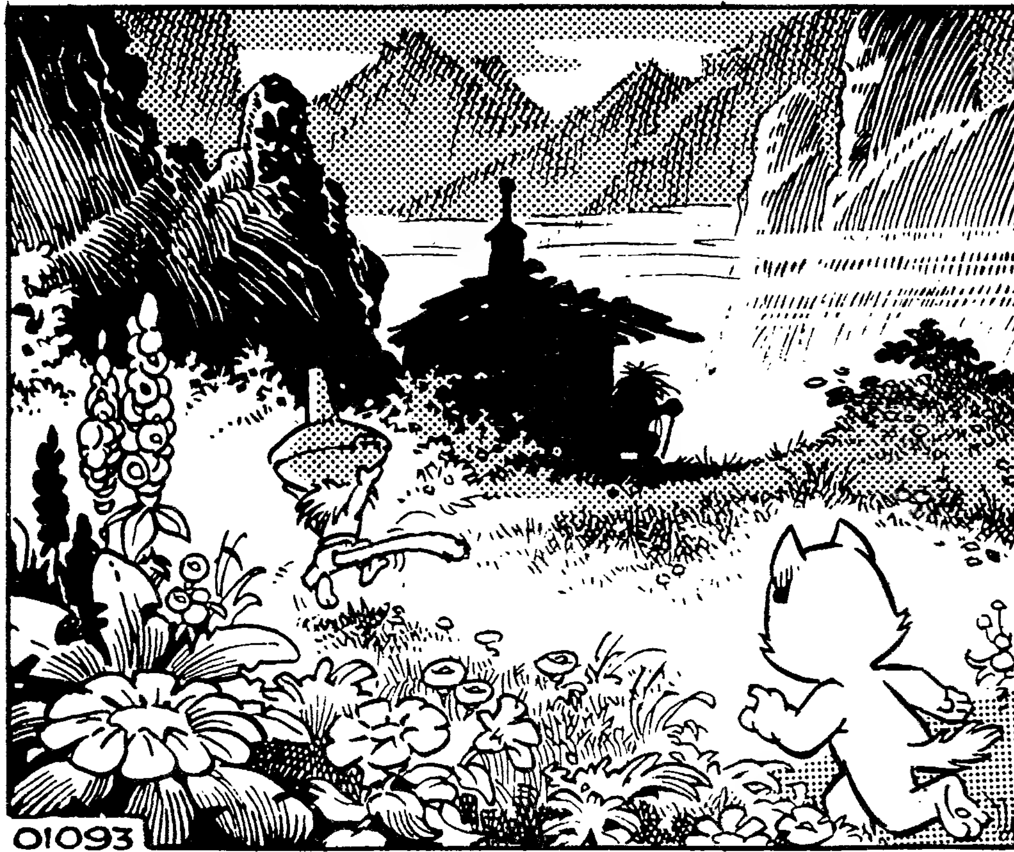

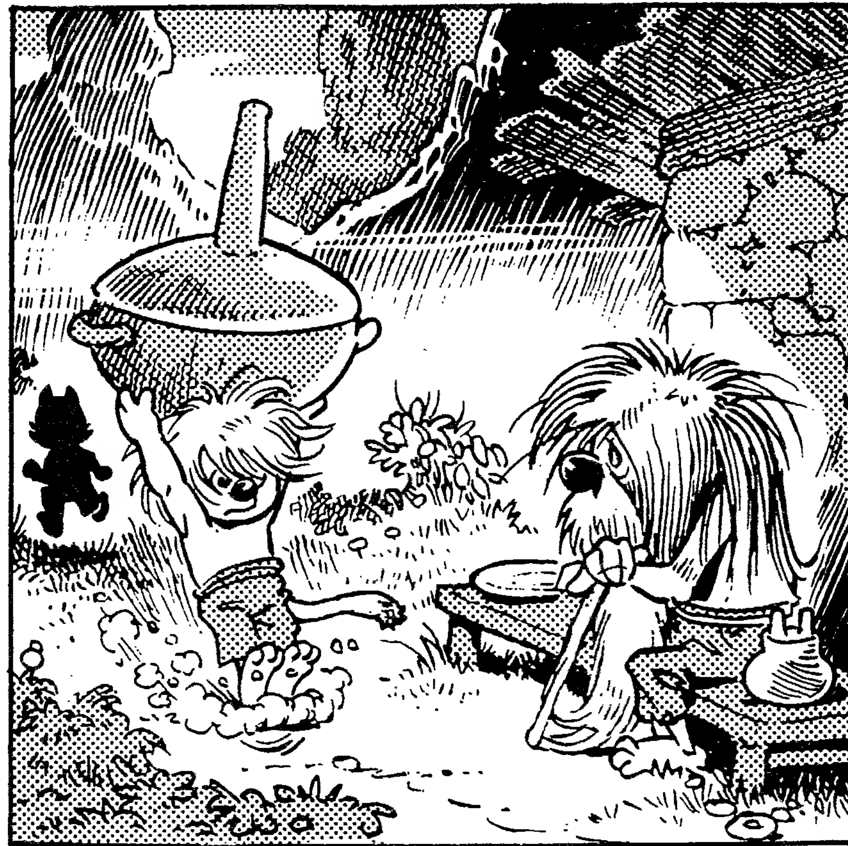
01092 Tom Poes holde door de gewassen, totdat hij zich voor de rennende vreemdeling bevond, en die schrok daar zo van, dat hij scherp afremde en bijna zijn pot verloor.
''Wacht even'', zei Tom Poes. ''Kan je mij ook zeggen wat dit voor een plaats is? Wat gebeurt hier eigenlijk en wat ben je aan het doen?''
De ander herstelde zich en keek hem bewolkend aan.
''Ik moet voor het eten zorgen'', riep hij schor. ''Het is al laat. Ik heb haast. Er zijn maar weinig Sollen en veel gesolden. Ben jij een Sol?''
''Nee, dat geloof ik niet'', zei Tom Poes een beetje verward. ,,Wat is een Sol?''
''Geen Sol?'' snauwde het ventje. ''Ik heb geen tijd voor jou. Het is al laat en ik moet nog langs zevenentwintig gesolden''.
''Dat lijkt me veel'', zei Tom Poes meelevend. ''Als je me nu even uitlegt wat er met dat gesol aan de hand is, kan ik je misschien helpen. Heb jij iets met de Solkuur te maken? Heer Bommel is hierheen ontvoerd, omdat hij Soldruppels wilde hebben, en ik....''

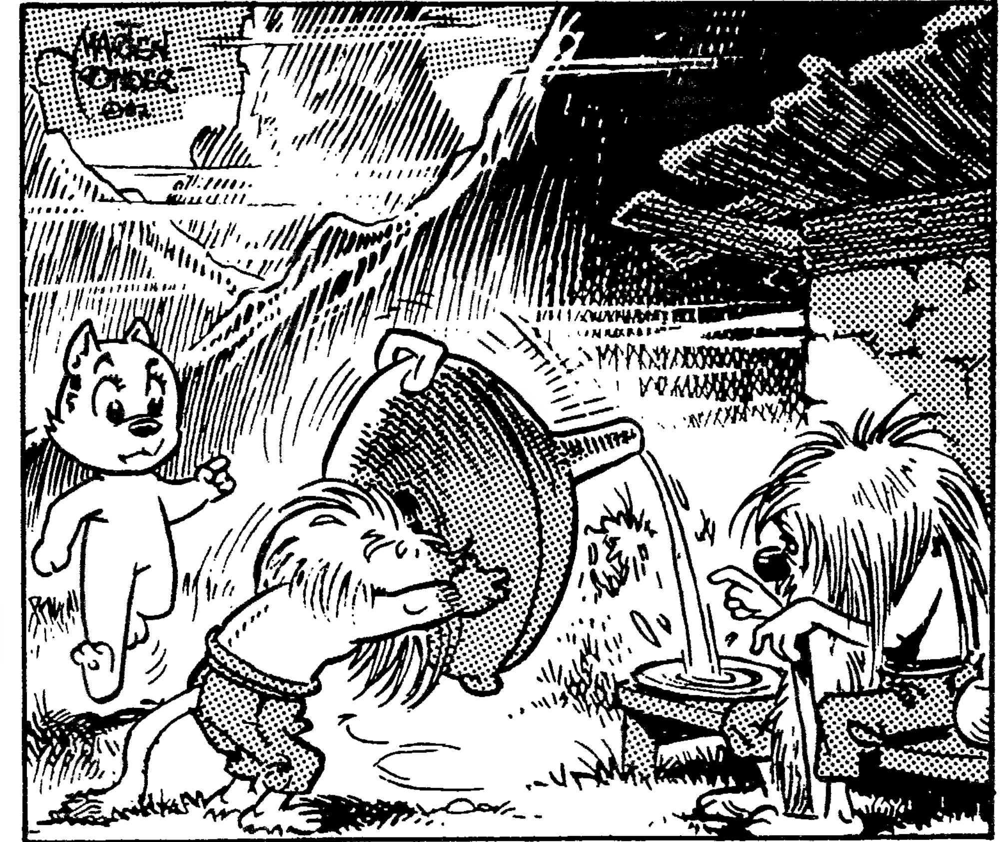
Maar de Sol luisterde niet verder en zette het opnieuw op een lopen.
''Jij doet niks'', riep hij kwaad. ''Je moest je schamen. Ik moet verder, ik heb haast''.
Tom Poes keek de weghollende gedaante verbluft na en begon te begrijpen dat hij de zaak anders moest aanpakken.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

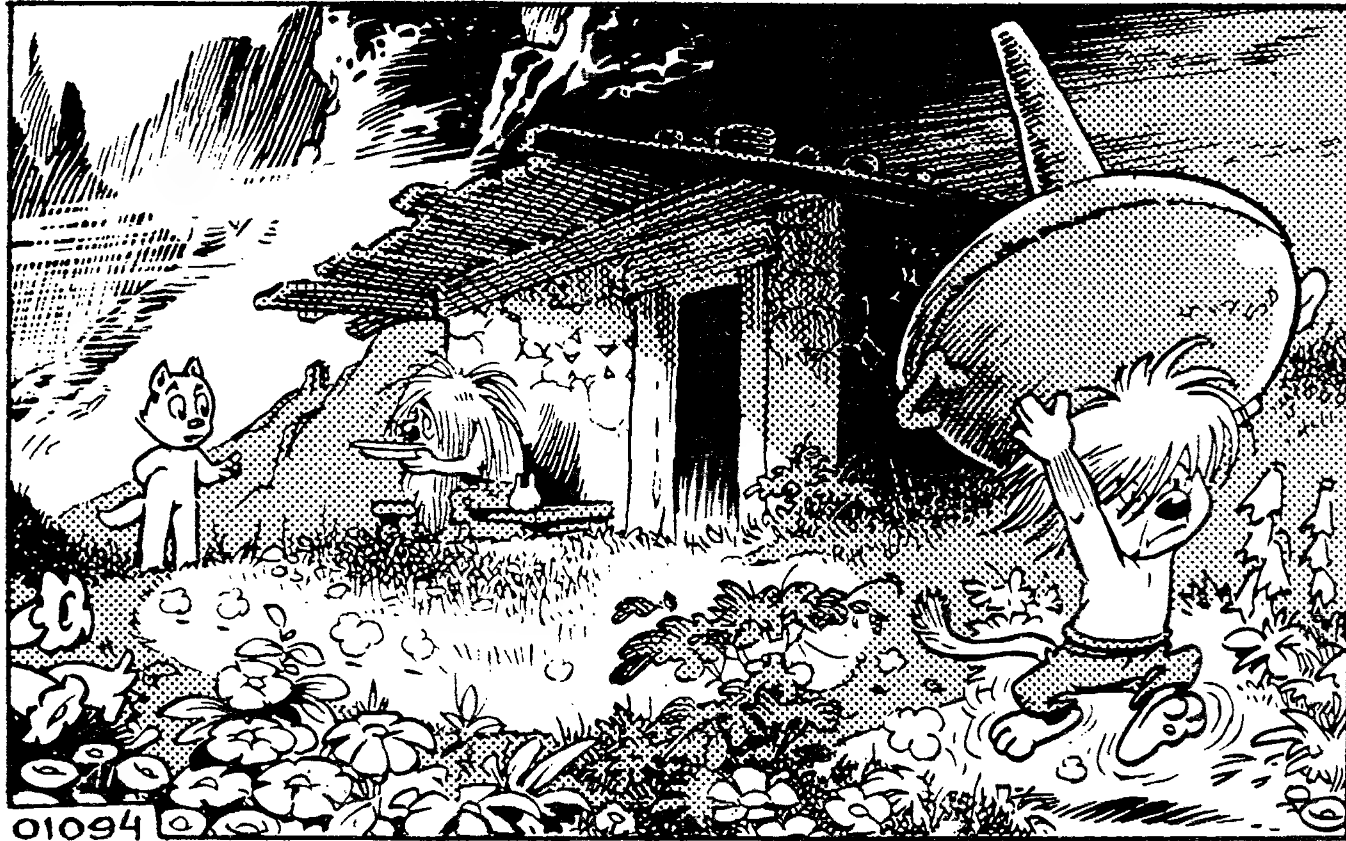

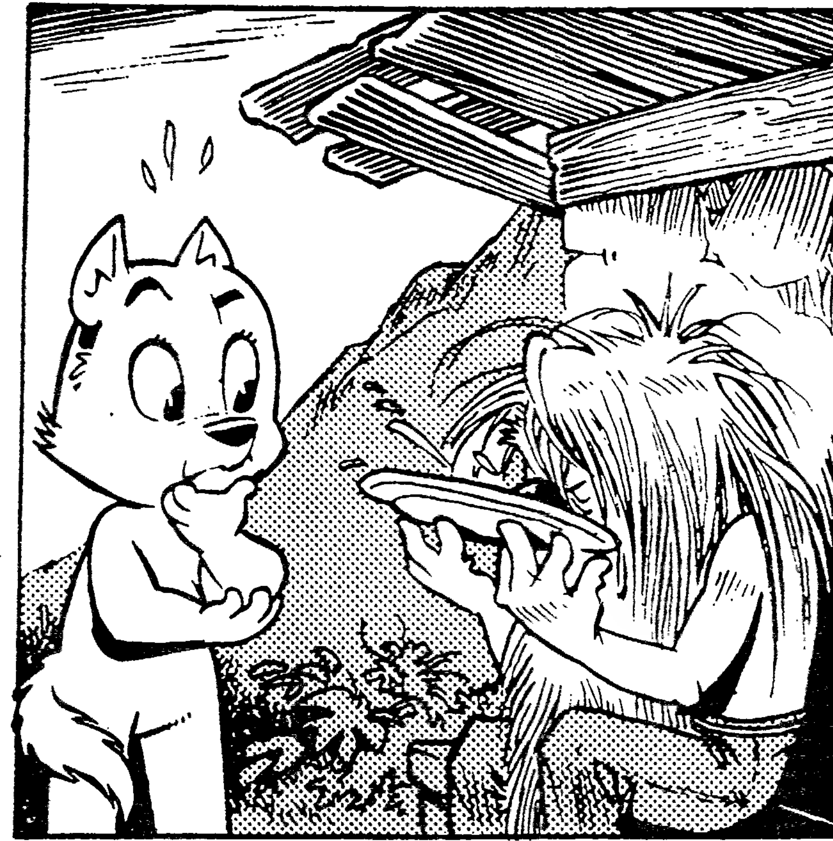
01093 "Als ik iets te weten wil komen, moet ik achter dat ventje aan", dacht Tom Poes, terwijl hij begon te draven.
"Hela!", riep hij. "Wat is een Sol? Waarom moet ik me schamen?"
Maar de ander keek op noch om en snelde in de richting van een bouwvallige hut, die een eind verder tegen een rotspunt leunde. Voor het gebouwtje zat een baardige grijsaard, die verdrietig naar de afremmende bezoeker keek.
"Je bent laat, Solm", sprak hij met een trilling in zijn stem. "Ik zit hier maar te wachten. Begrijp je dan niet wat het is om gesold te worden? Wachten maar en wachten maar..."
Zijn stem brak en Solm deed haastig een pasje voorwaarts.
"Ik werd opgehouden", hoorde Tom Poes hem zeggen. "Een of andere luisol wilde een praatje maken. Waar is je bord, Sip? Ik heb haast. Ik moet verder".
"Hier", zei de oude wijzend. "Een praatje maken, jawel. En niet aan ouderen denken. Ik zit hier maar en ik zit hier maar".
Solm boog zich voorover, zodat er een straal pap in het aardewerk klaterde, en Tom Poes haastte zich naderbij.

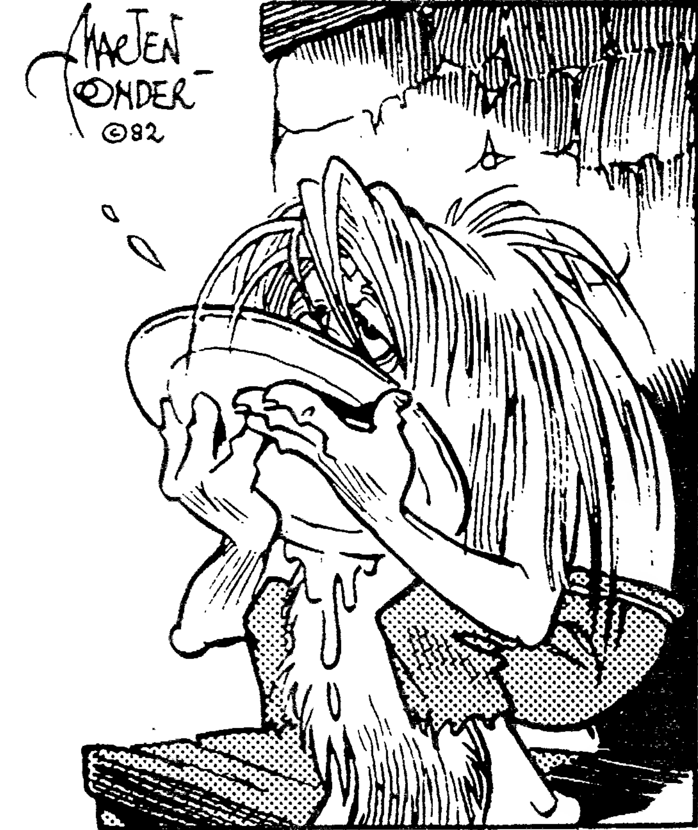
"Ik ben geen luisol", riep hij verwontwaardigd. "Ik wil jullie best helpen, als ik maar wist waarmee. Kan je me dat niet even vertellen?"
"Wie is dat?" vroeg de bejaarde Sip. Solm antwoordde echter niet. Hij schonk het bord vol en richtte zich toen weer op.
"Geen tijd", mompelde hij. "Ik heb haast. Nog zesentwintig".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

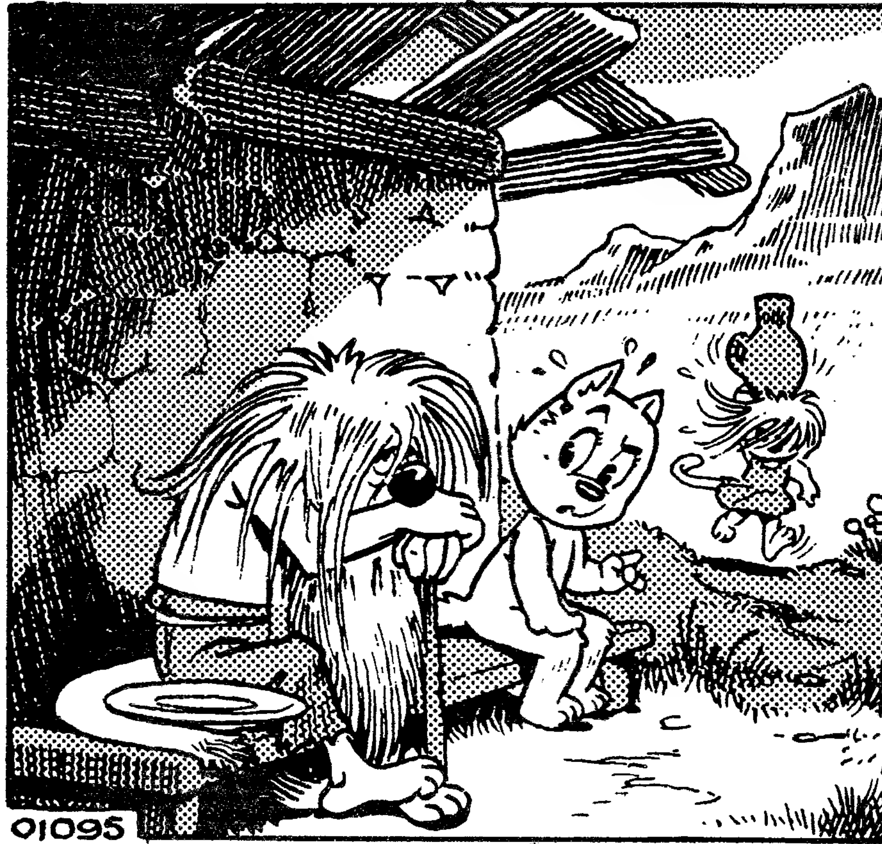

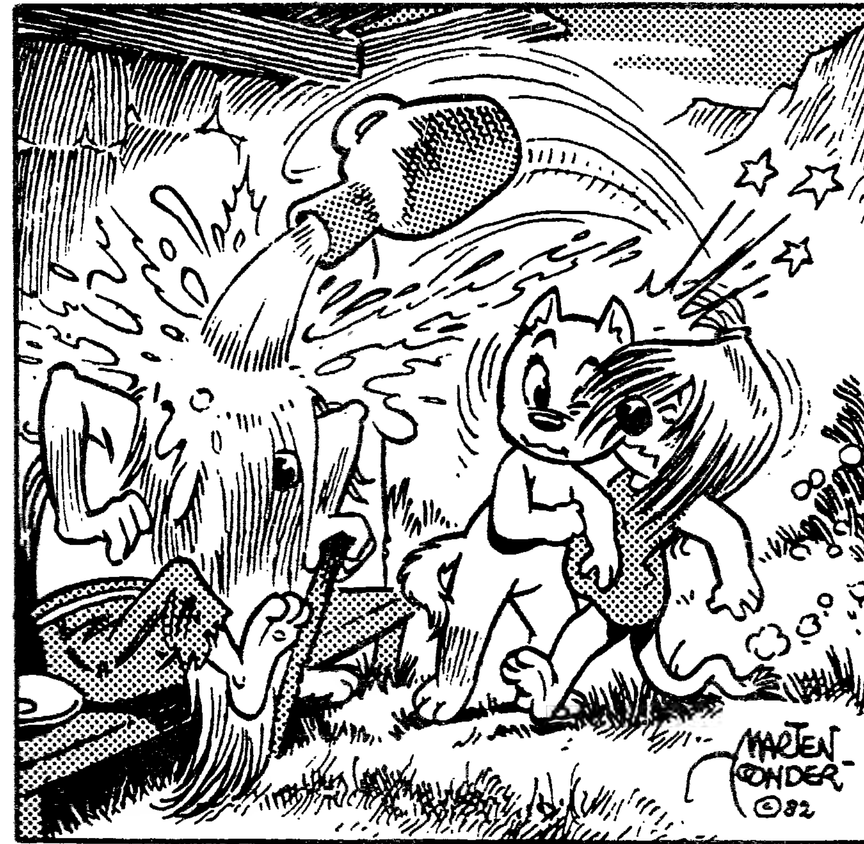
01094. Solm draafde verder zonder afscheid te nemen en Tom Poes keek hem nahijgend na.
,,Nog zesentwintig'', herhaalde hij. ,,Dat is geen leven''.
De grijsaard bracht met bevende vingers het bord aan zijn baard en keek hem verwijtend aan.
,,Waarom werk jij niet, zoals alle jonge Sollen?'', vroeg hij. ,,Wil je ons, ouderen, soms laten verkommeren?''
,,Hm'', zei Tom Pos. ,,Waarom doet u zelf niets? Het is niet eerlijk om iemand zo te laten hollen''.
,,Onbeschaamd', prevelde de oude Sip, terwijl hij zijn maaltijd naar binnen liet glijden. ,,Jongeren werken en ouderen rusten, zo hoort dat. Vroeger was dat anders. Toen zorgde de grote Sol nog voor ons en toen werden we niet ouder. Maar sinds het Solmeer is afgesloten, gaan de jaren drukken. We krijgen geen Solwater meer, ventje. Ik begin te voelen dat ik al 187 jaar ben, en wat wil je dan?''
Hij nam een hurkende houding aan om de resten beter uit het bord te kunnen likken en keek neerslachtig over de rand.

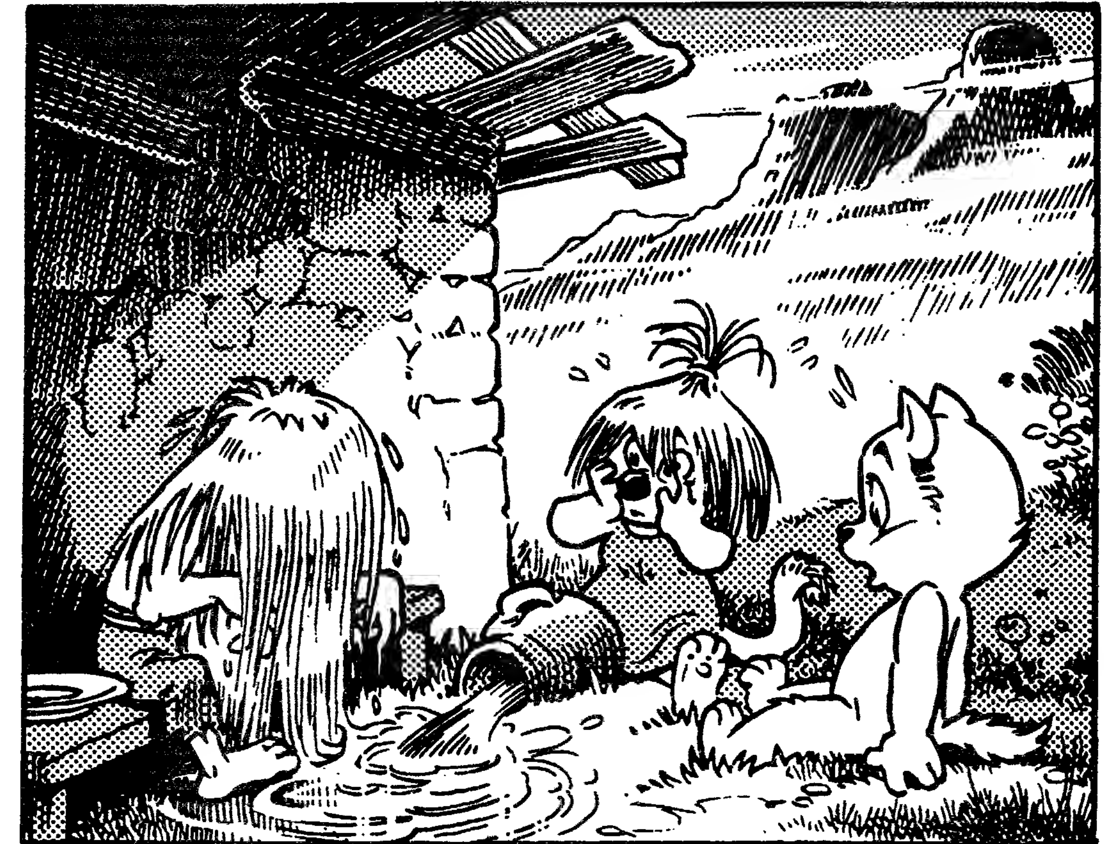
,,Niks meer'', besloot hij gelaten. ,,Wij ouderen worden gesold en er zijn nu eenmaal heel wat meer ouderen dan jongeren. Je kunt beter aan het werk gaan, ventje. Voor je het weet ben je oud en dan loop het af. Voor jou geen Solwater meer''.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01905. „Hoe komt het dat het Solmeer is afgesloten?", vroeg Tom Poes, terwijl hij naast de grijsaard ging zitten. „Waarom krijgt u geen solwater meer?"

„Vreemdelingen', zei de oude vermoeid. „Er kwam een vreemde die de grote Sol in de grot opsloot. Toen konden we alleen nog solwater krijgen als we hem goud gaven. Maar we hebben geen goud en daarom versleten we en werden oud. Wie heeft zoiets ooit gehoord? Jong blijven voor goud is tegen de orde der dingen. De vreemdelingen uit het noorden worden vroeg oud, omdat ze goud hebben, dat spreekt. Maar nu kunnen ze voor dat metaal jong blijven, en komen ze naar het Solmeer".

„Hm ja, zo zijn ze", gaf Tom Poes toe. „Hoe zag die vreemde eruit die de grote Sol heeft opgesloten?"

Maar nu had de door geldgebrek bejaarde Sol er genoeg van.

„Vragen, vragen", krijste hij. „Maak dat je wegkomt!"

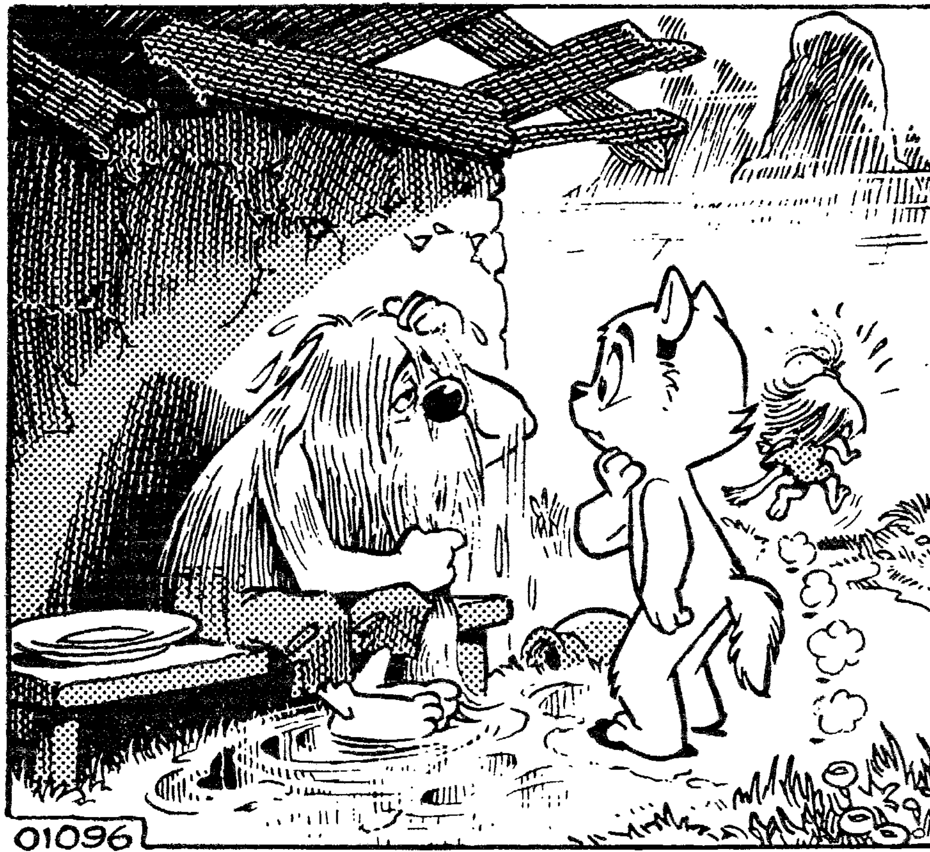
Tom Poes stond haastig op maar omdat hij niet achter zich had gekeken, kwam hij in botsing met een Solvrouwtje dat dravend naderde met een kruik op het hoofd. De inhoud daarvan stortte zich uit over de grijsaard en terwijl ze beiden op de grond vielen, brak het vaatwerk.

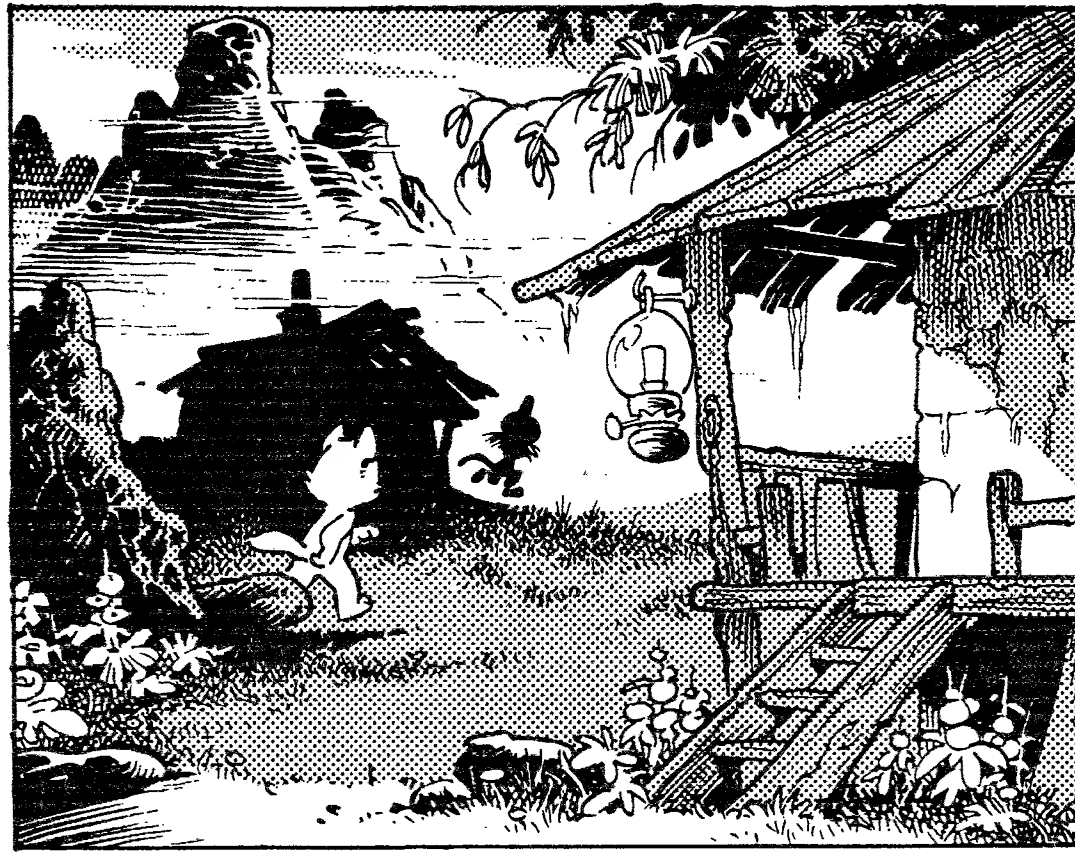
„Vreemdelingen...", klaagde de oude onder zijn druipende beharing.

„Maar ik heb geen goud", protesteerde Tom Poes. „Ik wil jullie alleen maar helpen".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

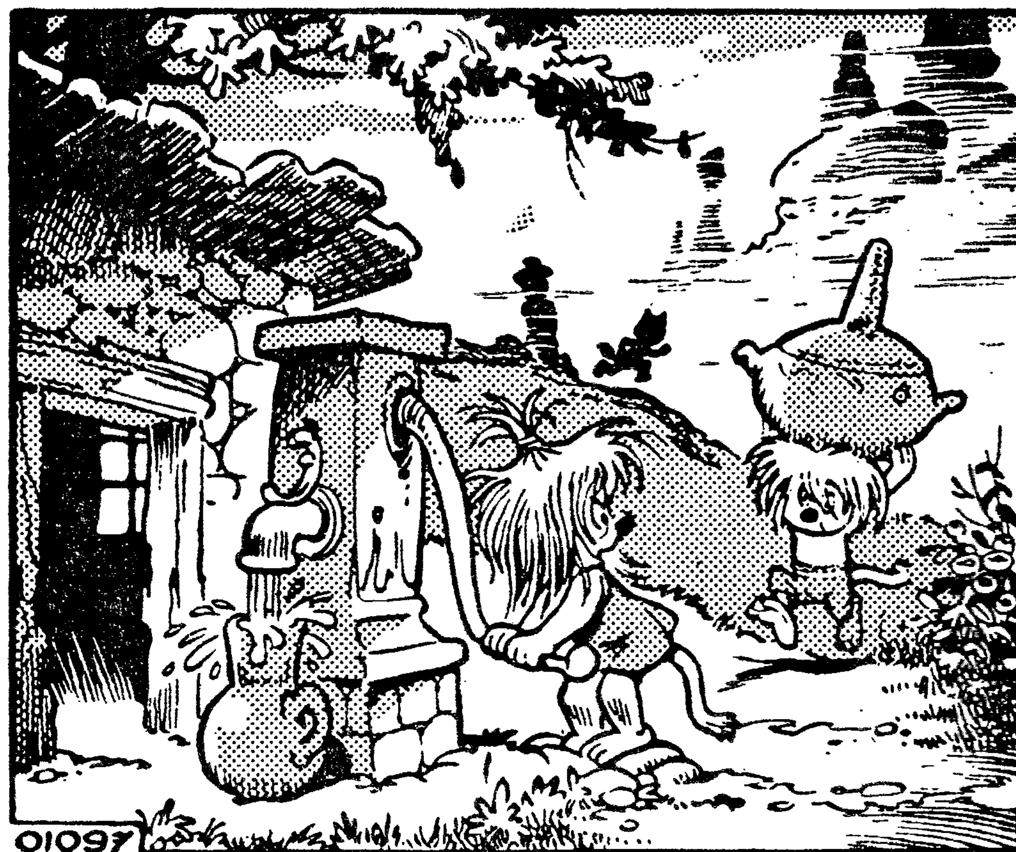

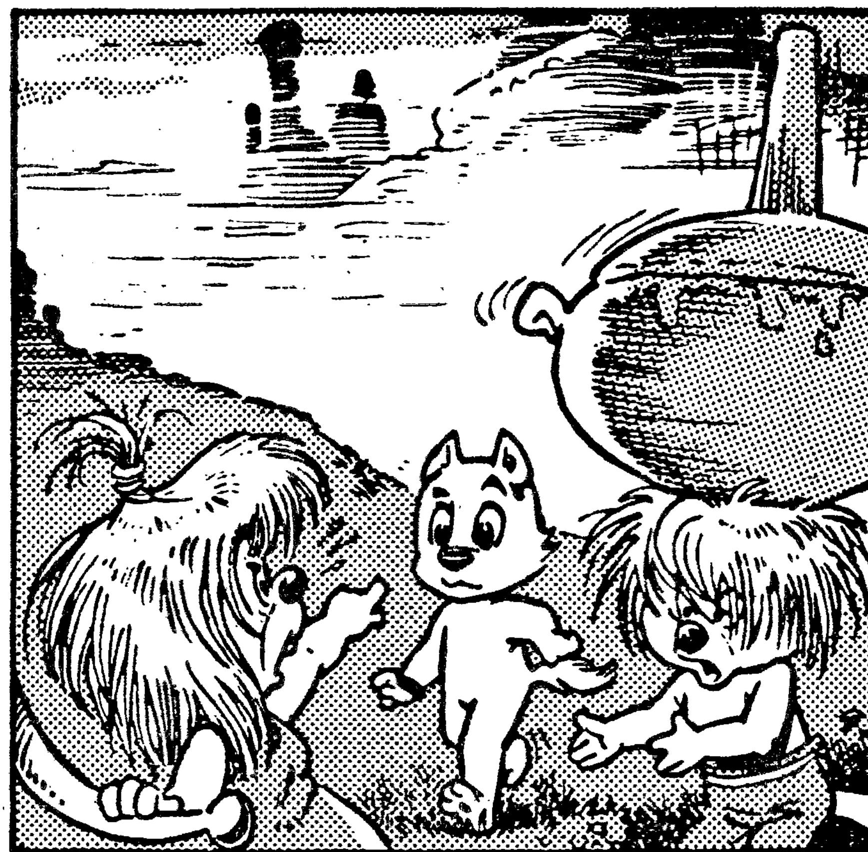

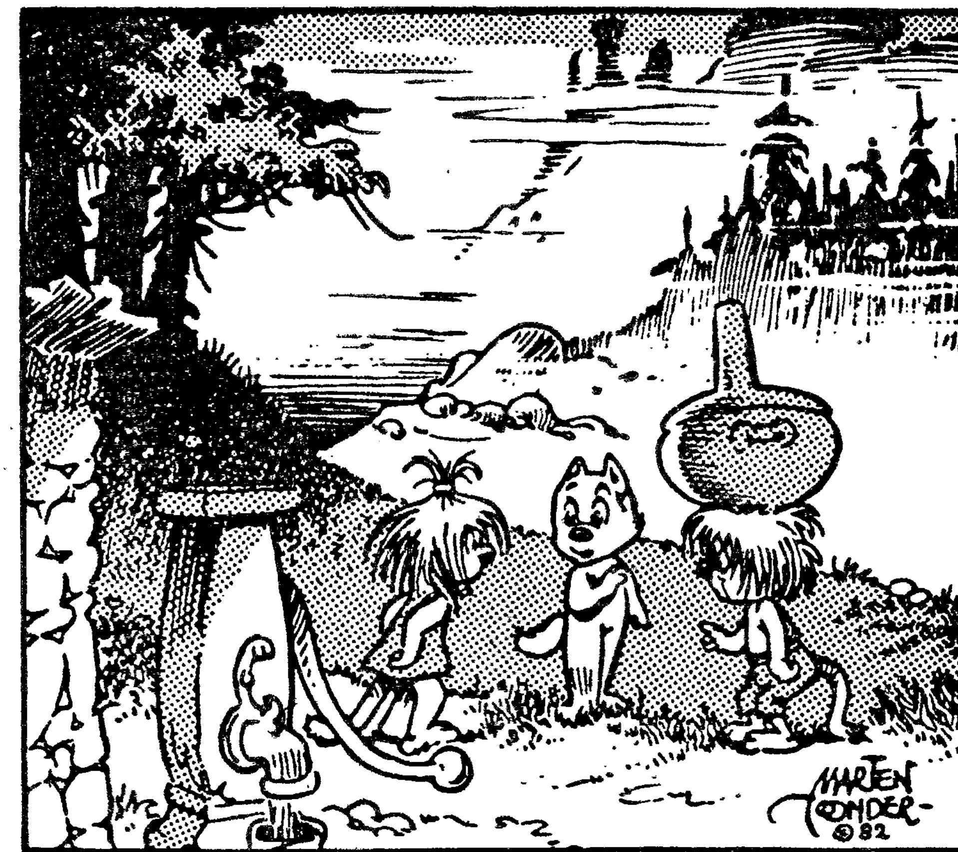
01096 — "Mijn kruik!", riep het Solvrouwtje, terwijl ze wegdraafde. "Nu kan ik opnieuw gaan pompen en ik was toch al laat".
Tom Poes stond op en keek schuldbewust naar de doorweekte ouderling. Hij wilde iets zeggen, maar de ander was hem voor.
"Wat sta je daar?", riep hij uit. "Schaam je je niet? Zitten en praten maar, en praten maar. Terwijl jongeren moeten hollen om bejaarden in het leven te houden".
Tom Poes keerde zich om en liep weg, want hij begreep dat hij het hier bedorven had.
"Ik kan beter helpen door ook met etenswaren te gaan rennen", sprak hij tot zichzelf. "Dat begrijpen ze eerder dan het verzinnen van een list. Misschien kan ik dan intussen bedenken hoe ik heer Ollie kan helpen. Maar hoe kom ik erachter waar ik wezen moet? Al die hutten hier worden door ouden bewoond".
Op dat moment zag hij in de verte een figuurtje dat zich met een pot door het landschap spoedde, en hij rende er achteraan.
"Dit is de enige manier om uit te vinden waar jongeren wonen", dacht hij. "Tijd en zin om te praten hebben ze toch niet, dat heb ik gemerkt. Maar als ze thuis zijn, is dat misschien anders".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

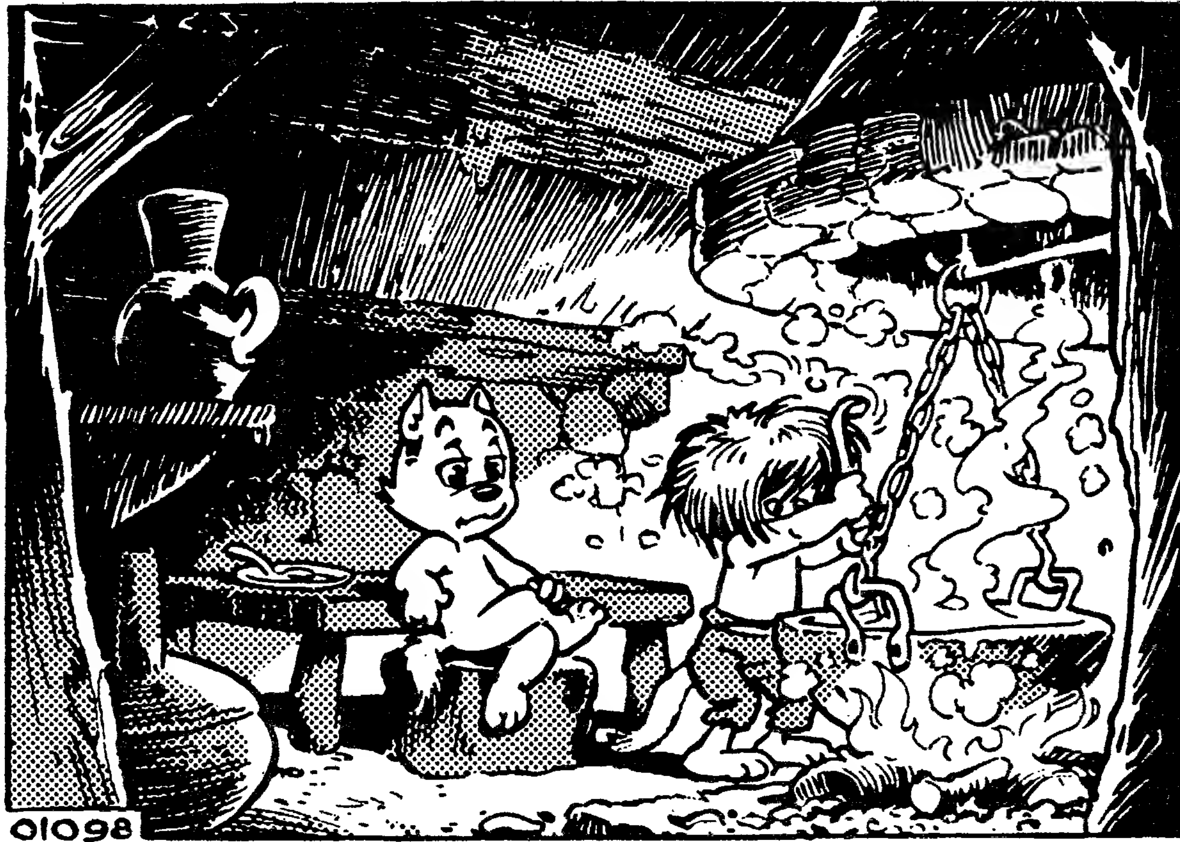

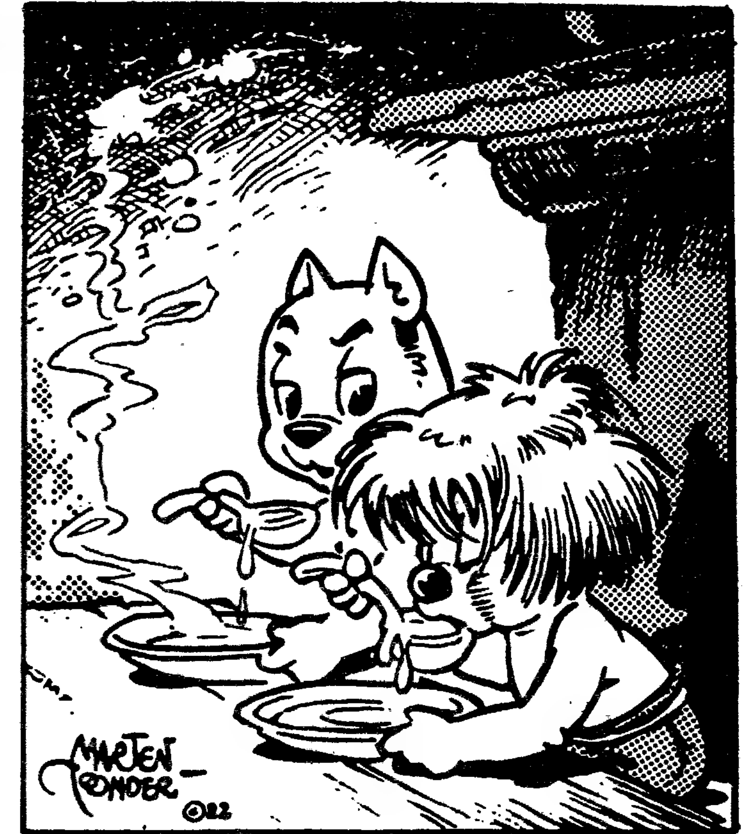

01097 — Tom Poes draafde achter de pandrager aan, van de ene hut naar de andere. Maar na een poosje kwam er een stulp in zicht waar een Solvrouwtje stond te pompen. Ze keek om, toen ze het geluid van rennen hoorde, en riep met een schelle stem: "Ik ben te laat! Mijn kruik is gevallen. Ik moest een nieuwe halen, want ik moet er nog dertien doen".
De aangesprokene hield halt en het was duidelijk dat het nieuws hem onaangenaam trof.
"Hoe moet het nu met het eten?", riep hij uit. "En hoe moet het met de ochtendpap die ik vanavond moet rondbrengen?"
"Daar moet jij voor zorgen", verklaarde het vrouwtje. "Ik heb geen tijd. Ik heb haast".
Ze zweeg toen ze Tom Poes in het oog kreeg, en stak een beschuldigende vinger uit.
"Daar komt de plomper aan die tegen me aanliep", riep ze.
Haar echtgenoot keerde zich om en wierp Tom Poes een ontstemde blik toe.
"Wat ben jij voor eentje?", vroeg hij. "Een van de vreemdelingen uit het noorden zeker. Aan ons pompwater heb je niets, hoor, daar zit geen Sol in. En ik zal je...."
Maar Tom Poes liet hem niet uitspreken. "Kalm maar", zei hij. "Ik ben wel een vreemdeling, maar ik kom niet voor Solwater. Ik zal de ochtendpap bezorgen, als je zegt waar".

Heer Bommel en het ontsollen

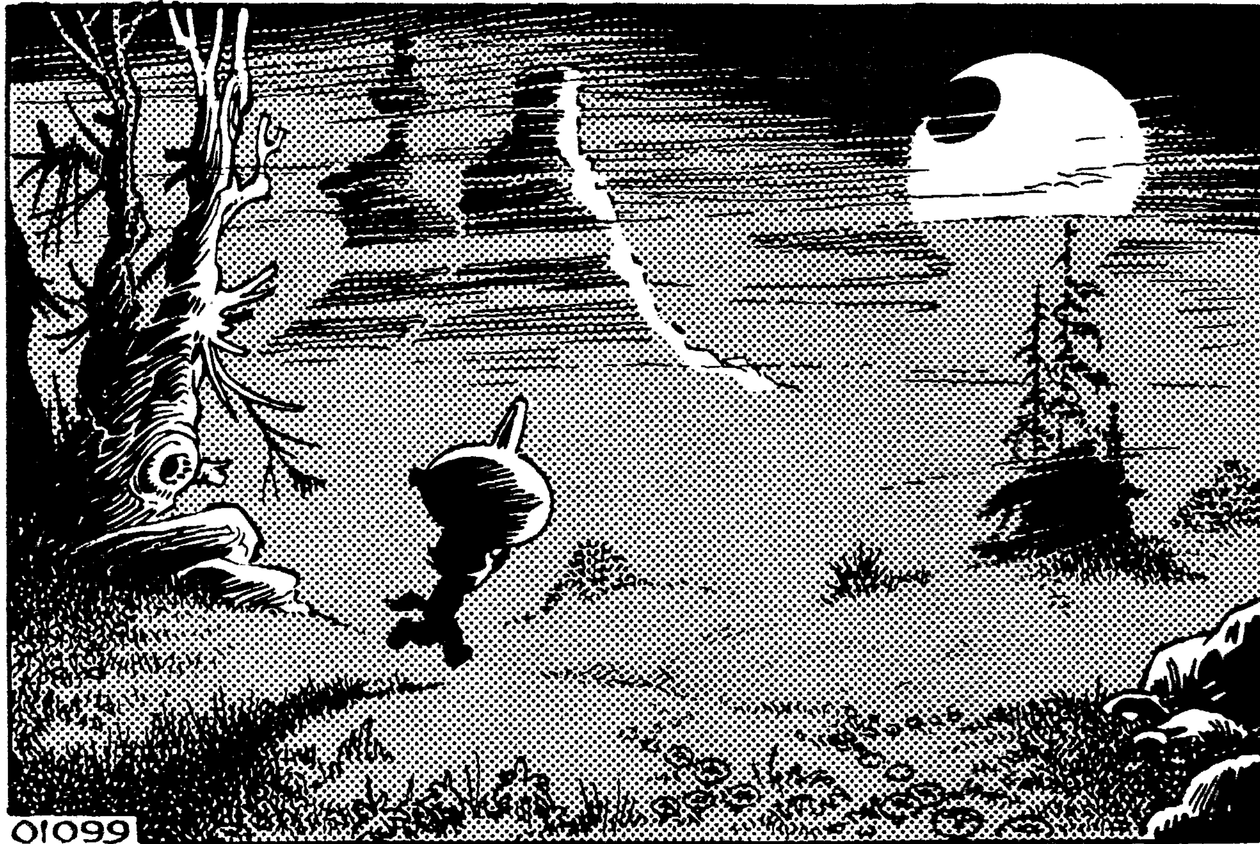

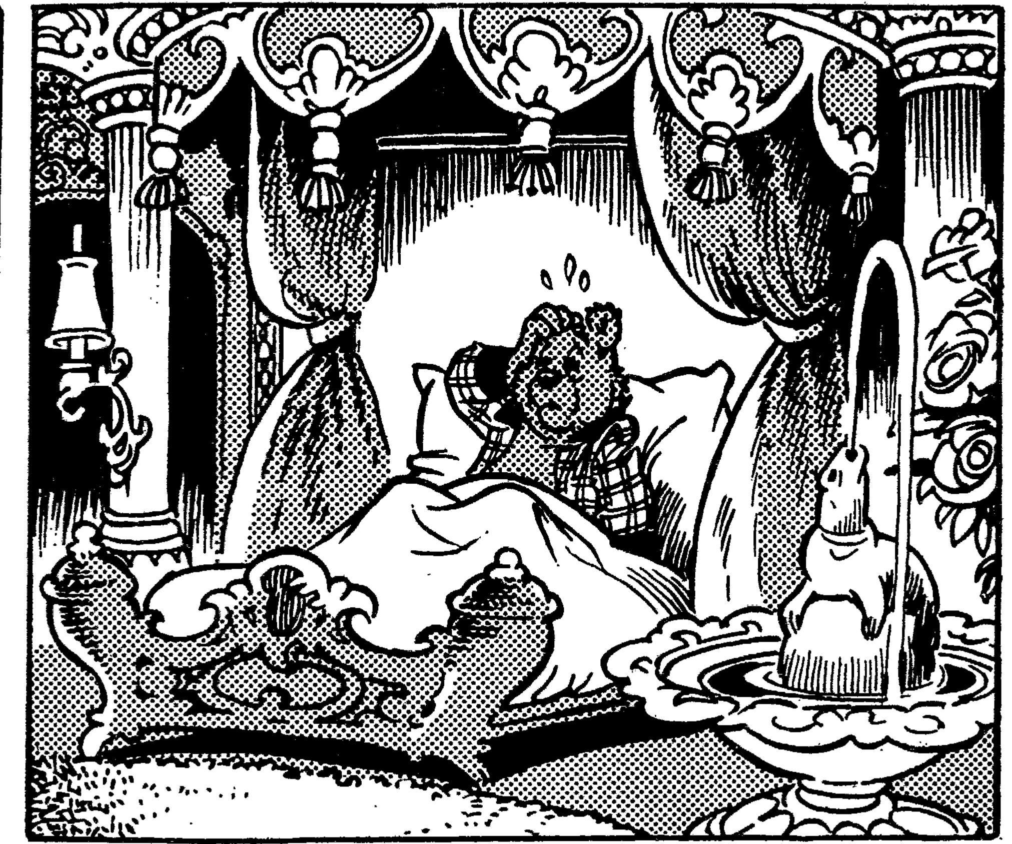
01098 — Het vrouwtje snelde voort om water te gaan rondbrengen en Tom Poes volgde de Sol naar binnen.
„Ik heet Sop", zei de laatste stug. „Ga maar zitten. Ik moet eten koken voor de kleintjes en zelf even wat eten. Daar heb ik een uur voor".
„Dat is niet lang", zei Tom Poes en dit meegevoel stemde de ander wat milder.
„Het is moeilijk om jong te zijn", gaf hij toe, terwijl hij in een pan begon te roeren. „Je moet lenen aan je kinderen en je moet de ouden teruggeven wat ze aan jou geleend hebben, terwijl je voor jezelf moet zorgen. Dat lijkt eerlijk, maar als er meer ouden dan jongen zijn, is het lelijk".
Hij flodderde bekommerd in de brij en voegde eraan toe: „Ikzelf zal niet erg oud worden, nu het Solmeer is afgesloten. Maar dat is prettig voor de kleintjes".
„Hm", zei Tom Poes. „Een hele troost, ja. Wie heeft het Solmeer eigenlijk afgesloten?"
„Een machtige tovenaar, denk ik", zei Sop, terwijl hij twee borden op de tafel zette en begon te lepelen. „Hij kan alles zien wat er gebeurt en bovendien heeft hij een glimmende ronkvogel die steeds meer vreemdelingen brengt. Kom, eet ook wat. Je zult het nodig hebben als je vannacht gaat draven".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

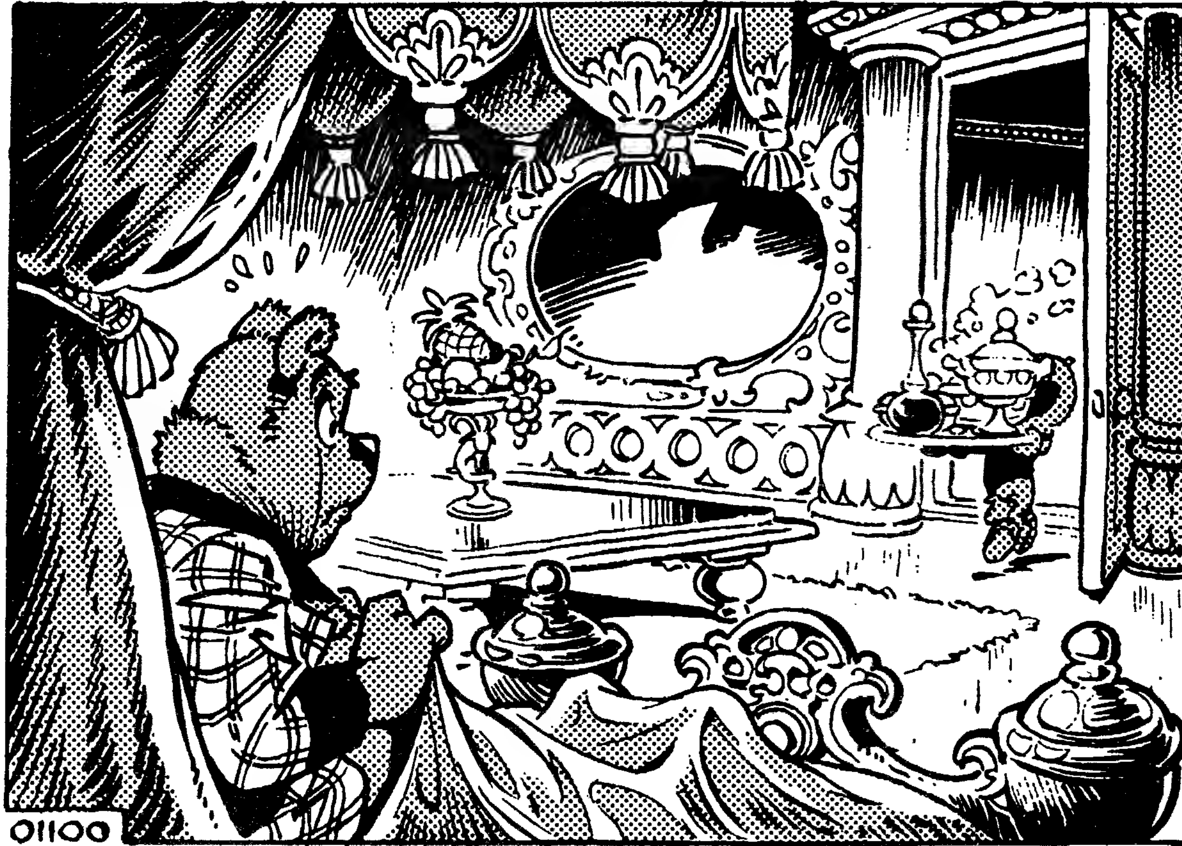

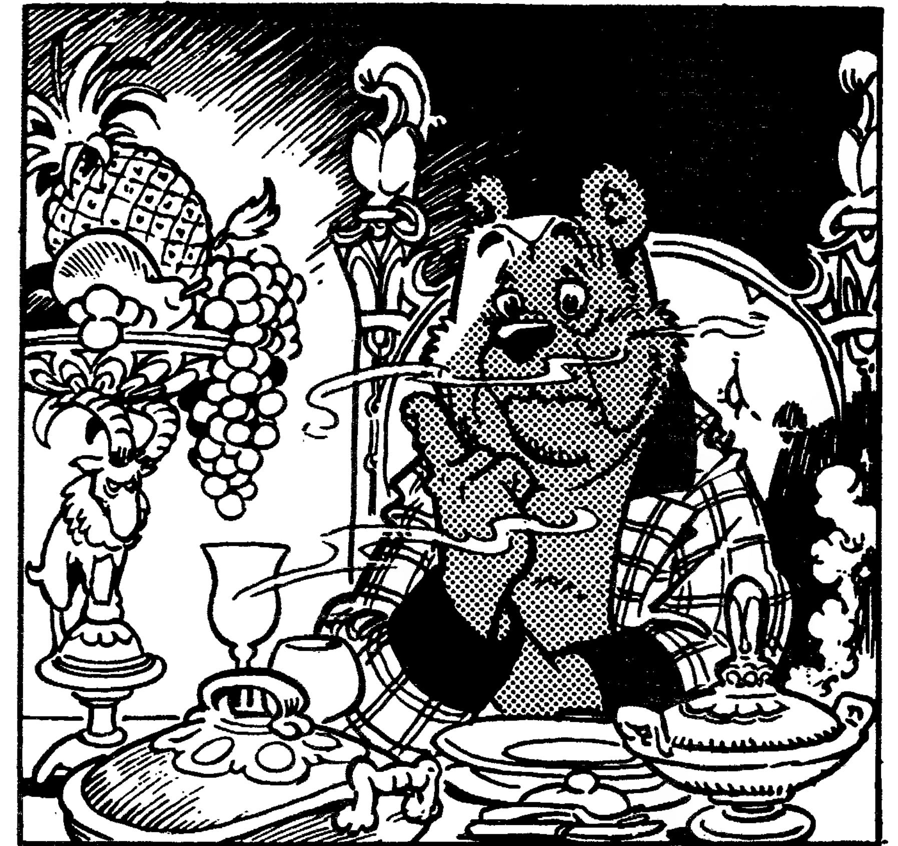
01099 Nadat Sop hem had uitgelegd waar de hutten lagen die hij bekijken moest, zette Tom Poes de pan op het hoofd en begon te draven. Hij raakte echter al gauw buiten adem en ten slotte bewoog hij zich hijgend en zwoegend voort, terwijl de pot steeds zwaarder leek te worden.
„Wat een werk", zei hij snakkend tot zichzelf. „Dit is zoiets als trimmen, lijkt me. Om jong en sterk te blijven. Joggen inplaats van Solwater. Die tovenaar heeft hier de beschaving uit het noorden gebracht..."
Met die gedachte naderde hij de eerste hut, die zwart in het maanlicht lag, en hij vertraagde zijn pas.
„Ik moet er iets aan doen", stelde hij vast. „Maar in de eerste plaats moet ik weten waar heer Olie is".
Heer Bommel was zich niet bewust van deze zorgen. Toen hij uit zijn verdoving ontwaakte, richtte hij zich een weinig op uit zijn donzen dekbed en sloeg een lodderige blik op zijn omgeving. Die liet niets te wensen over: een sierlijke baldakijn huifde over zijn rustplaats, waarnaast een fonteintje klaterde, en een zacht licht deed het houtwerk glanzen. Maar toch had hij het onprettige gevoel dat er iets niet in orde was.
„W-wat isser gebeurd?", vroeg hij zich af. „J-joost heeft iets aan mijn slaapkamer v-veranderd, zodat ik een zwaar hoofd heb. N-niet lekker ge-geslapen, bedoel ik... Ik bedoel: w-waar ben ik?"

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

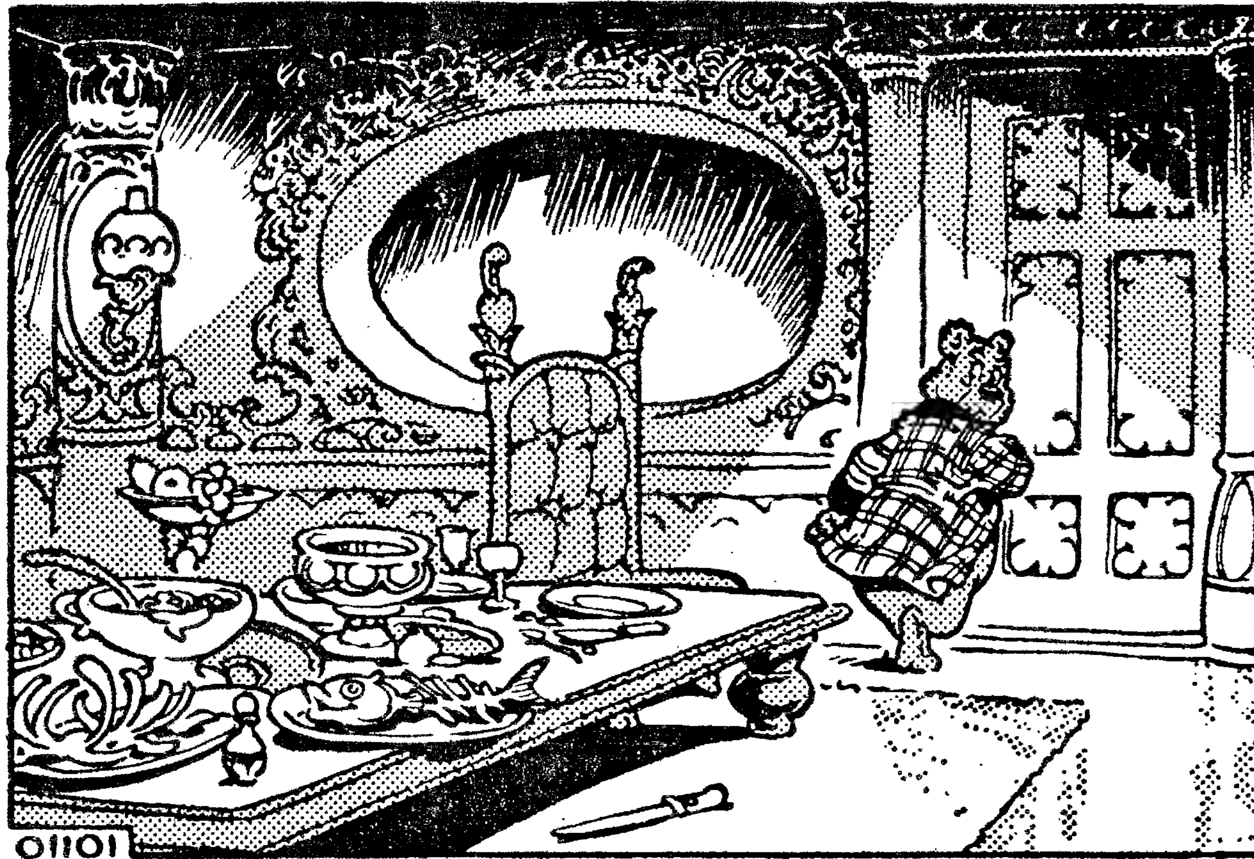

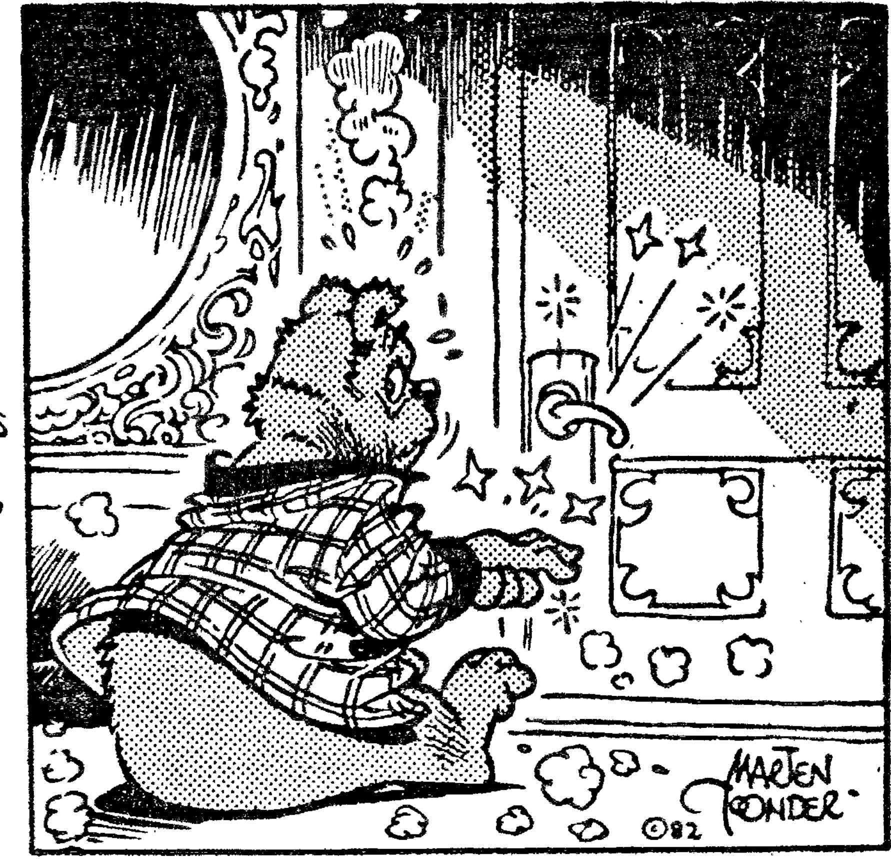
01100 Terwijl heer Ollie nog bezig was de vreemde omgeving in zich op te nemen, werd de deur geopend door een vreemd figuurtje, dat een dienblad droeg.
„Waar ben ik?", vroeg heer Bommel. „Ik ken jou! Wie ben je?"
„Dit is de maaltijd", zei de ander dof achter zijn valhelm. „Rustig blijven. Er zal goed voor u gezorgd worden, als u solvabel bent".
Heer Ollie verliet zijn legerstede en trad op de tafel toe, die door de heen en weer lopende vreemdeling bedekt werd met schalen en terrines waruit aangename geuren opstegen. Die werkten verhelderend op heer Bommels denkleven en hij ontdekte, dat dit net was wat zijn teer gestel nodig had.
„Het ruikt goed", gaf hij toe. „Maar waar ben ik? Wat is dit voor een hotel? Hoe kom ik hier? Er eh... er was iets met druppels. Waar is mijn flesje?"
„Er zal goed voor u gezorgd worden als u solvabel bent", herhaalde de bediende, ijverig doorwerkend. „Rustig blijven".
Met die woorden verliet hij het vertrek en heer Ollie ging peinzend zitten. „Druppels", mompelde hij. „Flesje. Iemand viel in mijn fontein en ik schroefde zijn hoofd eraf, terwijl hij nu met spijs en drank aankomt, zodat ik... Ik begin me te herinneren wat er gebeurd is, geloof ik".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01101 In nadenken verzonken verdiepte heer Bommel zich in de maaltijd, en toen hij ten slotte zijn bord wegschoof, had zijn geestelijk leven zich geheel hersteld.

„Dat was zeer smakelijk", sprak hij tot zichzelf. „Maar nu zou ik wel eens willen weten waar ik eigenlijk ben, want men kan een heer niet tegen zijn wil naar een hotel brengen, terwijl hij bezig is aan een behandeling tegen zijn kwalen; al zou ik niet weten welke. Ik heb recht op een flesje met druppels, bedoel ik. Want daarmee ben ik in staat tot dingen waar ik eigenlijk niet toe in staat ben. En ik wens mij te beklagen over de soep, die te waterig is".

Met deze gedachte begaf hij zich naar de deur; maar toen hij de kruk greep om die te openen, bleek die onder stroom te staan, zodat hij met een smak op de grond geworpen werd. Enige ogenblikken bleef hij versuft zitten, doch toen begon hij zich te bezinnen.

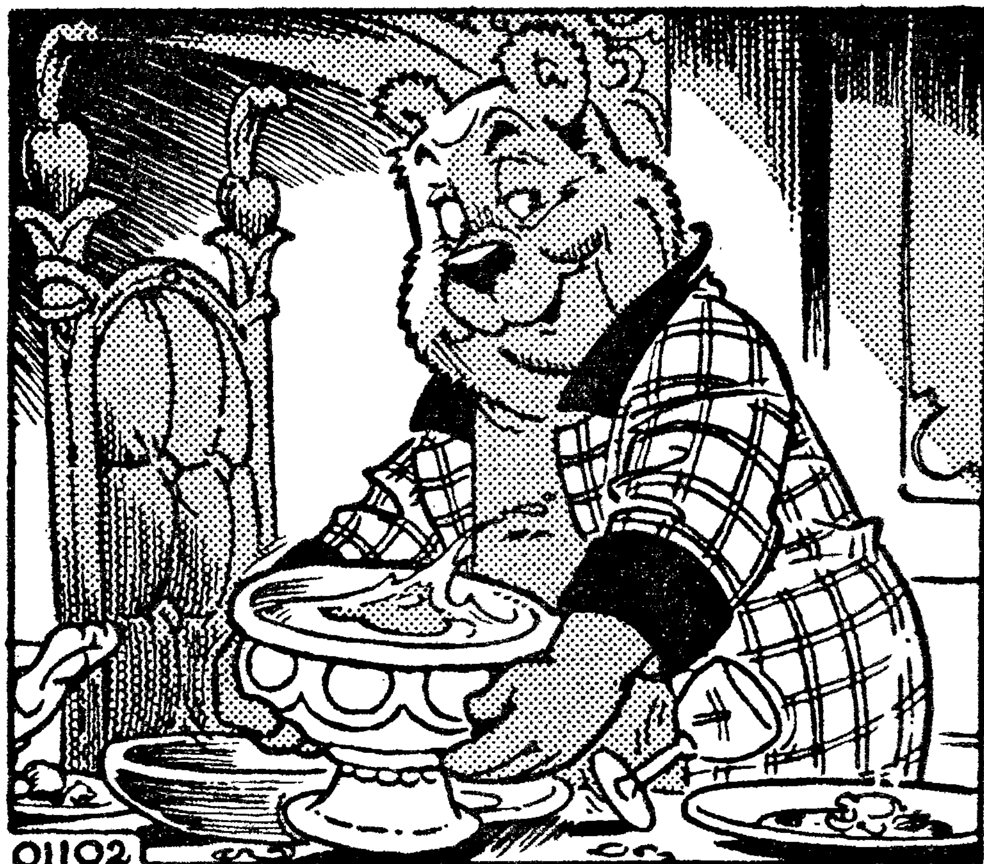
„Ik had dit kunnen weten", mompelde hij. „Dit herenlogement heeft iets met de Solkuur te maken. En die zit vol elektriciteit, zoals ik al merkte toen ik geschokt werd door die robot, die een terechtwijzing van mij ontving, zodat ik lelijk bezeerd werd. Met die robot is het daarom slecht afgelopen, nadat hij in het water gevallen was...."

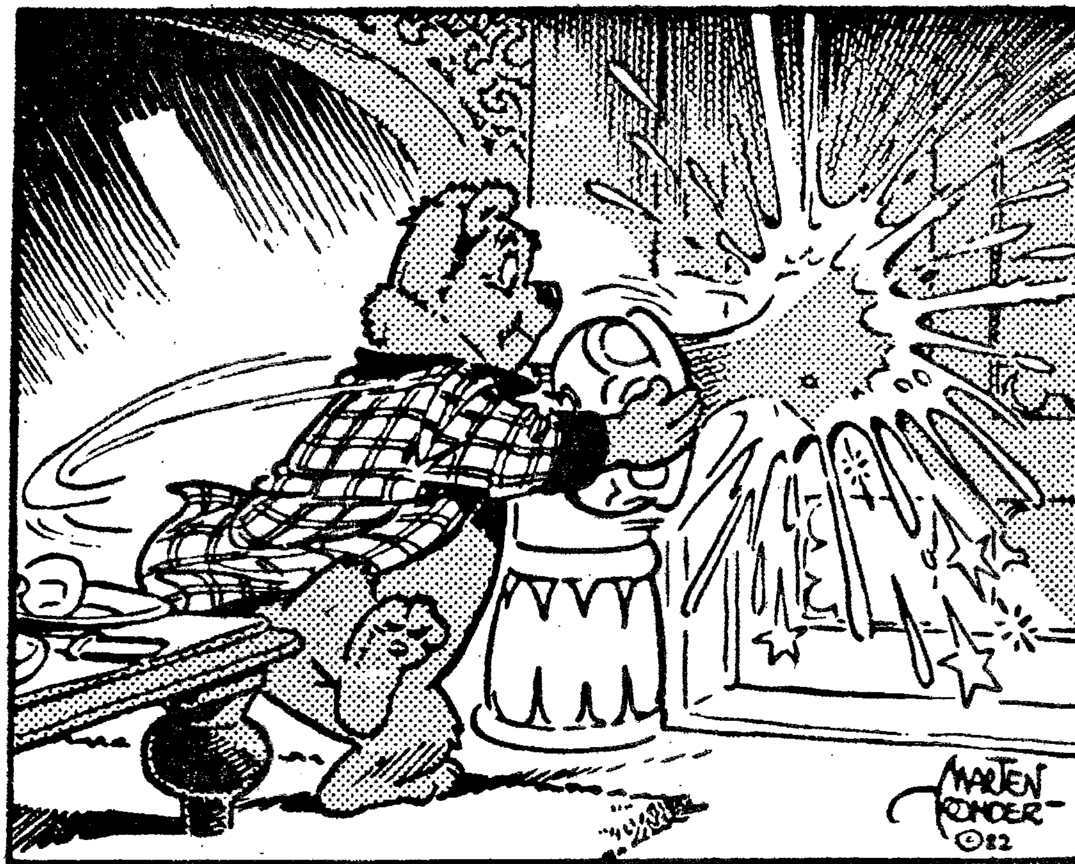
Hij zweeg, en er verscheen een slim lichtje in zijn ogen

„Wacht eens", hernam hij. „Water! Dat brengt mij op een idee...."

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

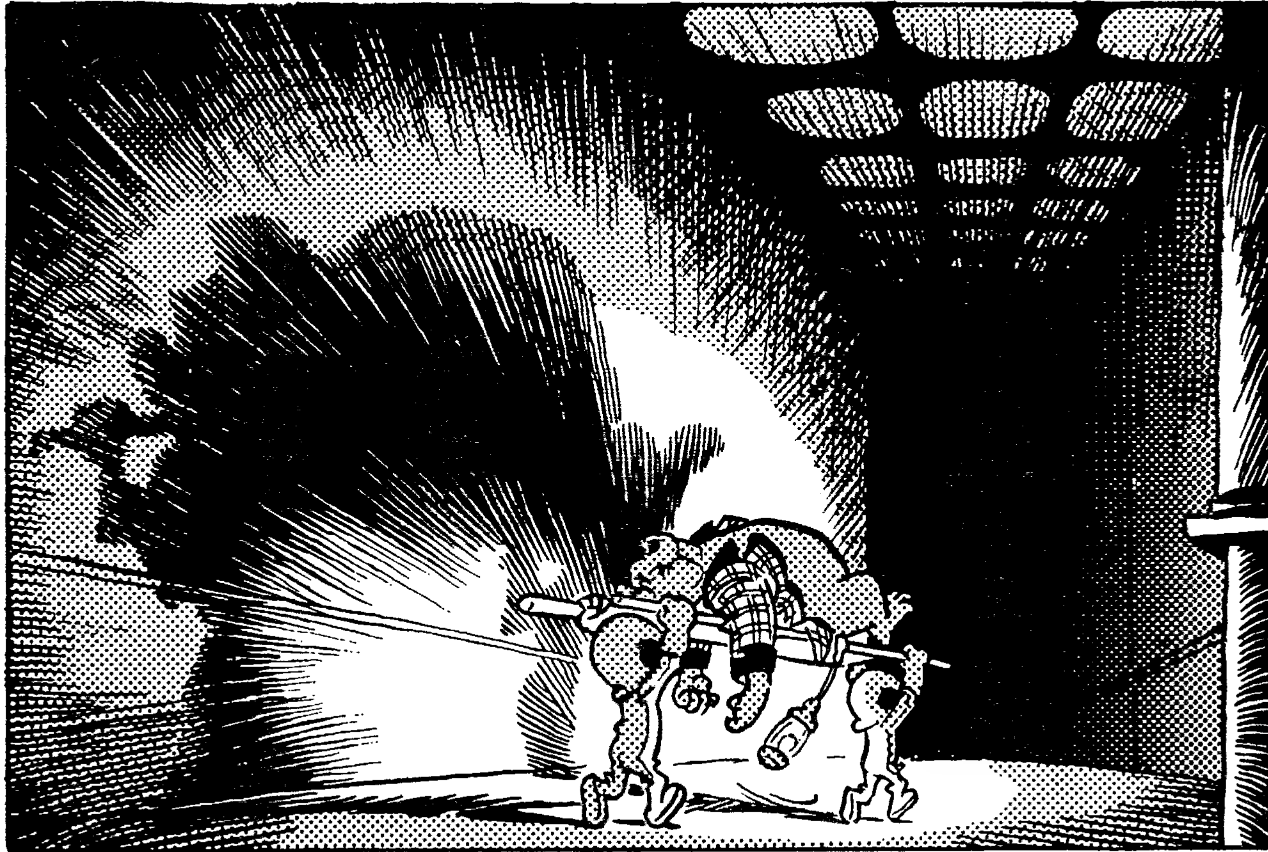
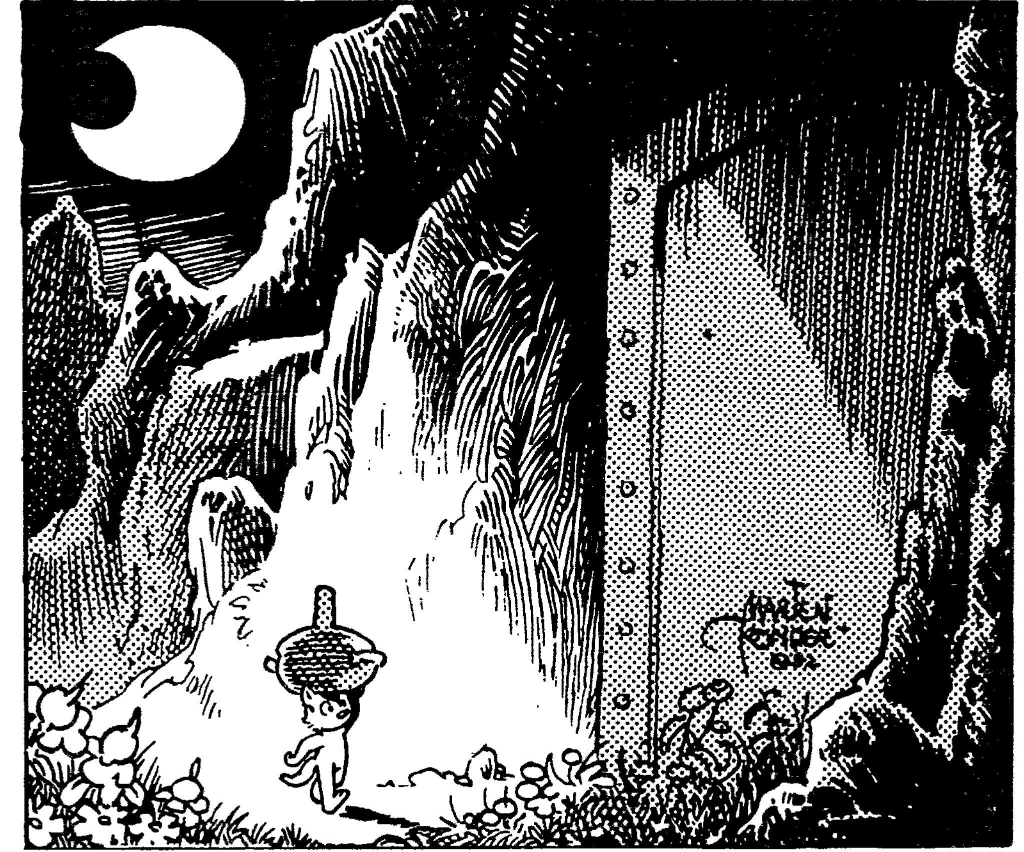

01102 Heer Ollie stond op en begaf zich naar de tafel.
"Men denkt hier dat men een heer kan lijmen met een voedzame maaltijd", prevelde hij. "En dat terwijl iemand van stand toch altijd weten wil waar hij staat, ook al probeert men hem tegen te houden met schrikdraad. Maar men heeft buiten de waard gerekend. Door mijn grote ontwikkeling weet ik wat men met water doen kan, vooral als men de soep verdund heeft".
Met een listige glimlach greep hij de volle terrine en ledigde die met kracht tegen de deur. De gevolgen bleven niet uit; er schoot een lichtstraal uit de neerdruipende soep en daarop vielen de lichten plotseling uit.
"Kortsluiting", stelde heer Bommel tevreden vast. "Ach ja, om een list te verzinnen, heb ik Tom Poes niet nodig, die mij toch altijd in de steek laat als ik hem nodig heb".
Echter niet alleen in zijn kamer was de stroom uitgevallen.
Door zijn daad was er ergens een zekering gesprongen, en het gehele gebouw verviel in diepe duisternis. Dat was natuurlijk heel hinderlijk, vooral omdat ook de televisieschermen in de controlezaal het niet meer deden. Alleen een noodlampje, dat op een batterij werkte, gaf nog enig licht.
"Kortsluiting in kamer negenentwintig", riep een overslaande stem. "Die patiënt is gevaarlijk. We moeten maatregelen nemen".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

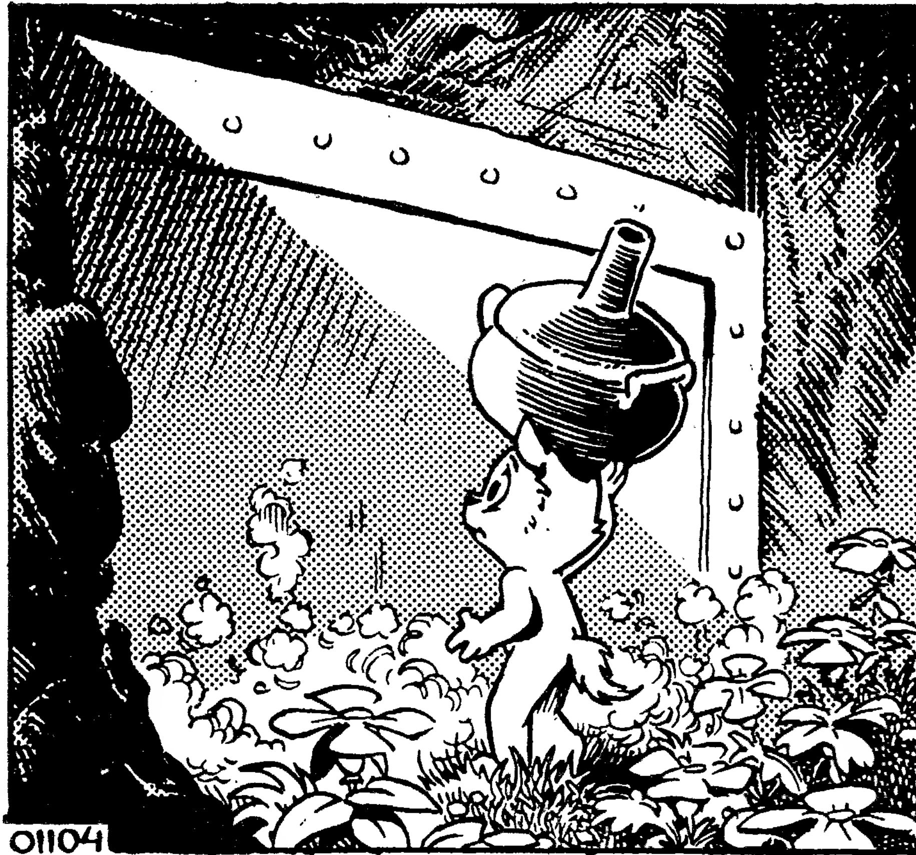

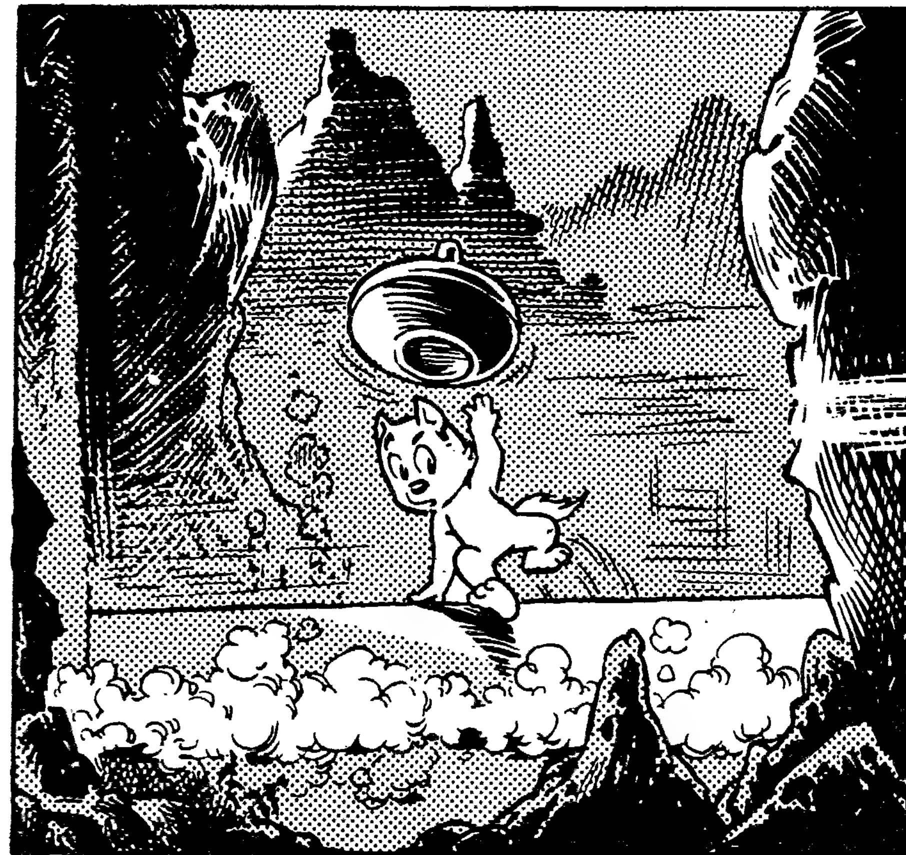
01103 Heer Bommel wilde juist de deur openen om de gang op te gaan, toen hij een vreemd gesuis boven zijn hoofd hoorde. Het was een dunne gasstroom, die door een buisje boven de deur naar beneden geblazen werd, maar voordat hij dat had kunnen ontdekken, werd hij door een duizeling bevangen en zakte bij machteloos door de knieën. Even later werd de nu stroomloze deur geopend door twee robots, die de bezwijmde heer op een draagbaar rolden en hem met geoliede tred door de donkere gang naar een onbekende bestemming droegen. Het was een akelig tafereel, dat slechts verlicht werd door een slingerende lampje, dat vreemde schaduwen op de muren wierp.
Niet voor niets maakte Tom Poes zich dan ook zorgen over zijn vriend.
Hij had al dravend de meeste hutten van ochtendpap voorzien, maar omdat hij daarna weinig adem meer over had, was zijn pas heel wat trager toen hij bij de steile bergwand aankwam. Tot zijn verrassing zag hij dat het dezelfde plek was waaruit hij die morgen de kloof verlaten had, en nadenkend bleef hij staan.

"Als ik er maar overheen kon klimmen", dacht hij. "De oplossing van al dit gezwoeg voor gesolden ligt aan de andere kant van die stalen muur. Als ik bij het Solmeer zou kunnen komen..."
Op dat moment hoorde hij een schurend geluid, en toen hij goed keek bemerkte hij dat de afsluiting heel langzaam zakte.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

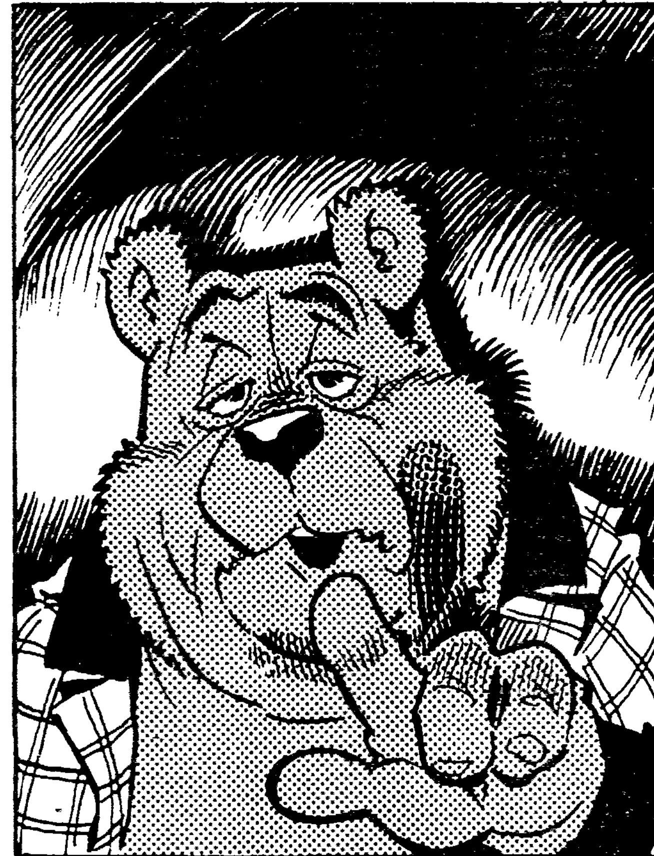

01104 De beweging van de stalen muur nam toe, en ten slotte zakte het gevaarte gierend omlaag, totdat het met een schok tot stilstand kwam. Het was nu een klein kunstje eroverheen te springen, en dat deed hij dan ook. Maar omdat hij voorzichtig van aard is, was hij toch niet helemaal gerust.
"Zou dat zakken een valstrik zijn?", vroeg hij zich af. "Wat zit erachter? Natuurlijk zijn hier overal camera's en afluisterapparaten verborgen. Ik moet vooral geen geluid maken".
Hij keek oplettend in de zwarte kloof voor hem, en schudde toen het hoofd. "Voor camera's is het hier te donker", stelde hij vast. "Er is iets anders aan de hand. Zou er soms een kortsluiting zijn?"
Dat laatste was het geval, zoals oplettende lezertjes weten. In de controlekamer had de verpleegkundige Gorm een werkpak aangeschoten, en nu was hij bij het licht van een noodlampje bezig de beschadigde zekering op te sporen. Maar omdat hij meer verstand had van rustighouden dan van bedrading, kwamen steeds meer leidingen in de lucht te hangen. Het is dan ook te begrijpen, dat zijn geknutsel het uiterste vergde van de directeur van deze instelling.
"Kan het niet vlugger?", vroeg deze scherp. "Schiet toch op, voordat ze in de vallei merken dat de stroom is uitgevallen".
"Heel werk" mompelde Gorm. "Veel touwtjes en schroefjes. Heb dat niet geleerd bij bovenbazendienst".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

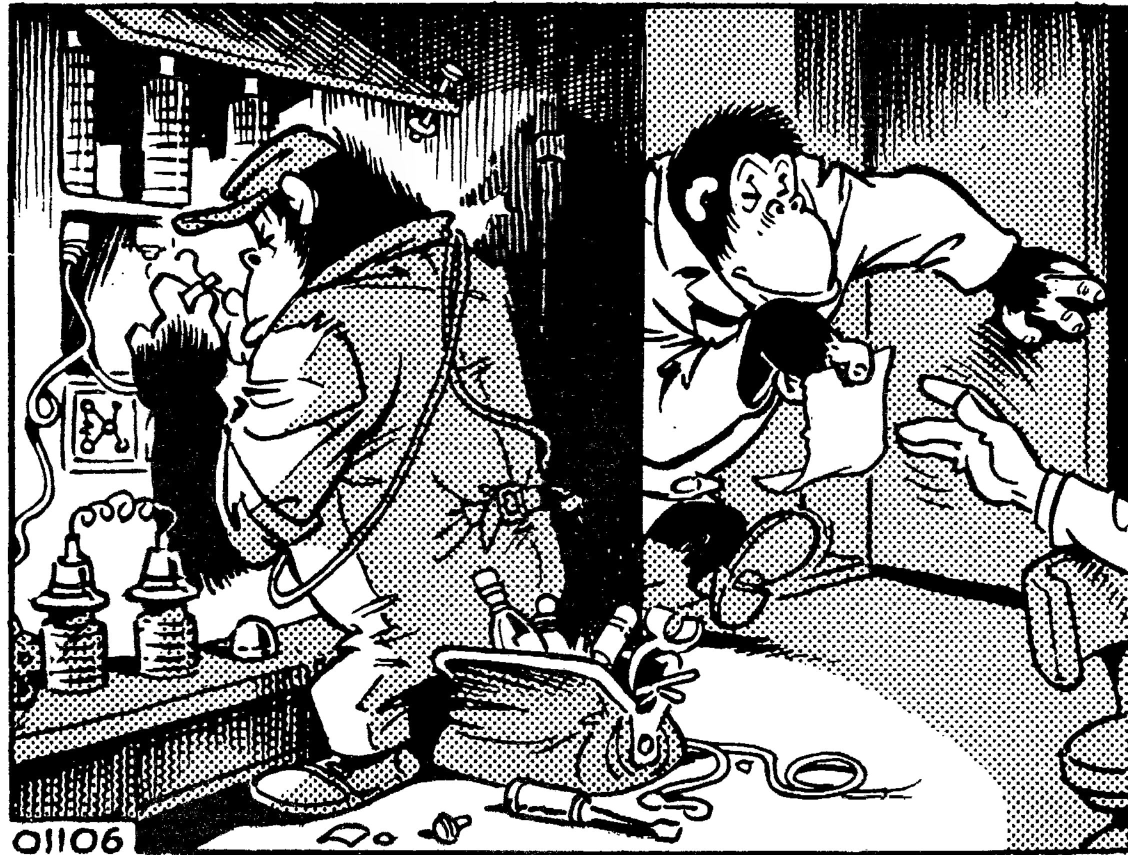

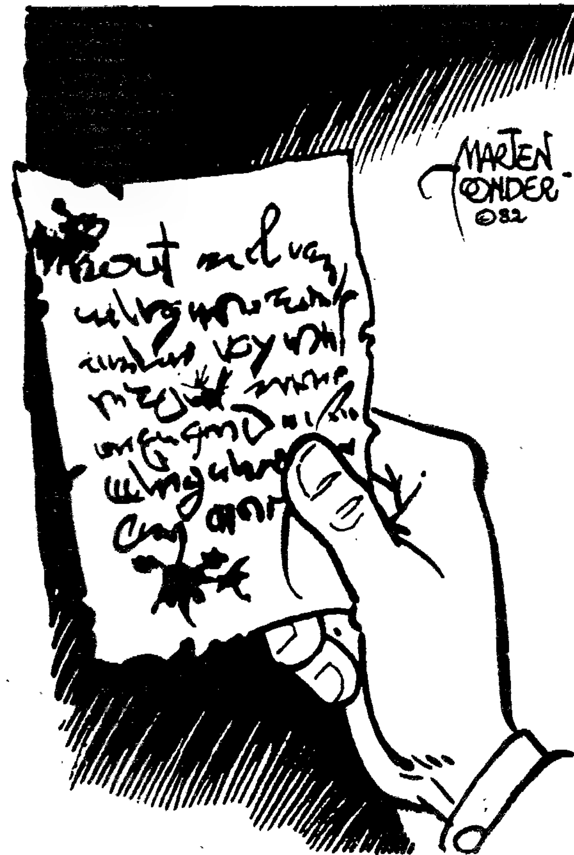
01105 Toen heer Bommel weer tot zichzelf kwam, bevond hij zich in een klein vertrek, dat verlicht werd door een kaars. Enigszins lodderig staarde hij naar de gedaante die tegenover hem zat en sloot haastig de ogen weer. Maar de ander was niet van gisteren.
"Niet meer slapen", sprak hij streng. "Moet naam weten hoe je heet. Je bent gevaarlijke patiënt, zegt Solbaas. Je hebt heli gestolen en licht kapot gemaakt, Dat mag niet".
Heer Ollie sloeg met tegenzin de oogleden op en hief moeilijk een wijsvinger.
"Ik wil druppels", sprak hij met dikke tong. "Flesje bedoel ik. Ik voel me lang niet zo goed als gisteren. Houd niet van electriciteit".
"Moet je naam weten", herhaalde de ondervrager. "Druppels komen wel. Heb je een briefje van dokter? Ben je solvent?"
Nu kreeg heer Bommel er genoeg van.
"Ik ben geen vent", riep hij uit, terwijl hij zich oprichtte, "Ik ben een heer, en mijn naam is Olivier B. Bommel, zoals iedereen weet. Wat is het hier voor een toestand? Ik wil de directeur van dit hotel spreken, die water in de soep heeft gedaan en schokkende deurknoppen maakt".

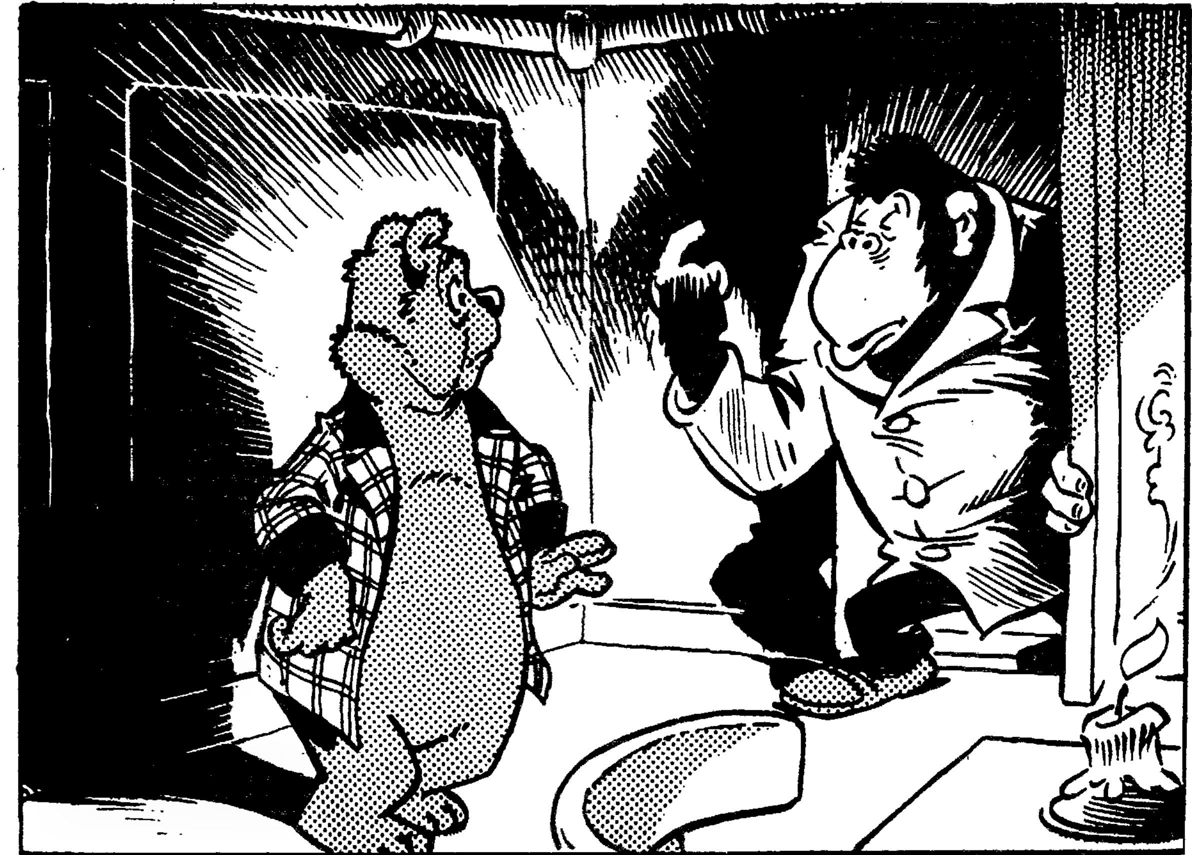
Nu begon de ander te schrijven. Het ging hem niet gemakkelijk af, en zijn bezigheid werd nog bemoeilijkt door het gepraat van de behandelde heer, die voortging zijn bezwaren naar voren te brengen.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

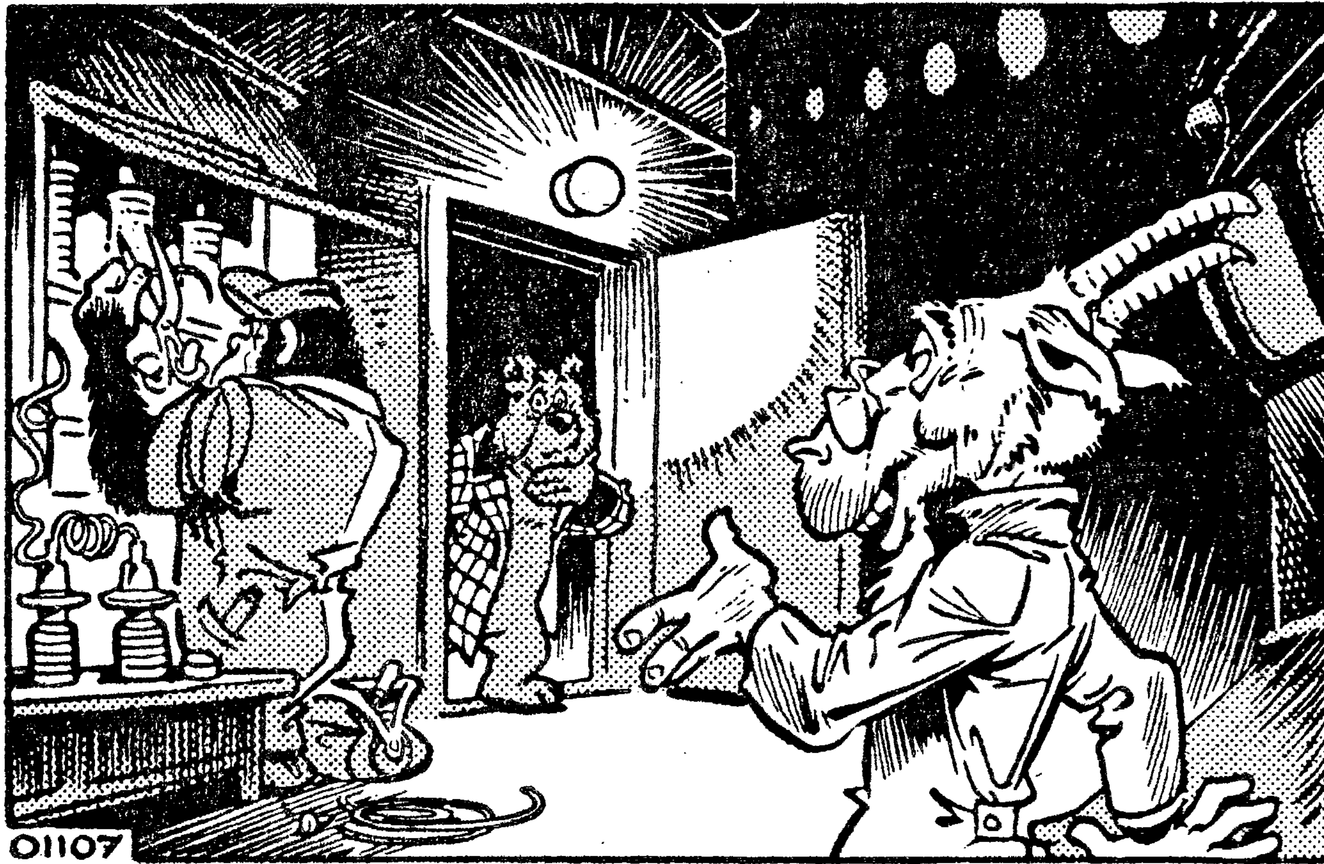
01106 Gorm stond nog steeds bij de schakelkast te prutsen, toen de verpleegkukndige de controlekamer binnentrad. De bedrading was nu geheel in het ongerede, maar de technicus had de doorgeslagen zekering gevonden en wikkelde daar een draadje omheen.
„Ogenblikje", mompelde hij. „Is zó gebeurd".

„Het zal tijd worden", sprak de stem van zijn lastgever. „Juiiie hebben meer spieren dan hersens. Ik zal er morgen met de patiënt AWS over spreken. Zonder techniek kan ik geen verjongingskuur garanderen. En jij daar. Heb je de gegevens over kamer 29?"

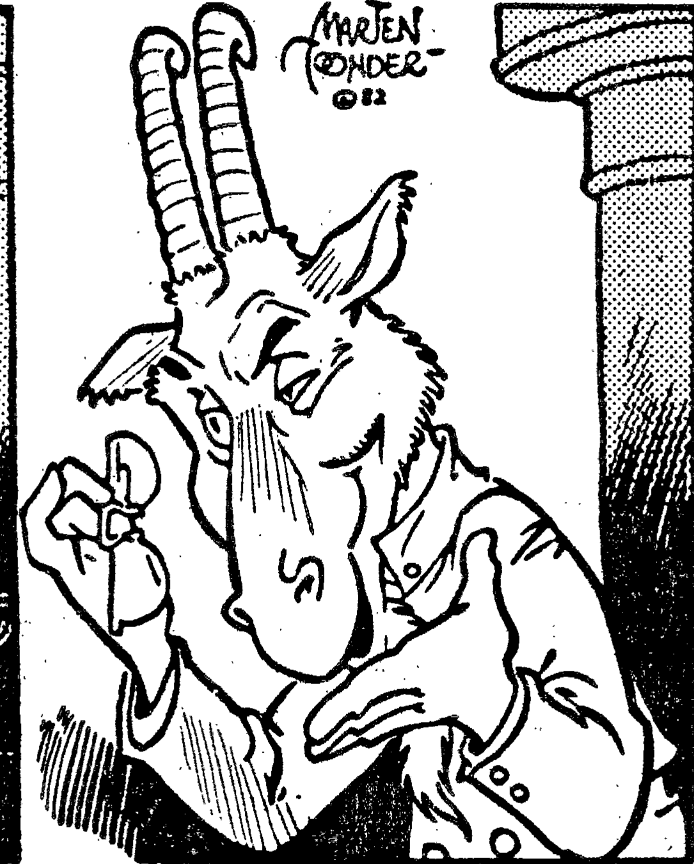
De verpleger overhandigde hem het briefje, dat hij bij zich had, en zijn chef bekeek het met een afkeurend gemompel.
„Meer spieren dan hersens", prevelde hij. „Dat is zeker. maar wat betekent Olie Fier bee Bomel? Dat herinnert me aan... Kan dat soms de heer Bommel zijn? Maar natuurlijk! Ik had het kunnen weten. Die geruite jas. Haal hem, Gort!"
Gort haastte zich gehoorzaam naar het vertrek, waar hij heer Ollie had achtergelaten, en wenkte.
„Meekomen naar baas", sprak hij.
„Dat is maar goed ook", zei heer Bommel. „Ik ga me ernstig beklagen".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

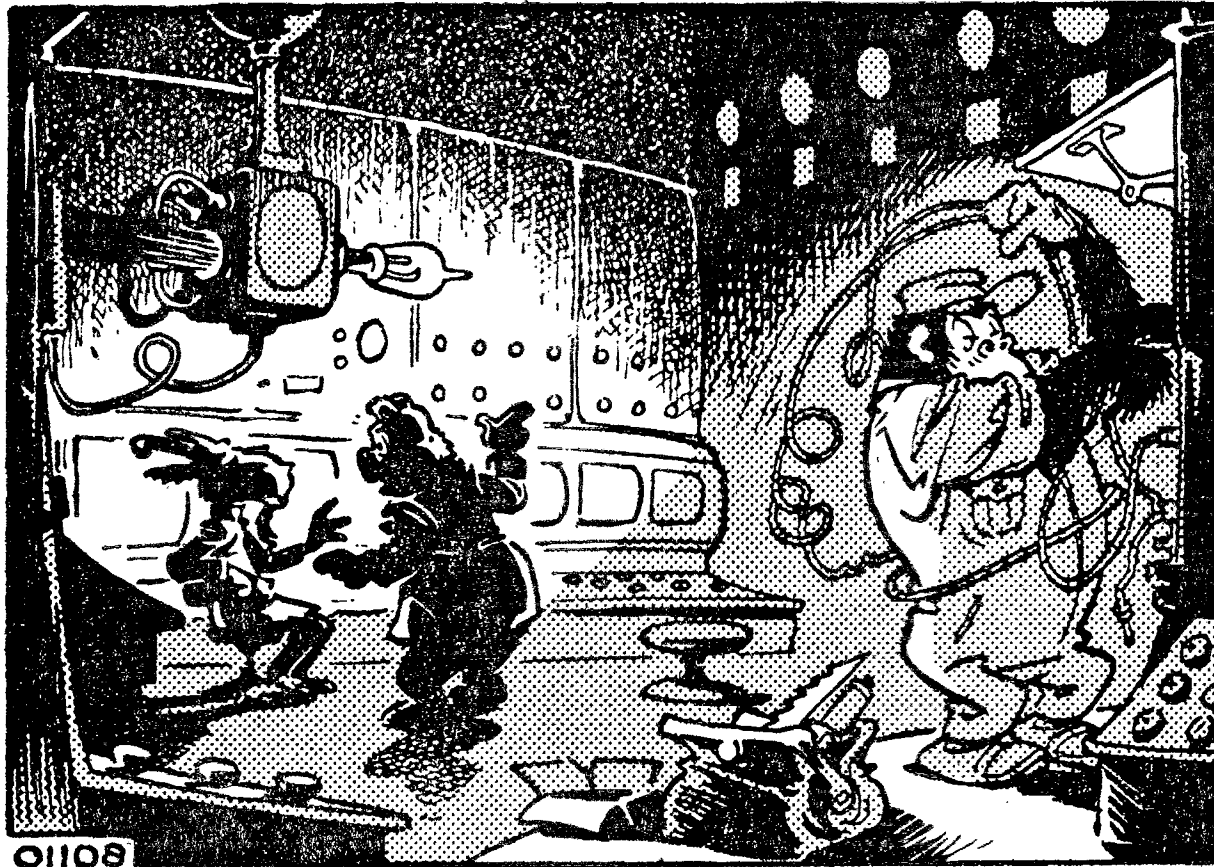

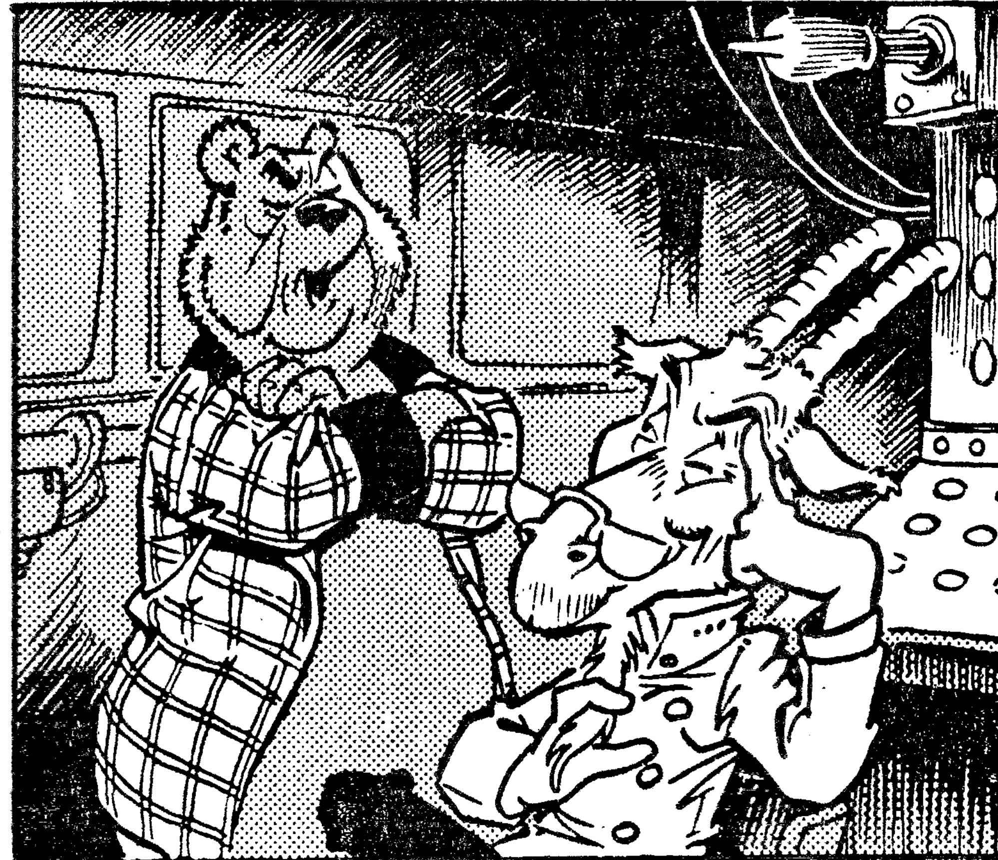

01107 — Heer Bommel liep in een geladen stemming achter zijn gids aan, maar toen die tenslotte een deur opende, bleef hij verbluft op de drempel staan. Voor hem lag een kaal vertrek, dat door enkele noodlampjes ongezellig verlicht werd, en naast de deur was een technicus bezig elektrische leidingen te verknippen onder toezicht van een figuur die losjes tegen een kast vol tv-schermpjes leunde.
"Komt u toch binnen", sprak deze. "En sluit vooral de deur, want het tocht hier lelijk met al die hoeken en omlopen".
Heer Ollie gehoorzaamde sprakeloos, maar toen hij de ruimte had overgestoken, was hij zijn ontroering te boven.
"H-heer S-Sickbock," stamelde hij. "Bent u de directeur van dit eh... deze onderneming? De professor, bedoel ik¿"
"Inderdaad", gaf de ander toe, terwijl hij zijn bezoeker de hand schudde. "De Geneesheer-Directeur eigenlijk. Dit is het hoofdkantoor van het Solkuuroord, waar men zich onder wetenschappelijk toezicht verjongen kan; tegen een redelijke vergoeding natuurlijk. Welkom, mijn waarde! U bent hier weliswaar zeer onregelmatig binnengekomen, en bovendien hebt u geen verwijsbriefje van uw huisarts. Maar met uw beperkte vermogens..."
"Beperkt?", herhaalde Heer Bommel verontwaardigd. "Geld speelt voor mij geen rol!"
"Juist", hernam de geleerde. "Vandaar dat we toch tot zaken kunnen komen".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

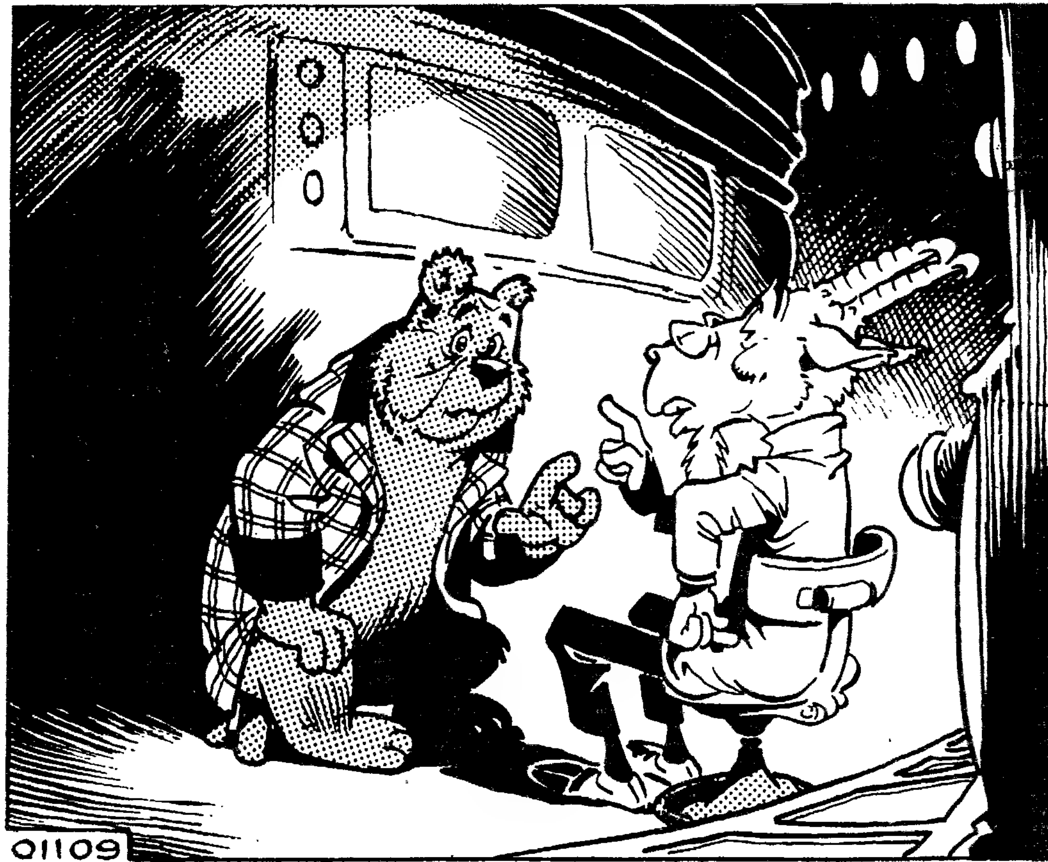
01108 „We moeten hier wel stipt zijn", verklaarde professor Sickbock. „Deze kuur verkeert nog in een experimenteel stadium, en de kosten zijn hoog wegens het wetenschappelijke toezicht. Maar ik weet, dat u solvabel bent..."

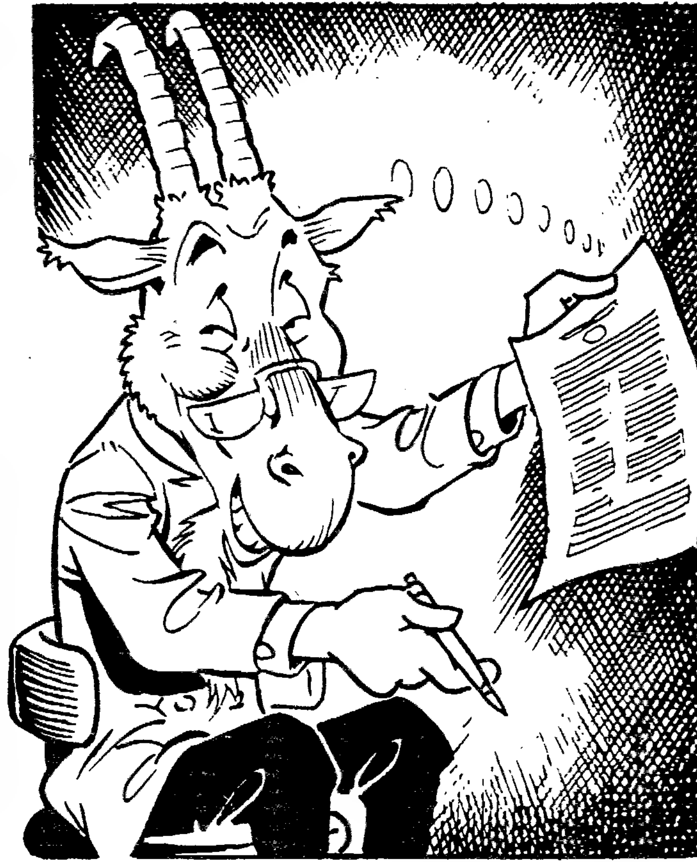
„Ik ben Solf Abel niet", riep heer Ollie uit. „Integendeel; ik ben heer Olivier B. Bommel. Met levensgevaar ben ik misdadig ontvoerd door gaswolken, terwijl ik al in geen tijden mijn druppels heb gehad, en de soep ook nog waterig is. Mijn huisarts heeft me in de steek gelaten om zelf van de kuur te kunnen genieten, en als ik dan in mijn nood om een vervanger roep, komt er een elektrische robot. Noemt u dat een wetenschappelijke kuur?"

De geleerde had zwijgend toegeluisterd, maar toen heer Bommel eindelijk zweeg, stak hij een wijsvinger op.
„Inderdaad", sprak hij. „De wetenschap zoekt reeds lange tijd naar een middel om het leven te verlengen. Want wat is er mooier dan steeds maar ouder worden en nooit meer te sterven? Daar hebben de betere standen heel wat voor over, mijn waarde!"
„Ja, natuurlijk", gaf heer Ollie toe. „Hoewel ik het vreemd vind, dat eenvoudige lieden er niet zo veel voor over hebben".
„Die kunnen hun geld voor nuttiger dingen gebruiken", legde Sickbock uit. „Ikzelf bijvoorbeeld heb middelen nodig voor het onderzoek naar de trachyonfusie. Daarom mat ik mij hier af met het doseren van Soldruppels uit een heilzame bron".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

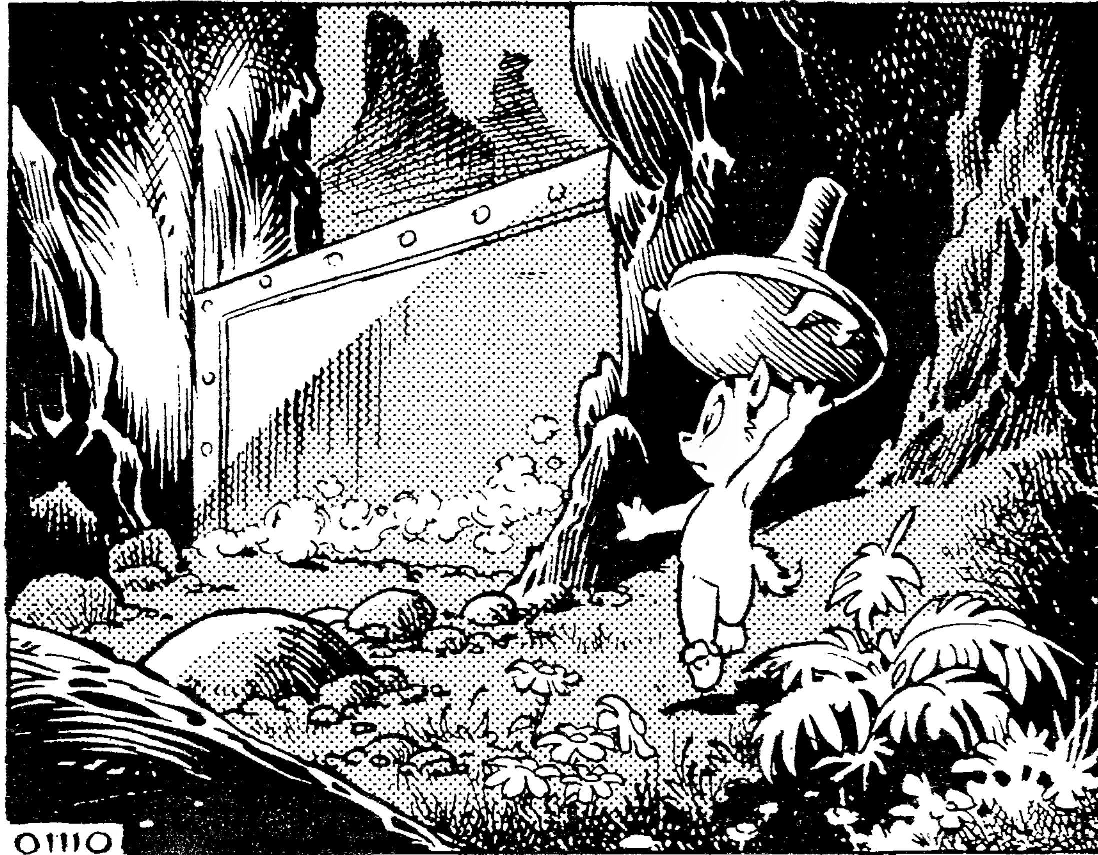

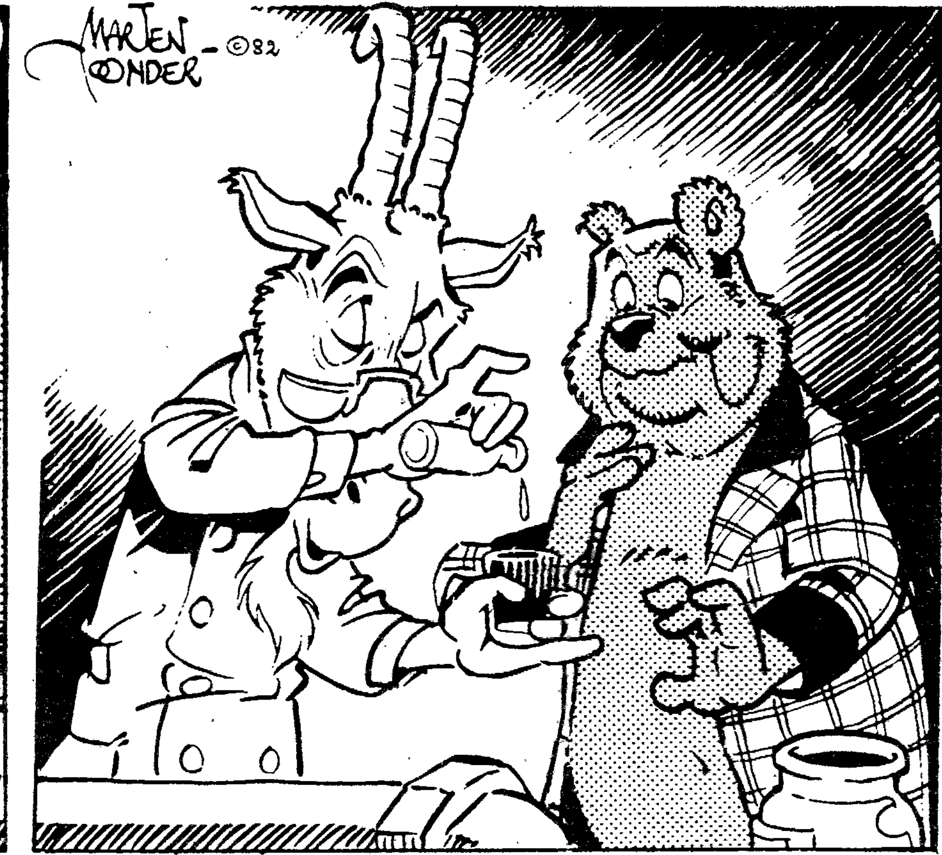
01109 Heer Bommel trok een stoeltje aan en boog zich vertrouwelijk naar de professor over. "Die Solbron wil ik kopen", sprak hij op gedempte toon. "Dan kan ik druppels nemen wanneer ik ze nodig heb en ik kan ze uitdelen aan armen en behoeftigen, en in stilte veel goed doen".
"Ei", zei de geleerde geschrokken. "Ge begrijpt het verkeerd, mijn waarde. Het gebruik van die druppels zonder medische begeleiding kan gevaarlijk zijn. Wie die bron heeft, heeft macht over oude stakkers zoals de bovenste tien en beklagenswaardige volksleiders en presidenten. Nee, dit verjongingsmiddel moet in wetenschappelijke handen blijvewn, zodat het op een verantwoorde manier gebruikt wordt. Maar daarvoor moet de wetenschap natuurlijk beloond worden, want het is een zware taak".
Door deze uitleg verloor heer Ollie zijn verdere belangstelling in het onderwerp. "Ik wil mijn flesje hebben", mompelde hij.
Professor Sickbock trok een papier te voorschijn en hield dat uitnodigend omhoog.
"Als u hier dan even tekenen wilt", zei hij vriendelijk. "Het is het gewone contractje; dat u alle risico's aanvaardt en dat u akkoord gaat met de betaling".
Op dat moment gingen plotseling de lichten weer aan, en terwijl heer Bommel zich aan een tafel zette om zijn handtekening te plaatsen, spoedde de geleerde zich naar het schakelbord.
"Heb de A-stroom vastgeknoopt", meldde de technicus. "Maar rest is kapot geworden. Baas kan beter elekterizijn opbellen, als telefoon nog werkt. Ik ben tenslotte geen kompjoeteraar".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01110 De elektrische stroom was slechts gebrekkig hersteld, maar hier en daar brandden toch de lichten weer, en ook de grote stalen deur die de kloof afsloot, bewoog zich weer omhoog. Tom Poes hoorde het knarsende geluid en keek verbaasd om.
"Is dit nu een valstrik, of het was het een kortsluiting, die weer gemaakt is?", vroeg hij zich af. "Iemand is ergens druk bezig; dat is vast. Het is gevaarlijk hier zo ongewapend rond te lopen; maar ik moet weten wat er met heer Ollie gebeurd is. Zou hij bij de patiënten zitten, die voor goud jong willen blijven?"
Zover was het nog niet, maar het scheelde toch niet veel meer.
"Ik heb het contractje getekend", zei heer Bommel. "Nu wil ik mijn flesje hebben".

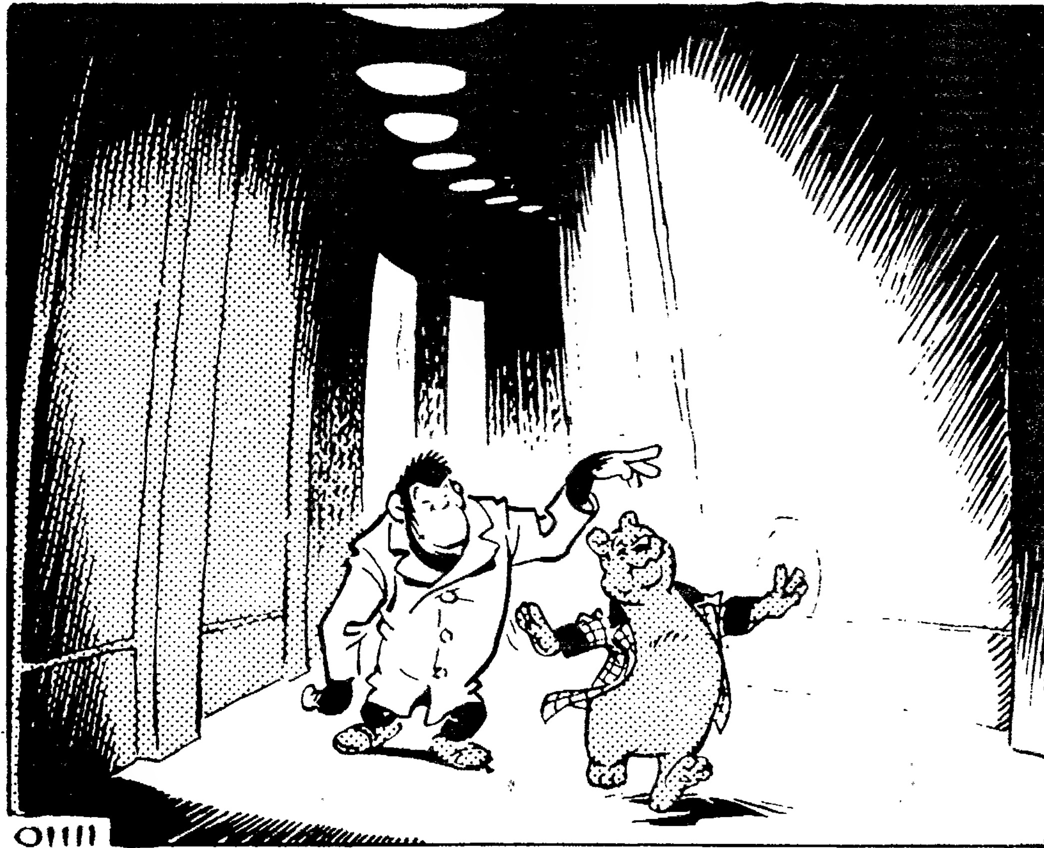
"Dat spreekt", mompelde professor Sickbock afwezig. "De tv-schermen wermen niet, en ik heb geen enkele controle. Zijn er soms inboorlingen binnengedrongen, vraag ik mij af? Het is gevaarlijk om hier zo onbeschermd te zitten".

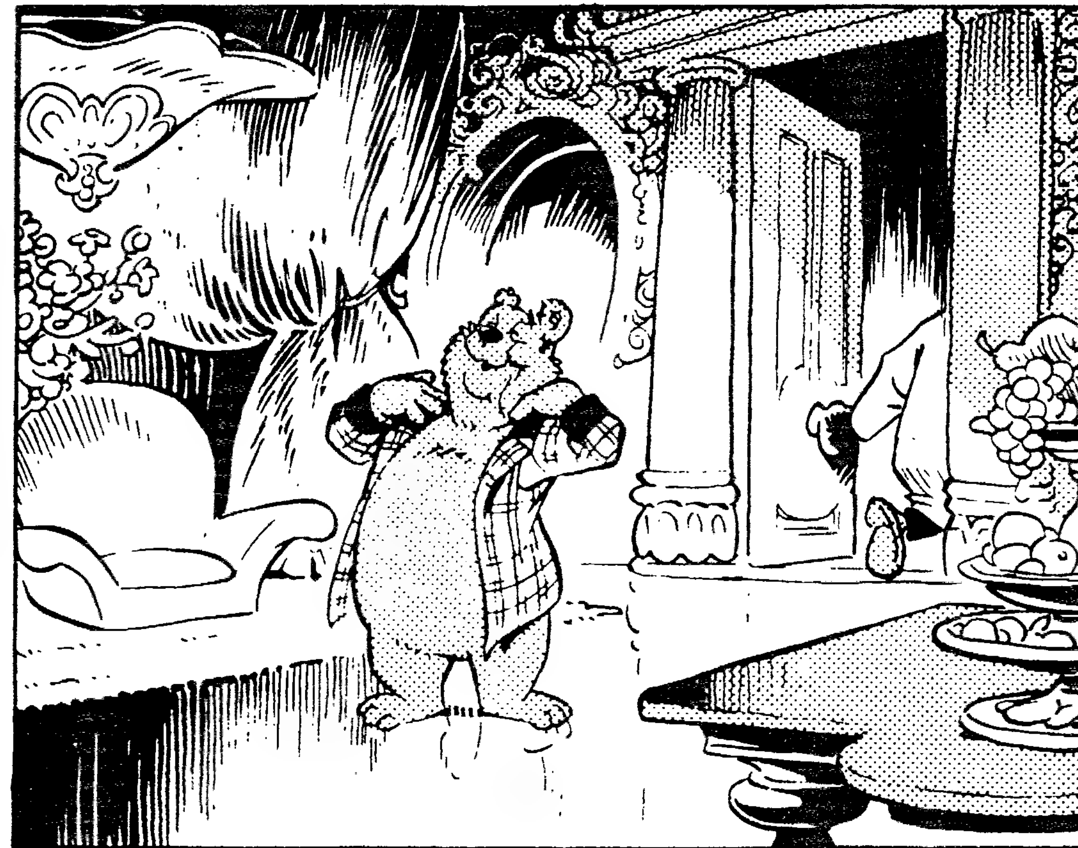
"Ik wil druppels hebben", hernam heer Ollie. "Daar heb ik recht op, omdat ik getekend heb. En bovendien heb ik slaap".

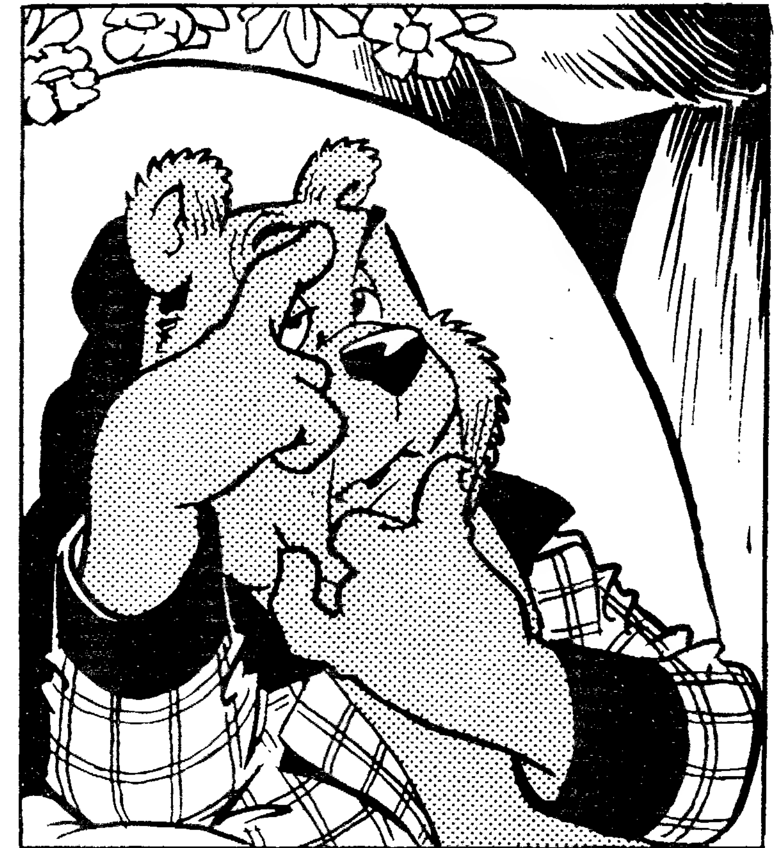
"Ik zal Gorm en Gort erop uit sturen om het terrein te verkennen", prevelde de geleerde, terwijl hij een druppel in een glas water liet glijden. "Maar als u slaap hebt, kunt u beter morgenochtend drinken. Verjongen maakt slapeloos.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01111 De professor had gelijk gehad. Toen heer Bommel door de verpleger Gort weer naar zijn kamer gebracht werd, voelde hij zijn slaap verdwijnen, zodat hij zich veerkrachtig door de gang bewoog.
"Doe geen moeite", sprak hij. "Ik kan het zelf wel vinden, hoor. Die kuur doet werkelijk een wereld van goed".

Zo sprekende trad hij zijn vertrek binnen, dat nu weer helder verlicht was, en de verpleegkundige trok zich dreunend terug.
"Ik voel me als herboren", stelde de lijder vast. "Hoewel ik niet zou weten hoe dat is. Maar in ieder geval staat deze deur niet meer onder stroom, omdat ik nu een échte patiënt ben, die lang gaat leven omdat geld voor hem geen rol speelt, zodat de wereld er erg van zal opknappen".

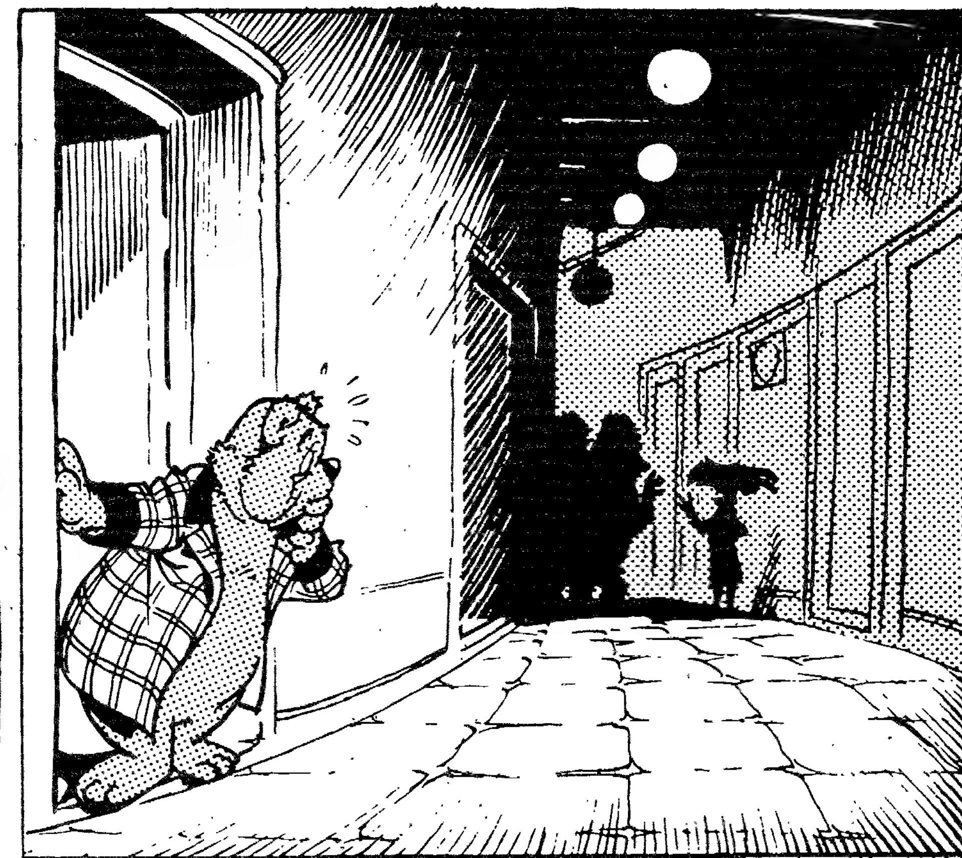
Hij zweeg, en terwijl er een nadenkende trek op zijn gelaat verscheen, liet hij zich in een stoel zakken.
"Wie de Solbron heeft, heeft macht over vermogende oude stakkers", mompelde hij. "Dat zei Sickbock. Hij dacht natuurlijk, dat ik ook zo'n oude stakker was, die toch niet begreep wat hij zei; zodat ik met mijn vlug verstand..."
Zijn denken verdiepte zich, en hij begon zich af te vragen, wat hij hier eigenlijk met een vlug verstand deed. "Het deugt hier niet", stelde hij vast. "Dat voel ik heel fijn aan. Met zijn druppels wil hij macht hebben over arme stakkers als bovenbazen en leiders, terwijl hij eenvoudige lieden links laat liggen. Stel je voor; dat ik zo jong zou blijven als ik altijd al geweest ben, terwijl anderen...Eh...Neem nu bijvoorbeeld mevrouw Doddel... Nee; daar mag ik niet aan denken".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

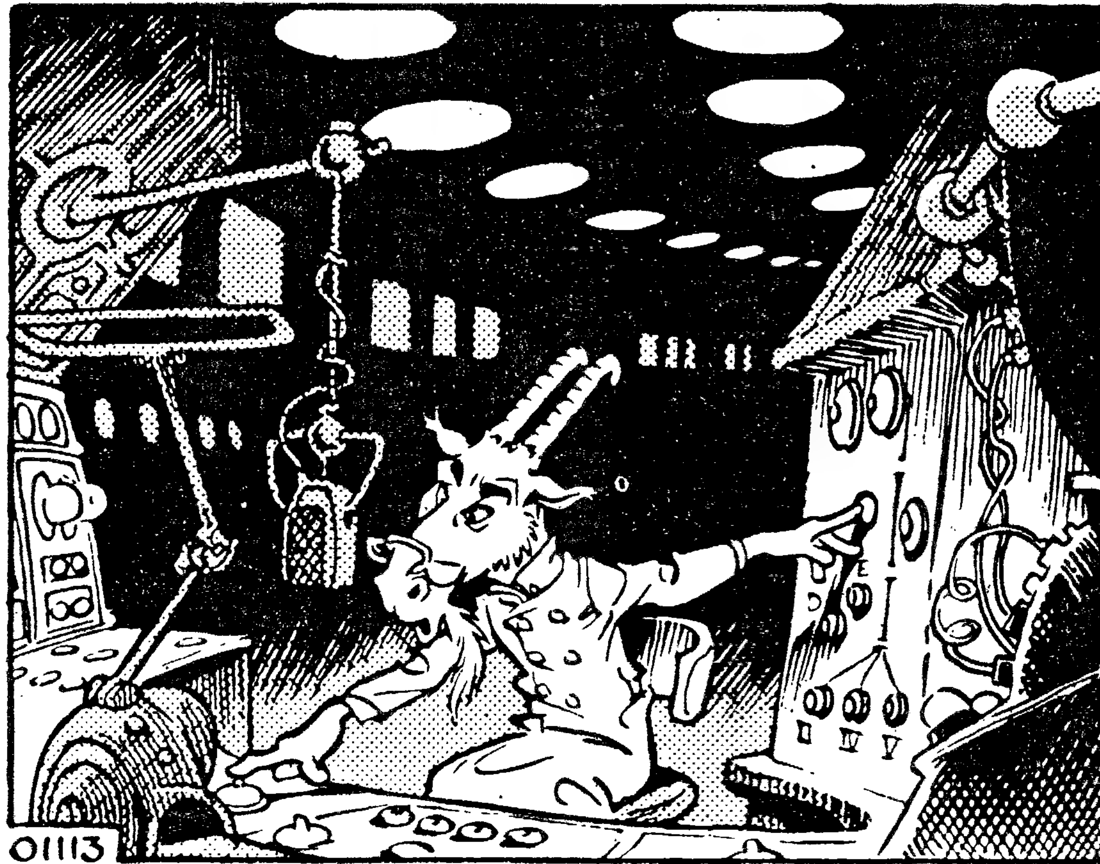

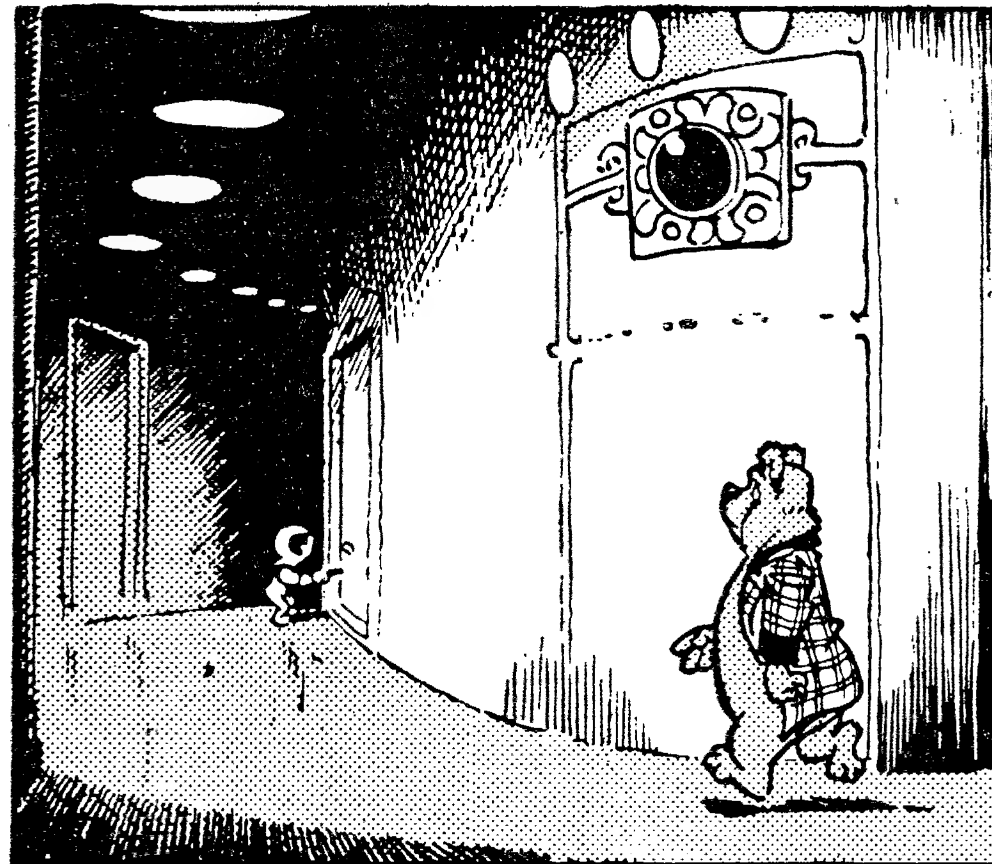

01112 Terwijl heer Ollie zat na te denken, was professor Sickbock bezig met het nemen van veiligheidsmaatregelen.
"De stopcontacten werken niet, zodat ik de batterijen niet kan opladen", sprak hij. „De radio is uitgevallen, de verwarming doet het niet, en het ergste is, dat de tv-schermen zwart blijven. Ik kan niet zien of er indringers zijn. Gorm heeft slecht werk geleverd, en daarom lijkt het me rechtvaardig dat jullie het terrein gaan verkennen".
De verpleegkundigen betrokken.
"Zal niet gaan", sprak Gort. "Zijn hier om dokterswerk te doen. Ouwen versjouwen, kwajen rustig maken, Solbaas helpen en zo".
"We zijn intelektuwelen", verduidelijkte Gorm. "Geen leidingen knippen. Niks verkennen. Dat staat niet in onze CAO".
"Ga jij zelf maar verkennen;", riepen beide heren eenstemmig, en op dat geluid opende heer Bommel de deur van zijn kamer om te kijken, wat er aan de hand was.
"Ik heb wel wat anders te doen", hoorde hij de geleerde zeggen. "Nee, dan zal ik noodgedwongen robots moeten gebruiken, want het is nog nacht, en ik kan de bovenbaascentrale niet bereiken. Maar dit terrein moet bewaakt worden. Er mogen geen indringers in; en er mogen geen patiënten uit voordat ze betaald hebben".
Heer Ollie liet deze woorden even inzinken, en zijn opstandigheid begon te groeien.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

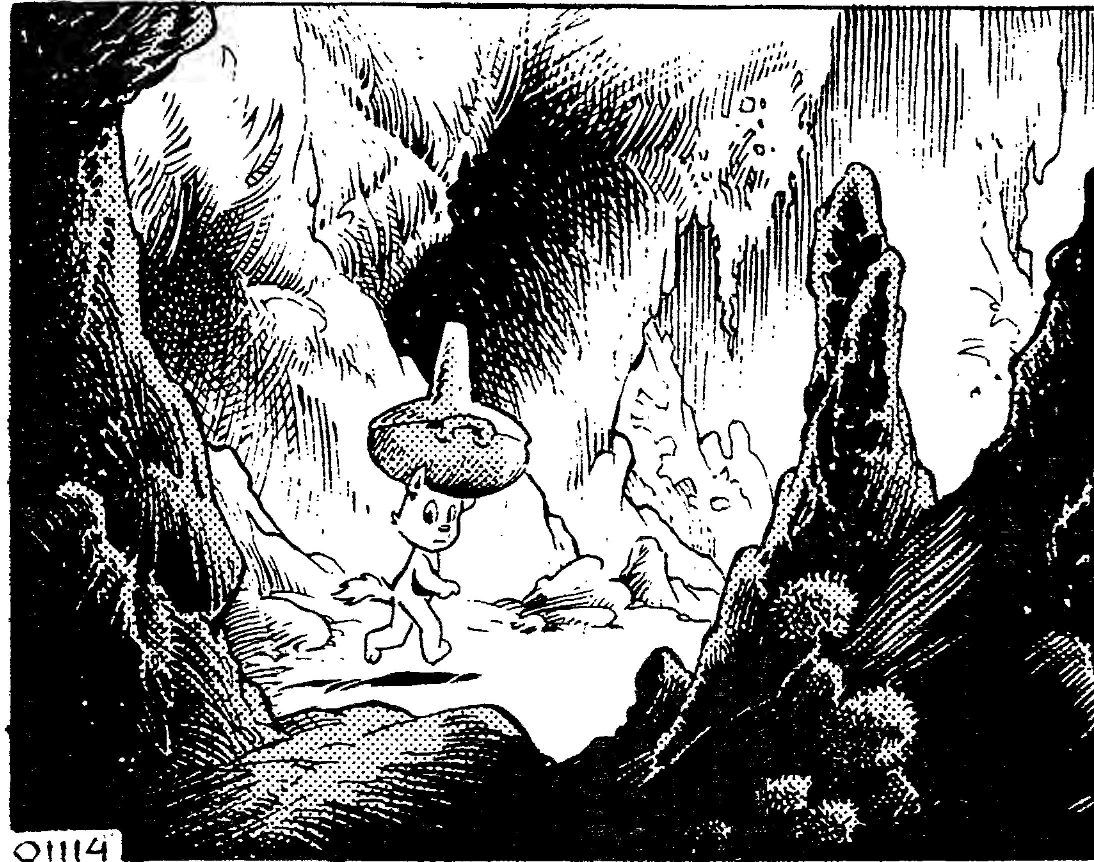

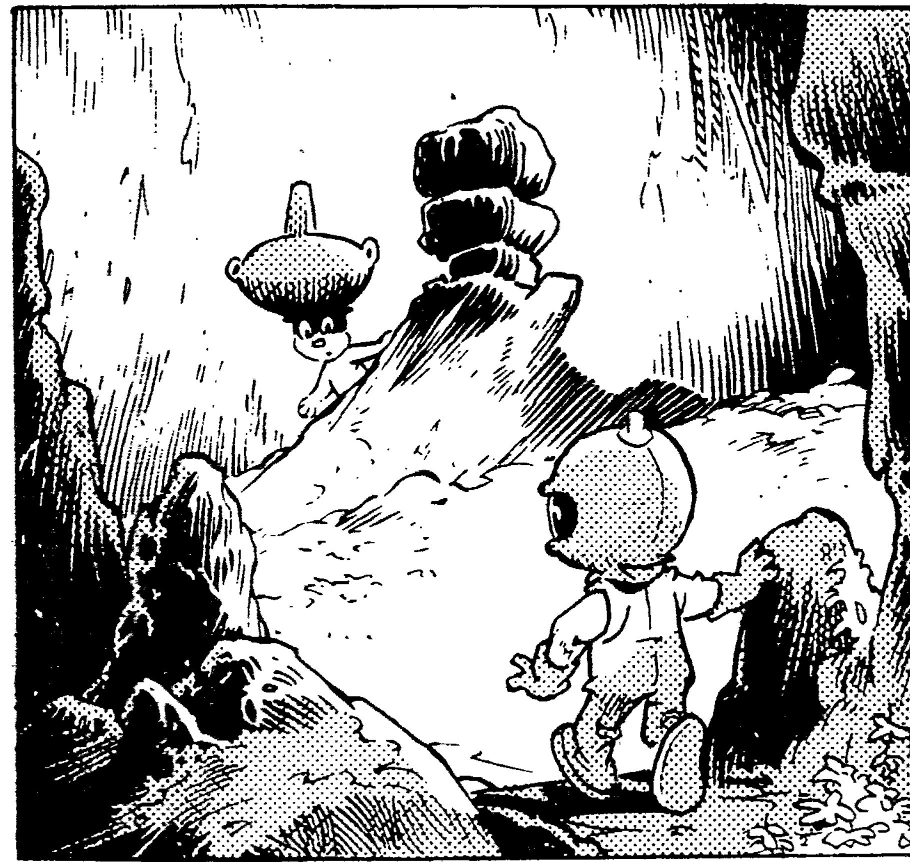

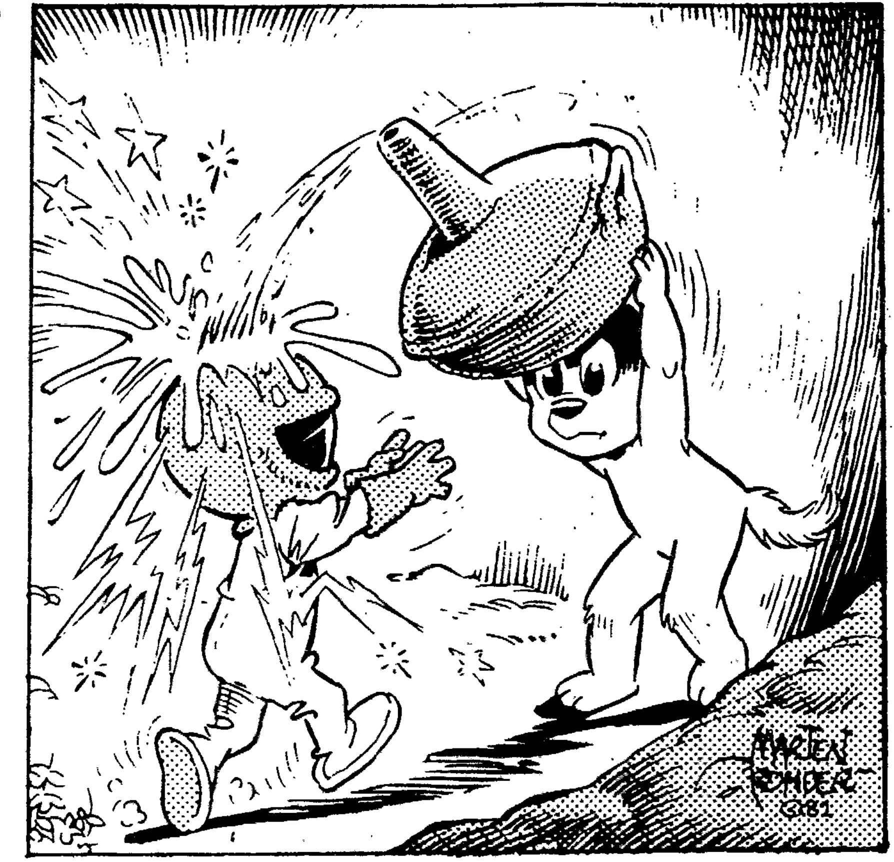
01113 Professor Sickbock haastte zich terug naar de controlezaal en schakelde de robotregelaar in. Er gloeide een rood lampje aan, maar het flakkerde nogal.
"Te weinig stroom", prevelde de geleerde. "Ik vreesde het reeds. Zijn de robots voldoende opgeladen, vraag ik me af?"
Hij drukte op een knop, en nu klonk er een gesuis, waarin een gesmoorde stem hoorbaar was.
"Er een", sprak deze. "Kla...kla...zzzzz...Klaar voor orders..."
"Orders!", riep de professor nerveus. "Kamers van patiënten afsluiten. Alles, wat zich buiten beweegt met stroomstoot onschadelijk maken. Herhaal".
De stem gehoorzaamde te midden van storingen en daarop sprong het lichtje beverig op groen.
Heer Bommel was intussen weer op weg naar zijn kamer. "Het deugt hier niet", sprak hij bij zichzelf. "Er mag niemand in en er mag niemand uit. Kijk, dat bevalt me niet, en dat gepraat over betalen stuit me ook tegen de borst. Alsof men geld nodig heeft om jong te blijven".
Op dat moment kreeg hij zijn kamer in het oog, waar een robot bezig was een sleutel uit het slot te trekken. Het ventje was verdwenen toen hij dichterbij kwam, maar nadat hij vergeefs aan de deurknop gedraaid had, begreep hij, dat de deur was afgesloten.
"Dat is het toppunt", brieste hij. "Het lijkt wel een gevangenis, waarin men niet eens in zijn cel kan! Die Sickbock is een onderdrukker! Een tiran, bedoel ik".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

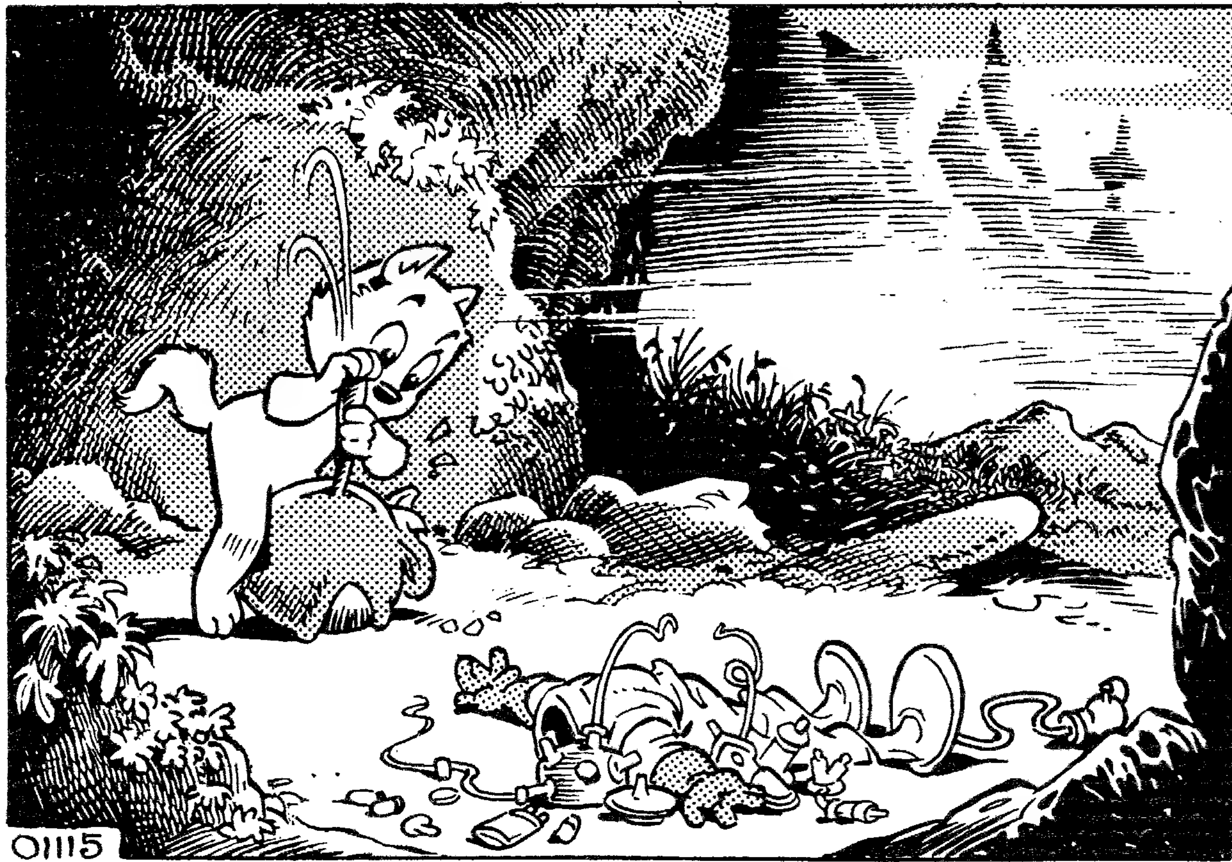

01114 Terwijl heer Ollie vergeefs aan zijn deur stond te rukken, sloop Tom Poes verder de kloof in, waar de maan een heldere schijn op de rotswand wierp.
"Het licht is sterk genoeg voor verborgen camera's", dacht hij ongerust. "Ik moet voorzichtig zijn, want mijn enige wapen is de pan op mijn hoofd. Hm, waarom draag ik dat stomme ding eigenlijk mee?"
Op dat moment hoorde hij een knersend geluid tussen de rotsblokken aan de overkant, en hij zocht haastig dekking achter een stapel stenen. Maar toen hij naderende voetstappen hoorde, begreep hij, dat hij te laat was geweest, en voorzichtig stak hij zijn hoofd boven de rand uit.
"Een robot", mompelde hij. "Misschien kan ik harder lopen dan hij, maar ik weet niet waarnaartoe. Er zullen er wel meer van zijn soort in de buurt zijn, en die lui zijn elektrisch geladen..."
Hij dacht even na; daarop verliet hij zijn schuilplaats en liep brutaal op zijn achtervolger af. Deze stak zijn armen uit, maar Tom Poes wachtte niet totdat hij een stroomstoot kreeg. Hij boog zich snel voorzover, zodat de waterige pap uit zijn vaatwerk op het metalen hoofd van de ander kletterde.
"Zou die list werken?", vroeg hij zich af. "Dan heeft het sjouwen met die pot toch nog zin gehad".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

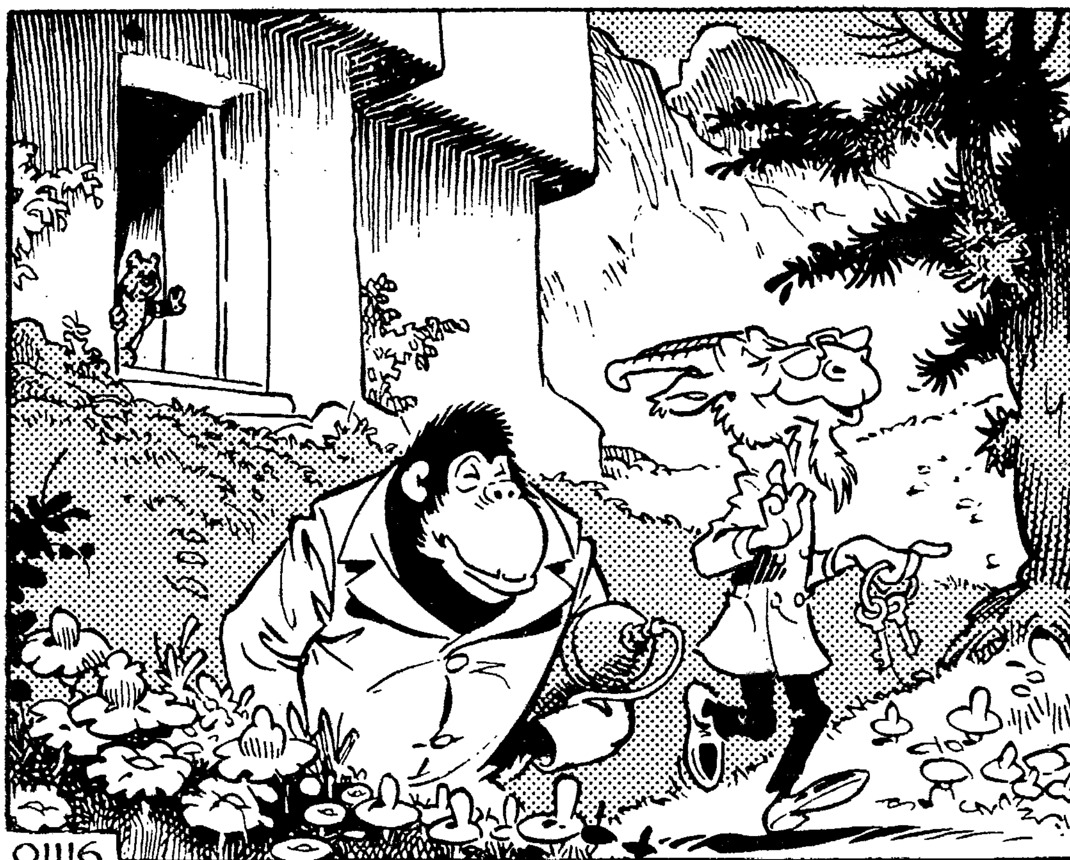

01115 Ook deze robot kon niet tegen vocht; dat bleek toen hij vonkenschietend op de grond viel. Tom Poes gooide de pappot weg en schroefde hem het hoofd van de romp af, zoals hij dat bij het fonteintje van Bommelstein geleerd had. Maar daar liet hij het niet bij. Hij stak zijn arm in de halsopening en ledigde het kunstfiguurtje zó grondig dat de ochtend al begon te krieken toen er ten slotte nog slechts een lege huls overbleef. En daarop begon hij met een puntige steen op de helm te slaan, totdat die barstte. Waarom hij zo geweldadig te werk ging, zal het vervolg van deze geschiedenis ons, hopen wij, leren.

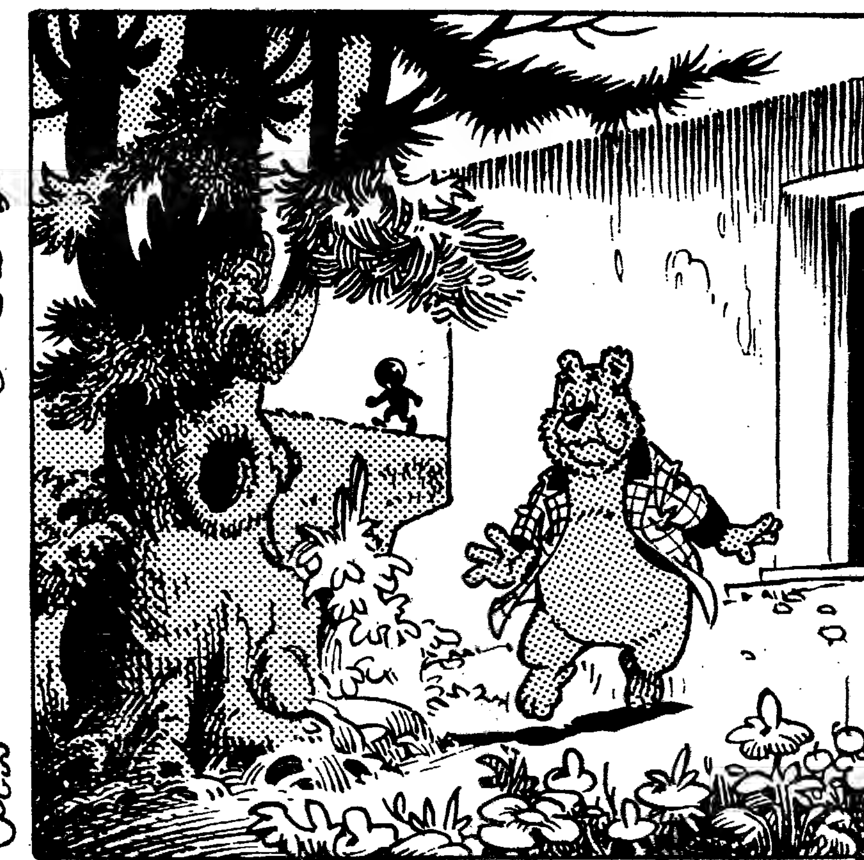
Heer Bommel had zich al die tijd in de stille gangen van de Solkliniek opgehouden, terwijl hij ervoor zorgde dat hij niet werd opgemerkt door de rondwarende robots. Dat kostte natuurlijk veel van zijn zenuwen, waar zijn scherp verstand maande hem tot geduld. En dat werd ten slotte beloond toen hij professor Sickbock, gevold door een van de verpleegkundigen, uit zijn kamer zag komen.
"Volg me, Gorm", hoorde hij de geleerde zeggen. "Laat de gascilinder niet vallen. De ochtend breekt aan en het is tijd om de grote Sol zijn bedwelming te geven. Daarna zal ik de centrale bellen om de elektrische leidingen te herstellen, zodat de patiënten weer naar buiten kunnen".
De twee verdwenen om de hoek en heer Ollie keek ze peinzend na.
"Wie is de grote Sol?", vroeg hij zich af. "Ik moet nodig een list verzinnen, want ik sta overal alleen voor nu Tom Poes mij in de steek gelaten heeft".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

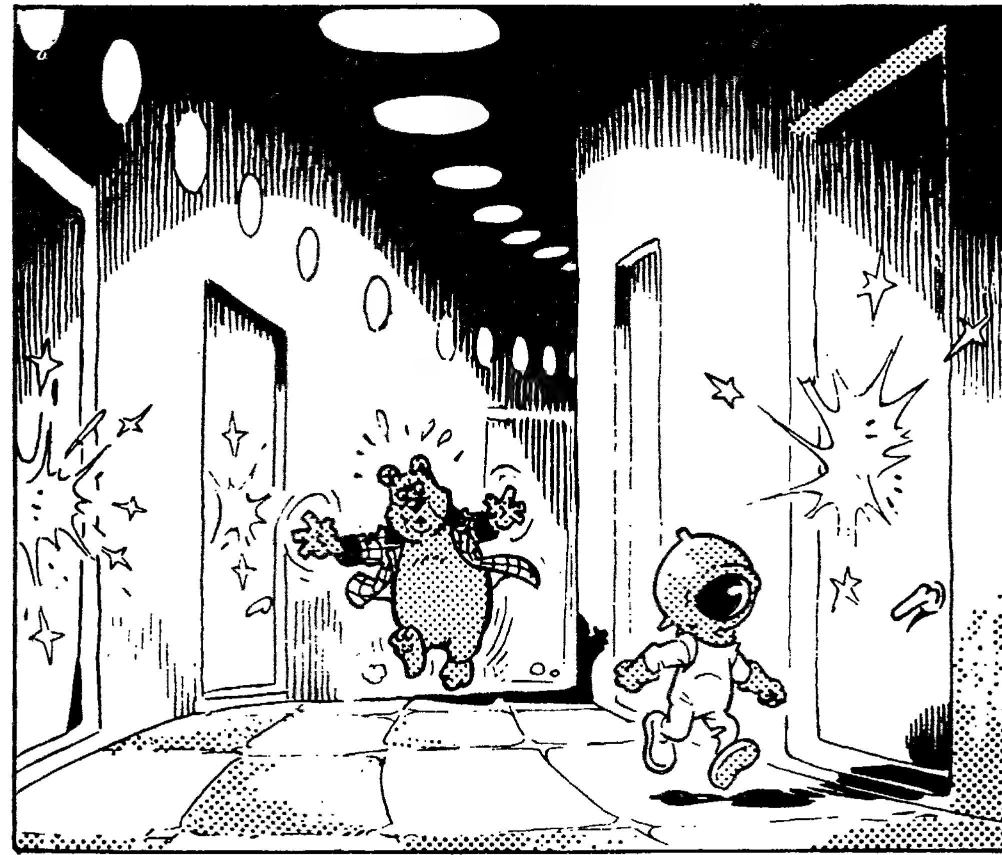

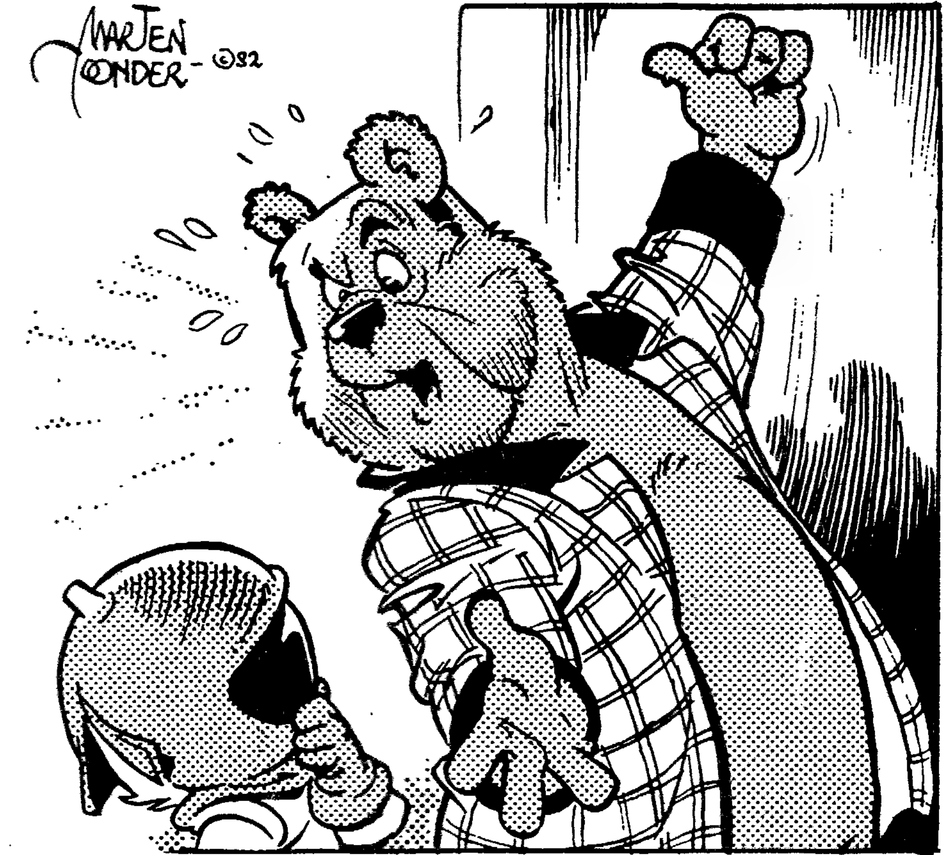
01116 Sickbock opende de deur van zijn inrichting en stapte naar buiten. Daar scheen de ochtendzon op de konidistra's en een zacht windje blies de nachtnevels naar de plek waar ze hoorden.
"Gelukkig kunnen de kuurders niet uit hun kamers komen", sprak de geleerde, een heuvel beklimmend. "Sloten hebben hun voordelen. Dat geldt ook voor het Solmeer, dat ik degelijk heb laten ommuren. Stel je voor, dat iedereen daar zou kunnen komen! Loop niet zo te zuchten, Gorm. Het dragen van dat gascilindertje hoort wél tot je bezigheden, volgens je CAO. En zo steil is deze hoogte niet. Het bedwelmen van de grote Sol is erg belangrijk, mijn waarde. Nu ben ik de enige, die de wereld kan laten besturen door ouden, die ik in de hand heb. Ei, sleutels en wat bedwelming; dat zijn zaken, die macht geven als men het leven verlengen kan".
Zijn gepraat klonk helder door de stille lucht, en heer Bommel kon het duidelijk volgen, totdat het in de verte verstorven was.
"Solmeer", mompelde hij. "Stel je voor, dat iedereen daar zou kunnen komen. Ik bijvoorbeeld. Een meer vol levenskracht, waar een grote Sol bedwelmd woont, zodat hier duidelijk iets misdadigs plaatsgrijpt, waar ik een einde aan moet maken".
Hij sloop de deur uit, in de richting die de beide geneeskundigen genomen hadden. Maar een bepaald plan had hij niet, want de list wilde nog niet komen.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

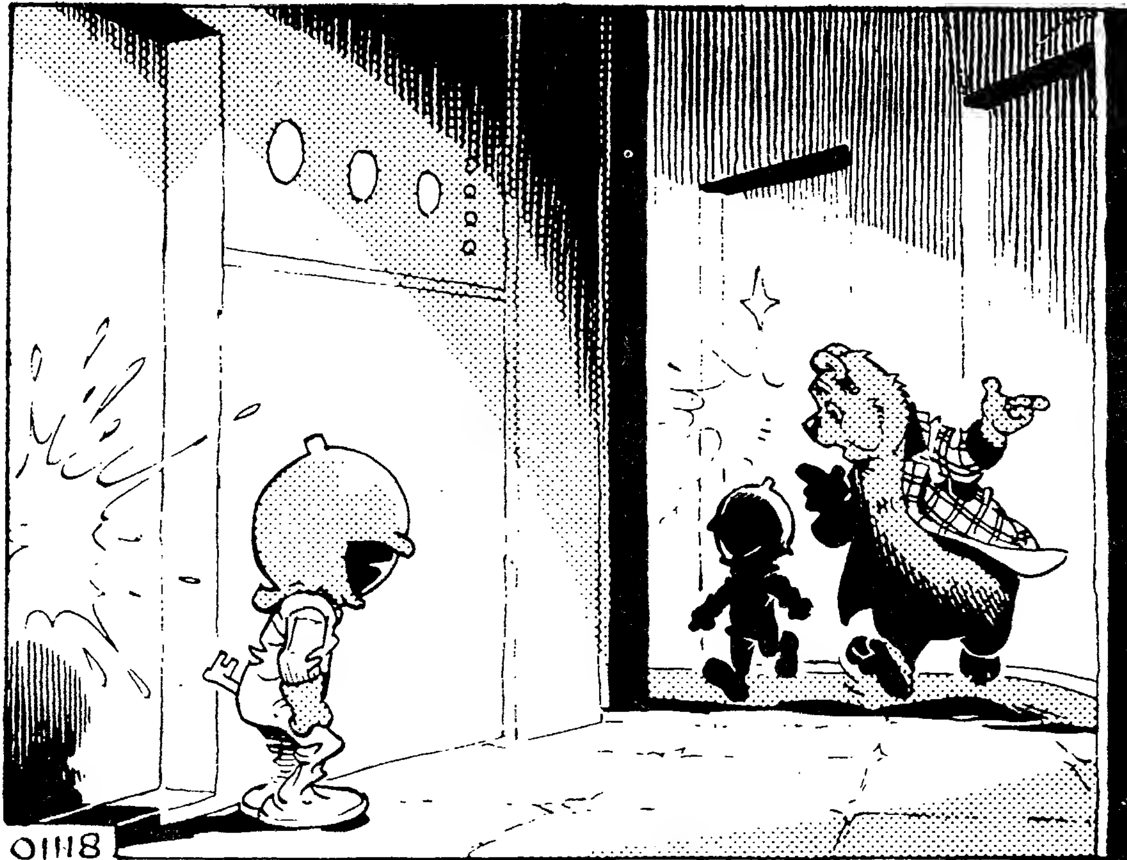

01117 Heer Ollie voelde zijn onlust groeien, en toen hij achter zich een robot gewaar werd, die het gebouw binnenging, besloot hij niet langer te wachten.
"Een Bommel houdt van daden", mompelde hij, terwijl hij het mechanische ventje volgde. "Als het niet goedschiks kan, dan maar kwaadschiks".
Met deze gedachte betrad hij de inrichting, en zijn toorn groeide, toen hij in de gangen het gebonk van opgesloten gasten waarnam.
"Halt!", riep hij uit. "Blijf staan, lummel. Geef hier je sleutel. Maak die deuren open, bedoel ik".
De robot keek even op naar de deur die hij juist passeerde, maar hij liep door.
"Hoor je niet dat die lijder eruit wil?", riep heer Ollie, terwijl hij begon te draven. "Jullie hebben alle deuren afgesloten, zodat ik niet eens binnen kan in mijn eigen cel!"
Zo roepende had hij de robot ingehaald, en deze stond verrast stil.
"Dit is geen werk", hernam heer Bommel opgewonden. " Deze stakkers moeten bevrijd worden, want misschien is er een bij die een list kan verzinnen, zodat ik niet langer overal alleen voor sta".

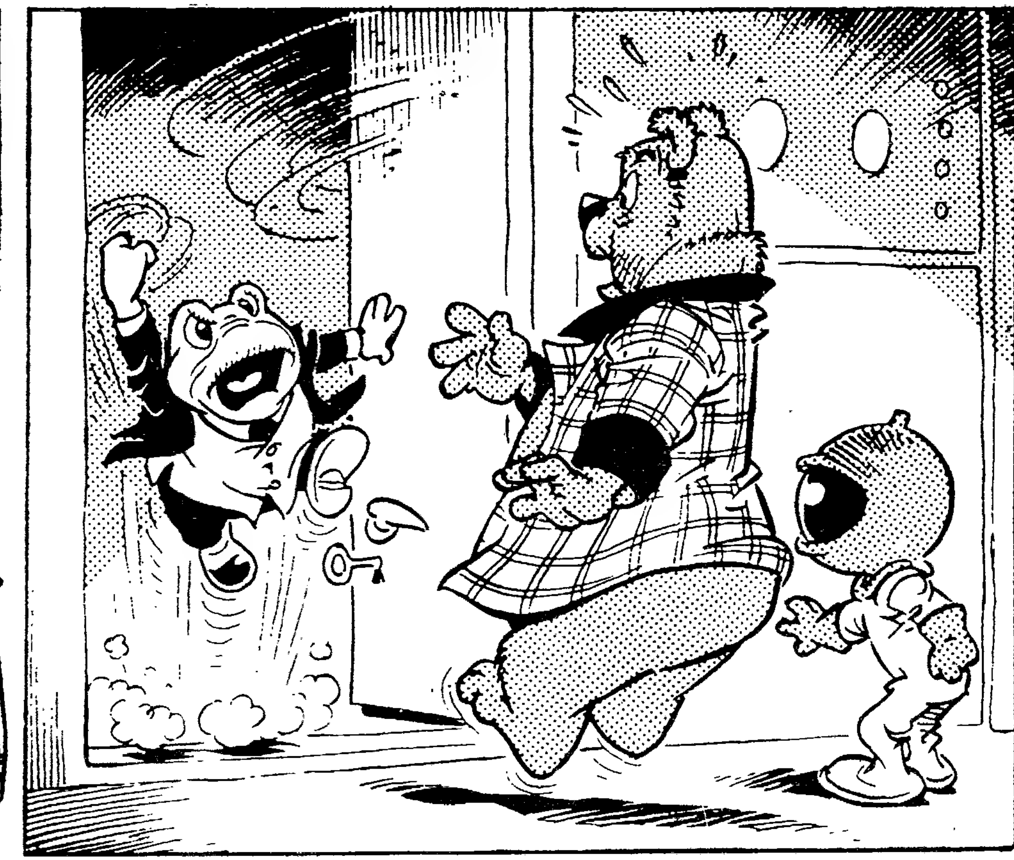
De robot luisterde zwijgend toe, en hierdoor aangemoedigd voer heer Ollie voort: "Die baas van je, Sickbock bedoel ik, is bezig met het bedwelmen van de grote Sol, die ik niet ken, terwijl hij zelf een misdadige onderdrukker van ouderen is, zodat ik er een einde aan wil maken".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

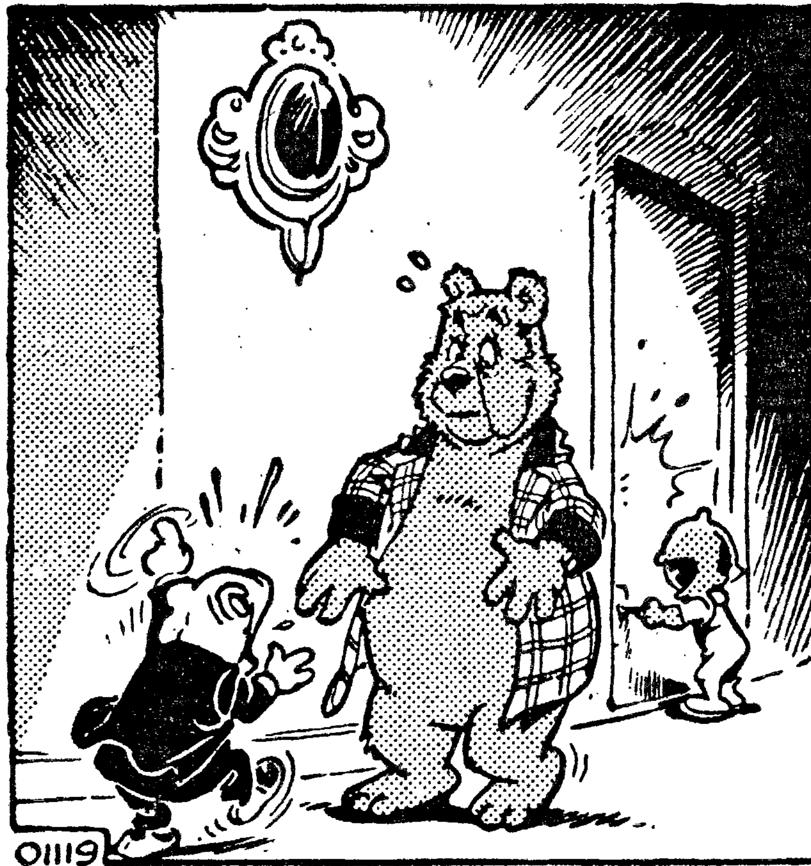

01118 De robot liep met snelle pas verder, en heer Bommel liep een beetje besluiteloos mee.
"Je wacht zeker totdat ik je bij je lurven pak, zodat ik stroom door mijn gestel krijg waar ik niet tegen kan, hè?", vroeg hij. "Maar daar ben ik te slim voor. Ik heb hier persoonlijk kortsluiting gemaakt door water tegen mijn deur te gooien. Soep bedoel ik".
De ander gaf geen antwoord. Hij had een collega in het oog gekregen, en daar ging hij recht op af.
"Ach wat", bromde heer Ollie. "Ik kan net zo goed mijn mond houden, want je bent maar een robot, zodat mijn gal overloopt die ik niet voor me kan houden".
Zijn mechanische metgezel stak een hand uit en greep de sleutel, die zijn soortgenoot in de hand hield. De laatste maakte geen tegenwerping. Hij stond er tamelijk slap en lusteloos bij, en heer Bommel keek verbaasd toe.
"Ik had niet verwacht, dat die lummnel zo gehoorzaam zou zijn", zei hij bij zichzelf. "Dat moet toch de invloed zijn die van een heer in de kracht van zijn leven uitgaat".

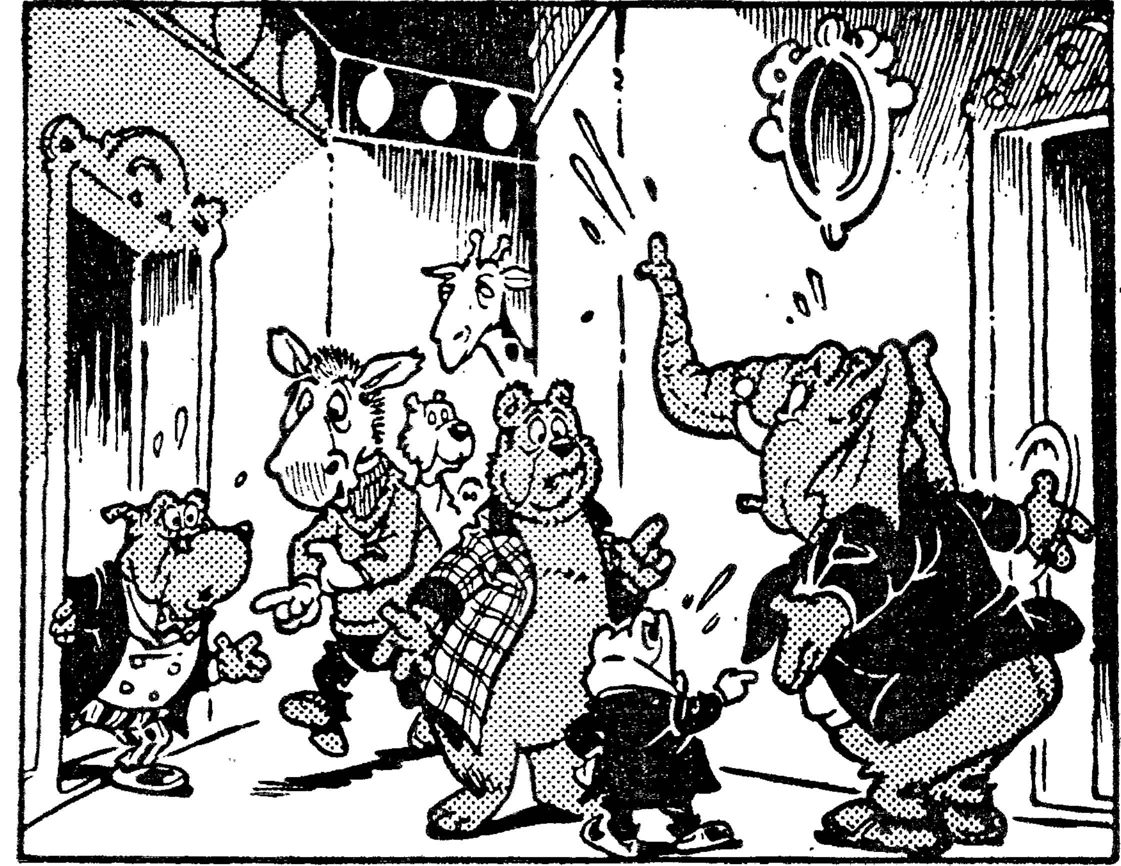
Terwijl hij daar nog over nadacht, had de robot de sleutel in een slot gestoken en omgedraaid. De deur werd met geweld opengerukt en op de drempel verscheen de bekende grootondernemer Steinhacker.
"OBB!", riep deze, in grote drift opspringend. "Zit hij hier achter? Wat is je spel deze keer, hè?"

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01119 — Heer Ollie keek verbaasd naar de opgewonden magnaat en deed een stapje achteruit.

"Dat is toevallig," sprak hij. "Dat u ook hier bent, bedoel ik. Ach ja, wij rijpende heren moeten aan onze toestand denken, en daarom is het begrijpelijk dat we elkander in een inrichting ontmoeten..."

"Klets niet!", riep de ander driftig. "Wat voer je uit, terwijl je iedereen in zijn kamer hebt laten opsluiten?"

"Ik voer niets uit", zei heer Bommel verontwaardigd. "Ik zorg dat de kamers weer open gemaakt worden, omdat ik tegen het misdadig onderdrukken van ouderen ben, zodat ik stank voor dank krijg."

Inderdaad was de robot verder gegaan met de sleutel en de volgende gast die zijn kamer kon verlaten, was de heer Fanth Mzn, de eigenaar van de Rommeldamse Courant.

"Bommel!", riep deze uit. "Jij ook hier? Waarom hebben ze ons opgesloten? Hoort dat bij de kuur?"

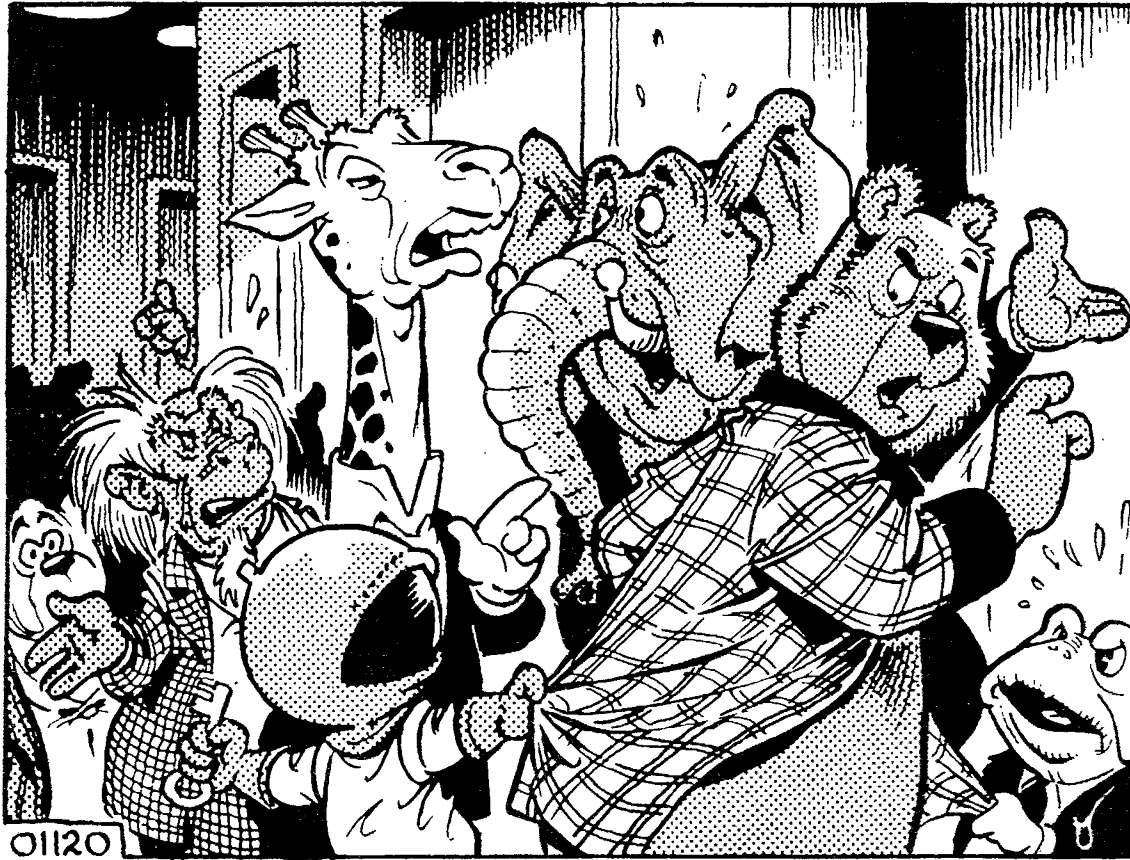
"O, nee. Daar zit OBB achter", schreeuwde Steinhacker. "Maar dat neem ik niet. Ik haal de Ondernemersbescherming en de Ordedienst er bij. Ik wil mijn advocaten raadplegen!"

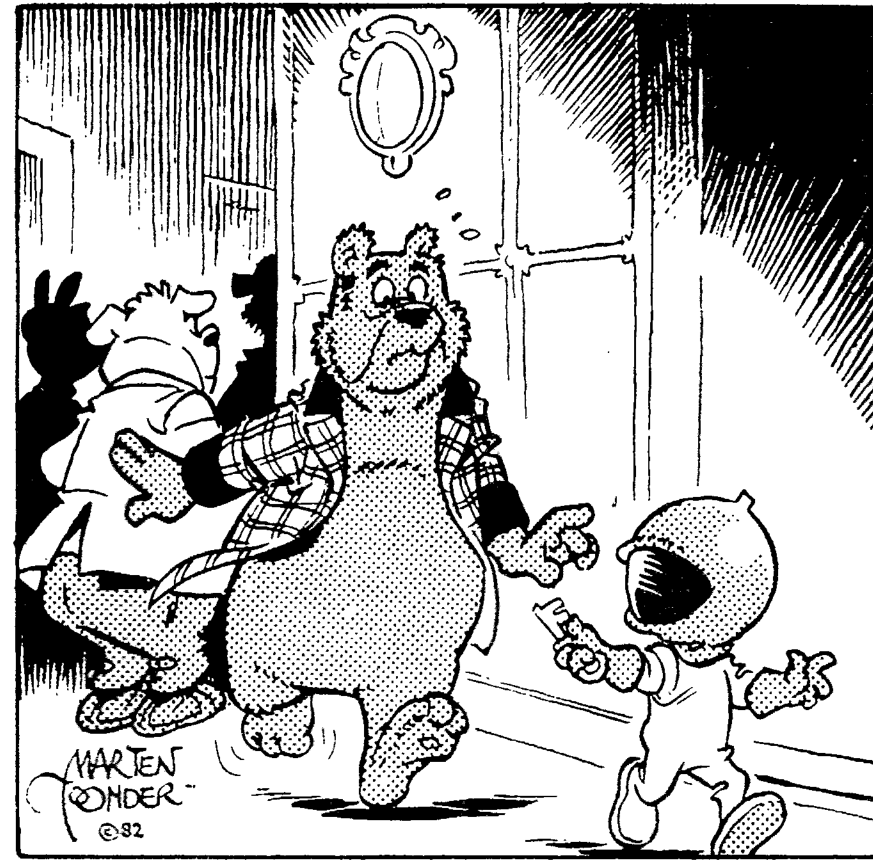
"Nou, nou", hernam de heer Fanth, een weinig onthutst. "Dat gaat wat ver, dunkt me. Ik wil alleen maar weten of er een nieuwtje in zit, dat ik door kan bellen. De ontwerper van deze kuur is dokter Sickbock en niet de heer Bommel, dacht ik".

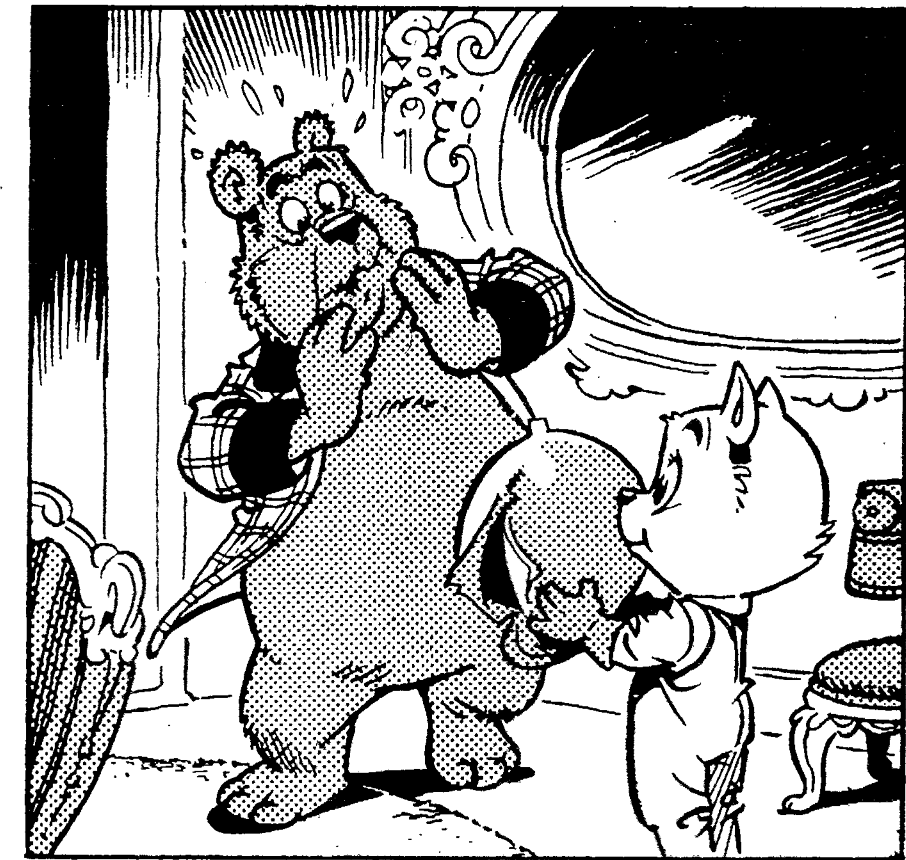
Heer Ollie begon uit te leggen dat hij alleen maar het goede wilde, maar zijn woorden gingen verloren in het rumoer van naderende patiënten.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

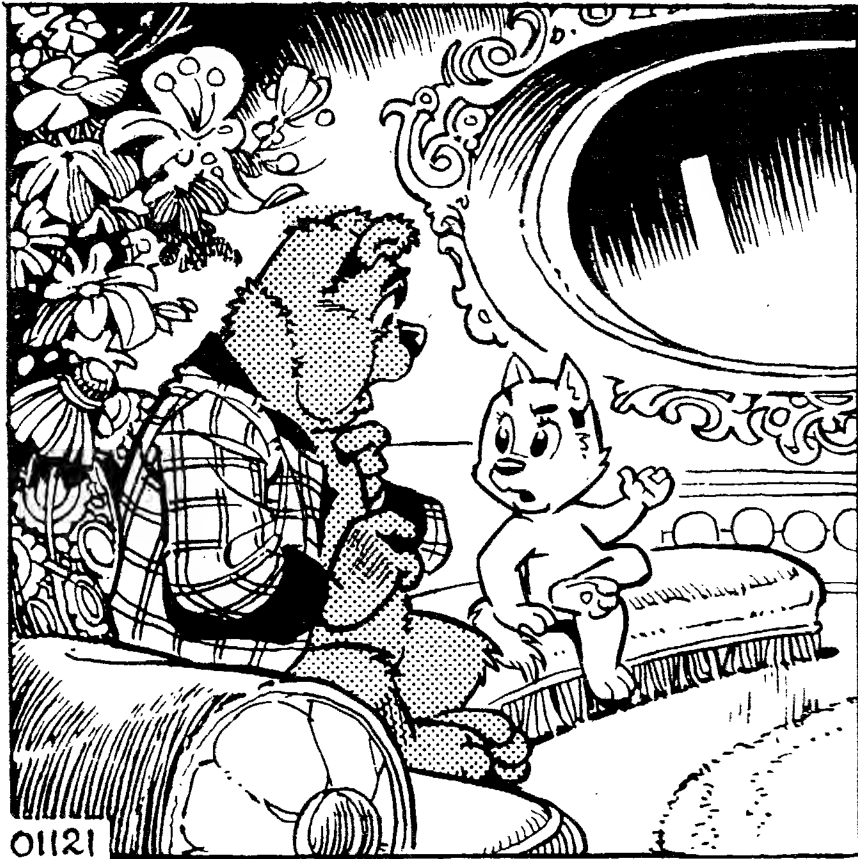

— Al spoedig was de gang gevuld met deelnemers aan de verjongingskuur, die zich verontrust afvroegen of er iets aan de hand was. De heer Steinhacker trachtte uit te leggen dat de kuur een duistere zaak dreigde te worden, omdat OBB er achter zat; en terwijl dokter Lapidar op het nut van zorgvuldig gedoseerd Solwater wees, vroeg de heer Fanth zich af of het verstandig zou zijn er iets over te publiceren.
Heer Bommel trachtte uit te leggen dat de Grote Sol in een vreselijk gevaar verkeerde. Maar er was niemand die daar belangstelling voor had, en bovendien werd hij door de robot aan zijn jas getrokken.

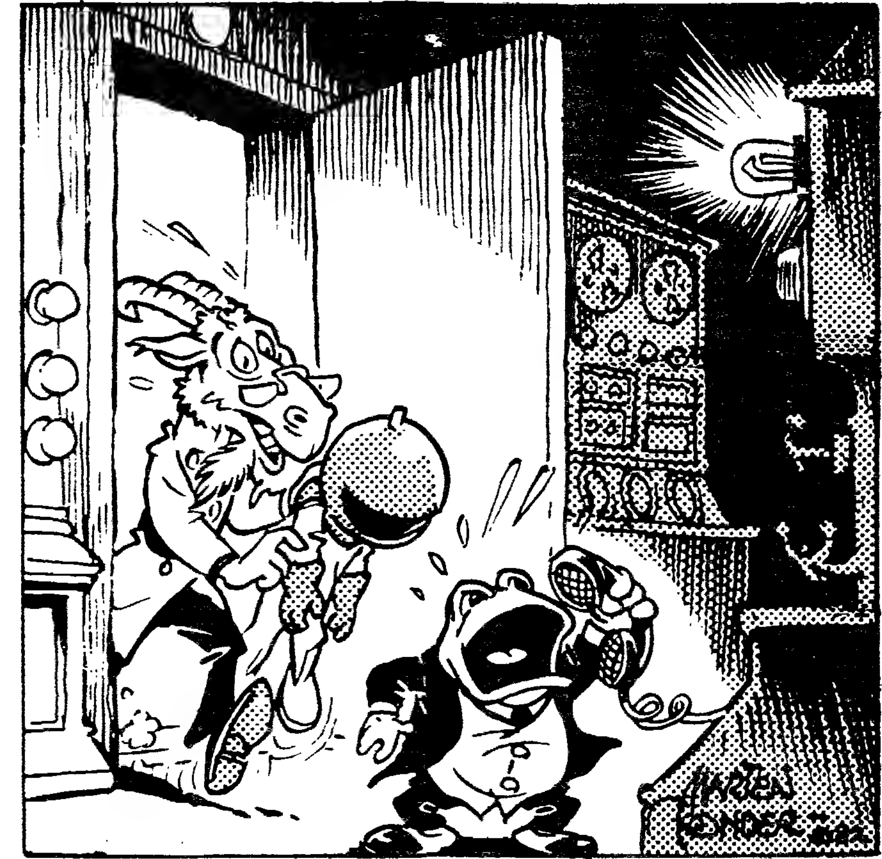
''Meekomen'', zei het ventje. ''Naar uw kamer. Moeten praten''.
Heer Ollie was zo verwonderd, dat hij zich losmaakte uit de greep van de grootondernemer en gehoorzaam meeliep.
''Praten?'', herhaalde hij. ''Ik dacht dat jouw soort alleen maar woorden kon zeggen, zoals de meeste eenvoudige lieden. Wie heeft er nu ooit gehoord van een robot die kon praten. Zeg nu zelf''.
De ander liep echter zwijgend voort, totdat ze in heer Bommels kamer waren, en daar rukte hij de helm van zijn hoofd, zodat de verwonderde heer van de ene verbazing in de ander viel.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01121. „Tom Poes!", sprak heer Ollie toen hij enigszins bekomen was. „Wie had dat kunnen denken? Ik dacht dat je nergens was, zodat ik me hier alleen met vreselijke zorgen aan het verjongen overgaf, omdat ik van de ene misstand op de andere stuitte. De Solkuur deugt niet, jonge vriend".

„Ik weet er alles van", zei Tom Poes. Hij trok zijn robotpak uit en, nadat hij op de bank plaats genomen had, vertelde hij wat hij had meegemaakt.

„En nu begrijp ik het helemaal", besloot hij. „De tovenaar die het Solmeer heeft afgesloten, is niemand anders dan Sickbock".

Dat was waar, zoals we weten. De geleerde had zich naar de muur begeven die het meer omsloot, en trok een grote sleutel uit zijn zak om de deur te openen. Op dat moment viel zijn blik echter op een groepje kuurgasten dat druk pratend over het grasveld zwermde, en hij bleef onaangenaam verrast staan.

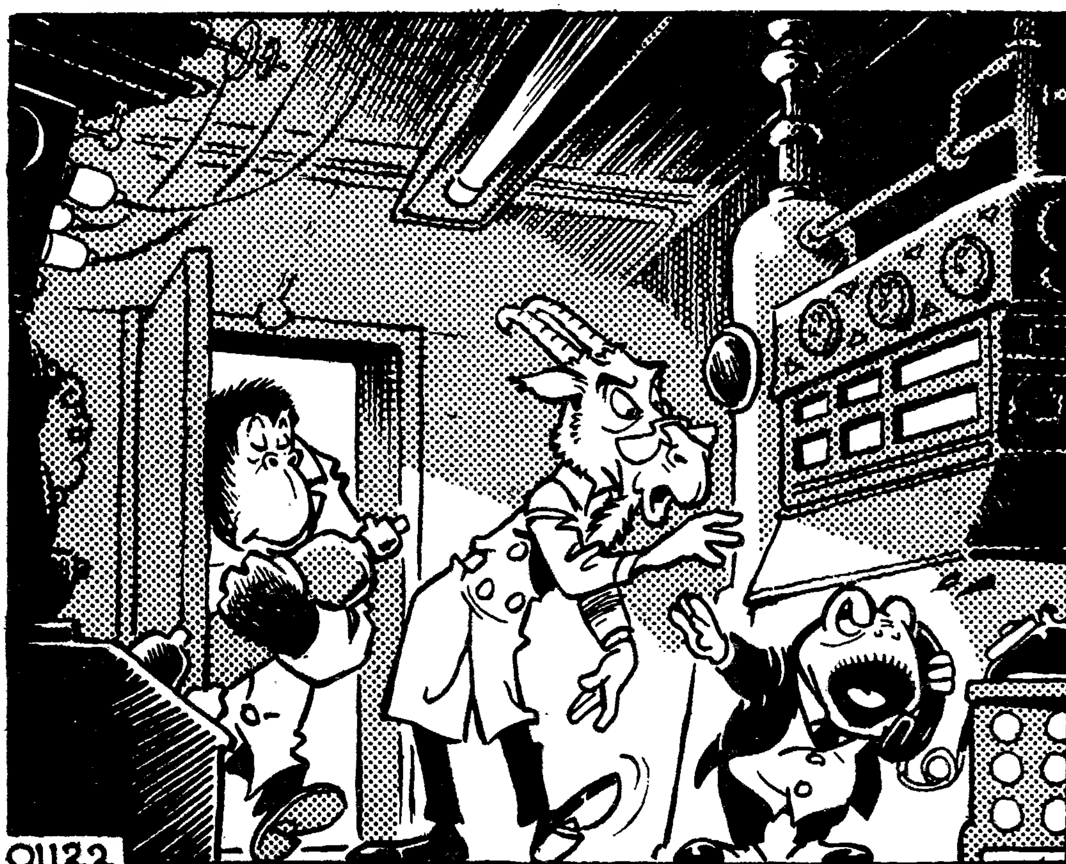
„Ei", riep hij uit. „Wat betekent dat? Ik had toch bevel gegeven om alle kamers te sluiten? Er is iets niet in de haak. Ik moet onmiddellijk opbellen, want ik moet technische hulp hebben!"

Met deze gedachte haastte hij zich terug naar zijn kamer, onderweg een slap geworden robot oprapend. Toen hij binnenkwam zag hij echter dat de heer Steinhacker met de telefoon bezig was, en zijn verwarring maakte plaats voor woede.

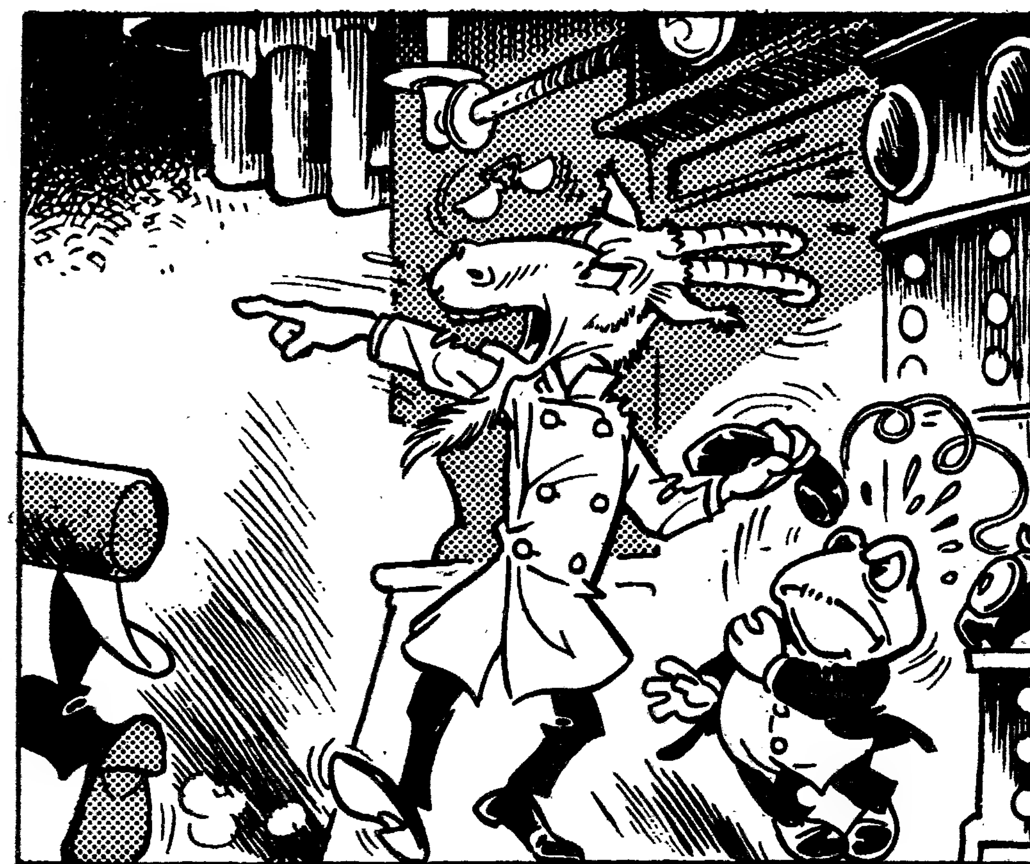
„Geef mij dat apparaat", riep hij schril. „De robots en mijn controlesysteem werken niet door gebrek aan stroom. Ik moet de Technische dienst bellen!"

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01122. Professor Sickbock stak zijn hand uit om de telefoon te grijpen, maar de grootnijveraar AWS wenkte hem ongeduldig weg.
„Ik moet de Ordedienst hebben!", riep hij in het toestel. „Het is hier een bende! De Solonderneming loopt gevaar. De Ordedienst, ja".
„De Technische Dienst!", tierde de geleerde. „Zonder mijn leidingen kan ik niet werken. De camera's en de sluitingen werken niet. Het is een noodtoestand!"
Op dat moment werd hij zijn assistent Gorm gewaar, die met de gascilinder het vertrek binnentrad, en een bang voorgevoel beving hem.
„Heb je de deur van het Solmeer gesloten?", vroeg hij. „Ik heb de sleutel in het slot laten zitten, omdat ik onmiddellijk moest bellen".
„Sleutel?", herhaalde de verpleegkundige dom. „Nee, niks gesloten. Had daar geen opdracht voor. Zodoende".
Nu werden de zenuwen de anders zo beheerste wetenschapper de baas.
„Ga onmiddellijk die deur sluiten!", schreeuwde hij. „Haal de sleutel! En geef hier die telefoon!"
En terwijl hij de hoorn uit de handen van de heer Steinhacker rukte om de Technische Dienst op te bellen, dreunde Gorm haastig de deur uit.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01123 Professor Sickbock begon verzenuwd om de Technische Dienst te roepen, maar de grootondernemer Steinhacker was niet gewend om zo behandeld te worden en sprong met een onderdrukt gekwaak in de telefoondraad.

Er ontstond een worsteling tussen de vooraanstaande heren, die eindigde in een onwaardige valpartij, waarbij de telefoonhoorn ernstig beschadigd werd.

"Ei, kijk nu toch eens aan", miesperde de geleerde uitgeput. "Nu zitten we nog zonder verbinding ook. Hoe kan ik op deze manier de kuur verder leiden?"

"Jij leidt niks!", riep de ander. "Met mijn geld heb je de zaak hier kunnen opzetten, en ik heb het hier te zeggen".

"Geld!", riep Sickbock smalend uit. "Verjonging is de taak van de wetenschap en niet van geld. Met uw geld zoudt ge aardig cementeren, mijn waarde. Mijn wetenschap heeft uw versteningspreces op tijd kunnen afremmen en als ik u was, zou ik de beleefdheid niet uit het oog verliezen".

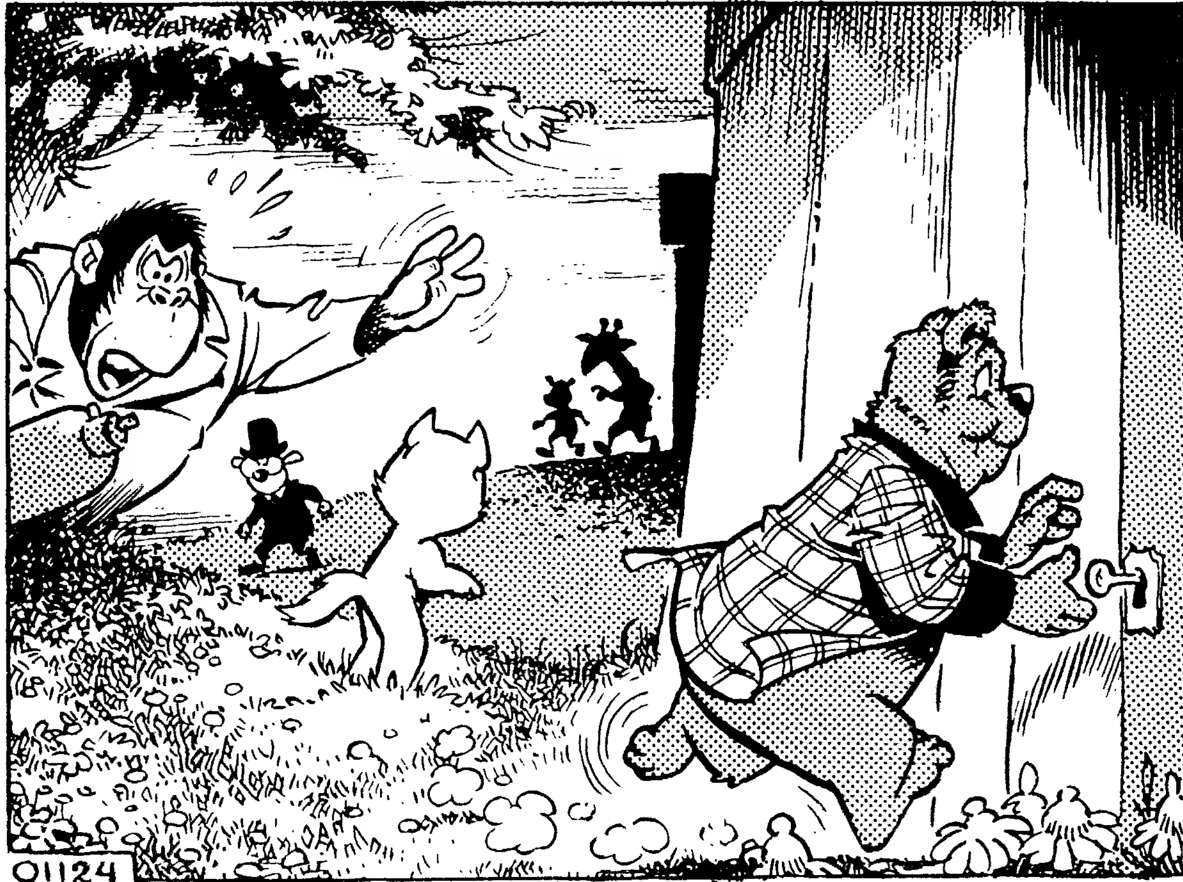
"Jouw wetenschap?", hoonde de beursbaron. "Je zal de Grote Sol bedoelen, die je met mijn geld gevangen houdt".

"Kijk, daar achter die muur wordt de Grote Sol gevangen gehouden", zei Tom Poes, die met heer Bommel op weg was naar het meer. "De moeilijkheid is nu alleen om over die muur te komen".

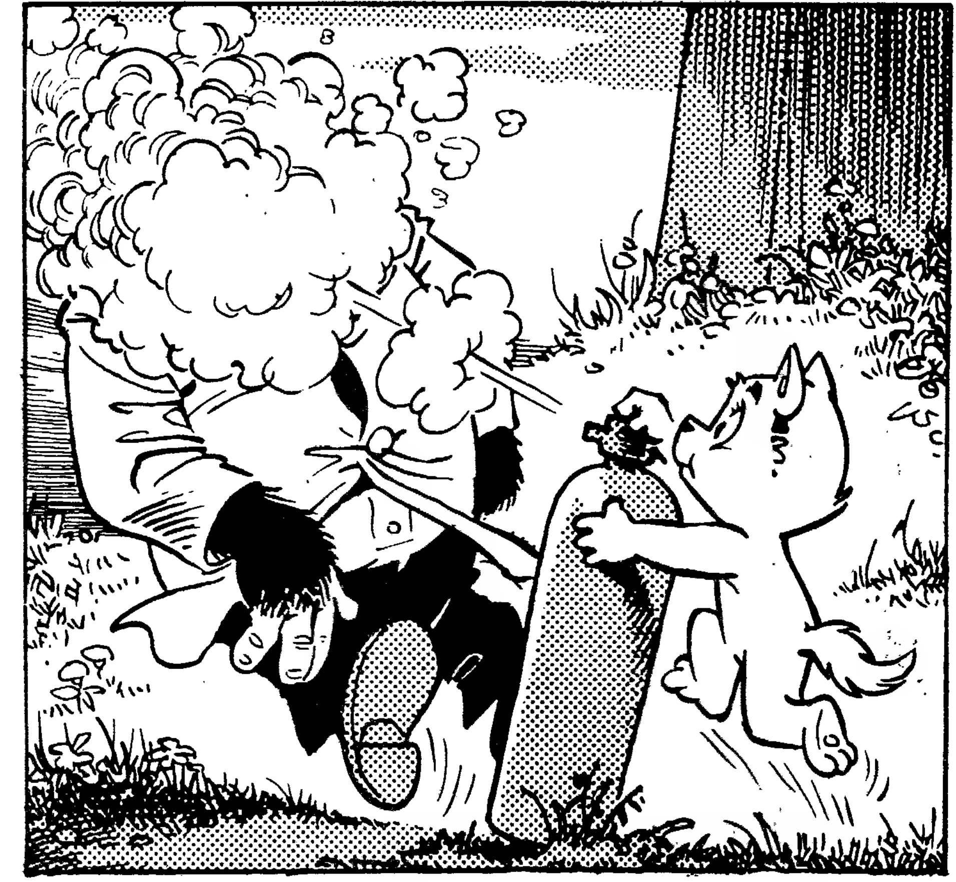
"Kom, kom", sprak heer Ollie. "Waar een wil is, is een weg, zei mijn goede vader altijd. Ik bedoel: het zal niet moeilijk voor je zijn om even een list te bedenken, die ik zelf zou kunnen verzinnen als ik mijn druppels op tijd had gehad".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

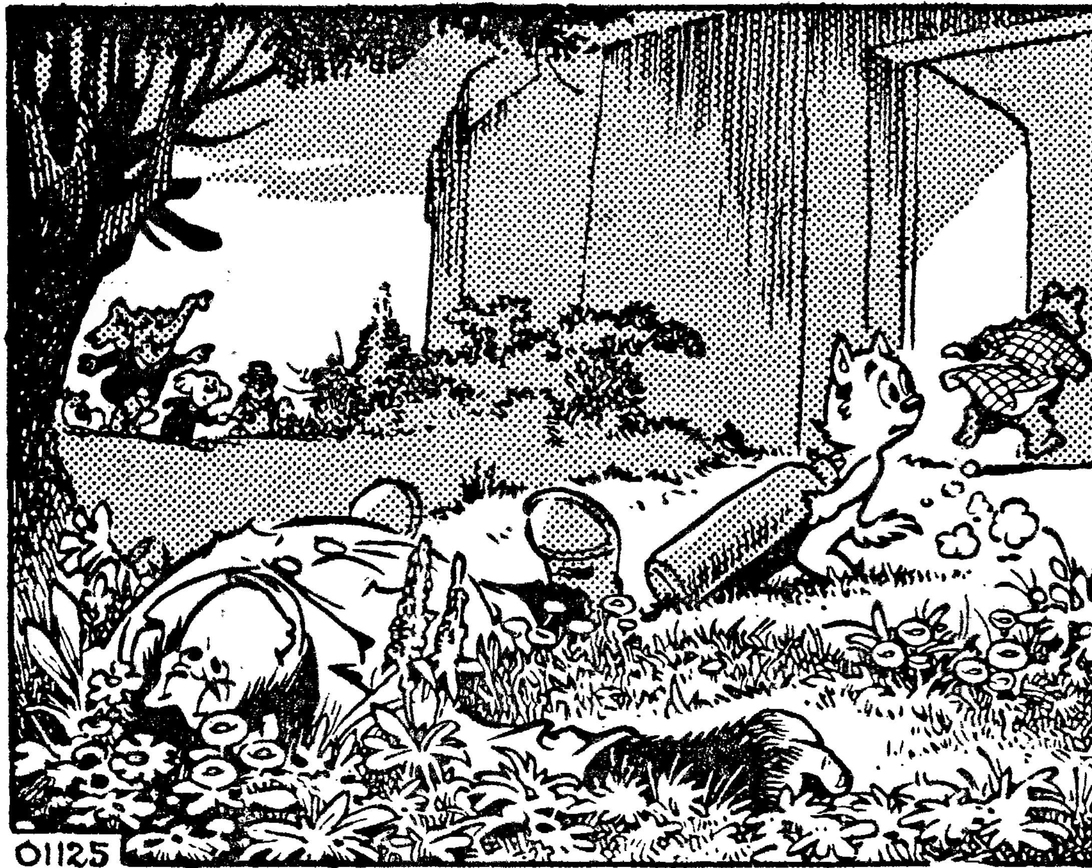
01124 Toen ze dichter bij de muur kwamen, slaakte heer Bommel een uitroep van verrassing.
"De sleutel zit in de deur!", riep hij blij. "Nu kan ik zonder moeite naar het meer, zodat ik mijn druppels niet meer nodig heb, terwijl ik net zo veel solwater kan krijgen als ik lust".

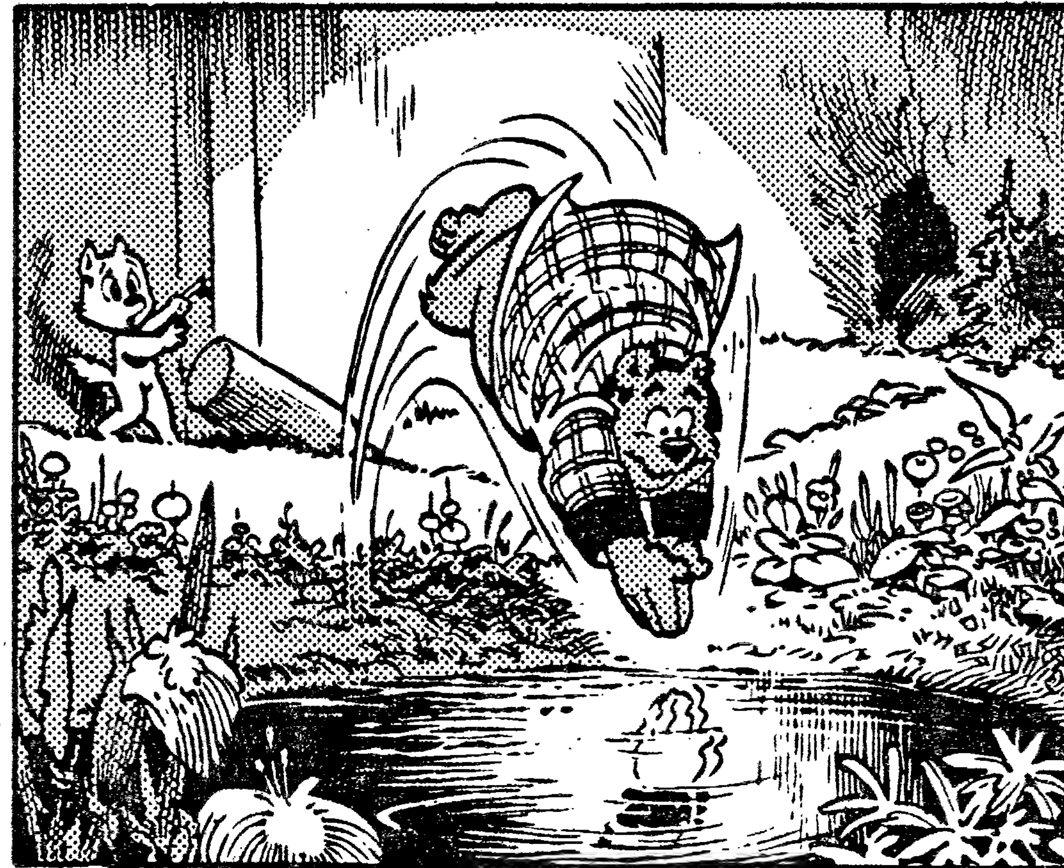
Hij snelde naar de muur, maar Tom Poes bleef staan omdat hij merkte dat ze gevolgd werden. Het was de verpleegkundige Gorm, die op weg was om de sleutel te halen, zoals hem was opgedragen.
"Ho!", riep die. "Deur is gesloten. Niet daar naar binnen. Mag niet van baas".

Heer Ollie trok zich van die woorden niets aan; het is zelfs de vraag of hij zo gehoord had. Maar Tom Poes bleef staan.
"Waarom niet?", vroeg hij.
De verpleger bewolkte en zette dreigend zijn gascilinder neer.
"Mag niet", gromde hij. "Moet sleutel halen".
"Je weet het niet", zei Tom Poes, terwijl hij zijn vinger op de knop van de cilinder legde. "Al heb je dan ook een witte jas aan!"
"Meer is te groot", riep Gorm, die boos begon te worden. "Druppels zijn goed, maar meer drinken is gevaarlijk. Uit de weg, jij".
Hij hief een arm op, maar voordat hij iets had kunnen doen, bracht Tom Poes hem tot rust door op de knop te drukken.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01125 Terwijl Gorm in diepe rust tussen de bloemen zakte, greep Tom Poes de gascilinder en begon die naar de muur te slepen. Hij begreep dat er haast bij was, want heer Bommel had de deur geopend en snelde naar het meer om daar ongeremd van de Solkuur te gaan genieten.

''''

"Ik moet hem tegenhouden", zei Tom Poes tot zichzelf. "Als de normale portie één druppel per dag is, dan is een heel meer beslist te veel, en wie weet wat de gevolgen zullen zijn. De andere kuurgasten beginnen trouwens in de gaten te krijgen dat de deur naar het meer open is. Ik moet ze vóór zijn".

Dat lukte hem op het nippertje, want nauwelijks had hij de deur achter zich dichtgegooid en de sleutel omgedraaid of de heer Fanth begon op het houtwerk te bonken.

"Doe open!, riep de krantenmagnaat. "We hebben allemaal hetzelfde recht om jong te blijven. We hebben ervoor betaald. Doe open!"

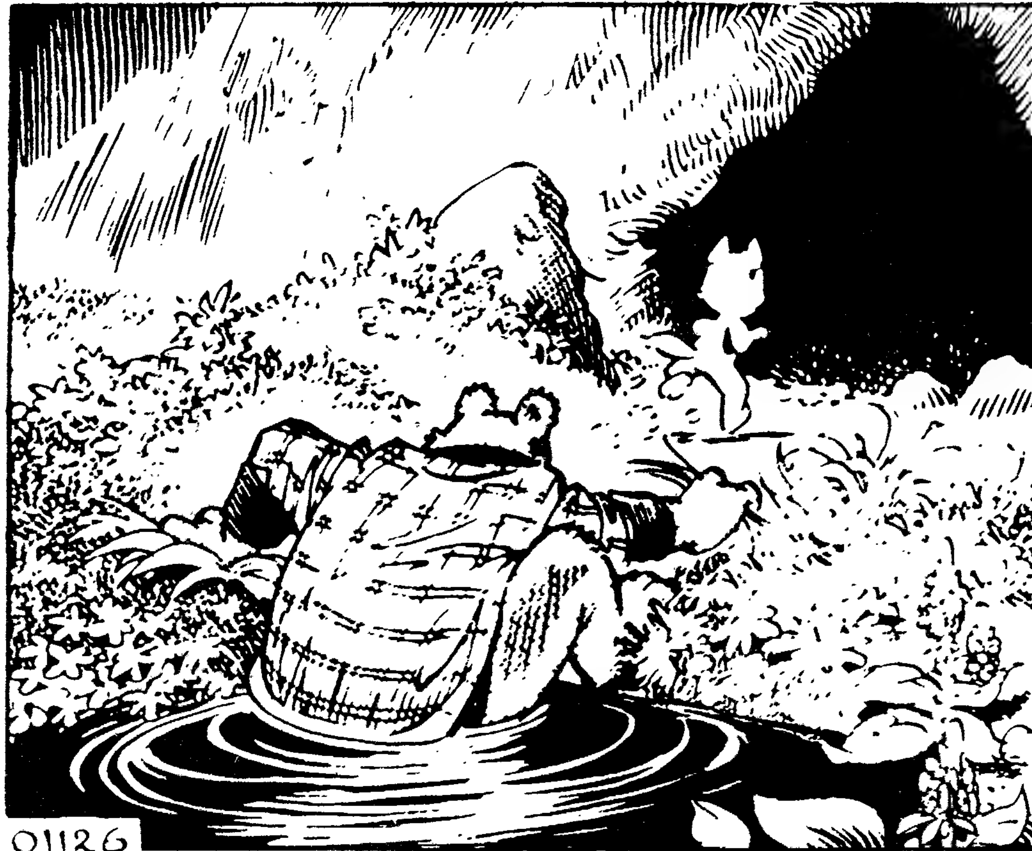
Tom Poes stoorde zich niet aan hem; hij wierp haastig de cilinder in het gras, maar toen hij zich naar de oever keerde, zag hij, dat het te laat was; heer Ollie sprong reeds in een fraaie duikhouding te water.

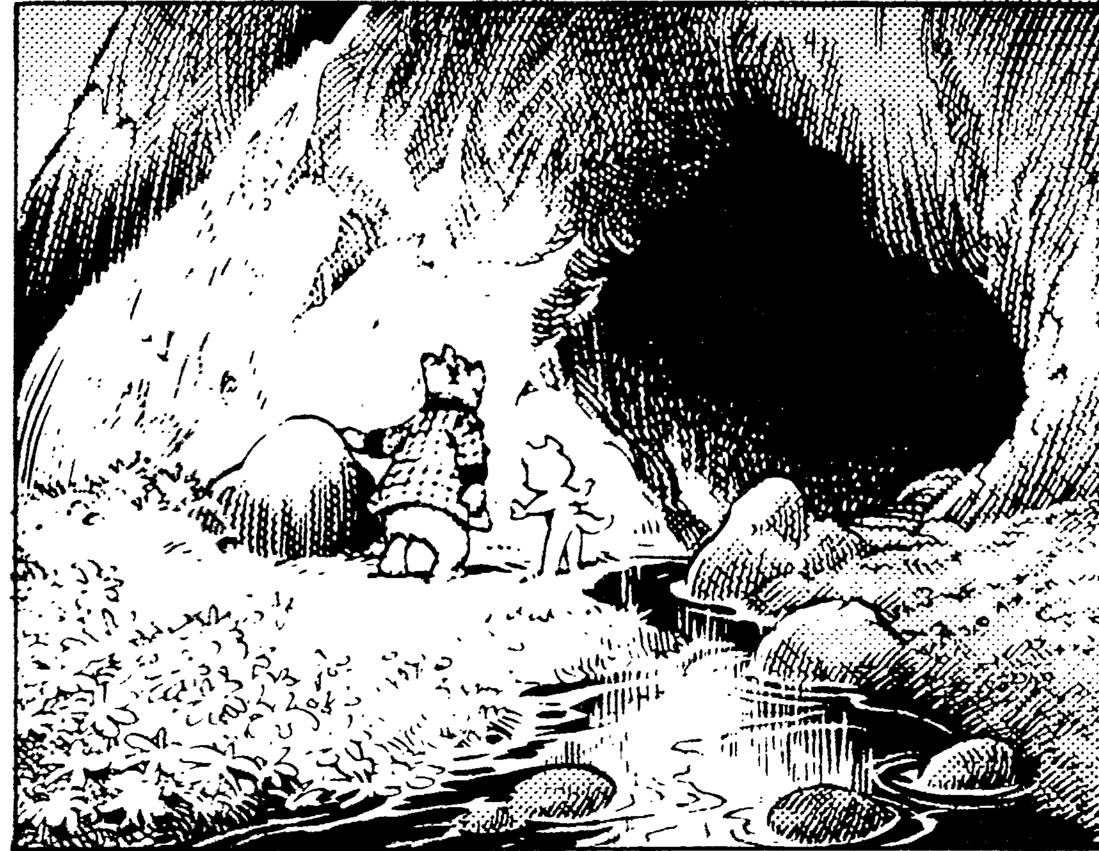
"Niet doen! Niet drinken!", riep Tom Poes. "Het meer is gevaarlijk".

Het was echter te laat. De kurende heer verdween onder de oppervlakte en toen hij na enkele ogenblikken opgezwollen boven kwam, veegde hij met een verheerlijkte gelaat de mond af.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

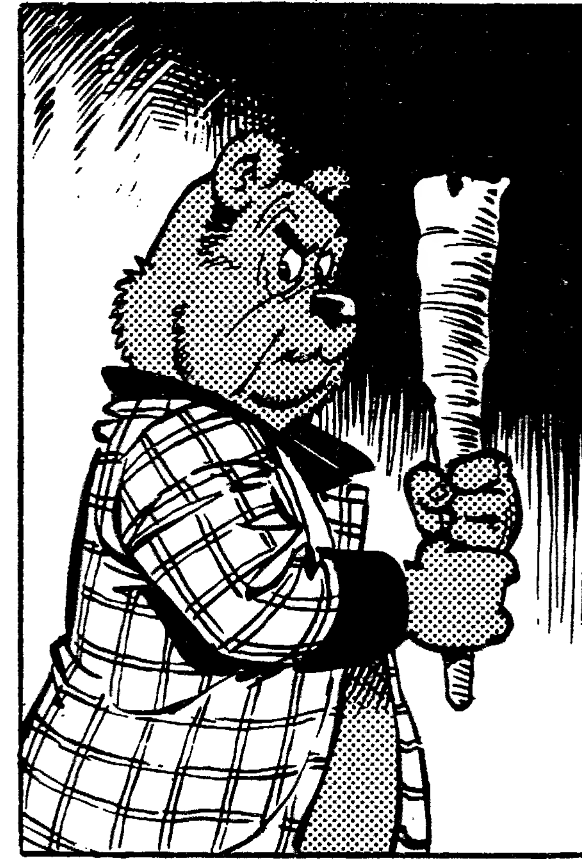

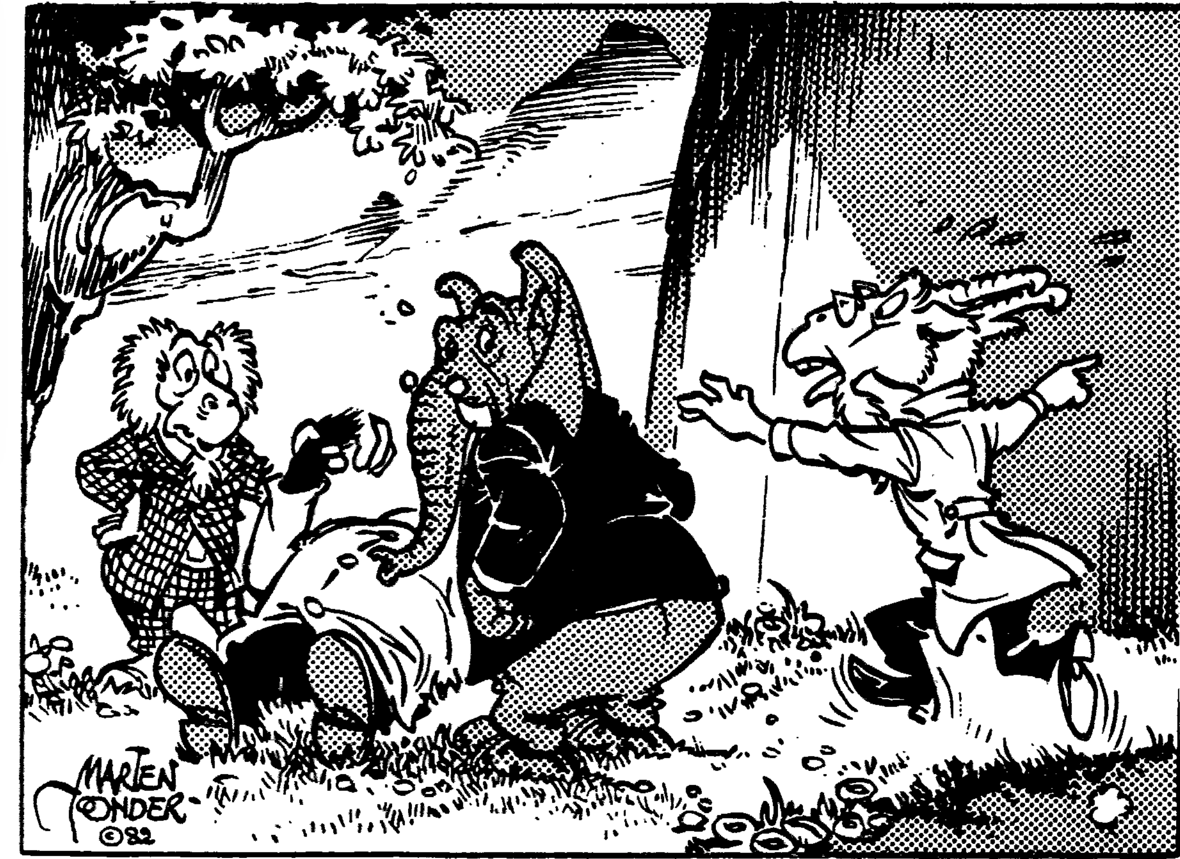
01126 Tom Poes herinnerde zich de vorige keer dat heer Bommel te veel Soldruppels had genoten, en de angst sloeg hem om het hart.
"Als hij gekke dingen gaat doen, moet ik proberen ze voor iets goeds te gebruiken" mompelde hij en met die gedachte rende hij naar de grot, die dicht bij het meer lag.
"Vlug!", riep hij dringend. "We moeten de Grote Sol bevrijden!"
"Net wat ik dacht", zei heer Ollie, zich op de kant werkend. "Je kunt op me rekenen, jonge vriend. Vooral nu ik alle druppels tegelijk heb gehad en mijn kuur dus eigenlijk over is".
Hij volgde Tom Poes naar de spelonk en keek in de duistere opening. "Hier zit hij dus gevangen", sprak hij.
"Ja", zei Tom Poes. "Maar we moeten erg voorzichtig zijn. Hij heeft vanmorgen nog geen versuffend gas van Sickbock gehad en daarom zal hij wel gevaarlijk zijn. Natuurlijk vertrouwt hij ons niet en dan is hij tot alles in staat".
"Dat is mogelijk", gaf heer Bommel toe. "Maar aan de andere kant ben ik na mijn kuur ook tot alles in staat, zodat ik bergen kan verzetten".
"Daar was ik al bang voor", zei Tom Poes ongerust. "Hebt u werkelijk zin om bergen te gaan verzetten?"
Er verscheen een nadenkende rimpel op het voorhoofd van de uitgekuurde heer. "Het is vreemd", prevelde hij peinzend. "Ik voel me eigenlijk net als anders. Wanneer ik me gewoon voel, bedoel ik".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01127 "Het is prettig dat u zich gewoon voelt", zei Tom Poes opgelucht. "Ik was bang dat u rare dingen zou gaan doen, nadat u al dat water gedronken had. En daar hebben we nu geen tijd voor, we moeten de Grote Sol vinden voordat ze de deur openbreken".

Hij liep de grot wat verder in, want hij meende een geluid te horen achter een opstekende rotspunt.

"Een stem", sprak heer Ollie tot zichzelf. "Een soort stem, bedoel ik".

Hij raapte een knotsvormige steen op en wierp een dreigende blik in de duisternis.

"We moeten erg voorzichtig zijn", hernam hij. "Iemand die over het eeuwige leven beschikt, is natuurlijk gevaarlijk. Hoewel ikzelf natuurlijk niet minder gevaarlijk ben, nu ik het eeuwige leven gedronken heb, terwijl ik me weer geheel de oude voel. Heel gewoon, bedoel ik, zodat ik niet begrijp wat de jonge vriend bedoelde. Maar hij had gelijk, dat we op moeten schieten".

Dat was waar, want buiten de muur was Professor Sickbock in grote ongerustheid naar buiten gerend, omdat hij vreesde dat zijn onbetaalbare Solkuur uit de hand begon te lopen. En die vrees werd er niet minder op, toen hij de verpleger Gorm bij de deur in het gras zag liggen.

"Uw assistent heeft het bewustzijn verloren!" verklaarde dokter Lapidar, die de stakker de pols voelde.

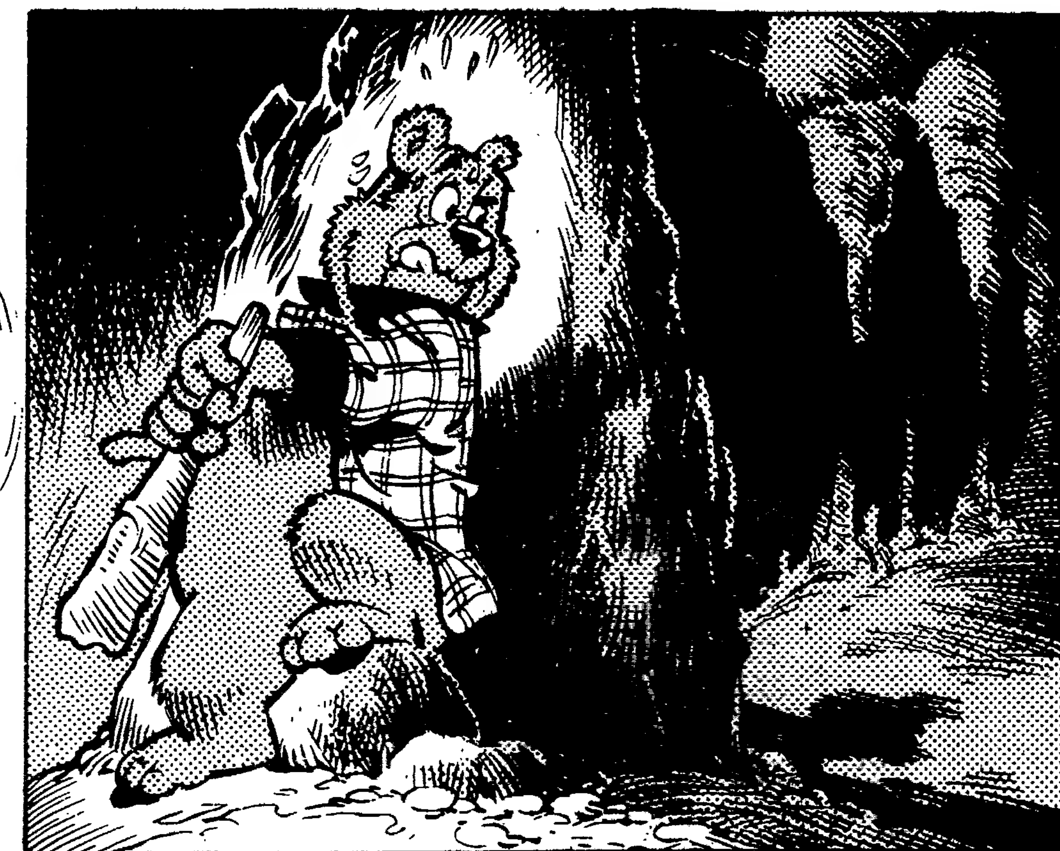
"Maar ook zijn gascilinder en de sleutel!" riep de geleerde. "Er is gevaar! Men is het Solmeer binnengedrongen en de gevolgen zijn niet te overzien!"

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01128 „Ja er is iemand door die poort naar het Solmeer gegaan", zei de heer Fanth. „Hij gooide me de deur voor de neus dicht, maar ik weet wie het was".

„Het is een schurkenstreek van OBB", riep de overslaande stem van kuurgast Steinhacker op de achtergrond. „Ik had hem direct in de gaten. Liep alleen in de gang, toen alle deuren waren afgesloten. Hij is bezig met een ragfijn spel, dat de prijs van de Solkuur als een raket omhoog zal jagen!"

„Natuurlijk!", riep de directeur van de Solinrichting uit. „De patiënt Bommel! Die poort moèt open, want de lijder heeft zich daar ingesloten met de Grote Sol, die nu weer vrij kan komen. Dat zou het einde van deze zegenrijke kuur zijn. De deur moet worden ingebeukt, heren. Ei, vlug toch! Uw jeugd staat op het spel".

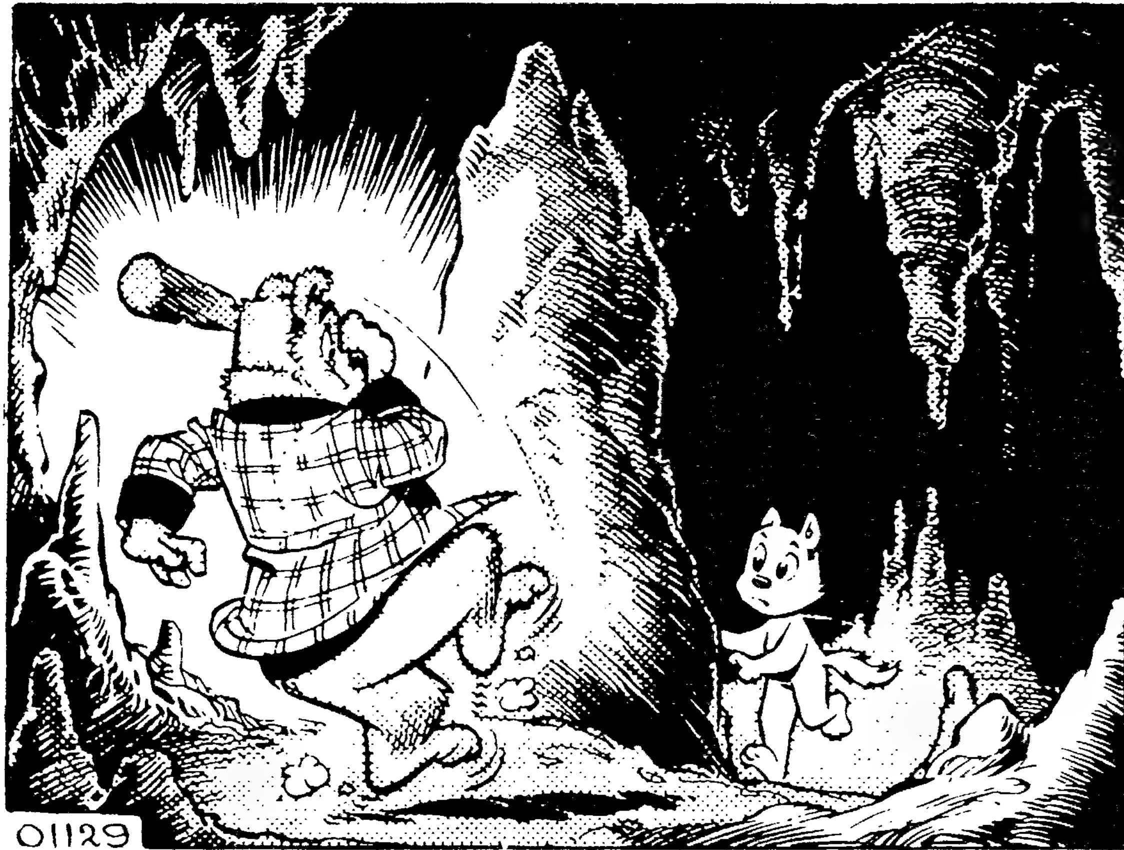
Inderdaad was heer Ollie bezig de Grote Sol te bevrijden. Daartoe had hij zich gewapend met een stenen knots, waarmee hij moedig naar de rotspunt sloop waarachter Tom Poes verdwenen was.

„Kalm maar", hoorde hij zijn jonge vriend zeggen. „We zijn gekomen om je te bevrijden. We moeten opschieten; voordat Sickbock komt, moet je in veiligheid zijn".

„Hij heeft hem gevonden", prevelde heer Bommel, terwijl het heldenzweet hem uitbrak. „Hij denkt zeker dat hij hem met zoete praatjes kalm kan houden. Maar de toorn van iemand die over het eeuwige leven beschikt, moet vreselijk zijn".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01129 Achter de rotspunt klonk het geknars van stenen en tot schrik van heer Bommel kwam Tom Poes onverwacht te voorschijn.

"P-pas toch op!", stamelde de eerste nerveus. "Ik heb nu wel een solkuur gebruikt, maar ik heb een erg gevoelig gestel. Je moet daar toch wat meer aan denken, vooral als we bezig zijn een Grote Sol te bevrijden, terwijl het buiten onweert".

"Het onweert niet", zei Tom Poes. "Dat gebonk komt van de poortdeur, die ze bezig zijn open te rammen. We moeten opschieten. Als u nu even de Grote Sol in veiligheid brengt, zal ik proberen ze met het versuffingsgas tegen te houden".

Met die woorden rende hij de grot uit, zodat heer Ollie eenzaam in de donkere ruimte stond en er een zenuwtrek om zijn linkeroog voer.

"N-net iets voor de j-jonge v-vriend", prevelde hij. "Om het gevaarlijkste aan mij over te laten, bedoel ik. Hoewel... hoewel ik levenswater gedronken heb, z-zodat me eigenlijk niets ge-gebeuren kan. Zeg nu zelf".

Zo sprekende schuifelde hij voetje voor voetje naar de achterkant van het rotsblok, maar tot zijn verbazing was daar niets anders te zien dat wat losse stenen. En daaruit klonk een waterig stemmetje op.

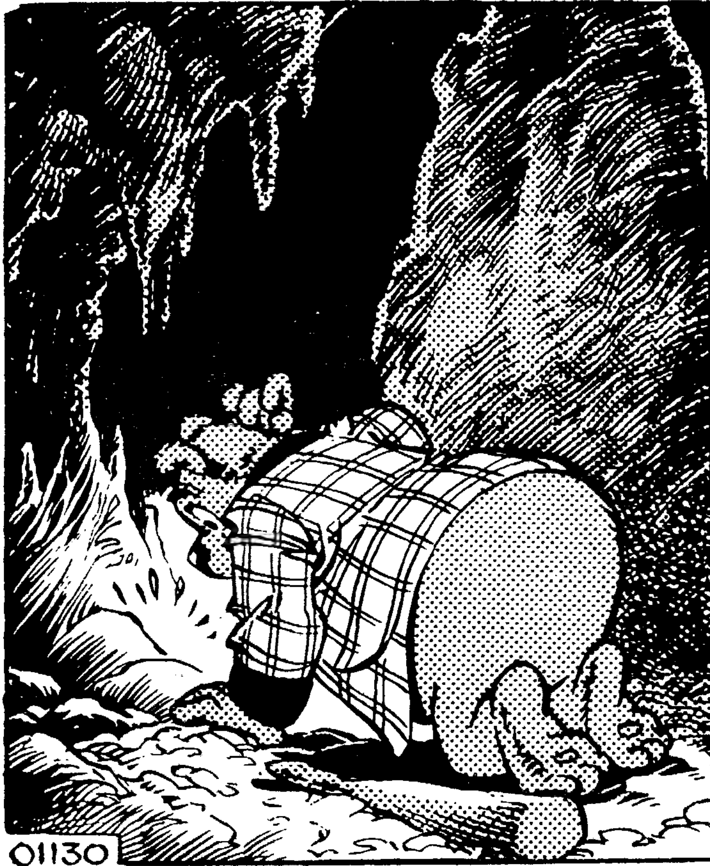
"Heb je levenswater gedronken?", vroeg het.

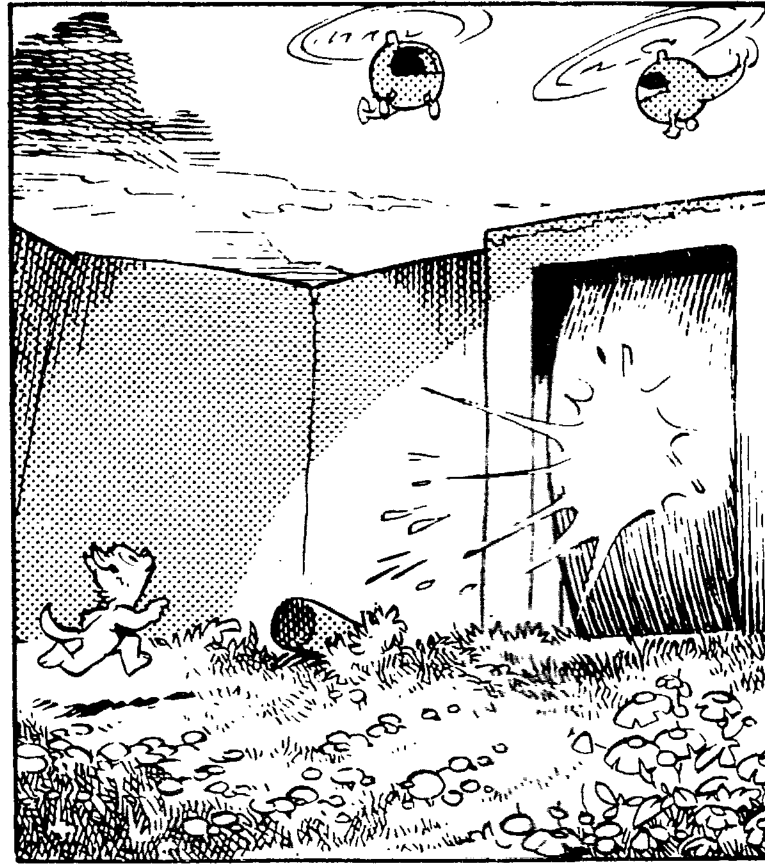
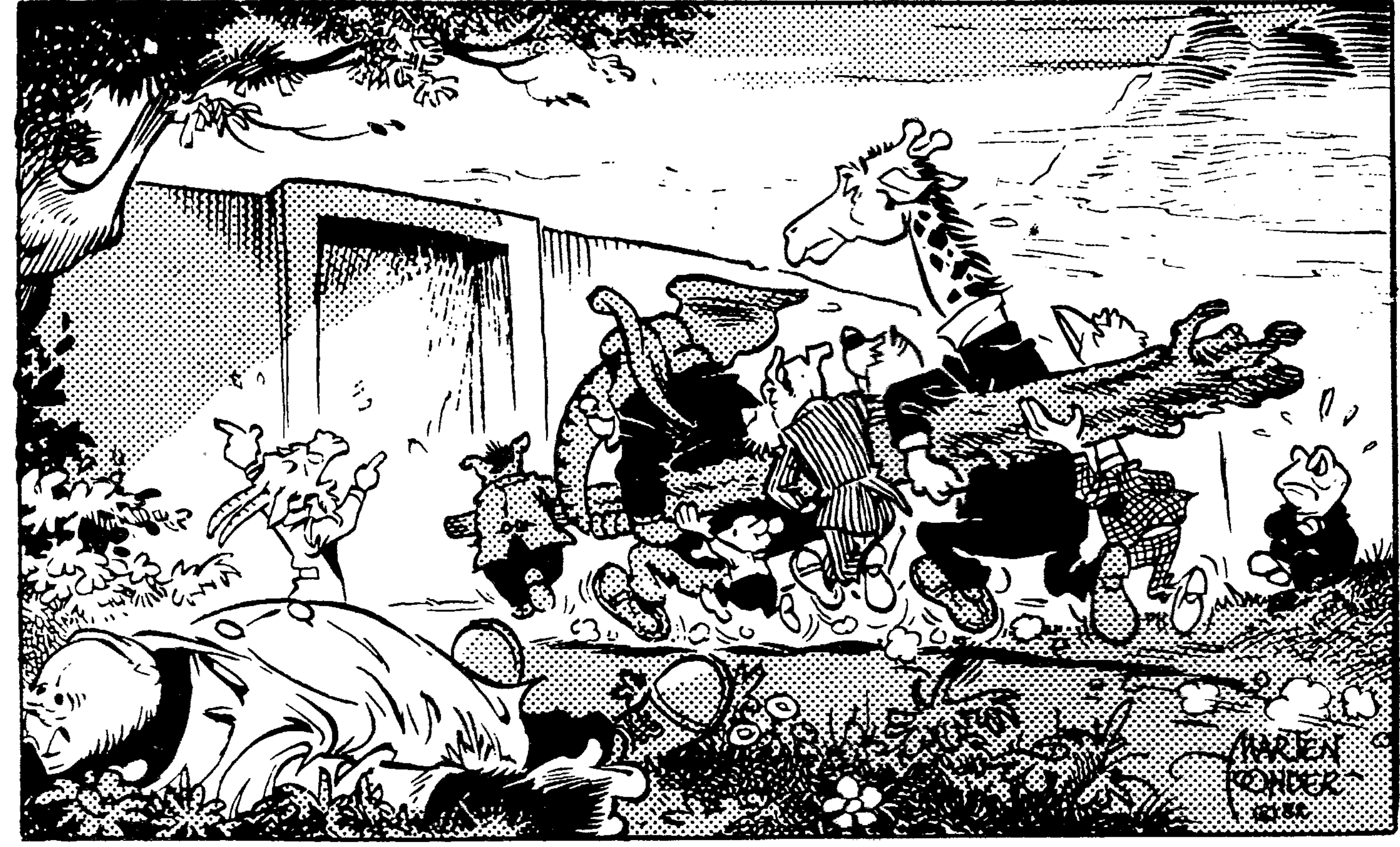
"Ja", zei heer Ollie, zich vermannend. "Veel. Heel veel. Mij kan niets meer gebeuren, als u begrijpt wat ik bedoel".

"Als je veel gedronken hebt, helpt het niet", zei de stem. "Eén druppeltje geeft leven en een meer vol druppels geeft water".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

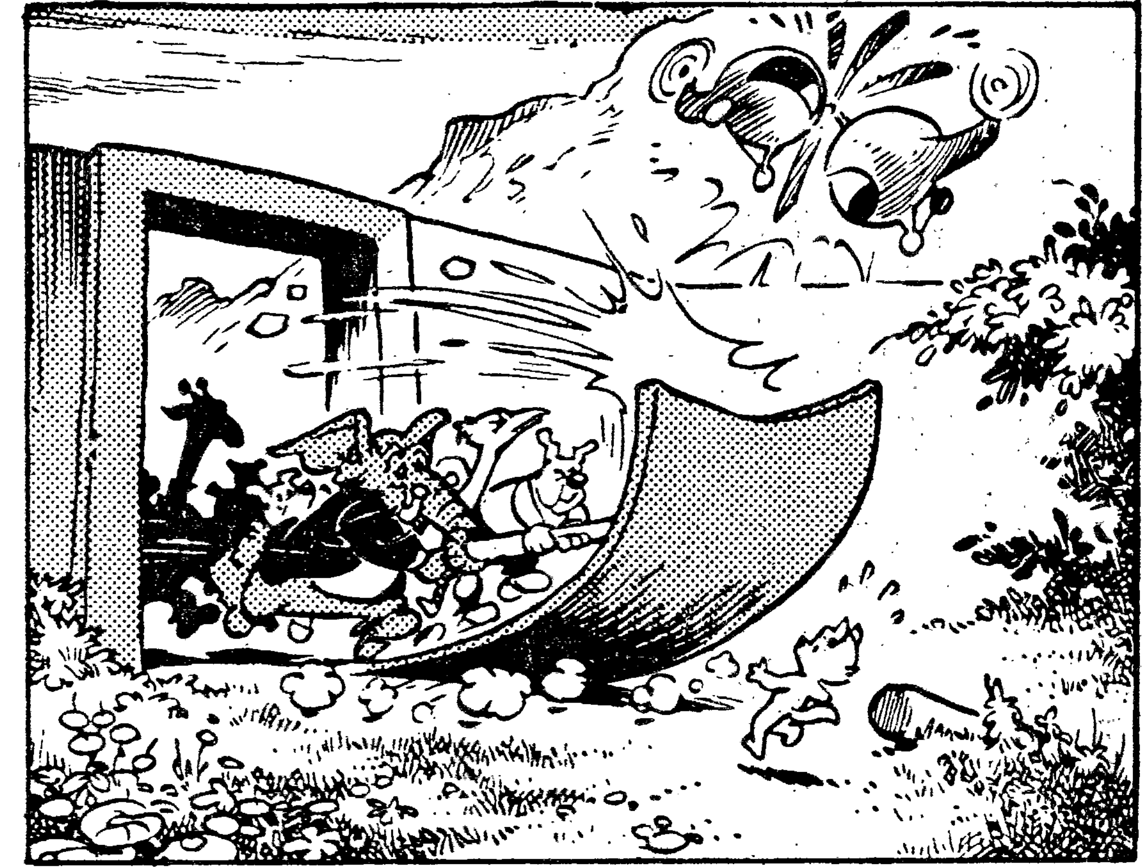
01130 "Eén druppel geeft leven", herhaalde heer Bommel, terwijl hij zich op de knieën liet zakken. "Bedoelt u soms dat het niet helpt om uit het meer te drinken?"
"Dat helpt niet", gaf de stem toe. "Te veel leven maakt leven kapot".
Daar zat de beproefde heer wel even van te kijken en zodoende wierp hij een wantrouwende blik op de kiezelstenen.
"Bent u de Grote Sol?", vroeg hij. "Waar bent u eigenlijk? U zit me ergens voor de gek te houden, dat heb ik heus wel in de gaten. Maar hoe kan ik u redden, als ik u niet zien kan? We moeten opschieten".
Hij had gelijk. De deur die toegang tot het Solmeer gaf, begon al aardig bol te staan onder het gedreun. En toen Tom Poes naar de gascilinder rende, hoorde hij boven zich een naderend geratel, dat hem bekend voorkwam.
"Helikopters", stelde hij ongerust vast. "Ook dàt nog. We maken hier niet veel kans. Hoe moet dat aflopen?"
Dat was natuurlijk de vraag. Als het aan professor Sickbock en zijn kuurgasten lag, zou het zeker slecht aflopen, want de kans op een lang leven liet natuurlijk niemand zich graag ontgaan. Zo kwam het dan ook, dat vele hooggeplaatste en vermogende lieden zonder morren heen en weer draafden om de poort open te beuken. Alleen de heer Steinhacker onttrok zich aan de bedrijvigheid, omdat hij voelde dat een belangrijke zaak bezig was uit zijn vingers te glippen.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01131 Heer Bommel schonk geen aandacht aan het gebeuren buiten de grot. Na een poosje tussen de stenen gewoeld te hebben, kwam hij bij een plek waar het grondwater omhoog borrelde, en daar vond hij de Grote Sol. Tot zijn verbazing was het maar een klein figuurtje, dat tamelijk klam aanvoelde toen hij het aan het daglicht bracht.

"Ik eh... ik had me u heel anders voorgesteld", zei hij, zich vermannend. "Veel eh... veel groter van postuur, bedoel ik. Iemand die over het eeuwige leven beschikt..."

"Niet eeuwig", riep de Sol met vochtige stem. "Een klein poosje maar. Jullie overdrijven alles zo. Ik hik alleen maar bitterbellen in het riviertje dat hier uit de grond komt. Daardoor is het rivierwater goed tegen slijtage. En een bitterbelhikker hoeft niet groot te zijn. Een paar kleine belletjes zijn al genoeg. Maar ik wil weg. Elke morgen komt hier iemand met een groot postuur om me te versuffen, omdat hij niet wil dat ik vertrek". Hij zweeg even en liet nadenkend een paar luchtbelletjes ontsnappen.

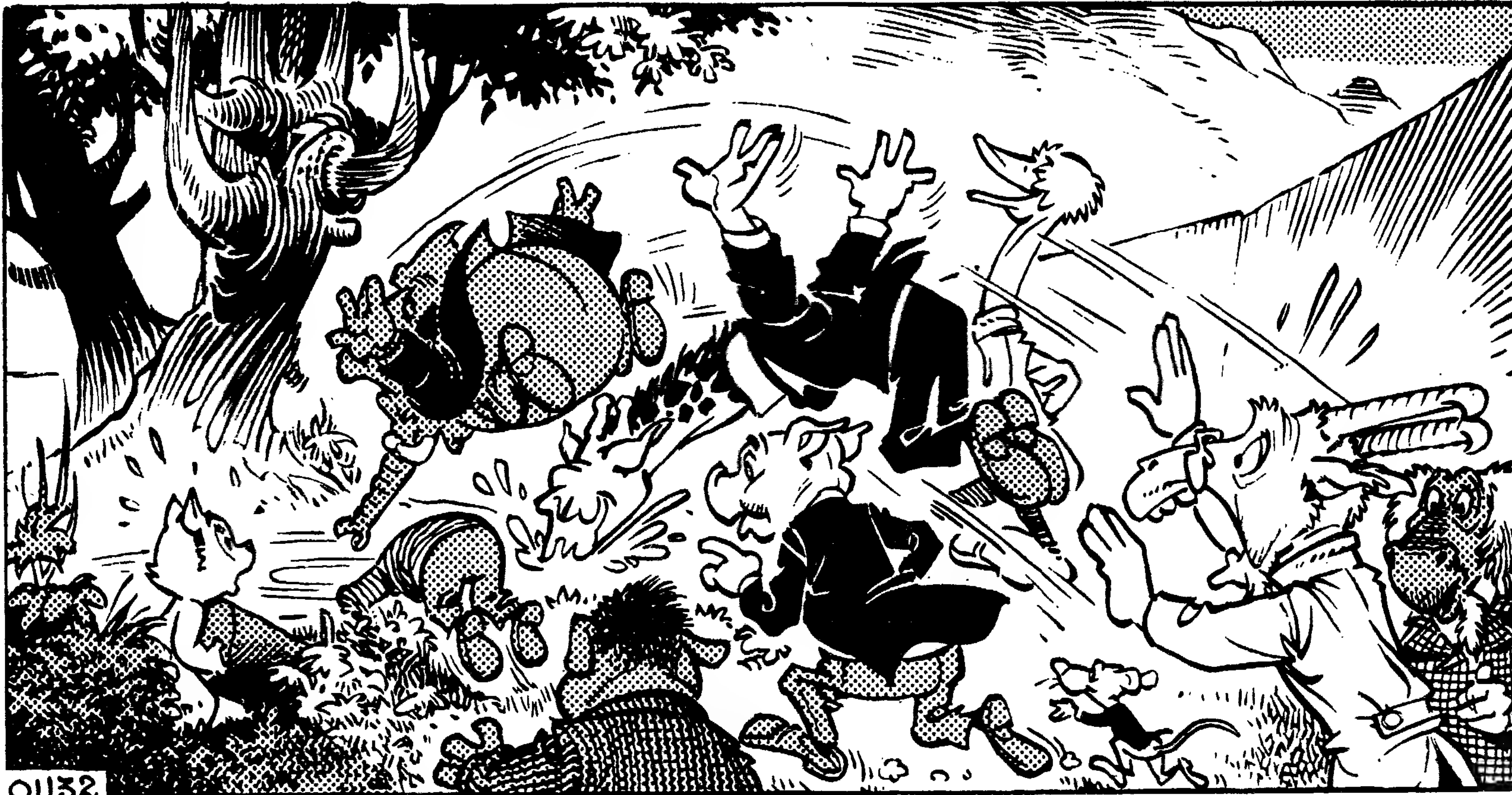
"Goed leven is beter dan lang leven", mompelde hij peinzend. "Maar dat postuur maakt geld van lang leven. Daarom wil ik weg".

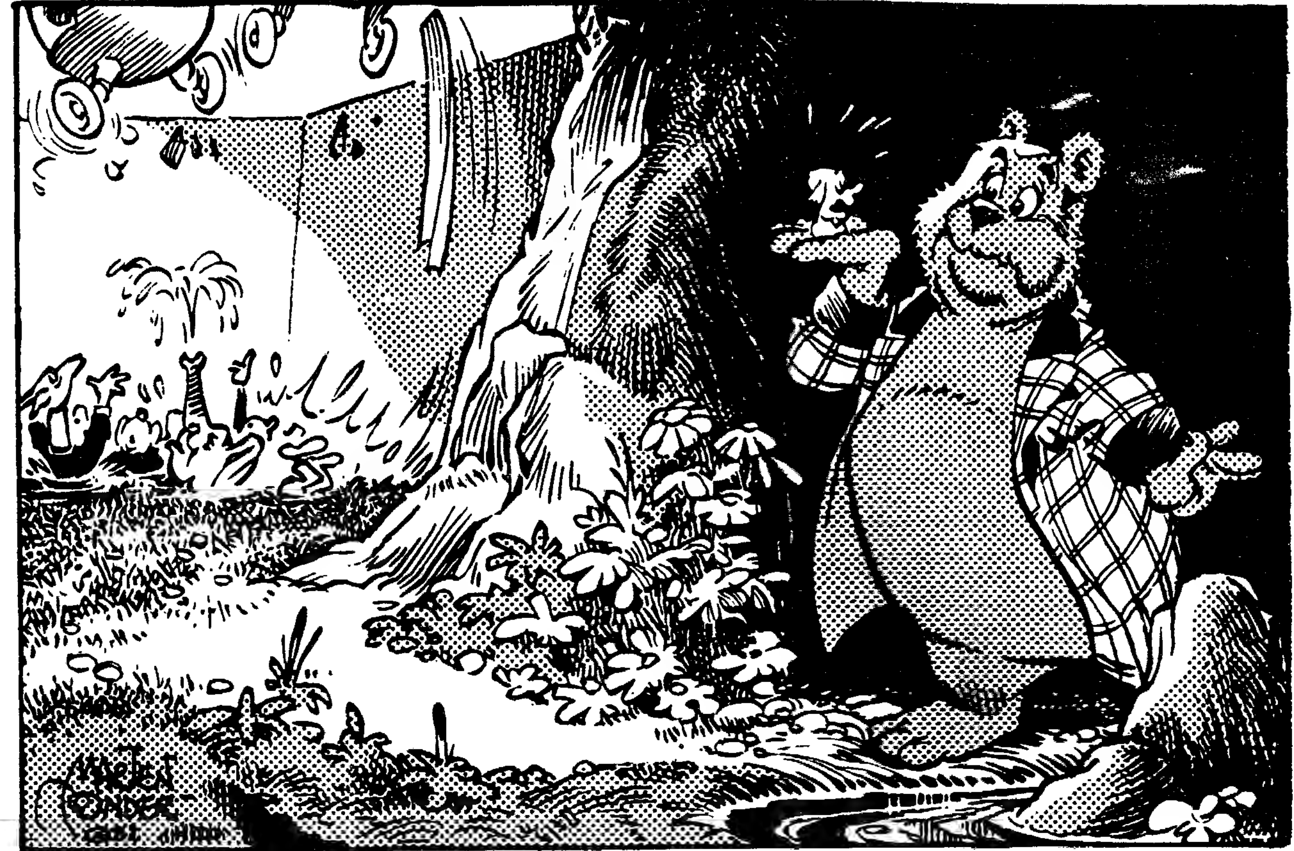
"Laat dat maar aan mij over", sprak heer Ollie. "Ik ben hier gekomen om u in veiligheid te brengen".

Het zag er echter naar uit dat dat niet gemakkelijk zou gaan, want op hetzelfde moment barstte de poortdeur open, en terwijl Tom Poes geschrokken achteruit deinsde, botsten boven hem de beide helikopters tegen elkaar.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01132

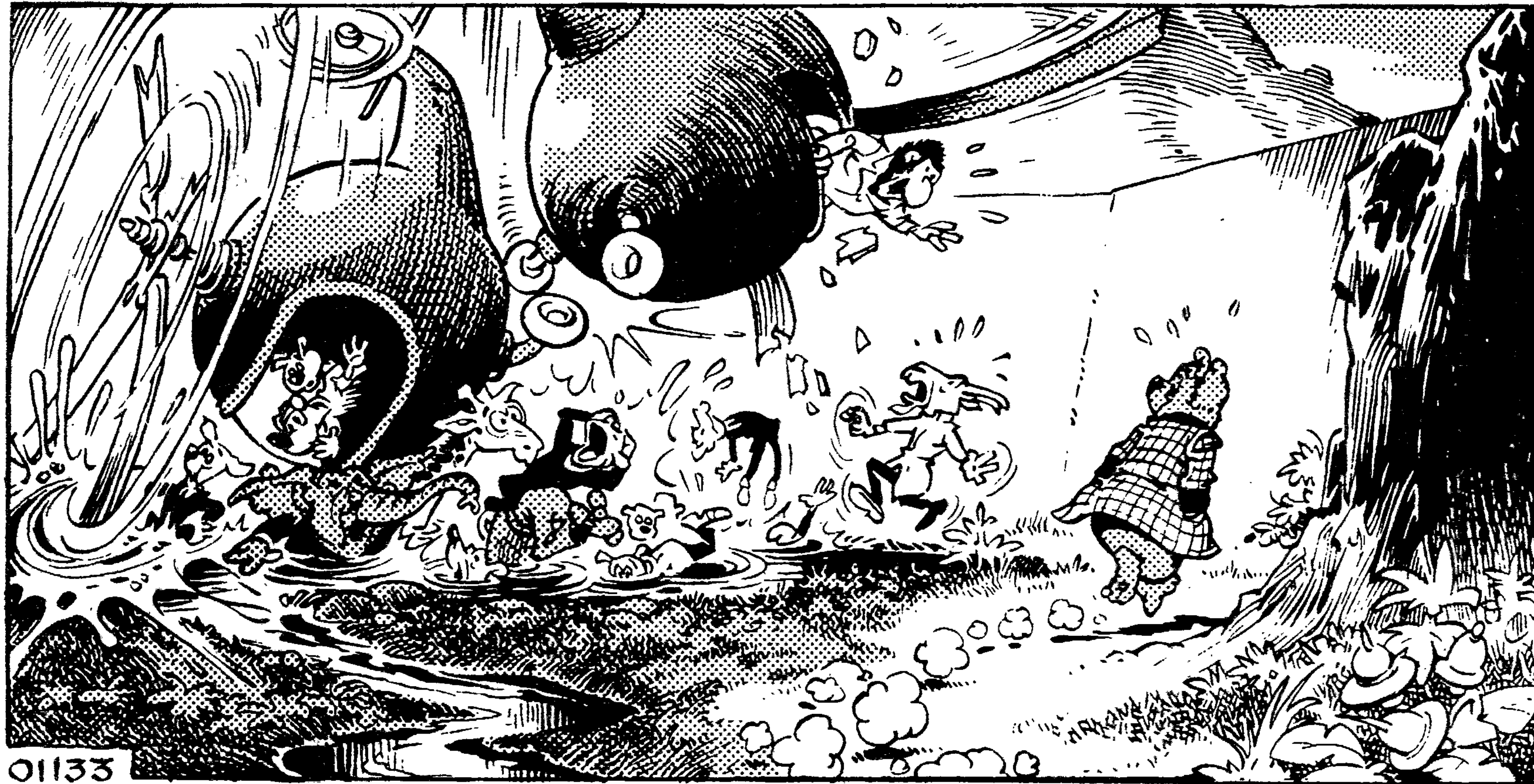

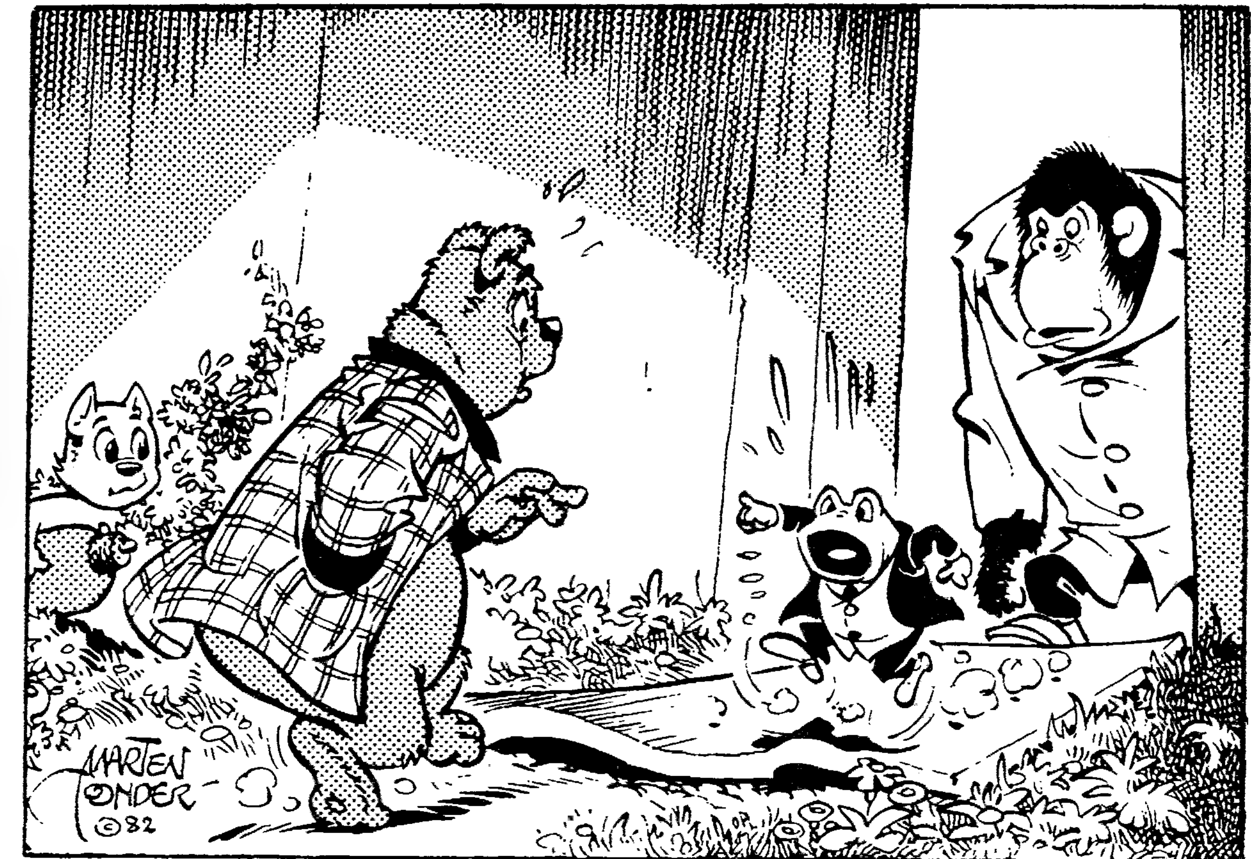
01132 Toen de kuurgasten de poort opengeramd hadden, zagen ze het Solmeer zacht kabbelend voor zich liggen en zonder zich te bedenken stormden ze eropaf.
„Halt!", riep de professor Sickbock, die hen verwilderd volgde. „Niet van dat water drinken! Dat is gevaarlijk!"
„Het gaat om de juiste dosering van de druppels", sprak dokter Lapidar. „Het aantal moet langzaam worden opgevoerd, anders missen ze hun uitwerking".
„Als men te veel drinkt, heeft de kuur geen resultaat!", kreet de geleerde. Zijn woorden gingen echter verloren in het gejoel en geplas van de menigte die zich te water begaf om van de kuur te genieten. Hun lawaai overstemde zelfs het gekraak van de vliegtuigen en toen die lelijk beschadigd naar beneden stortten, was Tom Poes de enige die het ongeluk zag. Ook heer Bommel had het niet in de gaten, toen hij uit de grot in het zonlicht stapte.

„Jullie overdrijven alles", zei de Grote Sol, die op zijn hand zat. „Liever een heel meer, dan een paar goede druppels. Liever een lang en log bestaan dan een kort en nuttig leven. Liever een groot, droog postuur, dan een kleine, vochtige Sol. Zelfs het licht drijft hier over. Om bitterbellen af te scheiden moet ik in een prettige, donkere, vochtige ruimte leven".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

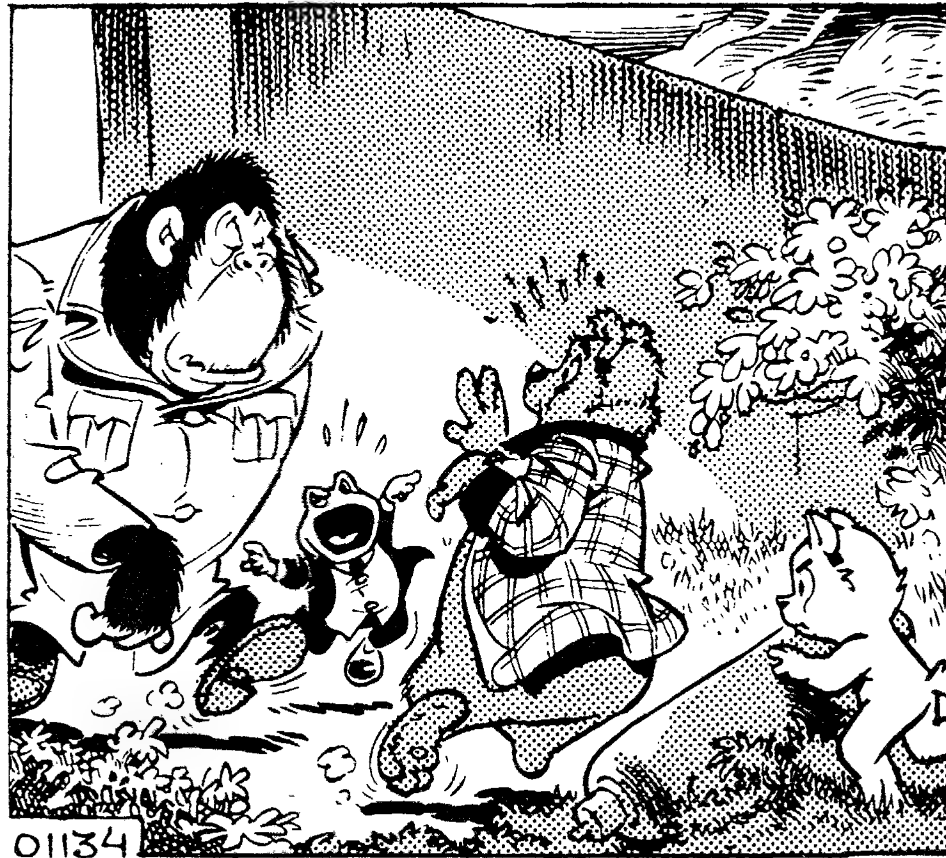

01133 "Als het hier buiten te licht is, zal ik u zo lang in mijn zak stoppen", zei heer Bommel, terwijl hij de daad bij het woord voegde. "Dat is ook gemakkelijker in het dragen."
"Het is hier te droog", riep de Grote Sol uit het textiel. Maar heer Ollie schonk daar geen aandacht aan, omdat hij in de gaten kreeg dat er in het meer iets niet in orde was. Geen wonder: het vrolijk geroep en geplas van de kuurgasten ging over in hulpgeroep, toen de beide verongelukte vliegtuigen ordeloos op de badenden neerkwamen.
"Wat kan daar aan de hand zijn?" vroeg de reddende heer zich af. "Daarnet was alles nog kalm en rustig. Er werd alleen op de deur geklopt, zodat Tom Poes ging kijken... En nu dit. Wat zijn dit voor vliegtuigen?"
Dat vroeg professor Sickbock zich ook af, terwijl hij de teloorgang van zijn kuuroord handenwringend gadesloeg. Met een schok herinnerde hij zich echter zijn laatste telefoongesprek.
"De Technische Dienst!", riep hij uit.

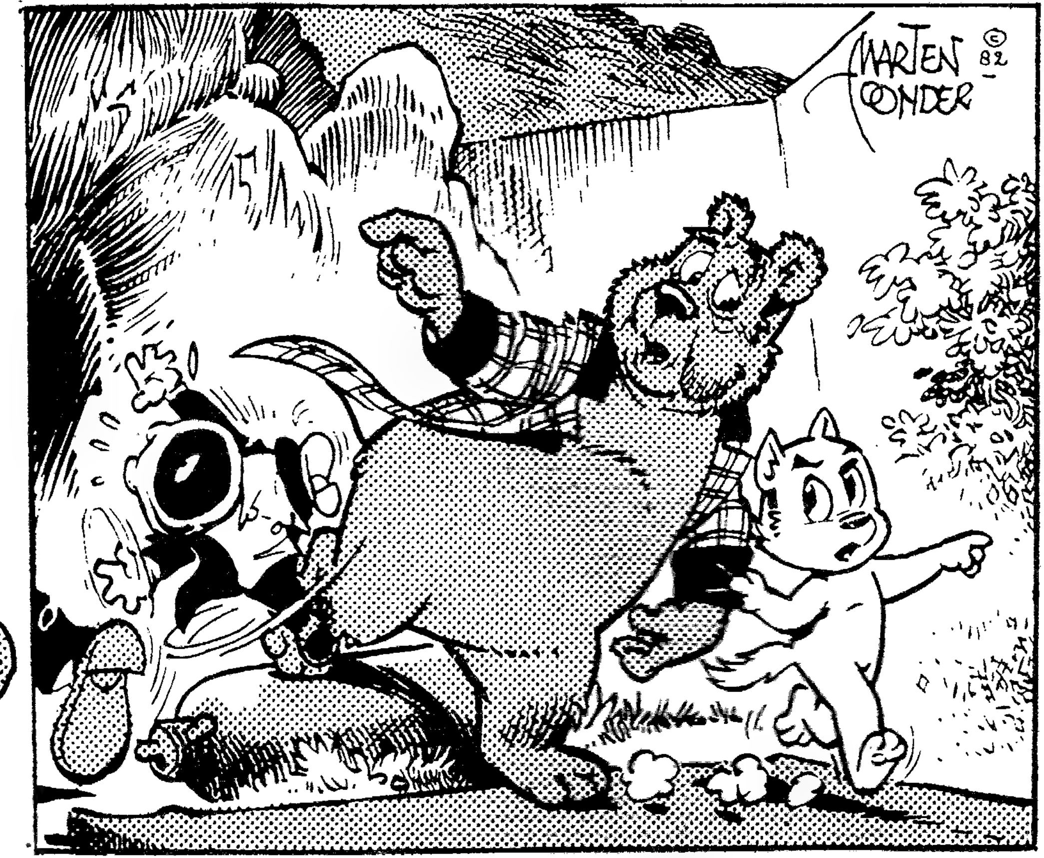
"De Ordedienst", meldde de stortende piloot uit zijn versplinterd raampje. "De Technische Dienst is al in het water gevallen."
Heer Bommel begreep dat hij dit terrein beter zo spoedig mogelijk kon verlaten, en hij haastte zich naar de poort. Maar op het moment, dat hij de gevallen deur had bereikt, werd de ingang verduisterd door de heer Steinhacker en de verpleegkundige Grom, die weer tot zichzelf gekomen was.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

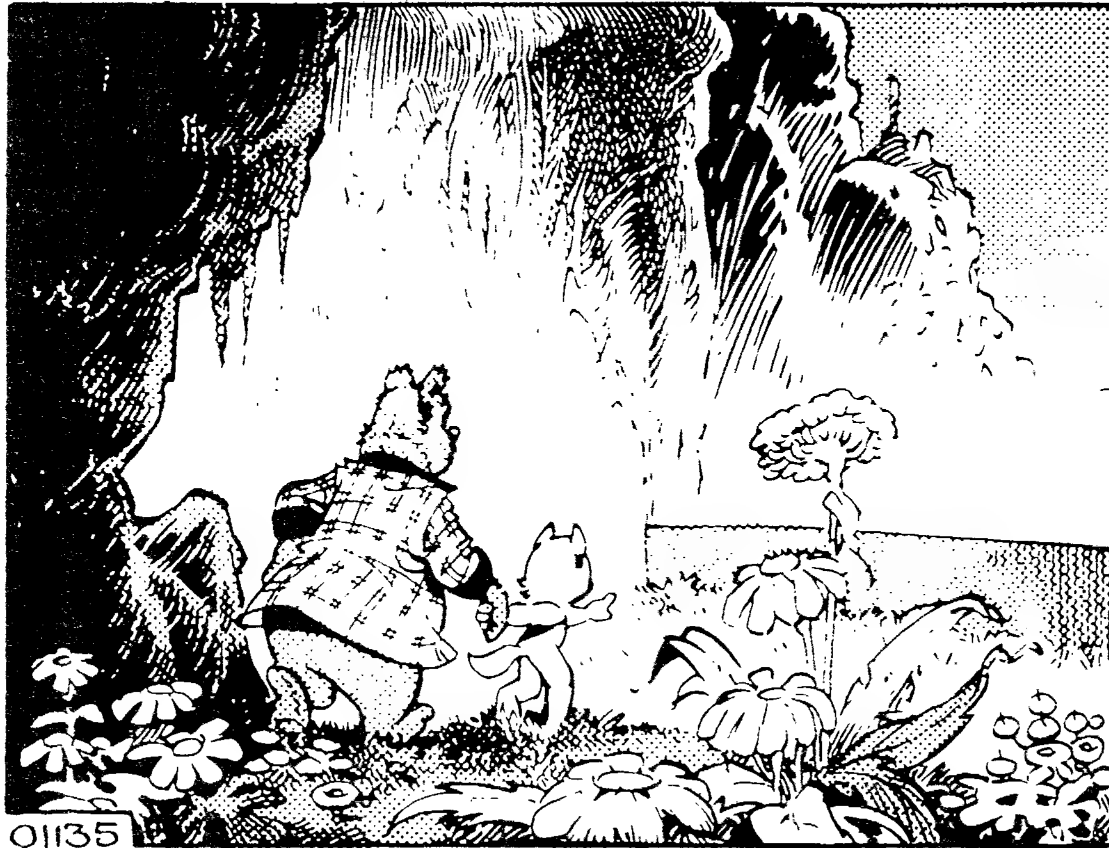

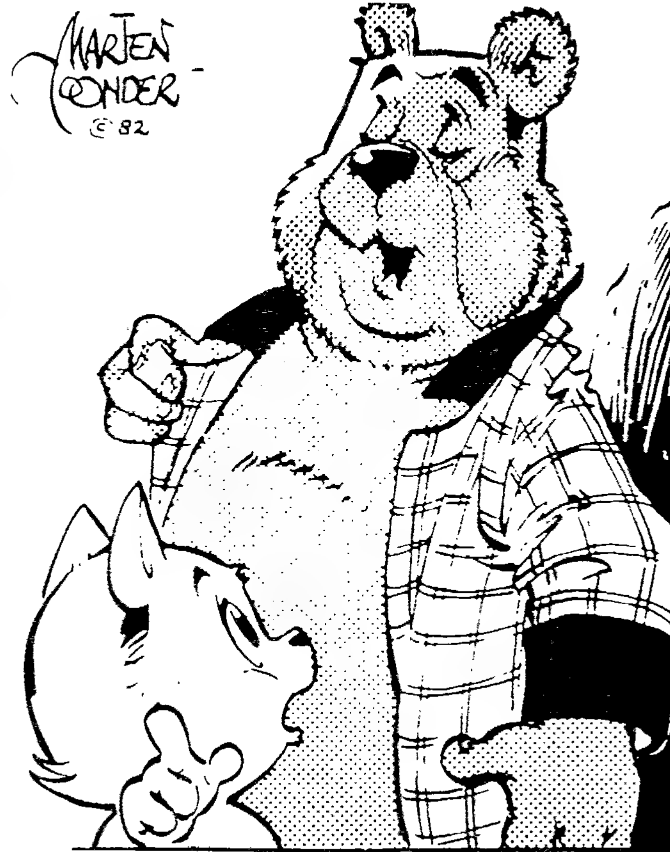

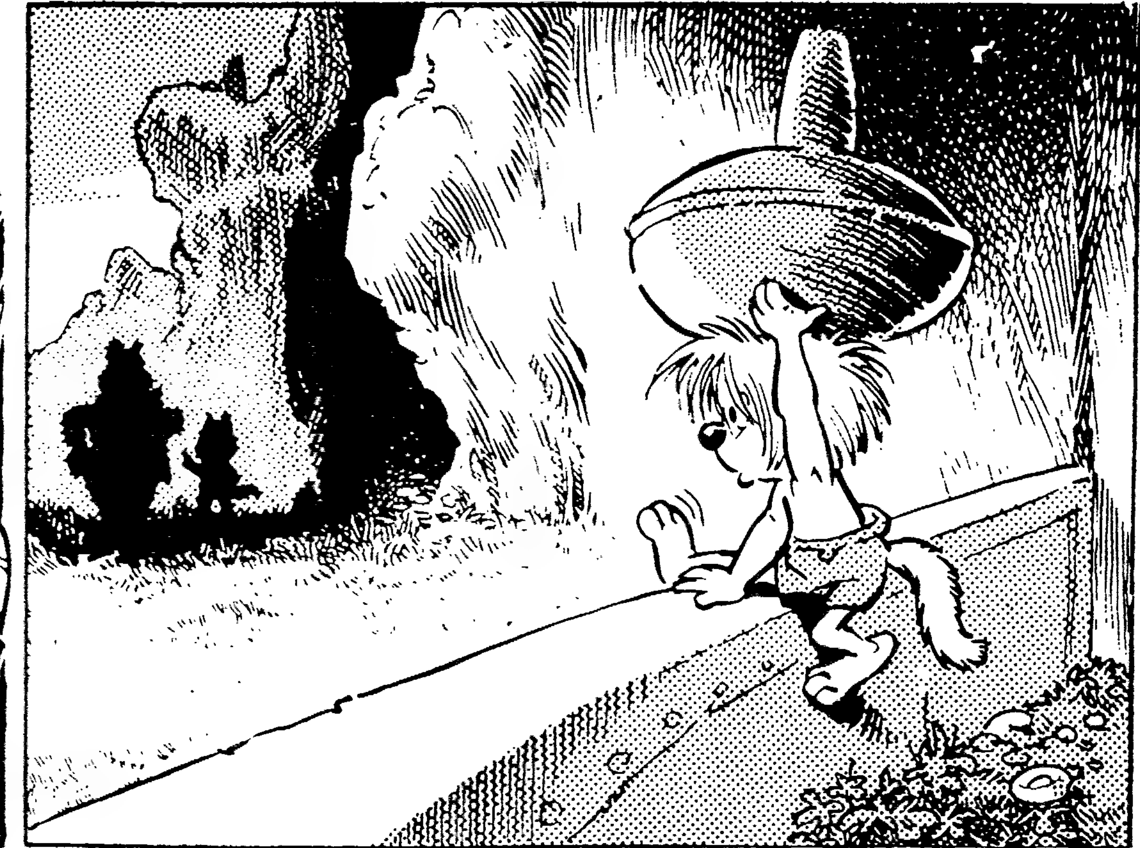
01134 ,,Daar heb ik je!", riep AWS. ,,Nadat je alles in het water hebt laten vallen, wil je ertussenuit knijpen, hè? Ik wil wedden dat je het geheim van het eeuwige leven bij je hebt. Ik ken je streken! Pak hem, Gorm. Laat hem niet ontsnappen".
De flinke verpleger stapte voorwaarts. De bedwelming had hem een slecht humeur bezorgd, zodat hij er behoefte aan had iemand te kalmeren, en het zou er voor heer Bommel slecht hebben uitgezien, wanneer Tom Poes op dat moment niet uit de struiken was gekomen.
Met enige moeite zette die de gascilinder overeind, en terwijl heer Ollie zich met een kreet voorover liet vallen, richtte hij die op de verpleegkundige. Deze wachtte niet totdat er op het knopje gedrukt werd, maar keerde zich om en haastte zich weg. Het was duidelijk, dat hij er genoeg van had om voortdurend verdoofd te worden.
,,Halt!" , riep de heer Steinhacker. ,,Blijf staan. Je bent ontslagen!"
,,Kom", zei Tom Poes, terwijl hij heer Bommel overeind trok. ,,We moeten hier weg".
,,N-net wat ik z-zelf al dacht", stamelde heer Ollie. ,,Wat is het daar toch voor een bende? Alles drijft over. Dat zei de Grote Sol ook al".
Zo sprekende stapte hij struikelend over de cilinder en volgde Tom Poes, terwijl de roepende AWS eenzaam achterbleef.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01135 „Waar gaan we eigenlijk naar toe?", vroeg heer Ollie, toen hij zich een tijd lang door de kloof had laten meetrekken.

„We gaan naar het land van de Sollen", zei Tom Poes. „Dat ligt aan de andere kant van de schuifdeur en die is weer aan het zakken omdat er niet voldoende stroom op staat. We kunnen er gemakkelijk overheen".

„Over dat land heb je me verteld", mompelde heer Bommel. „Maar het trekt me niet aan. Ik heb iets anders op het oog".

Hij bleef staan en legde voorzichtig de hand op zijn jaszak.

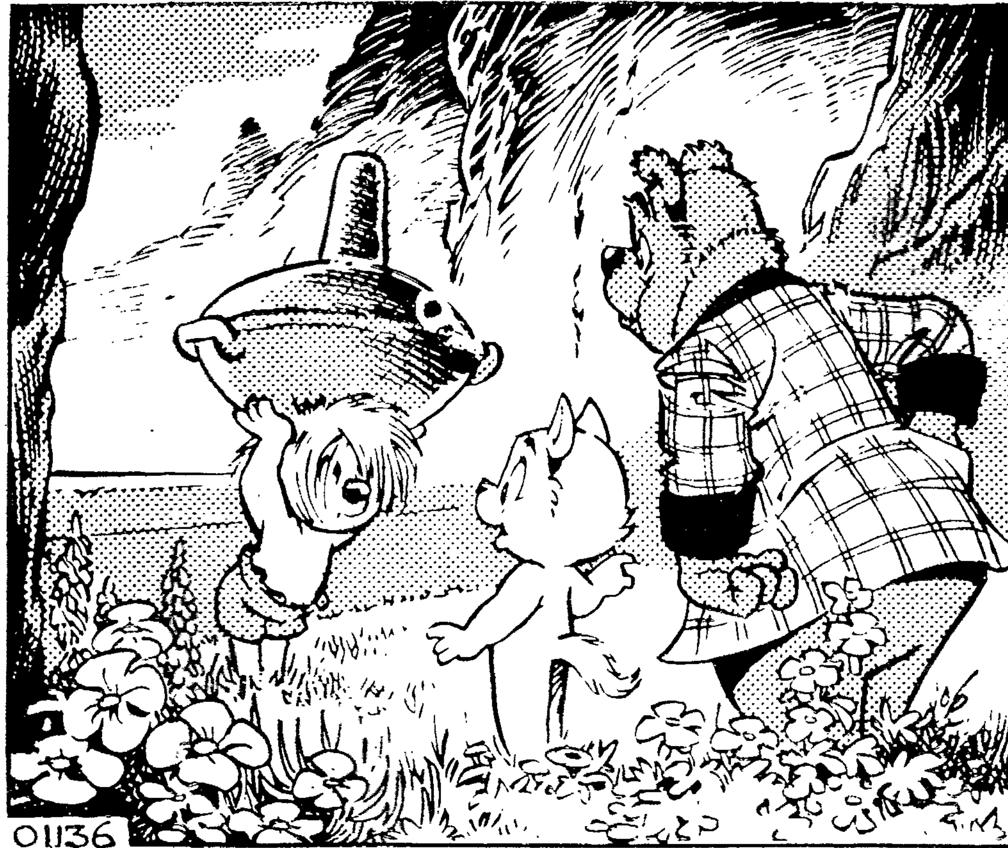
„Ik heb met levensgevaar de Grote Sol in mijn zak gestoken", sprak hij. „En nu wil ik hem veilig naar huis brengen. Op Bommelstein kan hij zich zonder gevaren ontplooien in een gastvrije omgeving, waar ik in stilte veel goeds kan doen. Zeg nu zelf".

„Hm", zei Tom Poes. „Dat land daar is een betere omgeving voor hem. Hij hoort bij de Sollen en in stilte goed doen is er niet bij. Hij kan alleen maar zorgen, dat je langer kunt draven".

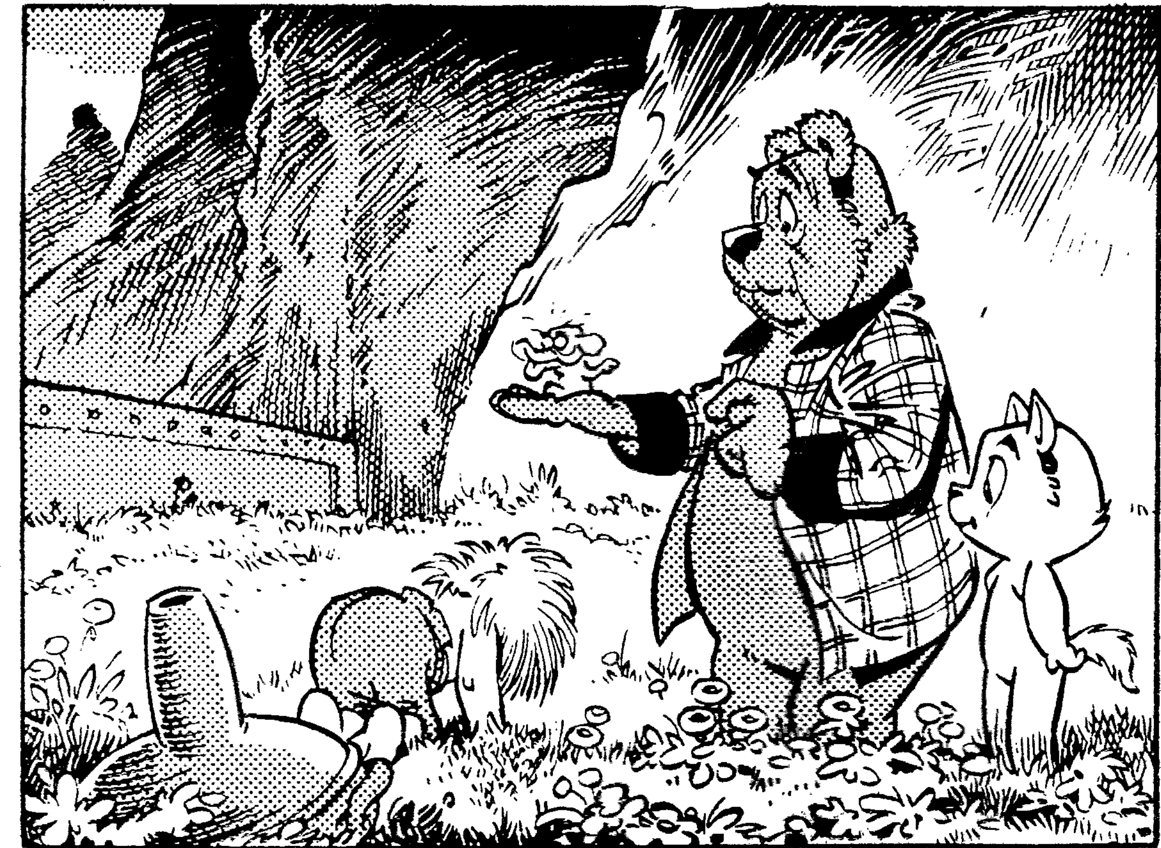
Het duurde even voordat heer Ollie deze woorden verwerkt had, maar toen hij het woord wilde nemen, was het al te laat. Op de gezakte deur werd de gedaante van een jonge Sol zichtbaar, die bezig was met het rondbrengen van voedsel. Dat was te zien aan de pot die hij op het hoofd droeg. Maar waarschijnlijk was zijn nieuwsgierigheid naar het land aan de andere kant van de stalen deur groter dan zijn plichtgevoel.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

1136 Tom Poes liep naar de Sol, die zich van de deur had laten zakken, en heer Ollie volgde hem met gemengde gevoelens.
,,Mijn naam is Bommel'', sprak hij. ,,Ik heb over u gehoord van mijn jonge vriend hier. Over die pot, bedoel ik, waar het eten voor de ouderen in zit''.
,,De gesolden'', gaf de ander toe. ,,Ik moet er nog vijftien doen. Het leven is moeilijk, als je jong bent. Vroeger was dat anders, toen hadden we de Grote Sol, die in het Solmeer woont...''
,,Niet meer'', onderbrak Tom Poes. ,,Heer Bommel heeft hem gered''.
Deze woorden deden heer Ollie goed.
,,Ach ja'', sprak hij. ,,Ik begreep, dat hier vreselijke toestanden heersten, en ik voelde dat ik iets moest doen''.
Hij haalde de Grote Sol uit zijn zak en stak hem naar voren.
,,Hier is hij'', besloot heer Bommel eenvoudig. ,,Ik heb hem bevrijd zonder aan mijn eigen gevoelige leeftijd te denken, nadat ik een bad in het meer had genomen, waar ik niets van merk''.
De jonge Sol stond een ogenblik sprakeloos, maar toen liet hij zich vol eerbied in het gras vallen. De Grote Sol was daar echter niet gevoelig voor.

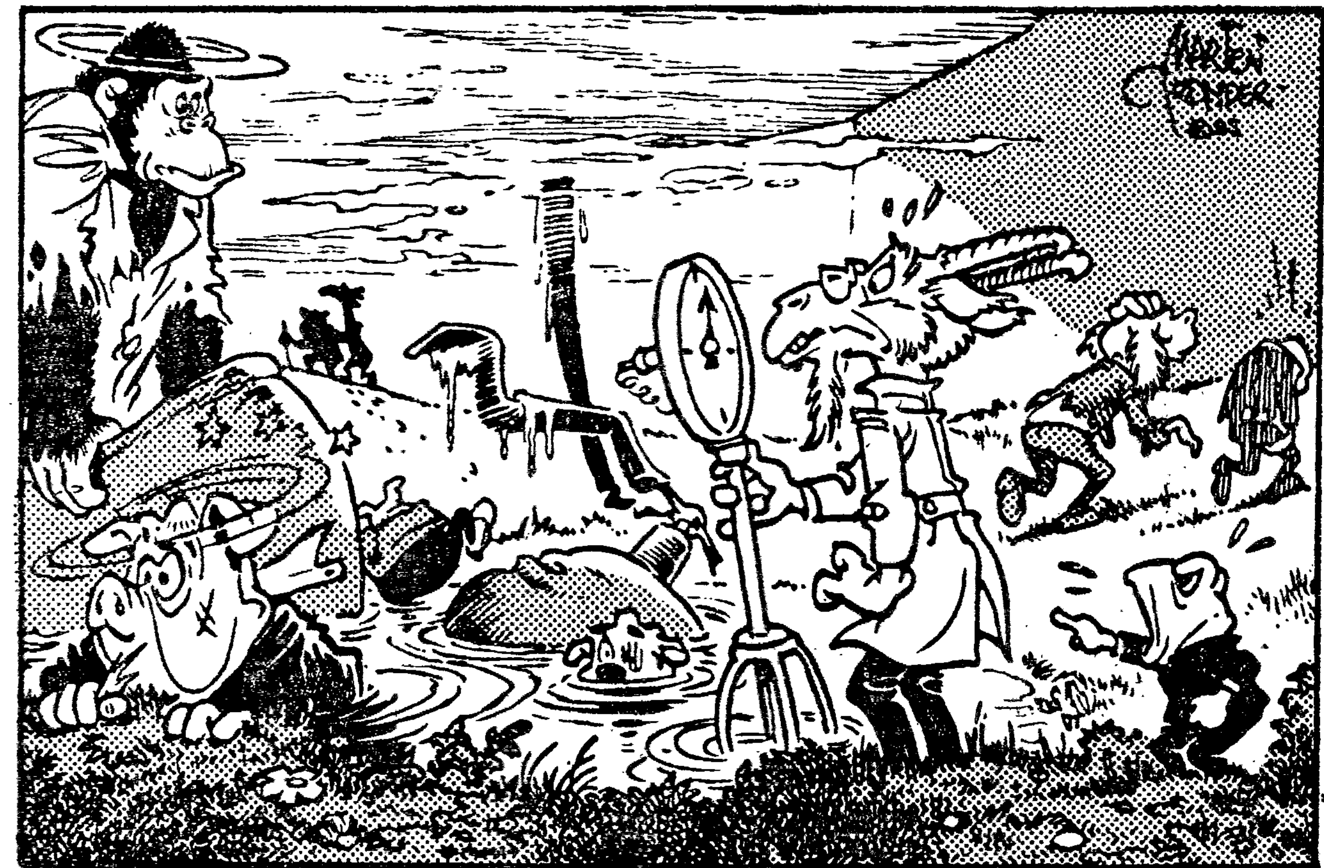
,,Ik moet water hebben'', prevelde hij met dorre stem. ,,Anders kan ik geen bitterbellen afscheiden. En een mooie, vochtige, donkere ruimte om in te wonen''.
,,Hij bedoelt je pomp', vulde Tom Poes aan.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

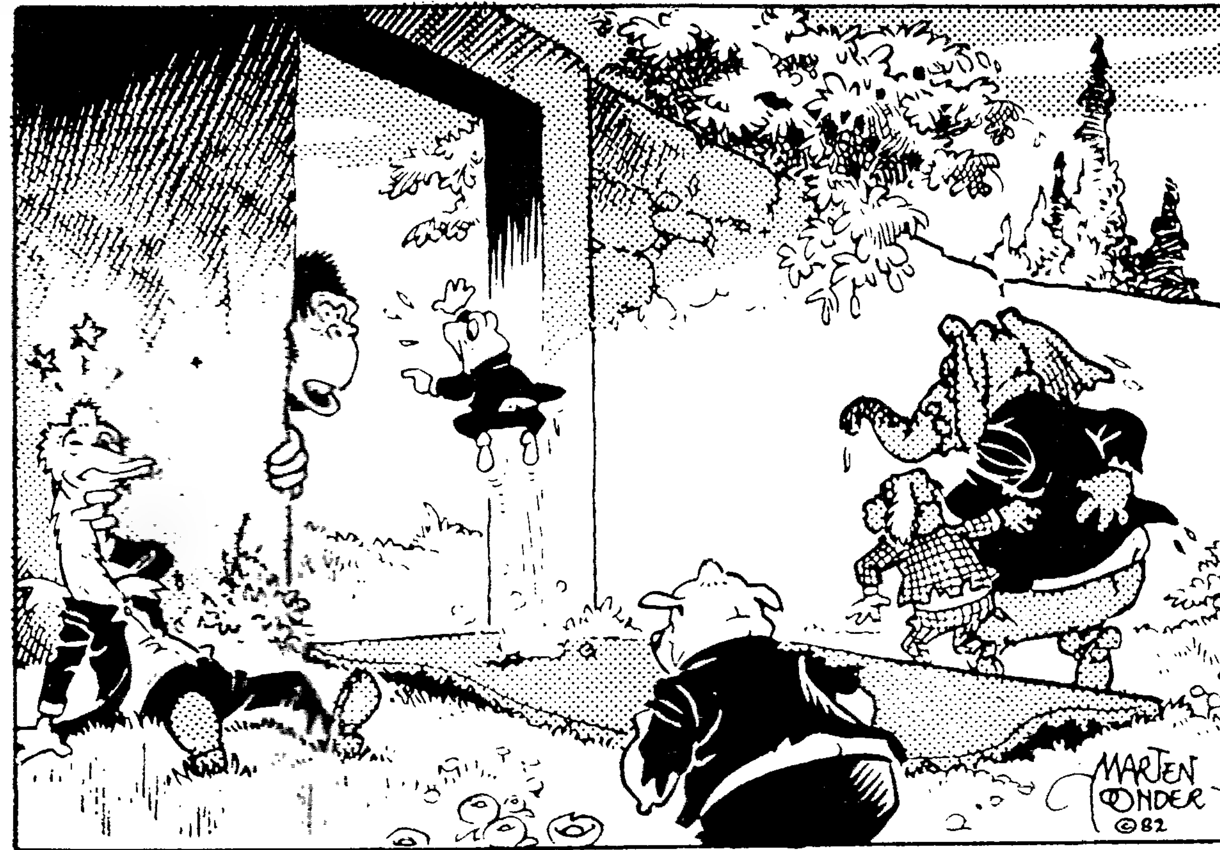

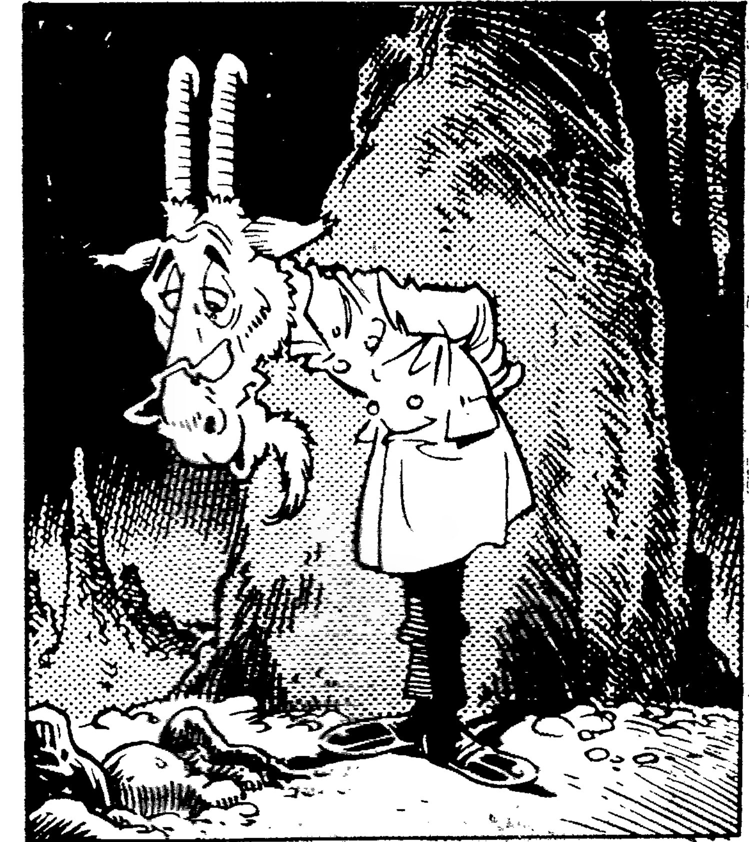
01137 "Mijn pomp!", riep de jonge Sol uit. "Daarmee kan de Grote Sol bitterbellen in het water blazen in een prettige, donkere ruimte. En niemand zal hem daar zoeken".
Hij greep zijn etenspot en goot die leeg in het gras.
"Hierin zal ik hem naar huis dragen", vervolgde hij opgewonden. "Het zal een groot feest worden. Alle oude gesolden kunnen nu weer kracht krijgen om zelf voor eten te zorgen. Het is uit met het gedraaf van de jongeren. Bommel is een grote held. Hij moet meekomen naar het feest".
"Och", zei heer Ollie met een bescheiden glimlach. "Als u zo aandringt..."
"Nee", onderbrak Tom Poes. "Daar is geen tijd voor. We gaan naar huis en dat is een heel eind lopen. Vervoer is er niet en we moeten een weg nemen waar niemand ons zoeken zal".
Heer Bommel liet zich met tegenzin meetrekken, de vallei in.
"Een heer kan misschien beter stilletjes zijn eenzame weg gaan", mompelde hij, terwijl hij weemoedig een laatste blik wierp op de uitgeputte Grote Sol. "Er is toch niemand die begrijpt wat hij bedoelt".
Daar had hij gelijk in, want de naargeestige sfeer die over het Solmeer hing, was het gevolg van zijn ingrijpen. Overal waren kuurgasten te zien die aangeslagen op de oever klommen, en professor Sickbock staarde met ontzetting naar de Solmeter die hij te water had gelaten.
"Afgelopen", prevelde hij. "Het levenswater is krachteloos geworden".
"Geen wonder!", riep de heer Steinhacker achter hem. "De helikopter van de Ordedienst is erin gesmakt! En wie zijn schuld is dat? Huh? Het is de schuld van OBB!"

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

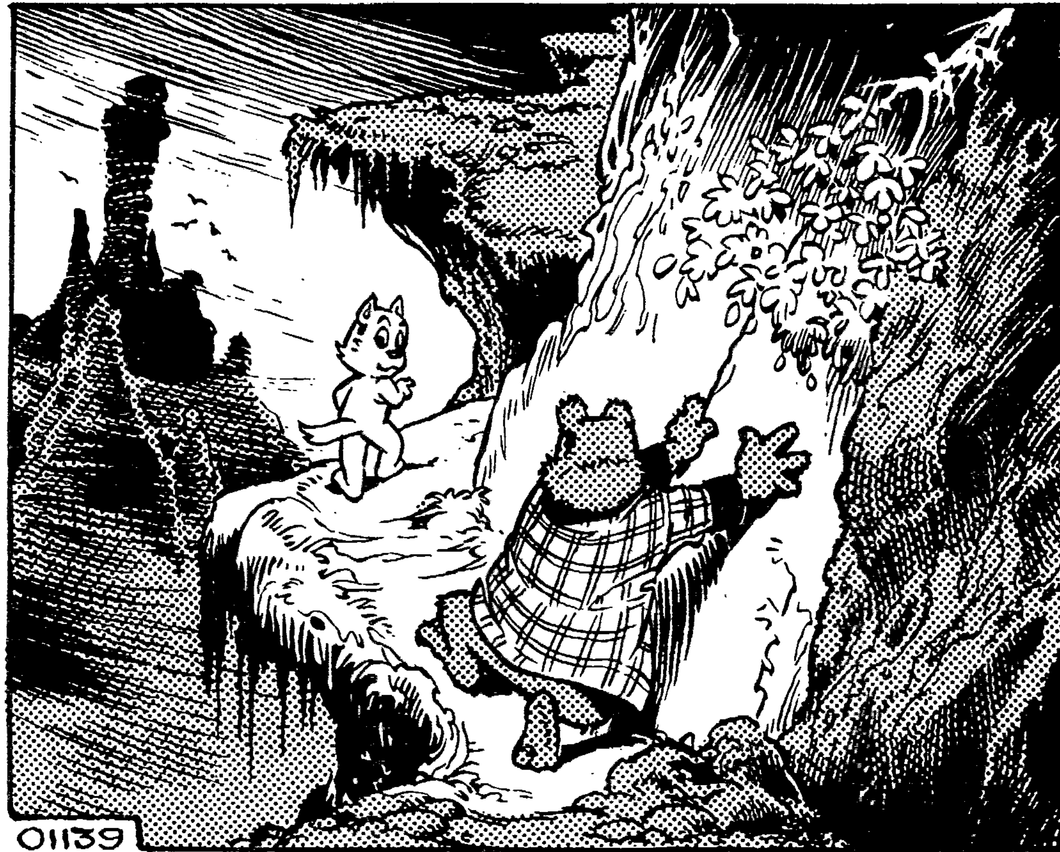

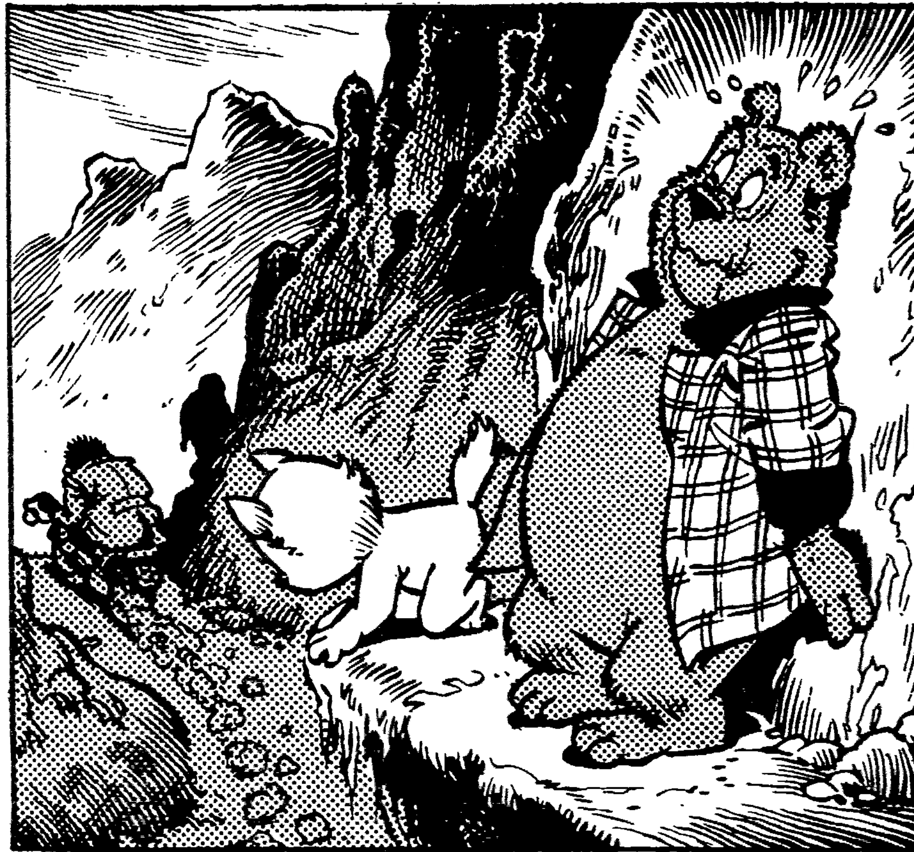
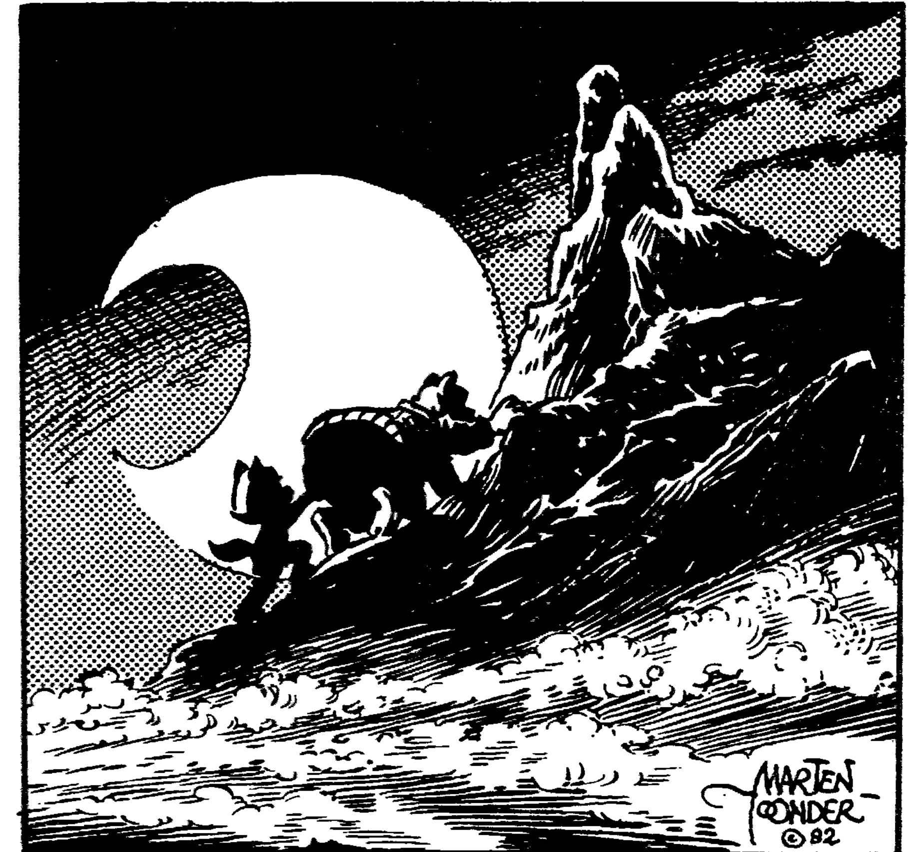
01138 ''Er is één kans'', mompelde Sickbock, terwijl hij zich naar de grot haastte. ''Als de Grote Sol er nog is, kan alles nog goed komen''.
''Ach wat!'', riep Steinhacker uit. ''OBB is ons voor geweest. Er moeten andere maatregelen genomen worden''.
Met die woorden sprong hij tussen de voortstrompelende kuurders naar de opengebeukte ingang, waar de verpleger Gorm juist voorzichtig het hoofd naar binnen stak.

''Wat sta je daar?'', tierde de grootondernemer. ''Ga hulp halen! Door de knoeiboel bij de telefoon hier zijn de technische- en de ordedienst op elkaar gestoten en in het meer gedonderd. Neem de motor waarmee je gekomen bent, en stuur de grote heli hier naar toe. De zaak moet worden ontruimd. Kijk onderweg uit of je OBB ziet en keer hem binnenste buiten. Hij moet de grote sol bij zich hebben en die is van mij! Schiet op! Ik ga intussen de voorraad soldruppels zoeken die Sickbock ergens verborgen houdt''.
Terwijl hij zo zijn maatregelen nam, had de geleerde de grot onderzocht en nu stond hij neerslachtig bij de bron waar de Grote Sol zijn verblijf had gehad.
''Niets'', prevelde hij treurig. ''Hij is verdwenen, zodat ik niets meer kan beginnen. Het enige, wat mij overblijft, is de voorraad soldruppels die ik in mijn kamer verborgen heb''.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

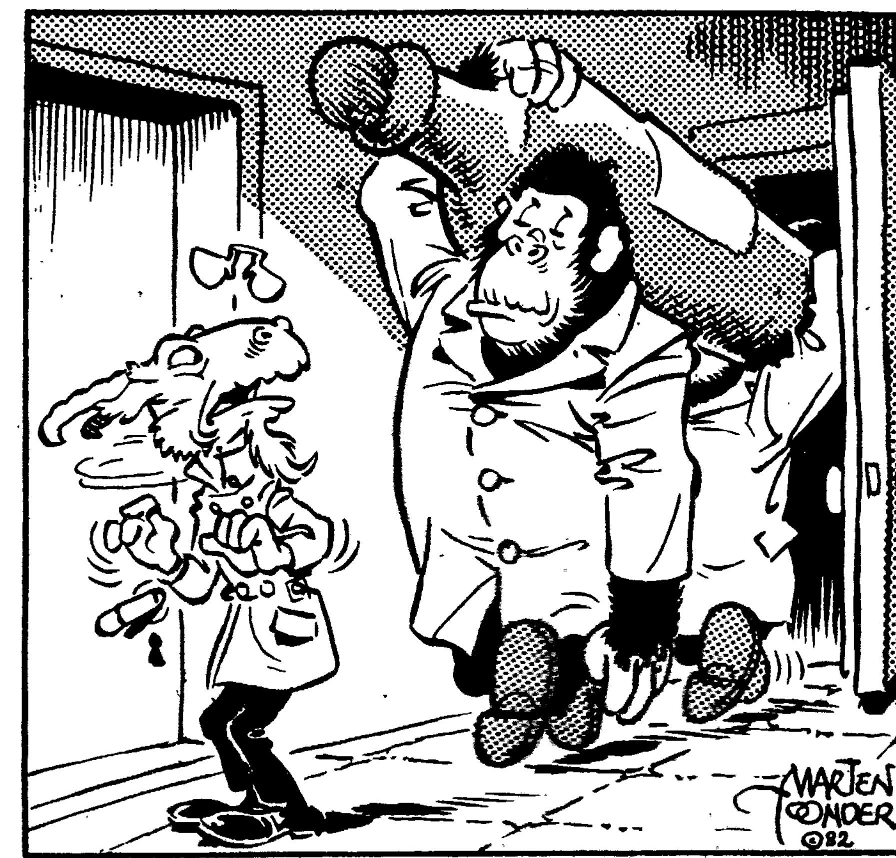
01139 Tom Poes had een weg door de bergen opgezocht.
„Hier zullen ze ons niet vinden", zei hij. „Het is een beetje klimmen, maar het is veel veiliger dan de hoofdweg hier beneden".
„V-veiliger?", stamelde heer Bommel, die zich aan de bergwand vasthield en moeizaam voortschuifelde. „Alles d-draait!"
„Gewoon een beetje duizeligheid", verzekerde Tom Poes. „Dat went wel."
"V-voel me lang niet g-goed", prevelde heer Ollie met bleke lippen. "H-heb behoefte aan een f-flesje. Had ik maar wat S-sickbockdruppels meegenomen..."
„Onzin", zei Tom Poes. "U hebt in het meer zoveel gedronken dat druppels u niet meer helpen. U bent wie u bent, en daar moeten we maar het beste van maken".
Op dat moment hoorde hij een naderend geknetter en toen hij over de rand keek, zag hij onder zich de verpleger Gorm op een motorfiets voortrazen.
"Daar heb je het al", zei hij. „Die gaat zeker hulp halen".
"Ik b-ben wie ik b-ben", mompelde heer Bommel, zich met grote kracht tegen de rotsen drukkend. "D-dan moet je niet zo gevaarlijk d-doen. N-niet d-doen! K-krijg er d-draaiingen van. D-denk je dan nooit aan een ander?"
Tom Poes nam hem bij de hand en daarna ging het beter, vooral omdat het al spoedig donker begon te worden. Toen de maan opkwam, waren ze dan ook boven de wolken en kwam er een bergtop in het zicht.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

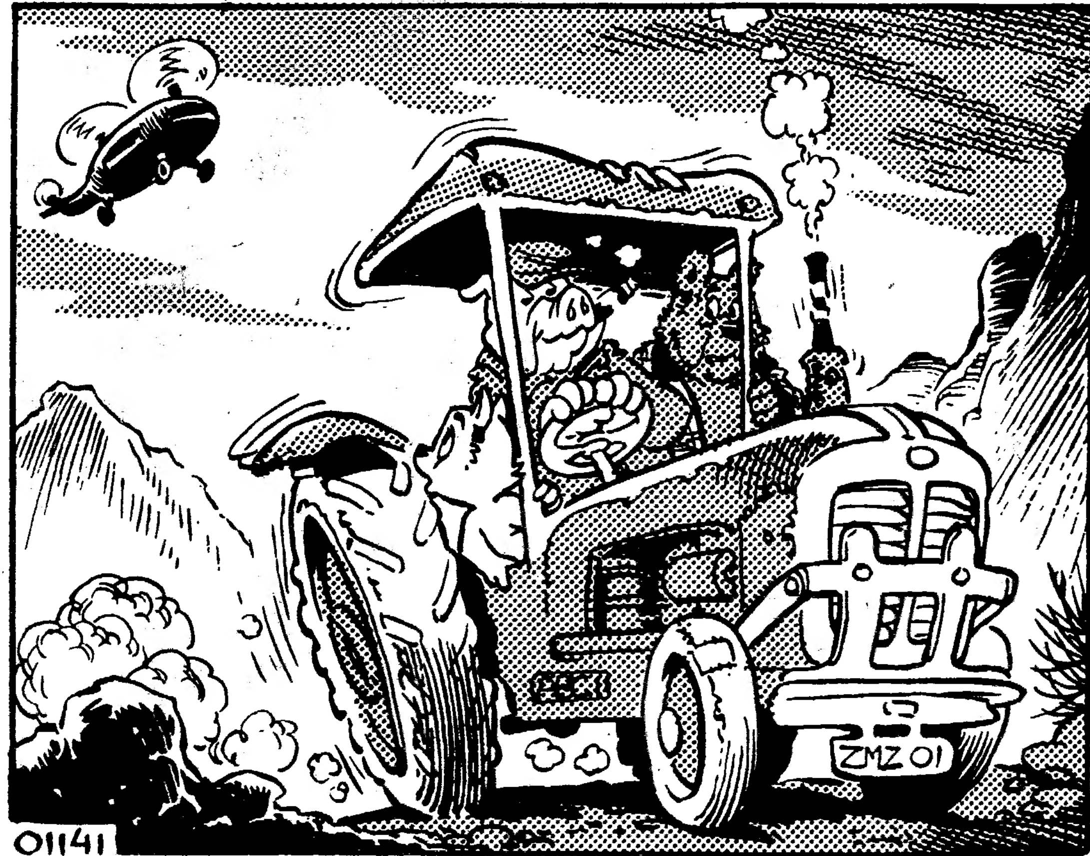

01140 Bij de bergtop was een vlak stuk en omdat daar een gemakkelijke boomstam lag, besloten ze er de nacht door te brengen. Heer Bommel had het zich net een beetje gemakkelijk gemaakt, toen hij een vreemd geratel hoorde.
„Daar is die motorfiets weer," mompelde hij.
"Nee", zei Tom Poes. „Het is een grote helikopter. Die gaat natuurlijk de kuurgasten van Sickbock halen".
"En ik dan?", vroeg heer Ollie, zich oprichtend. „Wat heb ik daaraan? Ach, waarom laat je me hier in de vreselijkste gevaren rondklimmen?"
"Omdat ik bang ben dat de andere gasten u niet zo aardig zullen vinden", legde Tom Poes uit. "U hebt tenslotte een einde aan de Solkuur gemaakt".
Heer Bommel dacht een poosje na en toen knikte hij.
"Dat is zo", gaf hij toe. "Omdat ik een einde aan de gevangenschap van de Grote Sol heb gemaakt. Oud worden ten koste van anderen stuit mij tegen de borst, al zou mijn eigen gezondheid er ook onder lijden".

Professor Sickbock had geen last van zulke gevoelens. Hij had gewacht totdat de laatste kuurgast het huis uit was, en daarna verliet hij zijn kamer om zijn voorraad Solwater te halen. Maar toen hij op de gang kwam, zag hij tot zijn ontzetting de verplegers Gort en Gorg met een bovenmaatse fles uit de kluis komen.
"Voor AWS", verklaarde de eerste en de laatste vulde aan: "Alles hier is betaald voor AWS. Zodoende".

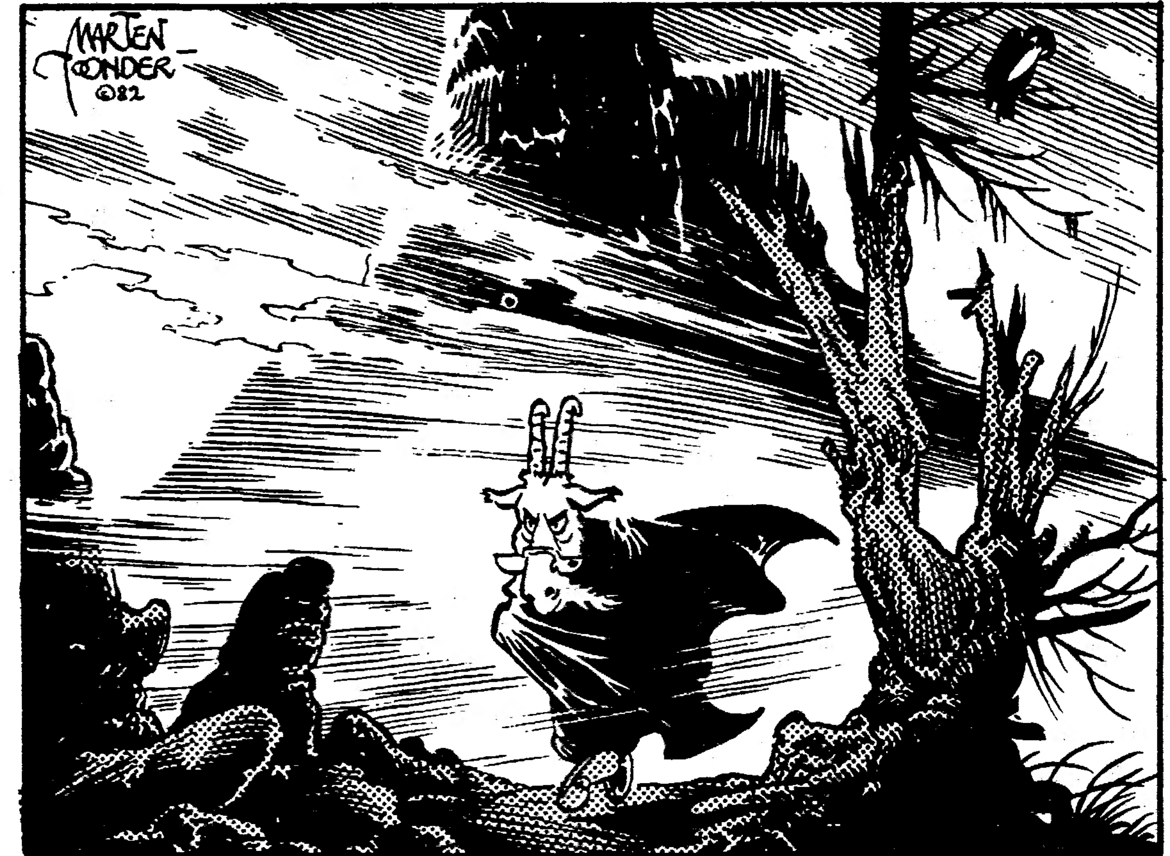
Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01141

01141 Heer Bommel en Tom Poes hadden de volgende morgen geluk, want toen ze de berg afkwamen, troffen ze een passerende landbouwer, die voor goed geld genegen was hun een lift te geven. Ze hadden nog niet ver gereden, toen Tom Poes boven hen een vliegtuig opmerkte.

”Daar gaan de kuurders”, riep hij uit. ”Terug naar de bewoonde wereld. Ik wil wedden dat ze de laatste voorraad Solwater bij zich hebben. Daar heeft AWS natuurlijk wel voor gezorgd. Maar ik ben benieuwd of Sickbock er ook bij is”.

”Vast niet”, zei heer Ollie. ”Die zal niet rusten voordat hij de grote Sol gevonden heeft, want die was zijn enige bezit. Sickbock deugt niet, jonge vriend. Hij wil geld verdienen met iets wat niet voor geld te koop is.”

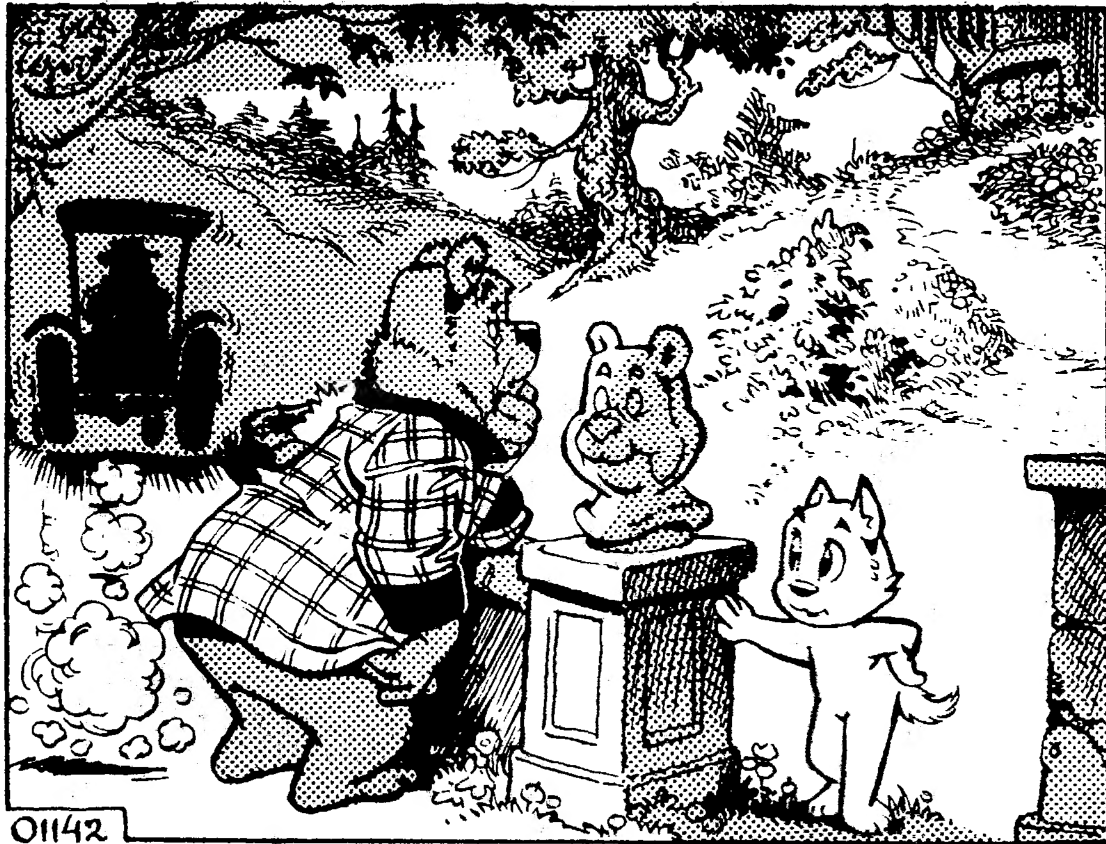
Heer Bommel vergiste zich echter. Toen de helikopter opgestegen was, maakte de geleerde zich reisvaardig en verliet broedend de uitgestorven inrichting.

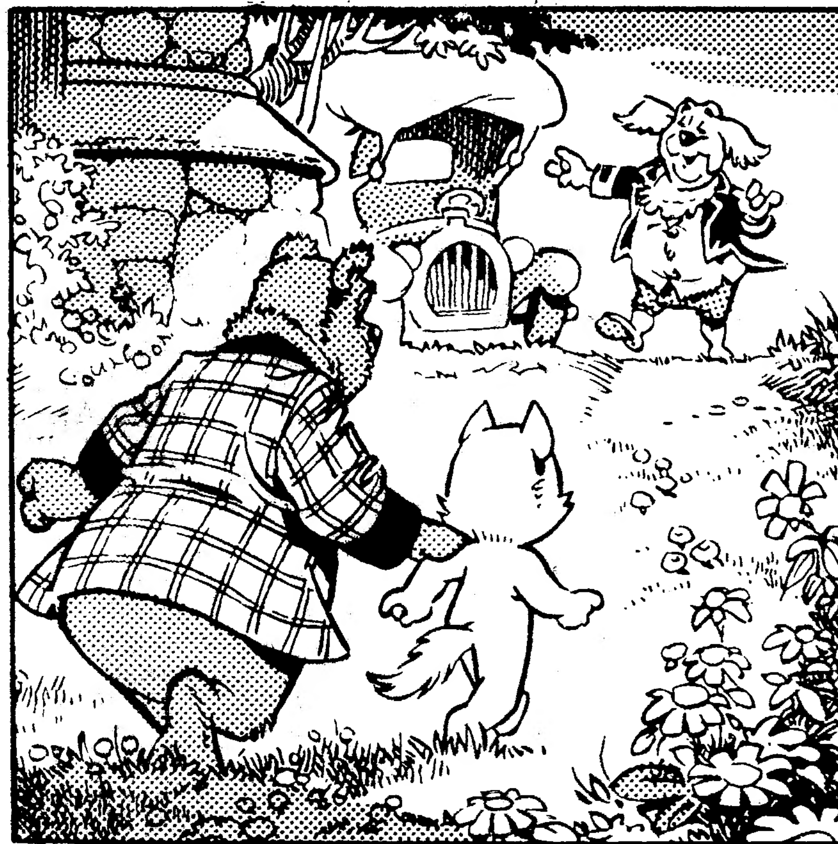
De wind blies klamme mistwolken over het bergpad en deed zijn mantel fladderen, maar de miskende hoogleraar sloeg daar geen acht op.

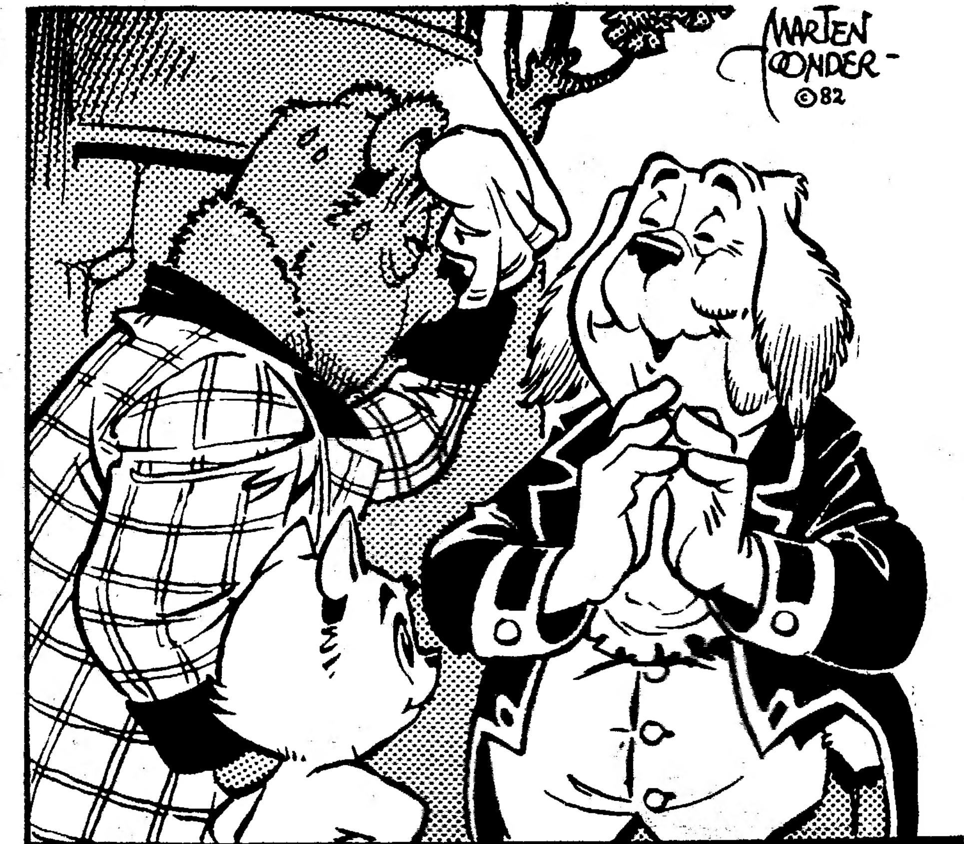
”Hier kan ik niet blijven”, sprak hij somber tot zichzelf. ”Alles hier is betaald door AWS, in ruil voor een afgeronde kuur. En die heb ik niet kunnen leveren door de verdwijning van de amfibische levensvorm die de inboorlingen de Grote Sol noemen. Het wezen scheidde onbekende bitters af, die ik had kunnen ontwikkelen. Ei, wellicht had ik het eeuwige leven kunnen vinden! Maar één ding is zeker: wanneer ik het ooit vind, zal ik zorgen dat het grootkapitaal er niets mee te maken heeft. Men zal nog van mij horen”.

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

01142 Na een vermoeiende rit kwamen heer Bommel en Tom Poes laat in de middag bij Bommelstein aan.

"Eindelijk thuis", sprak heer Ollie, toen hun voertuig rammelend verder reed. "Ik ben inwendig danig gekneusd, zodat ik gebroken zou zijn wanneer ik geen Solkuur gedaan had".

"Die hebt u niet gedaan", zei Tom Poes. "U hebt uit het meer gedronken, zodat u weer gewoon bent zoals u altijd was".

"Er is één ding dat me dwars zit", vervolgde heer Bommel. "Ik voel me een beetje schuldig omdat al die andere lijders in dat meer helikopters op het hoofd gekregen hebben".

"U hebt de Grote Sol gered", zei Tom Poes troostend.

"Dat is zo", gaf heer Ollie toe. "Een dappere daad, al zeg ik het zelf".

Zo sprekende beklom hij met stramme benen de heuvel en daar zag hij tot zijn verrassing Joost naast de Oude Schicht staan.

"Welkom thuis, heer Olivier!" riep de trouwe bediende uit. "Heel toevallig, als ik me zo mag uitdrukken. Uw wagen is net vanmiddag gebracht. Het raarste karwei dat hij ooit had opgeknapt, deelde de garagepersoon me mede. Ik was al bang dat u moeilijkheden had gehad, omdat u die plaatsvervangende arts uit elkander had geschroefd. Hoe voelt u zich?"

"Uitstekend", zei heer Bommel mat. "Gewoon weer zoals ik altijd was, zodat ik na een dappere daad over de bergen in een schokkende trektor moest vluchten, terwijl ik me afvraag of iedereen nu erg boos op me is".

"Probeer het eens", stelde Tom Poes voor. "U kunt bijvoorbeeld de burgemeester en Fanth uitnodigen voor een etentje".

Heer Bommel en het ontsollen

door Marten Toonder

1143 Op een avond, niet lang daarna, kon men op de weg naarBommelstein een zich voortreppende gestalte waarnemen. Het was professor Prlwytzkofsky, die Tom Poes wilde spreken en hem niet thuisgetroffen had.

„Dat ziet ja recht feestlijk uit", mompelde de geleerde in zijn baard. „Der lichtenschijn duidt op ener ontvang en wellicht is der kleine daarbij".

Daar had hij gelijk in; heer Bommel gaf die avond een maaltijd en toen Joost de professor aankondigde, liet hij hem gastvrij binnenkomen.

„Der goede avond", sprak de professor. „Maaltijd, mijne heerschappen. Der Tom Poes heeft mij verzocht ener artsenij te analiseren en dat heb ik gemaakt. Der middel blijkt ener ongehoorde hoeveelheid hormoonbitters te bevatten. Maar hebben de heerschappen ener ongeluk gehad?"

De burgemeester betastte zijn schedel, maar voordat hij iets kon zeggen, nam heer Ollie het woord.

„Geen ongeluk", zei hij. „Het komt allemaal van te veel hormoonbitters, die de Grote Sol bitterbellen noemde en die voor veel geld door een kwakzalver aan de man werden gebracht".

„Ongehoord!", riep de geleerde uit. „Deze bitters zijn ja niet wetenschappelijk geproefd en kunnen schadelijk zijn voor . . ."

Heer Bommel liet hem echter niet uitpraten.

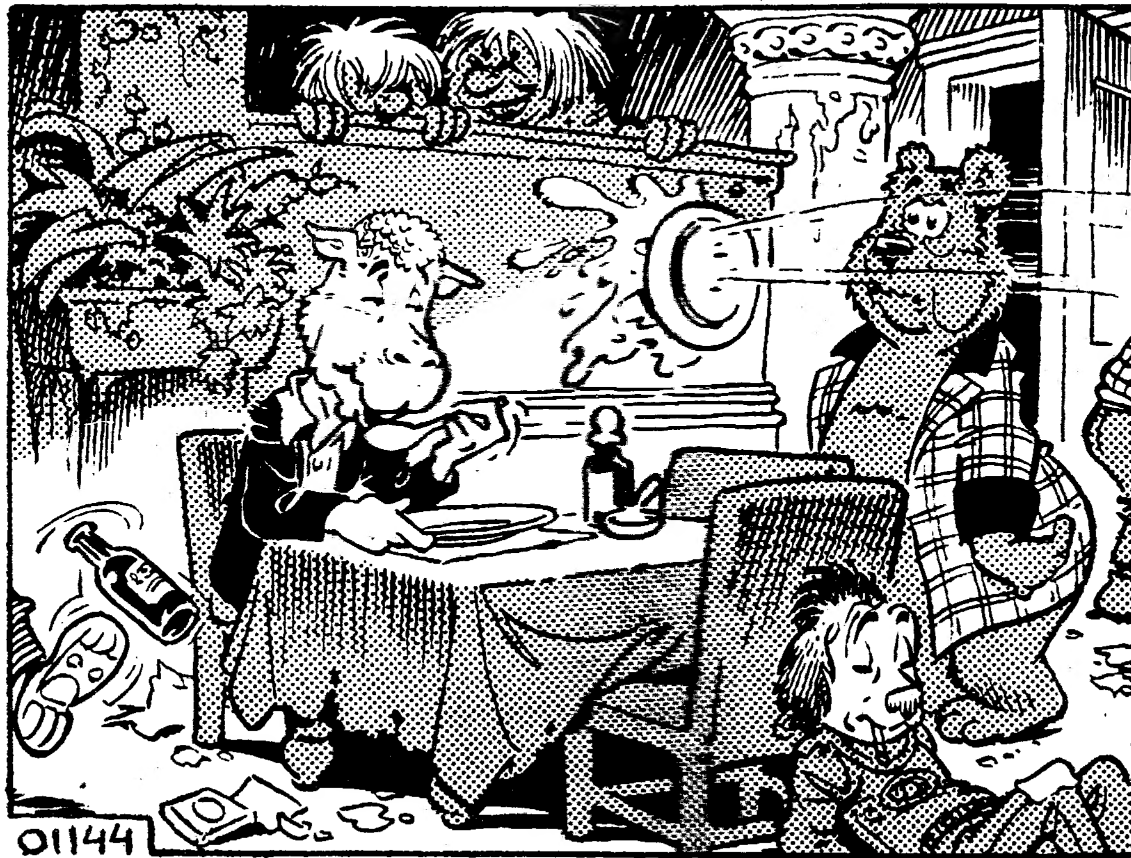
„Er is geen gevaar meer", zei hij. „Ik heb er persoonlijk een einde aan gemaakt, doordat ik het meer heb laten ontsollen. Maar gaat u toch zitten, professor, er is eten genoeg, wat jij. Joost?"

EIND VAN DIT VERHAAL

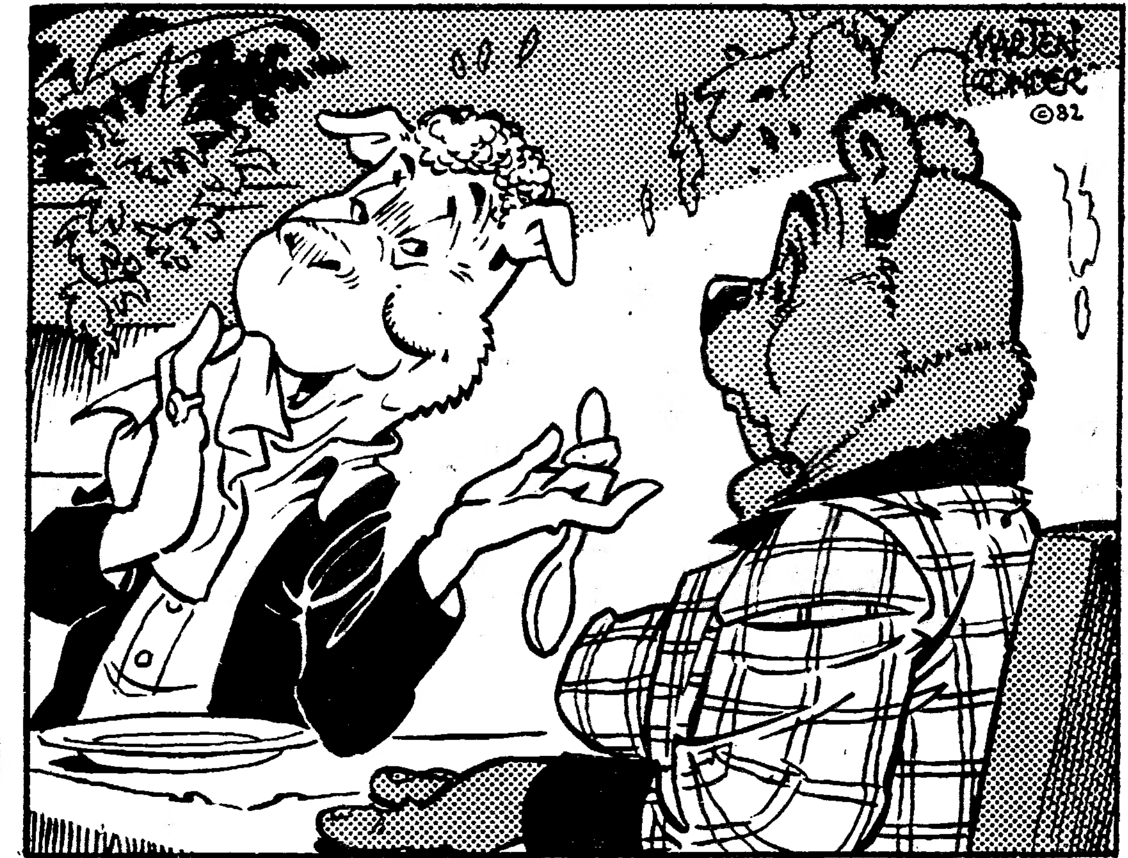
820710

Heer Bommel en de Antiloog

door Marten Toonder

1144 Nadat heer Ollie dus zijn zorgen voor de oude dag opzij had gezet, begon hij zich ongerust te maken over de jongste dag.
Op een middag begaf hij zich dan ook naar de bekende andragoog doctorandus Zielknijper om die eens te raadplegen. Na enig zoeken vond hij de geleerde in de onspanningszaal van zijn kliniek, waar deze een haastige lunch gebruikte.

„Aha, de heer Bommel", sprak de zielkundige. „U had geen afspraak, geloof ik. Des te beter, want voor afspraken kan ik niet langer dan drie minuten uittrekken. Maar blijft u daar toch niet staan. Gaat u zitten en spreek vrij uit. Wat schort eraan?"
„Schorten doet het niet zozeer", zei heer Ollie plaatsnemend. „Het is meer de tijd waarin we leven die me aan het denken zet. Als heer zijnde leest men zijn kranten, bedoel ik, en dan weet u wel wat ik bedoel. De wereld gaat van kwaad tot erger en vanmorgen zag ik zelfs, dat men heel akelige woorden op mijn gevel had geschreven, die Joost er niet eens met bleekwater af kon krijgen. Mijn goede vader zou zich in zijn graf omdraaien, nadat hij ze gelezen had. Er moet iets gedaan worden en misschien kunt u daarbij helpen".
„Maar natuurlijk", gaf de zielkundige toe. „Dergelijke fobieën stoelen op een vaderbinding en die kunnen we wel uit uw denken woelen. Laten we een afspraak maken".
„Een afspraak?", riep heer Bommel uit. „Drie minuten om een einde aan de misstanden in de wereld te maken? Onmogelijk. Dan ga ik er wel weer alleen op uit".
Dat deed hij, maar omdat hij daarbij op schokkende wijze kennis maakte met de Antiloog kunnen we pas op maandag 23 augustus beginnen met het verslag van zijn rampspoed.

820712